

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

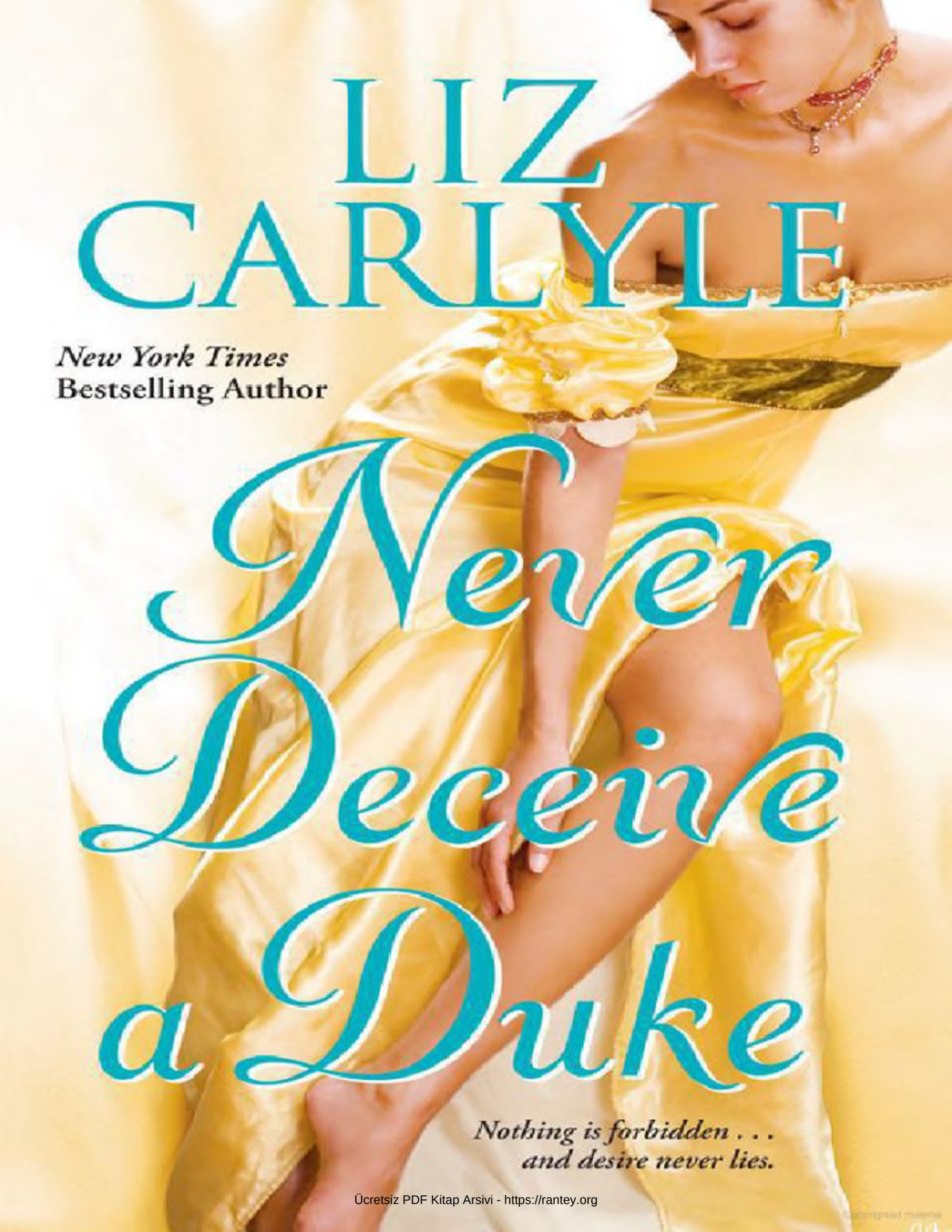
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair, wearing a yellow off-the-shoulder dress with a large ruffled bow on the waist and a red beaded necklace, is looking down. The background is a soft, warm yellow.

LIZ CARLYLE

New York Times
Bestselling Author

Never Deceive a Duke

*Nothing is forbidden . . .
and desire never lies.*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

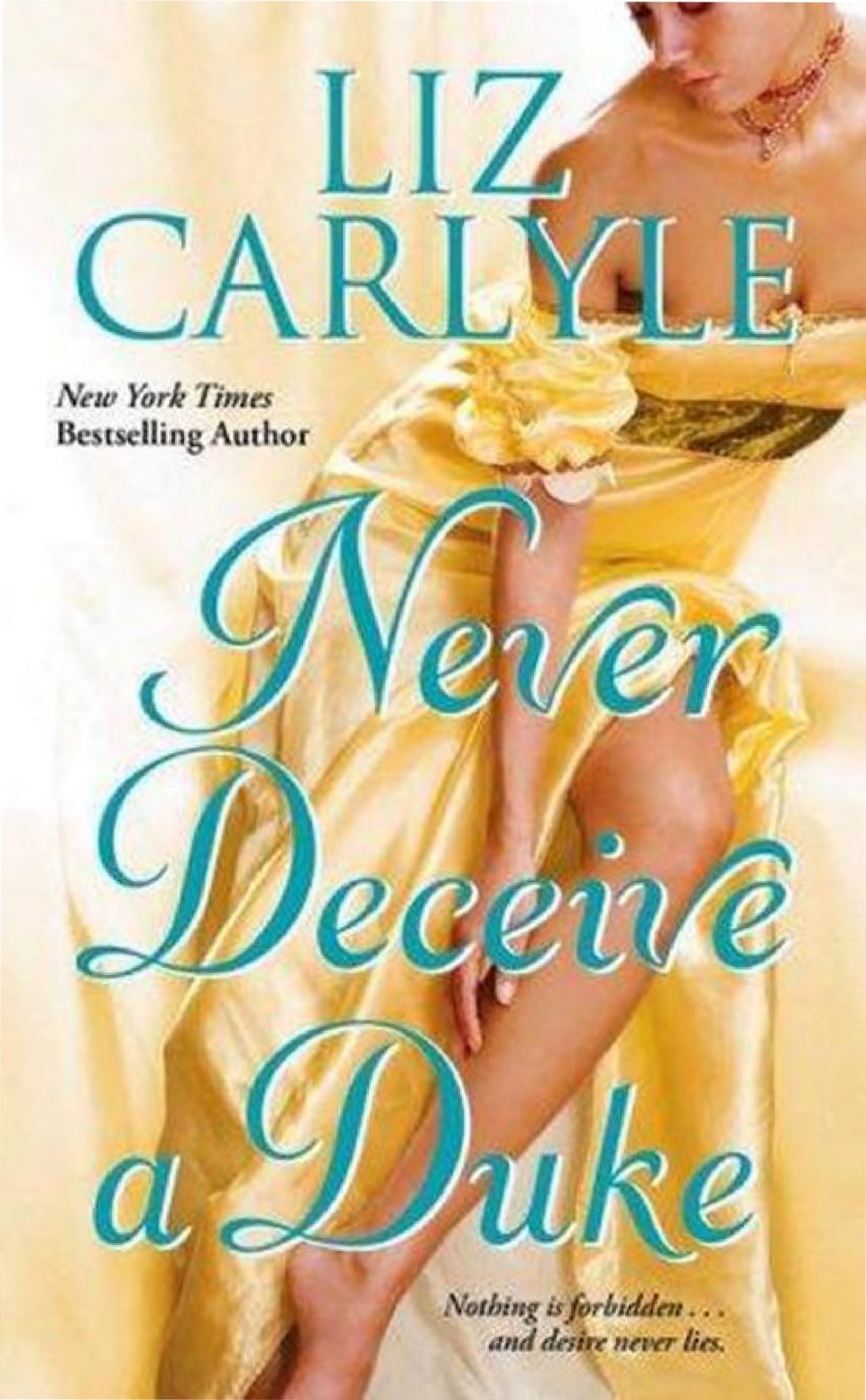
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LIZ
CARLYLE

New York Times
Bestselling Author

*Never
Deceive
a Duke*

*Nothing is forbidden . . .
and desire never lies.*

Önsöz

Ventnor ailesinin garip destanı, bir ailenin Bir hainin hikayesi, sonra neredeyse sona ermeden önce bir yüzyıldan daha uzun bir süre amaçsızca devam etti. Çoğunlukla Norman kanından gelen kibirli, asil bir halktı ve kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki nadiren başka biriyle evlenirlerdi. Mathilde Ventnor da bir istisna değildi ve On beş yaşına geldiğinde, ikinci kuzeni olan üçüncü Warneham Dükü'yle itaatkâr bir şekilde evlendi ve ardından Ventnor'ları bile etkileyecek kadar büyük bir hızla ona çocuk doğurmaya başladı.

1688'de soğuk bir Kasım günü, uzun zamandır katı bir sadık olarak bilinen dük, kralına -ve kime sorulduğuna bağlı olarak ülkesine- ihanet etmek için hesaplı bir karar verene kadar her şey yolundaydı. Kanlı bir isyan yaklaşırken, kral tartışmalı taç giyme töreninden beri ensesinde soluyan Protestanlar tarafından ezilmenin eşiğindeydi. Ventnorlar Katolik değildi. Onlar, Küstah Küstahlık Kilisesi'nde ibadet eden dindar oportünistlerdi. İşlerin böyle gittiğini gören Dük, Salisbury'nin kuzeyinde bir yerde -kendisinden hem daha yüksek hem de daha alçak birçok kişi gibi- kuyruğunu kıstırıp diğer tarafa kaçtı. Kazanan tarafa.

Warneham'ın uğruna yaşayacağı çok şey vardı. Düklük arazileri İngiltere'nin en büyükleri arasındaydı ama güvenli değildi, çünkü Mathilde olağanüstü doğurganlığına rağmen şimdiye kadar şanssız bir şekilde sadece altı kız çocuğu doğurmuştu, hepsi de kendi tarzlarında çok güzeldi. Ve hepsi de tamamen işe yaramazdı. Warneham'ın bir oğula ve bir zafere ihtiyacı vardı.

Warneham kararından ahlaki olarak emin bir şekilde yola çıktı. dönek sürüsünün önünde, yapraklarla kaplı bir tepeye tırmandı ve William'ın Protestan bayrağını rahatlatmış bir şekilde gördü.

Portakallar esintide şıkırdıyordu. Altında William'ın asil destekçileri durmuş, Warneham'ın adını haykırıyor ve aşağı inmesi için el sallıyorlardı. Dük bu karşılaşmadan o kadar memnun olmuştu ki, çalışkan bir tilkinin çimenli yamacın eteklerine yakın bir yere kazdığı yuvayı görmedi. Dramatik bir eylem için mahmuzlanan atı çukuru tam üzerinde yakaladı, tökezledi ve Warneham'ı kampın içine doğru fırlattı. Dük kafatasının üzerine düştü, boynu kırıldı ve derhal yeni kralının hizmetinde son nefesini verdi.

İngiltere'nin Şanlı Devrimi de neredeyse Warneham kadar kısa sürede sona erdi. Orange'lı William kolayca galip geldi, James Fransa'ya kaçtı ve dokuz ay sonra günümüze kadar geldi,

Mathilde ikiz doğurdu; ikisi de güçlü kuvvetli, şehvetli oğlan çocuklarıydı. Ancak kimse bebeklerin birbirlerine uzaktan yakından benzemediklerini söylemeye cesaret edemiyordu - büyük olan annesinin minyatürü, pembe, tombul bir melek, ikinci doğan ise altın rengi saçları olan, uzun bacaklı, topal bir yaratıktı- ve ikisi de ölmüş babalarına uzaktan yakından benzemiyordu. Hayır, bu bir mucizeydi. Tanrı'nın bir lütfuydu.

Kral William ve Kraliçe Mary bebeklerin saraya getirilmesini emretti ve kralın kendisi her ikisinin de ölü dükün tükürüğü ve görüntüsü olduğunu ilan etti. Kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemedi, çünkü bu bir aşk hikâyesiydi. Ve dramatik bir dokunuş ve bir tutam aldatma olmadan romantizm nedir ki?

Warneham'ın ilk doğan oğluna, elbette, William düklük tacını yeniden teyit etti. Ama en küçüğüne söz verdi. Babasının cesaretini takdir etmek için ona ve sonraki varislerine bir alayın komutanlığını verdi. Ve böylece, aile efsanesine göre, ailenin kaderi sonsuza dek bölünmüş oldu.

Şu anda Warneham'ın geniş kütüphanesinin ortasında duran çocuk bu efsanenin fazlasıyla farkındaydı. Gerçekten de, iki yüz yıldan fazla bir süre sonra, bu artık aileyi ayıran, aşılamaz kara bir uçurumdan başka bir şey değildi. Ve şimdi kusacaktı. Düşesin ayakkabılarının üzerine.

"Dik dur evlat." Düşes, sanki bir heykel parçasını değerlendirmiş gibi minik topuklarını mermer zemine düzgünce vurarak onun etrafında döndü.

Çocuk sertçe yutkundu, safra boğazını yakıyordu. Sanki bu sabah sallanan bir çiftlik arabasıyla yaptığı beş millik sefil yolculuk yeterince eziyet değilmiş gibi, düşes şimdi öne doğru eğildi ve karnına keskin bir yumruk attı. Gözleri irileşti ama çocuk elinden geldiğince dik durdu ve bakışlarını boyun eğerek yere indirmeye zorladı.

Düşes, "Yeterince sağlam görünüyor," diye düşündü, kocasına bir bakış attı. "Kurtlanmış gibi görünmüyor. Uygun bir şekilde alçakgönüllü görünüyor. Ve en azından esmer değil."

"Hayır," diye itiraf etti düğ huysuzca. "Tanrı'ya şükür Binbaşı Ventnor'u baştan yaratmışlar, o iri bacakları ve altın rengi saçları da buna dahil."

Düşes, çocuğu getiren yaşlı kadına sırtını döndü. "Gerçekten, Warneham, burada başka ne seçeneğimiz var?" diye mırıldandı. "Kendimize sormalıyız, sanırım, Hristiyan olarak ne yapmalıyız? Affedersiniz, tabii ki, Mrs. Gottfried." Bu son cümleyi omzunun üzerinden dikkatsizce savurdu.

Ama yaşlı kadın köşesinden Dük'ü değerlendirerek izliyordu. Yakışıklı yüzü şüphe ve hoşnutsuzlukla buruşmuştu. "Hristiyanca bir şey!" diye tekrarladı. "Neden insan bir tatsızlıkla karşılaştığında hep Hristiyanca bir şey yapmak ister?"

Düşes ellerini kibarca önünde kavuşturdu. "Elbette çok haklısın Warneham," diye kabul etti. "Ama Çocuk senin kanından, en azından birazcık."

Dük bu öneriden rahatsız olmuş gibiydi. Kaba bir tavırla, "Hiç de değil!" dedi. "Ve burada kalamaz Livie. Onun gibilerin okul odasını Cyril'le paylaşmasına izin veremeyiz. İnsanlar ne der?"

Düşes aceleyle kocasının yanına gitti. "Hayır, hayır, elbette olmaz canım," diye yatıştırdı. "Bu hiç uygun olmaz."

Bayan Gottfried romatizmalı dizlerinin üzerinde doğruldu ve tekrar reverans yaptı. "Majesteleri, merhamet edin," diye yalvardı. "Delikanlının babası Roliça'da İngiltere için savaşırken kahramanca öldü. Gabriel'in başvurabileceği başka kimse yok."

"Kimse yok mu?" dedi düşes sert bir sesle, bir tane daha keserken. omzunun üzerinden küçümseyici bir bakış attı. "Gerçekten mi! İngiltere'de hiç aileniz yok mu Bayan Gottfried?"

Yaşlı kadın alçakgönüllülükle başını salladı. "Kan bağı yok, Majesteleri," diye mırıldandı, tek varlığını ortaya koymaya hazırlanırken koz. "Ama halkım elbette Gabriel'i alacak ve onu kendilerinden biri olarak yetiştirecek - eğer gerçekten isteginiz buysa?"

"Hayır, Tanrı aşkına, öyle değil!" Warneham aniden sandalyesinden kalktı ve yerde volta atmaya başladı. Zarif bir adamdı, hâlâ genç ve dinçti ve morlar içinde doğmuş biri gibi yürüyordu. "Bizi böyle bir duruma soktuğu için Ventnor'a lanet olsun.

Savunulamaz bir durum Livie!" diye devam etti. "Eğer bir adam uygunsuz bir evlilik yapacaksa, kral olsun ya da olmasın, gidip yabancı bir yerde kendini vurdurmaya hakkı yoktur. Ben de bunu söylüyorum."

Düşes, "Kesinlikle öyle, canım," diye mırıldandı. "Ama pişmanlık için artık çok geç. Adam öldü ve şimdi çocukla ilgilenilmesi gerekiyor."

Dük tekrar, "Burada, Selsdon Court'ta yaşayamaz," dedi. "Düşünmemiz gereken Cyril var. Ve ne olurdu insanlar ne diyor?"

"İyi bir Hristiyan olduğunuzu mu?" diye sordu karısı nazikçe. Sonra durakladı ve neredeyse kız gibi ellerini birbirine vurdu. "Warneham, buldum! Çeyiz evinde yaşayacak. Bayan Gottfried onunla ilgilenebilir. O tuhaf, küçük papazı da alabiliriz -ah, canım, adı neydi onun?"

Dük, "İğneler," diye homurdandı.

"Evet, evet Needles," dedi düşes. "Gelip çocuğa özel ders verebilir." Kocasını nazikçe geri çağırdı sandalyesine oturdu. "O kadar da kötü olmayacak canım. Ve bu sadece bir süreliğine olacak. Bir on yıl sonra falan, çocuk bir komisyon satın alınabilir. Babası ve dedesi gibi o da orduya katılabilir."

"Çeyiz evi, ha?" Dük sanki bunu düşünerek. "Çatı akıyor ve yerler çürüyor. Yine de onarabiliriz, sanırım."

Çocuk odanın ortasında olabildiğince sessiz ve sert bir şekilde duruyordu. Bir asker gibi görünmek için çok çabaladı. Babası gibi. Ve bu buluşmanın onun tek umudu olduğunu biliyordu. Bunu bilmeseydi, büyükannesinin gözyaşları ve eski püskü yol kenarındaki hanlarından ayrılmadan önce ettiği dualar Sabah olsa bunu ona söylerdi. Dokuz yaşındaki gururunu ve kaynayan safrasını yuttu ve omuzlarını geriye itti.

"Konuşabilir miyim, efendim?" diye seslendi.

Dükün başı ona doğru sallandı ve ölümcül bir sessizlik odanın üzerine çöktü. Dük ilk kez gerçekten de çocuğu baştan aşağı süzdü. "Evet," dedi sonunda, sesi sabırsızdı. "Konuş evlat."

"Ben... Ben asker olmak isterim, Majesteleri," diye teklif etti. "Yarımada'ya gidip babam gibi Napolyon'a karşı savaşmak isterim efendim. O zamana kadar size sorun çıkarmayacağım, efendim. Söz veriyorum."

Dük ona neredeyse iğrenerek baktı. "Sorun yok, ha?" dedi. "Sorun yok! Şimdi neden bundan şüphe ediyorum?"

"Sorun yok efendim," diye yineledi çocuk. "Söz veriyorum."

Bunun ne kadar korkunç bir yalan olduğunu bilemezdi - aslında hiçbirini bilemezdi-.

Birinci Bölüm

Güneş ışınları Finsbury Circus'un mis kokulu çimlerini ısıtıyordu. Gabriel tahta hayvanlarıyla oynadı, onları battaniyesinin üzerinde sıraya dizdi. Babam eğildi, onun ince, kahverengi bir el kuyruktan bir tane koparıyor. "Gabe, bunun adı ne?"

Gabriel kaplanını boş alana taşıdı. "Frederick," dedi basitçe.

Babası güldü. "Hayır, ne tür bir hayvan bu?"

Gabriel bunun aptalca bir soru olduğunu düşündü. "Frederick bir fil. Onu bana Hindistan'dan sen gönderdin."

"Evet, doğru," dedi babam.

Annesi hafifçe güldü. "Gabriel sanırım üç yaşına geldiğinde tüm hayvanlar âlemini ezberlemişti Charles. Şimdi ona öğretebileceğin pek bir şey olduğundan şüpheliyim."

Babam iç çekerek bankta arkasına yaslandı. "Ben Çok şey özledim, Ruth," dedi elini onun eline koyarak. "Çok fazla ve korkarım çok daha fazlasını özleyeceğim."

Annemin yüzü düştü. "Oh, Charles, ben - "Aniden cebinden bir mendil çıkardı ve içine nazikçe öksürdü. "Ah! Özür dilerim. Sesim korkunç geliyor, değil mi?"

Babam kaşlarını çattı. "Ben gider gitmez o öksürüğe bakmalısın, aşkım," diye azarladı. "Gabriel, anneme yardım edebilir misin? hatırlıyor musun? Yarın Dr. Cohen'i görecektir ve bir dakika bile geç kalmayacak."

"Evet, efendim." Gabriel kuyruğundaki maymunlardan birini koparıp babasına uzattı.

Babam maymunu avucunun içinde dengeledi. "Bu benim için mi?" "Bu Henry," dedi Gabriel. "Onunla birlikte

Hindistan'a dönecek.
Sen. Arkadaşlık için."

Babam maymunu alay ceketinin içine soktu, sonra Gabriel'in saçlarını karıştırdı. "Teşekkür ederim, Gabe," dedi. "Seni çok özleyeceğim. Sen, annem, Zayde ve Bubbe burada iyi misiniz?"

Gabriel başıyla onayladı. Annesi elini babasının dizine koydu. "Bu şekilde devam etmemiz daha iyi Charles, işler yoluna girene kadar. Bizim için yerleş," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten de öyle. Sakıncası var mı?"

Babam elini onun elinin üzerine koydu. "Umursayacağım tek şey senin mutsuzluğun olurdu, aşkım."

Neville Denizcilik'in Wapping Duvarı boyunca uzanan ofisleri, son dakika sözleşmeleri ve konşimentoları taşıyan memurların merdivenlerden inip çıktığı bir arı kovani gibiydi, sigorta poliçeleri ve ara sıra bir fincan çay. Londra'nın bunaltıcı Ağustos sıcağı, coşkuyu yatıştırmak için çok az şey yaptı. Her pencere Thames Nehri'nin pis kokusunu içeri taşıyacak kadar güçlü olan sabah esintisine açıktı, başka da pek bir şey yoktu.

Masasının üzerinde duran Bayan Xanthia Neville çürümüş çamur ve mayalanmış lağım kokusunu fark etti. Kooperatifin arabalarının tıkırtısını ya da aşağıdaki su boyunca birbirlerine bağırarak çakmakçıları da duymadı. Wapping'de bir yıldan az bir süre kaldıktan sonra her şeye

alışmıştı.

Ama bu lanet olası muhasebe meselesi başka bir konuydu!

Sinirlenen Bayan Neville kalemını bıraktı ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"Gareth?" Yanından geçen bir memura baktı. "Siddons, Gareth Lloyd nerede? Ona hemen ihtiyacım var."

Siddons sertçe başını salladı ve hızla merdivenlerden aşağı indi. Saniyeler içinde Gareth ortaya çıktı, geniş omuzları paylaştıkları büyük ofisin kapısını dolduruyordu. Bir an için gözlerinin kızın yüzünde gezinmesine izin verdi.

"Acele işe şeytan karışır, ihtiyar kız," dedi bir omzunu kapının çerçevesine dayayarak. "Şu rakamları toplayamıyor musun?"

"O kadarını bile yapamadım," diye itiraf etti. "Eastley'in yolculuk mutabakat sayfalarını bulamıyorum. miktarları."

Yavaşça odayı geçip masasına gitti ve hesap kâğıtlarının altından mutabakat raporunu kaydıldı. Xanthia'nın omuzları düştü ve gözleri göğe doğru kaydı.

Gareth bir süre sessizce onu inceledi. "Gergin misin?" diye sordu sonunda. "Bu anlaşılabilir bir şey, Zee. Yarın bu saatlerde evli bir kadın olacaksın."

Xanthia gözlerini kapadı ve koruyucu bir elini karnının üzerine koydu; anlamlı, samimi bir kadın hareketi. "Çok korkuyorum Ölüm," diye itiraf etti. "Evlilikten değil, onu istiyorum. Stefan'ı umutsuzca istiyorum. Bu... bu sadece bir tören. İnsanlar. Kardeşi herkesi tanıyor. Ve hepsini davet etti. Yine de ertelemeye cesaret edemiyorum..."

Gareth bir elini onun sandalyesinin arkasına dayadı. Ona dokunmadı. Ona bir daha asla dokunmayacaktı; buna yemin etmişti.

-Ve bu sefer ciddiye. "Bilmen gerekirdi, Zee, bunun

bu noktaya geleceğini düşünmemiştim," dedi sessizce. "Ve bu en kötüsü değil. Leydi Nash olduğunuzda ve insanlar geçimlerini sağlamak için gerçekten çalışma cüretini gösterdiğinizizi keşfettiklerinde şöyle diyecekler-"

"Ben yaşamak için çalışmıyorum!" diye araya girdi. "Benim bir Nakliye şirketi, daha doğrusu sen ve ailem. Hepimiz. Birlikte. Ben sadece yardım ediyorum... denetliyorum."

"Bu kırmak için çok ince bir saç, canım," dedi. "Ama bu girişiminde sana başarılar dilerim."

Sonra ona baktı, yüzü biraz buruşmuştu. "Ah, Gareth," dedi sessizce. "Bana her şeyin yoluna gireceğini söyle."

Evlilikten değil, onun için neredeyse bir çocuk gibi olan işinden söz ettiğini biliyordu. Gerçekten de bu iş onun için her zaman olduğundan çok daha önemliydi. "Her şey yoluna girecek, Zee," diye söz verdi. "Kendi başına gitmiyorsun. Düğün gezisi bir hafta kadar sürecektir. Bütün bunları halledeceğiz. Gerekirse birini tutarız. Sen eve dönene kadar her gün burada olacağım."

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Oh, Gareth. Teşekkür ederim. Uzun sürmeyecek, söz veriyorum."

Sonra ona dokunmama sözünü bozdu ve bir parmağını çenesinin altına kaydırarak. "Lütfen endişelenme, Zee," diye mırıldandı. "Üzülmeyeceğine yemin et. Seni bekleyen yeni ve mutlu hayatı düşün."

Bir an için yüzü sadece tek bir erkeğe atfedilebilecek bir şekilde aydınlandı. "Yarın sabah orada olacaksın, değil mi?" diye sordu neredeyse nefes nefese. "Kilisede mi?"

Bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum."

"Gareth." Sesi aniden sertleşmişti. "Orada olmana ihtiyacım var. Sen benim... en iyi arkadaşımsın. Lütfen?"

Ama Gareth cevap verme fırsatı bulamadı. Hafif bir kapı sesi duyuldu. Gareth döndüğünde kapıda yaşlı, gümüş saçlı bir adamın durduğunu gördü; muhasebe şefleri Bay Bakely ise gölgelerin arasında, son derece rahatsız görünüyordu.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Xanthia'nın sesi biraz sabırsızdı. Bakely'nin görevi ziyaretçileri aşağıdaki sayım evinde tutmaktı, yukarıdaki yönetim ofislerinde değil.

Adam tamamen içeri girerek güneş ışığının sade ama iyi kesimli takım elbisesinin üzerine düşmesine izin verdi. Bir çift altın gözlük takmış ve parlatılmış deri bir çanta taşıyordu. Gareth'in tahminine göre şehirden bir bankacı ya da daha kötüsü bir avukattı.

O her neyse, müjde getirmiş gibi görünmüyordu.

"Bayan Neville, öyle mi?" dedi adam sertçe eğilerek. "Ben Gracechurch Sokağı'ndaki Wilton, Cavendish ve Smith'ten Howard Cavendish. Çalışanlarınızdan birini arıyorum. Bay Gareth Lloyd."

Açıklanamaz bir şekilde, odadaki gerginlik arttı. Gareth bir adım öne çıktı. "Ben Lloyd," diye cevap verdi. "Ama yasal işlerinizi avukatlarımızla halletmeniz gerekecek."

Adam dayanma elini kaldırdı. "Korkarım benim işim daha kişisel bir nitelik taşıyor," dedi. "Acilen bir dakikanızı ayırmanızı rica ediyorum."

"Bay Lloyd bir çalışan değil, efendim, o bir işletme sahibi." Xanthia'nın sesi masasının arkasından kibirli bir şekilde çıkıyordu. "Onu görmek için genellikle randevu alınır."

Avukatın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen gizlendi. "Evet, anlıyorum. Özür dilerim. Bay Lloyd?"

Kaçınılmaz gibi görünen bu duruma boyun eğen Gareth, parlak maun masasına döndü ve avukata karşısındaki deri koltuğa oturmasını işaret etti. Adam onu son derece huzursuz etmişti ve Gareth, Xanthia'nın bir zamanlar köhne olan ve şimdi herhangi bir avukatinki kadar şık görünen ofislerini yenilemek için küçük bir servet harcamış olmasından açıklanamaz bir şekilde memnundu.

Bay Cavendish Xanthia'ya belirsiz bir bakış fırlattı.

"Sorun değil," dedi Gareth. "Bayan Neville ve benim sırrımız yok."

Adamın kara kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?" diye mırıldandı, deri çantasını şaklatarak açtı. "Bundan oldukça emin olduğunuza inanıyorum."

"Aman Tanrım!" dedi Xanthia sotto voce. "Kulağa heyecan verici geliyor." Merakı yüzünden okunan Xanthia, Gareth'ın masasının solundaki koltuğa oturdu.

Avukat çantasından bir tomar kâğıt çıkarıyordu. "Şunu söylemeliyim ki, Bay Lloyd, çok iyi bir takdire şayan bir taş ocağı."

"Avlandığımın farkında değildim."

"Anladığım kadarıyla öyle." Adamın dudakları, görevini tatsız buluyormuş gibi nahoş bir şekilde kıvrılmıştı. "Şirketim birkaç aydır sizi arıyor."

Soğukkanlı ses tonuna rağmen, Gareth'ın huzursuzluğu derinleşti. Xanthia'ya bir bakış attı, aniden onu göndermesi gerektiğinden emin oldu. Keskin bir sesle boğazını temizledi. "Tam olarak nereye bakıyordunuz Bay Cavendish?" diye sordu. "Neville Nakliye

birkaç ay öncesine kadar merkezi Batı Hint Adaları'ndaydı."

"Evet, evet, bunu keşfetmeyi başardım," dedi Cavendish sabırsızca. "Gerçi yeterince uzun sürdü. Londra'da sizi hatırlayan pek kimse kalmadı, Bay Lloyd. Ama sonunda yaşlı bir kadını bulmayı başardım. Houndsditch - yerel bir kuyumcunun dul eşi - ve büyükannenini hatırladı."

"Houndsditch mi?" dedi Xanthia kuşkuyla. "Bunun seninle ne ilgisi var, Gareth?"

"Büyükannem hayatının son aylarını orada geçirdi." mırıldandı. "Pek çok arkadaşı vardı ama sanırım çoğu artık ölmüştür."

"Aynen öyle." Bay Cavendish kâğıtlarını karıştırıyordu. "Geriye kalan tek kişi bunamıştı. Bize bir keresinde büyükannenize Bermuda'dan mektup yazdığınızı söylemişti. Oradan bir şey çıkmayınca da Bahamalar olduğuna karar vermiş. Ne yazık ki hayır. O da alfabenin başka bir harfini denemeye karar verdi ve bizi Jamaika'ya yolladı."

"Barbados'tu," diye mırıldandı Gareth.

Cavendish belli belirsiz gülümsedi. "Evet, katibim neredeyse Seni bulmaya çalışırken dünyayı görmeyi başardım," dedi. "Ve korkarım ki bu bir servete mal oldu."

"Sizin için ne kadar üzücü," dedi Gareth.

Avukat, "Bunu ben ödemiyorum," dedi. "Siz ödüyorsunuz." "Anlayamadım?"

Avukat, "Daha doğrusu, mal varlığınız," diye düzeltti. "Ben sizin için çalışıyorum."

Gareth güldü. "Korkarım bir hata olmalı."

Ama avukat istediği kâğıdı bulmuşa benziyordu ve masanın üzerine bıraktı. "Kuzeniniz Warneham Dükü öldü," dedi açıkça. "Bazıları zehirlendiğini söylüyor ama yine de sizin için çok uygun bir şekilde öldü, Bay Lloyd."

Xanthia ağzı açık bir şekilde avukata bakıyordu. "Kimin

Dükü?" "Warneham," diye tekrarladı avukat. "Bu, sorgu

yargıcının

Rapor. Yanlış kaza sonucu ölüm kararı verildi.

Neredeyse kimse inanmayacak. Ve bu da Arms Koleji'nin sizi Kraliyet'in varisi olarak belirlediği araştırma.

Düklük."

"Ne?" Gareth uyuşmuş hissediyordu. Hastaydı. Bir hata olmalı.

Xanthia ona doğru eğildi. "Gareth-?"

Ama Cavendish hâlâ konuşuyordu. "Ayrıca acilen imzalamanız gereken birkaç madde var," diye devam etti. "Tahmin edebileceğiniz gibi işler oldukça karışık. Dük geçen yılın Ekim ayında öldü ve dedikodular sadece daha spekülatif hale geldi."

"Özür dilerim," dedi Xanthia, bu kez sertçe. "Ne dükü? Gareth, o neden bahsediyor?"

Gareth kâğıtları sanki alev almışlar gibi itti. "Bilmiyorum." Birden kendini dengesiz hissetti. Öfkeli. Bir düzine yıldır Warneham'ı düşünmemişti - en azından düşünmemeye çalışmıştı. Ve şimdi, onun ölümü Gareth'in

uzun zamandır sahip olduğu zevk ve tatmin değil ama bunun yerine sadece garip, nahoş bir uyuşukluk. Warneham zehirlendi mi? Ve şimdi de düklik ona mı kalacaktı? Hayır. Bu imkansızdı.

Cavendish'e, "Yola çıksanız iyi olur, efendim," dedi. "Bir yanlışlık olmuş. Burası yoğun bir sayım evi. Burada yapacak gerçek işlerimiz var."

Avukatın başı kâğıtlarından kalktı. "Özür dilerim," dedi. "Gabriel Gareth Lloyd Ventnor olarak doğdunuz, değil mi? Portekiz'de ölen Binbaşı Charles Ventnor'un oğlu?"

"Babamın kim olduğunu hiçbir zaman inkâr etmedim," dedi Gareth. "O bir kahramandı ve ben de onun oğlu olmaktan gurur duyuyordum. Ama geri kalanı Ventnor ailesi beni ilgilendirdiği kadarıyla cehennemde yanabilir."

Bay Cavendish altın gözlüklerinin üzerinden baktı. "İşte mesele de bu Bay Lloyd," dedi sabırsızlıkla. "Gerçekten Ventnor ailesi diye bir şey yok. O sizsiniz. Siz sekizinci Warneham Dükü'sünüz. Şimdi lütfen dikkatinizi bu belgeler-"

"Hayır," diye sertçe araya girdi Gareth. Xanthia'ya baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hayır, o piçle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hiçbir şey. Yüce Tanrım, böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Sanırım nasıl olduğunu biliyorsunuz, Bay Lloyd," dedi Cavendish sertçe. "Ama geçmişini arkamızda bırakmalıyız, ve yolumuza devam etmeliyiz, değil mi? Bu arada, kanunlar düklüğü reddetmenize izin vermiyor. Bitti. Şimdi mülküne ve görevlerine devam edebilirsin ya da her şeyi bırakabilirsin. "Eğer istediğin buysa, git ve harap et."

Gareth ayağa kalkarak, "Ama Warneham uzun ve dinç bir hayat yaşadı," diye araya girdi. "Elbette... elbette başka çocuklar da vardı, Tanrı aşkına?"

Bay Cavendish başını salladı. "Hayır, Majesteleri," dedi ciddiyetle. "Kader merhum Dük'e karşı nazik değildi."

Gareth kaderin acımasızlığının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu ve bunun için Warneham'a teşekkür etmeliydi. O orospu çocuğunun hak ettiğini bulmuş olması mümkün müydü? Gareth bir eli ensesinde, yerde volta atmaya başladı. "Yüce Tanrım, bu olamaz," diye mırıldandı. "Akraba bile sayılmayız, en iyi ihtimalle üçüncü dereceden kuzeniz. Kanun böyle bir şeye izin veremez herhalde?"

Avukat, "İkiniz de Orange'lı William için savaşırken kahramanca ölen üçüncü Warneham Dükü'nün büyük büyük torunlarısınız," dedi. "Üçüncü dük ölümünden sonra ikiz oğulları oldu - birkaç dakika arayla doğdular. Warneham öldü, oğlu Cyril ondan önce öldü ve siz ikinci doğan ikizin yaşayan tek varisisiniz. Bu nedenle, Silah Kurulunun kararına göre-"

"College of Arms'ın ne karar verdiği umurumda bile değil," dedi Gareth. "Ben istiyorum-"

"Gareth, senin dilin!" Xanthia nazikçe azarladı. "Şimdi otur ve bütün bunları bana açıkla. Soyadın gerçekten Ventnor mu? Amcanı gerçekten biri mi öldürdü?"

Tam o sırada başka bir siyah saçlı beyefendi odaya daldı, bu beyefendi neredeyse züppece giyinmişti. zarafet. Önünde kocaman ve parlak bir şey taşıyordu. "Günaydın, canlarım!" diye şarkı söyledi.

Sabrı çoktan tükenmiş olan Gareth arkasını döndü. "Bunun nesi iyi?"

Xanthia onu görmezden geldi. "Tanrım, Bay Kemble," dedi ayağa kalkarak. "Orada ne var?"

"Pahalı önemsiz şeylerinden biri daha, şüphesiz." Gareth ona doğru yaklaştı.

Bay Kemble nesneyi koruyarak uzaklaştırdı. "Bu bir Tang Hanedanlığı amforası," diye kestirip attı. "Sakın dokunma ona. filistinli!"

"Bu ne için?" Xanthia kafası karışmış görünüyordu.

"Mermer pencere kaidesinin vurgu parçası." Bay Kemble odanın içinde vals yaparak ilerledi ve onu özenle yerleştirdi. "İşte! Mükemmel oldu. Şimdi sizi tamamen dekore edilmiş ilan ediyorum." Etrafında döndü. "Şimdi, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Nerede kalmıştık? Bay Lloyd amcasını öldürdü, değil mi? Hiç şaşırmadım."

"Yanlış söyledim," dedi Xanthia. "Belki de bir kuzeninizdir?" Hızla Kemble'ı avukatla tanıştırdı.

"Ve ben kimseyi 'öldürmedim'," diye tersledi Gareth.

"Aslında bunu araştırdık," dedi avukat kuru bir sesle. "Bay Lloyd'un mükemmel bir mazereti var. "Bay Lloyd'un mükemmel bir mazereti var. Atlantik Okyanusu'nda."

Xanthia bu iğnelemeden habersiz görünüyordu. "Ve en şok edici şey, Bay Kemble!" Elini onun ceketinin koluna koydu. "Gareth dük olacak!"

"Aman Tanrım, Zee!" Gareth kanının kaynamaya başladığını hissetti. "Sadece sus, lütfen."

Hâlâ Kemble'a dönerek, "Çok ciddiylim," dedi. "Gareth'ın ailesinde gizli bir dük var."

"Evet, hepimiz öyle değil miyiz?" Bay Kemble sıkıca gülümsedi. "Hangisi sizin?"

"Warnley," dedi Xanthia hızla.

"Warneham," diye düzeltti avukat.

"İkisi de değil," dedi Gareth acımasızca. "Cavendish burada bir maymun daha düşene kadar bu soy ağacını sallamak zorunda kalacağız."

Bay Kemble ellerini kaldırdı. Gareth'a, "Bu konuda sana yardımcı olamayacağım, eski dostum," dedi. "Hayat böyledir, değil mi? Şimdi, canlarım, gerçekten gitmeliyim. Aslında hiç içeri dalmazdım ama bir cinayetten söz edilmesi görmezden gelinemeyecek kadar lezzetliydi. Kanlı kısımları sonra anlatırım."

"Bu güzel dekorasyon için tekrar teşekkür ederim, Bay Kemble," dedi Xanthia.

Şık beyefendi Xanthia'nın elini tutmak için durakladı, ve üzerine eğildi. "Bunu öpmek için yarına kadar Aziz George'un revakında bekleyeceğim canım," dedi, "o zaman sana Nash Markizi diyebilirim."

Bunun üzerine avukat sandalyesinde biraz daha dik oturur gibi oldu. Bay Kemble gözden kaybolurken, "Affedersiniz," dedi. "Tebrik etmeniz gerektiğini mi anlıyorum?"

Xanthia kızardı. "Sabah evleneceğim."

Tam o sırada kapıda başka bir gölge belirdi. Gareth hayal kırıklığı içinde başını kaldırdı. "Özür dilerim efendim," dedi Bay Bakely. "Az önce Woolwich'ten bir atlı geldi. Margaret Jane, Blackwall'dan yukarı çıkarken görülmüş. Ulaştın."

Xanthia elini göğsüne bastırdı. "Oh, Tanrıya şükür!"

"Tam zamanında," dedi Gareth, sandalyesini keskin bir sıyrıkla geriye iterek.

"Batı Hindistan Limanı'na girmesini mi istiyorsunuz, efendim?" Bakely bastırdı. "Yoksa nehrin yukarısına mı gelsin?"

"İçeri girecek," dedi Gareth aceleyle. "Ve arabamı çağırın. Sen ve ben aşağı inip durumun ne kadar kötü olduğunu göreceğiz."

Xanthia da ayağa kalkmıştı. "Özür dilerim Bay Cavendish," dedi. "Hikâyeniz her ne kadar ilgi çekici olsa da -ve itiraf etmeliyim ki Margaret Jane'i bir an önce görmeliyiz. Üç aydır Bridgetown'da limanda ve mürettebatının üçte birini tifüsten kaybetti. Anlayabileceğinizden eminim, büyük endişe duyuyoruz."

"Oraya gitmiyorsun, Zee." Gareth'ın sesi sertti. Önündeki görevden başka hiçbir şeye aldırmadan ceketini giymeye başlamıştı bile.

Xanthia'nın eli içgüdüsel olarak karnına döndü. "Hayır, ben Sanırım yapmamalıyım." Bay Cavendish'e gülümsedi ve ciddi bir isteksizlikle o da ayağa kalktı.

"Ama düklük belgelerini ne yapacağım?" diye sordu.

Eşyalarını toplamaya niyetli olan Gareth hiçbir şey söylemedi.

"Onları Bay Lloyd'un masasına bırak," diye önerdi Xanthia. "Eminim bunları daha sonra gözden geçirecektir."

Bay Cavendish sinirlenmiş görünüyordu. "Ama çok sayıda acil sorunumuz var," diye itiraz etti. "Majestelerinin dikkatine şiddetle ihtiyacımız var."

Xanthia nazikçe gülümsedi. "Umutsuzluğa kapılmayın, efendim," diye mırıldandı. "Gareth görevini yapacaktır. Her zaman yaptığı gibi. Ve önüne koyacağınız her türlü sorunun üstesinden her zamanki soğukkanlılığıyla geleceğine güvenim tam."

Avukat ona pek aldırış etmedi. "Efendim," dedi Gareth'ın başının arkasına doğru, "bu gerçekten ertelenemez."

Gareth kitap rafından bir defter kaptı. "Bir iki saat içinde dönerim," dedi Xanthia'ya. "Kaptan Barrett'a selamlarınızı iletirim."

"Bekleyin, Majesteleri!" dedi avukat biraz ağlamaklı bir sesle. "Derhal Selsdon Mahkemesi'ne bekleniyorsunuz. Gerçekten, efendim! Düşes sizi bekliyor."

"Düşes mi?" dedi Xanthia.

Cavendish onu görmezden geldi. Avukat, "Her şey askıda kaldı, efendim," diye ısrar etti. "Gerçekten daha fazla bekleyemez."

Gareth onlara bakmadan, "Öyle olması gerekecek," dedi. "Gerçekten de, umurumda olduğu kadarıyla, Krallık Gelene kadar asılı kalabilir."

"Gerçekten, efendim! Bu vicdansızlık!"

"Kan insanı erkek yapmaz Cavendish," diye tersledi Gareth. "Aslında, bu daha çok onun felaketidir." Aşağı doğru gürledi
Bakely'nin arkasından tek kelime etmeden merdivenleri çıktı.

Xanthia avukatı kapıya kadar geçirdi. Adam ona baktı, kaşları sertçe birbirine yaklaşmıştı. "Bunu gerçekten anlayamıyorum," diye mırıldandı. "O bir dük. İyi talihinin farkındadır herhalde? O artık krallığın bir eşiti- Aslında İngiltere'nin en zenginlerinden biri."

"Gareth'ın bazen yıpratıcı gibi görünen bir özgüveni var, Bay Cavendish," diye cevap verdi. "O kendi kendini yetiştirmiş bir adam ve yine de para onun için çok az şey ifade ediyor."

Her iki kavram da açıkça Cavendish'in kavrayışının ötesindeydi.

Birkaç kez daha mırıldandıktan sonra, Xanthia sonunda Avukat kapıdan çıktı. Ancak merdivenlerin başında aklına bir soru takıldı. "Bay Cavendish," dedi, "Dük'ün ölmesini kimin istediğine inanıldığını sorabilir miyim? Şüpheliler var mı? Tutuklama umudu var mı?"

Avukat başını salladı. "Çoğu güçlü adamda olduğu gibi Dük'ün de düşmanları vardı," diye itiraf etti. "Şüphelilere gelince, dedikoducular ne yazık ki onun dul eşini hedef aldılar."

Xanthia gözlerinin açıldığını hissetti. "Yüce Tanrım! Zavallı kadın -eğer gerçekten masumsa?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi avukat. "Ve sorgu yargıcı da buna inandı. Üstelik düşes güçlü bir aileden geliyor. Kanıt olmadan kimse onu yüksek sesle suçlamaya cesaret edemez."

"Yine de, İngiliz toplumunda, skandalın sadece fısıltısı bile..." Xanthia aniden ürperdi ve başını salladı. "Düşes mahvolmuş olmalı."

Cavendish üzüntüyle, "Neredeyse öyle," dedi.

Avukat elinde ince deri çantasıyla merdivenlerden inerken, gelişinden çok daha yorgun görünüyordu. Xanthia'nın başı dönüyor gibiydi. Sessizce ofisin kapısını kapattı ve alnını serin, iyi cilalanmış ahşaba dayadı.

Az önce ne olmuştu? Gareth Lloyd bunca yıldır ne saklıyordu? Görünüşe göre sefil bir çocukluktan biraz daha ciddi bir şey. Ama Gareth bir dük müydü?

Sonra başını kaldırdı. Kardeşi Kieran gerçeği biliyor olabilirdi. Aniden odayı geçti, zili çaldı ve masaüstündeki eşyaları gelişigüzel bir şekilde şişkin deri çantasına doldurmaya başladı.

Kapıyı açan genç memura, "Arabamı çağır," dedi. "Lord Rothewell ile öğle yemeğine çıkacağım."

İkinci Bölüm

Gabriel büyükbabasının elini sıkıca tuttu, dehşete kapılmıştı.

dönen at arabası tekerlekleri ve yanıp sönen toynaklar. Herkes acele ediyordu. Bağırıyordu. Trafiğe dalıyorlardı - büyükannesine onlara "meshuggenehs" derdi.

"Zayde, ben... ben eve gitmek istiyorum."

Büyükbabası gülümseyerek yere baktı. "Ne yani, burayı sevmiyor musun Gabriel? Sevmelisin."

"Neden? Çok meşgul."

"Meşgul," diye kabul etti büyükbabası, "çünkü burası Şehir. Burası paranın kazanıldığı yer. Bir gün sen de burada çalışacaksın. Belki de tüccar bir bankacı olursun, ha? Ya da bir komisyoncu? Bunu ister misin, Gabriel?"

Gabriel'in kafası karışmıştı. "Ben... Sanırım ben bir İngiliz centilmeni olacağım, Zayde."

"Oy vey!" Büyükbabası Gabriel'i kollarının arasına aldı. "O kadınlar sana ne saçmalıklar öğretmiş. Kan insanı erkek yapmaz. Bir erkek çalışmazsa bir hiçtir."

Ve sonra birlikte caddeyi koşarak geçiyorlardı, çılgın, iç içe geçmiş kalabalığın bir parçasıydılar.

Warneham Düşesi bir saat yalnız kalmak için Selsdon'un gül bahçesine gitmişti ki Bay Cavendish ertesi öğleden sonra geldi. Kolunda bir sepet taşıyordu ama bir saat boyunca amaçsızca dolaştıktan sonra sadece bir sap kesebilmişti ve onu da hâlâ elinde taşıyordu.

Yine düşünüyordu. Kendisine defalarca yapmaması gerektiği söylenmesine rağmen çocukları düşünüyordu. Bunun

geçmişe takılıp kalmak iyi değildir. Ama burada, ötesinde annesinin kalbi huzur içinde kanayabilirdi. Çok şeyden vazgeçmişti. Bunu, kederini teslim etmeyecekti.

Yaz sonu güneşi sıcaktı, havada sağanak tehdidi vardı ama düşes bunun farkında bile değildi.

Gerçekten de kocasının avukatının bahçe yolunun yarısına gelene kadar yaklaştığını duymamıştı. Başını kaldırdığında, kocasının hatırı sayılır bir mesafede beklediğini, solmuş gül yapraklarının esintisiyle ayaklarının etrafında döndüğünü gördü.

"İyi günler Cavendish," dedi sessizce. "Londra'ya dönüşünüz kısa sürdü."

"Majesteleri." Avukat hızla ilerledi ve zarif bir selam verdi. "Şu anda geldim."

"Selsdon'a tekrar hoş geldiniz," dedi mekanik bir şekilde. "Yemek yediniz mi?"

"Evet, Majesteleri, Croydon'da," dedi. "Öyle mi?"

"Anlayamadım?"

"Yemek yediniz mi hanımefendi?" diye sordu. "Dr. Osborne'un yemek yemeniz gerektiğini söylediğini unutmayın."

"Evet, elbette," diye mırıldandı. "Ben... Ben biraz alacağım Belki kısa bir süre sonra. Lütfen bana Londra'da ne bulduğunuzu söyleyin."

Cavendish belli belirsiz rahatsız görünüyordu. "Söz verdiğim gibi, hanımefendi, doğruca Neville Shipping'e gittim," dedi. "Ama ne elde ettiğimden emin değilim."

"Onu buldunuz mu?" diye sordu. "Nakliye şirketi için çalışan bu adamı mı?"

Cavendish başını salladı. "Evet. Onu buldum." "Ve? -"

Cavendish sertçe nefes verdi. "Gabriel Ventnor'dı, bundan kesinlikle eminim," diye itiraf etti. "Adam rahmetli babasının tıpatıp aynısı. Boyu. Altın rengi gözleri ve saçları. Doğru adamı yakaladığımıza eminim."

Düşes kayıtsız kaldı. "Öyleyse tamamdır. Onu ne zaman bekleyeceğiz?"

Cavendish tereddüt etti. "Hiç emin değilim hanımefendi," diye itiraf etti. "Haberlerimizle... ilgilenmiyor gibiydi."

"İlgisiz," diye yankılandı düşes içi boş bir sesle.

Avukat mahcup bir şekilde öksürdü. "Korkarım o sadece bir tür liman işçisi ya da nakliye memuru değil," diye açıkladı. "O bir mal sahibi. Aslında oldukça müreffeh görünüyordu. Ve inatçı."

Gülümsemesi solgundu. "Beklediğiniz gibi yoksul bir yetim sayılmazsınız."

"Hayır." Cavendish'in sesi ekşiydi. "Ve bu unvanı miras almakla ne kadar şanslı olduğunu anladığından da pek emin değilim. Selsdon Sarayı'na dönmeye tenezzül edip etmeyeceğinden ya da ne zaman döneceğinden bile emin değilim, hanımefendi. Bana cevap vermeyecektir."

Düşes de öyle. Onun yerine, hâlâ elinde tuttuğu güle baktı. Yapraklar teninde kan kırmızısıydı. Kan kırmızısı. Ölümcül beyaz. Tüm yaşamı süzölüp gitmiş ama yine de yaşayan bir et gibi. Uzun bir an için,

Kaderin çarpık yolunu merak ederek onu inceledi. Ölümü ve yarattığı her şeyi düşündü. Her şeyi silinmez bir şekilde değiştirdi.

Adamın gelip gelmemesinin ne önemi vardı? Ne fark ederdi ki?

Değişmek mi? Onun gücü ve gururu, hayatını olduğundan daha çekilmez hale getirecek ne yapabilirdi?

Zaten öyle miydi? Günler, son dört yıldır olduğu gibi sessiz bir kayıtsızlık içinde geçip gidiyordu. Ya da belki de beş yıldır. Emin değildi. Artık saymıyordu.

Gabriel Ventnor. Kaderi onun ellerindeydi, ya da herkes öyle sanıyordu. Ama değildi. O hiçbir şeydi. Onu ne yaralayabilir ne de ona eziyet edebilirdi, çünkü artık dünyevi acı.

"Majesteleri?"

Cavendish'in dikkatle kendisine baktığını görmek için başını kaldırdı.

Düşünce akışını kaybettiğini fark etti. "Özür dilerim Cavendish. Ne diyordunuz?"

Avukat kaşlarını çatı, tereddütle yaklaştı ve parmaklarını sapından çekmeye zorladı. "Majesteleri, yine kendinizi kestiniz," diye azarladı. Avucundan iki diken kopardı, biri oldukça derindi ve etinden kan damlıyordu. Bir mendili yaranın üzerine bastırarak, "Yumruğunuzu sıkıca kavrayın," diye emretti.

"Bu sadece kan, Cavendish," diye mırıldandı.

Gülü boş sepete koydu. "Gelin, Majesteleri, artık eve dönmeliyiz," dedi ve onu nazikçe kolundan tutarak.

"Güllerim," diye itiraz etti. "Bitirmek istiyorum."

Cavendish rahat durmadı. "Hanımefendi, yağmur yağmaya başladı," diyerek onu terasa doğru yönlendirdi. "Aslında, bir süredir
Birkaç dakikadır yağmur yağıyor."

Düşes başını kaldırıp baktığında sıçramanın gerçekten de bahçe duvarından sekiyordu. Elbisesinin kolları çoktan ıslanmıştı, bu da fark edemediği bir başka dünyevi rahatsızlıktı.

"Kendinizi tekrar hasta etmek mi istiyorsunuz, hanımefendi?" Cavendish bastırdı. "Bunun ne yararı olacak?"

"Hiç, sanırım." Kelimeler gırtlaktan ve titreyerek çıktı.

"Aslında bu Nellie'nin hayatını daha da zorlaştıracak," dedi Cavendish, "çünkü sana bakma zahmetine katlanmak zorunda kalacak."

Düşes bahçe yolunda aniden durdu. "Evet Cavendish, çok haklısın," dedi, şimdi doğrudan ona bakarak. "Ve her zaman söylediğim gibi, rahatsızlık vermekten -her şeyden önce- nefret ederim. Herhangi birine."

Ertesi gün öğleden sonra Berkeley Meydanı'nda, Baron Rothewell ince deri terliklerini çıkarıp kendine, daha küçük bir adamı masanın altına yatırmaya yetecek kadar konyak doldurdu. Bir içkiye ihtiyacı yoksa lanet olsun. Gün şu ana kadar tam bir sefalet içinde geçmişti - gerçi kız kardeşi Tanrı'ya şükür bunu fark etmemişti.

Zee'nin düğün günü. Sık sık onu hiç görmemeyi düşünmüştü. Diğer zamanlarda, belki de kız kardeşinin Gareth Lloyd'la bir mantık ve dostluk evliliği yapabileceğini düşünmüştü. Ama o gün gelmişti ve Rothewell'in kız kardeşinin Berkeley Meydanı'ndan mükemmel bir erkekle uzaklaşmasını izlemek zorunda kalması yetmemişti.

Ona yabancı, hem de çok tehlikeli görünen bir yabancı. Hayır, Gareth da onu izlemek zorundaydı.

Xanthia'nın damadı, Nash Markisi. Gareth Lloyd'un toplumsal yükseliş haberini her zamanki soğukkanlılığıyla karşılamış ve onu tüm düğün konuklarına "sevgili aile dostumuz, Warneham Dükü" olarak tanıtmıştı. Kötü bir niyeti yoktu ama Rothewell Gareth için üzülüyordu, zavallı şeytan. Nash'in dobra dobra konuğması sosyetenin dilini dolağıtıracaktı.

Tam o sırada çalışma odasının kapısı açıldı ve Gareth içeri girdi. "İşte buradasın, eski dostum," dedi Rothewell. "Ben de tam sana ne olduğunu merak ediyordum."

"Aşağıda, Trammel'in fazladan sandalyeleri taşımasına yardım ediyordum."

Rothewell, "Bir dük uşağın mobilyaları taşımasına yardım ediyor," diye düşündü. "Neden şaşırmadım ki?"

"Bir adam çalışmazsa bir hiçtir," dedi Gareth. "Ugh!" diye homurdandı Rothewell. "Aklından bile geçirme. Sen Bir brendide bana katılır mısın?"

Gareth kendini Rothewell'in geniş deri koltuklarından birine attı. "Hayır, benim için çok erken," diye cevap verdi, sonra tereddüt etti. "Ama belki de Warneham Dükü için değildir?"

Kahkahalar Rothewell'in göğsünün derinliklerinde gürledi. "Artık tek ve aynısın, eski dostum."

Gareth, "O zaman evet, lanet olsun sana, bana bir tost ver," diye homurdandı. "Bence bugün hayatta kaldığımız için ikimiz de bir tane hak ediyoruz."

Rothewell büfeye dönerek, "Eh, artık ondan daha üstünsünüz," dedi. "Nash Markisi'ni kastediyorum. Rakiplerinin önüne geçtin, Gareth. Bunu zengin buluyorum."

"Yarışmayı yıllar önce bıraktım." Gareth'ın ses tonu aniden suratsızlaştı. "Ve bu sabah bir evlilik kutlaması yaptık, hatırlayacaksınız."

"Evet, hem de çok iyi." Rothewell düşünceli bir şekilde konyağı bardağa doldurdu, sonra da konuğuna uzattı. "Sen gençlik aşkının nesnesini kaybettin, Gareth, ama ben... şey, kendimi kandırmıyorum. Ben bir kız kardeş kaybettim. Hiç de aynı olmadığını düşünüyorsunuz, bundan şüphem yok. Ama üçümüz gibi yalnız kaldığında -Luke, Zee ve ben- güvenebileceğin başka kimse olmayınca, hiç de öyle olmayan bir bağ kuruyorsun. kolayca açıklanabilir."

Gareth bir an sessiz kaldı. "Luke gitti ama sen hiç Xanthia'sız kalmadın, değil mi?"

Rothewell başını salladı. "Gerçekten de, çok iyi hatırlıyorum doğduğu gün." Sesi son kelimedede biraz takıldı. "Ah, ama bir gün için bu kadar duygusallık yeter. Senin için ne olacak, Gareth? Görevini yapman için seni sürüklemeye başlamalı mıyım?"

"Düklükten bahsediyorsunuz, tahsil ediyorum." Gareth'ın sesi duygusuzdu. "Hayır, Zee'ye Neville'de olacağıma söz verdim.

O dönene kadar her gün kargo. Seni zor durumda bırakmayacağım."

Rothewell, "Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Kardeşim seni ayakçı olarak işe aldığı günden beri hepimizin güvendiği kişi oldun. Bu nedenle ve tabii ki rekabetin seni çalmasını engellemek için bu ortak mülkiyet girişimine girdik."

Gareth'ın gülümsemesi sessizdi. "Beni altın zincirlerle zincirlediniz, ha?"

"Çok doğru." Baron bir yudum daha konyak içti, kaslı boğazı iyi yağlanmış bir makine gibi bir aşağı bir yukarı çalışıyordu. "Ve şimdi anlaşılan sana düşen kısmını yerine getirmeye niyetlisin. Buna saygı duyuyorum. Ancak, Neville Shipping'deki payınız sizi oldukça zenginleştirmiş olsa da, görünüşe göre size miras kalan servetle kıyaslanamaz bile."

"Ne demek istiyorsun?" Gareth'ın sözleri niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.

"Belki de yanlış tencerenin kaynamasını izliyorsunuz." Rothewell elinde kadehiyle odanın içinde huzursuzca dolağmaya başlamıştı. "Bir adama görev ve sorumluluk konusunda ders vermek bana düşmez, ama aşağıya inmenizi şiddetle tavsiye ederim - neydi adı?"

"Selsdon Court."

"Ah, evet, Selsdon Sarayı," diye yineledi Rothewell. "Kulağa ne kadar da görkemli geliyor."

"Öyle. Müstehcen bir şekilde öyle."

"Müstehcen ya da değil, artık senin. Belki de gidip onunla ilgilenmelisin. Çok uzak değil, değil mi?"

Gareth bir omzunu kaldırdı. "Yarım günlük bir yolculuk belki," dedi. "Ya da Deptford'dan Croydon Kanalı'na inilebilir."

"Yarım gün mü?" dedi Rothewell inanamayarak. "Bu bir şey değil. Git acil işlerinle ilgilen ve kara dula başsağlığı dile -bu arada bunlar Zee'nin sözleri, benim değil."

Gareth homurdandı. "Düşes taş kalpli bir orospu, tamam," dedi. "Ama bir katil mi? Bundan oldukça şüpheliyim. Toplumun gözünde mahvolma riskini göze almaz."

Rothewell ona garip garip baktı. "Nasıl biri?"

Gareth bakışlarını kaçırdı. "Son derece mağrur," diye mırıldandı. "Ama açıkça zalim değil. Bunun için kocası vardı."

"Acaba ona zengin bir dul mu kaldı?" "Hiç şüphe yok,"

dedi Gareth. "Warneham
İğrenç derecede zengin. Ailesi cömert davranırdı.
yerleşimler."

"Ve hâlâ sizi mi bekliyor?" diye mırıldandı Rothewell. "Belki de onun geleceğiyle ilgili bir karar vermeniz bekleniyordur?"

Bu düşünce Gareth'ın aklına gelmemişti. Bir an için, onu açlıktan ölmesi ya da daha kötüsü için soğuğa atma fantezisine kendini bıraktı. Ama bundan hiç zevk alamadı. -Aslında bunu hayal bile edemiyordu. Ve kesinlikle seçim ona ait olmayacaktı?

"Bunu düşünüyor musunuz?" diye sordu Rothewell.

Gareth cevap vermedi. Neredeyse hiç bilmiyordu. Selsdon Sarayı'ndan sürgün edilmesini izleyen o korkunç günlerde bir kez bile geri dönmek istememişti. Ah, ilk başlarda olmayacak birçok şey dilemişti. Çocukların saflıklarıyla özlemine duydukları şeyleri. Nazik bir dokunuş. Sıcak bir ocak. Bir yuva. Ama bunun yerine tam tersini bulmuştu. Cehennemin derinliklerine doğru fırlatılmıştı. Çocukluk özlemi bir erkeğin saflığına dönüşmüştü, katıksız nefret. Ve şimdi o geri dönebilir

Selsdon Court -artık hepsinin efendisi olabileceğine göre- geri dönmeyi daha da az istiyordu. Kader bu sefer ona ne büyük bir oyun oynamıştı.

Rothewell boğazını temizleyerek Gareth'ı şimdiki zamana döndürdü. "Luke geçmişin hakkında pek bir şey söylemedi," diye itiraf etti. "Sadece iyi bir aileden gelen ve zor zamanlar geçiren bir yetim olduğunu söyledi."

Zor zamanlar. Luke Neville her zaman yetersizlik konusunda bir usta olmuştu. "Beni Barbados'a getiren şey tamamen şanstı," diye itiraf etti Gareth. "Ve Tanrı'nın lütfuyla kardeşinle tanıştım."

Rothewell gerçekten de gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla seni tersaneden kaçarken bir grup iğrenç denizciyle birlikte yakalamıştı. topuklar."

Gareth gözlerini kaçırdı. "Beni bir tür yankesici sanarak ceketimin yakasından yakaladı," diye cevap verdi. "Luke cesur bir adamdı."

Rothewell tereddüt etti. "Evet. Gerçekten çok cesurca."

"Ve ben... Tanrım, boğulmuş bir fareye benziyor olmalıyım."

"Seni eve getirdiğinde bir deri bir kemiktin."
Rothewell de aynı fikirdeydi. "Kaç yaşında olduğuna inanmak zordu, on üç yaşında mı?"

"O kadar da değil," dedi Gareth. "Beni o piçlerin elinden kurtardığı için Luke'a hayatımı borçluydum."

Rothewell yine gülümsedi ama bu gülümseme gergin ve esprisizdi. "Onların kaybı bizim kazancımız oldu," dedi. "Ama Luke 'iyi aileden' derken meseleyi biraz hafife almış."

"Ona hiçbir zaman tam olarak söylemedim," diye itiraf etti Gareth. "Warneham hakkında yani. Sadece babamın bir beyefendi olduğunu -Roliça'da şehit düşen bir binbaşı- ve annemin öldüğünü söyledim."

Rothewell devasa masasının köşesine oturdu ve düşünceli bir şekilde Gareth'a baktı. "Luke olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Yetim bir genç," dedi basitçe. "Seni neredeyse ailemizin bir üyesi olarak görmekten memnuniyet duyduk, Gareth. Ama şimdi daha yüce bir görev seni çağırıyor."

"Oh, bundan şüpheliyim," diye alay etti Gareth, sonra son konyağını da fırlatıp attı.

Rothewell, "İki haftalığına git," diye önerdi. "Sadece yetkili bir emlakçı olduğundan emin olmak için. Hesap defterlerine iyice bir göz atıp, işlerin yolunda gittiğinden emin ol. kandırılmak. Çalışanların içine Tanrı korkusu salın ve artık kimin için çalıştıklarını bildiklerinden emin olun. O zaman Londra'ya dönebilir ve Stepney'deki o eski püskü küçük evinden ayrılabilirsiniz."

Gareth ona kuşkuyla baktı. "Ve ne yapacaksınız?"

Rothewell kadehiyle havada bir daire çizdi. "Bir tanesi Bu civardaki büyük Mayfair konakları Warneham Dükü'ne ait olmalı," diye önerdi. "Eğer yoksa, bir tane al. Sen Günlerinizin geri kalanını boşa geçirmenize gerek yok ve kesinlikle Neville'in hizmetinde köle gibi çalışmaya devam etmenize gerek yok."

"İmkânsız," dedi Gareth. "İki haftalığına bile olsa bırakılamaz."

Rothewell, "Zee birkaç gün daha gitmeyecek," dedi. "Ve eğer daha kötüsü olursa, yaşlı Bakely ve ben kiralamak için yeterince iyi bir şekilde topallayabiliriz-"

"Sen mi?" Gareth araya girdi. "Rothewell, Neville'in ofisini nasıl bulacağını biliyor musun?"

"Hayır, ama arabacım son dokuz aydır neredeyse her gün oraya gidiyor," diye cevap verdi. "Bak Gareth, Neville'in en yakın rakibi kim?"

Gareth tereddüt etti. "Greenwich'teki Carwell's sanırım. Onlar biraz daha büyükler ama biz de onlara taş çıkartıyoruz."

Rothewell bardağını büfenin üzerine koydu. "O zaman ben sadece iş temsilcilerini kiralayın," diye cevap verdi. "Her adamın bir fiyatı vardır."

"Benim yerime onu mu işe alacaksın?"

Rothewell, Gareth'ın elindeki boş bardağı aldı ve onunla birlikte büfeye döndü. "Dostum, sen sadece Eski hayatının sona ermediğini düşünüyorsan kendini kandırıyorsun," dedi konyak sürahisinin tıpasını çekerek. "İnsanın istemediği bir görevle yükümlü olmasının ne demek olduğunu bilir. Ama başka seçeneğiniz yok. Siz bir İngiliz beyefendisisiniz. İnkâr hali sizi hiçbir yere götürmez."

"İnkâr konusunda öğüt verecek kadar büyük birisin," dedi Gareth huysuzca, "hem de çok fazla içip, hayatının ve yeteneklerinin çürüyüp gitmesine izin verirken."

"Et tu Brute?" diye tersledi Rothewell omzunun üzerinden. "Belki de sana tül den bir elbise giydirmeli ve 'kız kardeşim' demeliyim. Xanthia'yı zerre kadar özlemeyeceğimi söyleyebilirim."

Gareth sessizliğe gömüldü. Rothewell iki kadehi de doldurduktan sonra zembili sertçe salladı. Trammel neredeyse anında. "Personele söyle, seyahat arabamı hazırlasınlar."

emretti. "Bay Lloyd'un şafakta buna ihtiyacı olacak. Onunla Stepney'deki evinde buluşacaklar."

Gareth ayağa fırlayarak, "Gerçekten Rothewell, buna hiç gerek yok," dedi.

Ama Trammel ortadan kaybolmuştu. Rothewell, "Selsdon Court'a bir arabanın içinde gidemezsin," dedi. "Bir kanal teknesiyle de."

"Ödünç bir arabayla gitmeyeceğim, Tanrı şahidim olsun."

Rothewell odayı geçti ve içkiyi Gareth'in eli. "Koç, eğer yanılmıyorsam teknik olarak Neville'e ait bir şirket varlığıdır."

"Artık çalışmadığım bir şirket," diye tersledi Gareth. "Ama

hâlâ bir parçası olduğun bir şirket," dedi Rothewell. cevap verdi. "Eminim Selsdon Court'ta seni çok sayıda güzel araba bekliyordur, eski dostum. Yerleştikten sonra benimkini geri gönder."

"Barış görmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Ben hiç görmedim. Siz neden göresiniz ki?" Sonra baron sahte bir ciddiyetle kadehini kaldırdı. "Ekselansları Warneham Dükü'ne. Uzun süre hüküm sürsün."

Üçüncü Bölüm

Ev ölüm gibi hareketsizdi, taze ekmek ve lahana kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu. Annesi acı dolu santimlerle kendini yukarı çekerken yatağın ipleri inliyordu. "Gabriel, tatellah, bana gel."

Elleri ve dizleri üzerinde şilteden yukarı süründü, sonra Bir köpek yavrusu gibi ona doğru kıvrıldı. Annesinin parmakları saçlarının arasından geçerken soğuktu.

"Gabriel, bir İngiliz

Bir centilmen her zaman görevini yapar," dedi, sesi zayıftı. "Söz ver... iyi bir çocuk, bir İngiliz centilmeni olacağına söz ver. Baban gibi. Tamam mı?"

Başını salladı, saçları örtüye sürtünüyordu. "Anne, ölecek misin?"

"Hayır, tatellah, sadece insan halim," diye fısıldadı. "Bir annenin sevgisi asla ölmez. Zamanın ve mezarın ötesine uzanır Gabriel. Bir annenin sevgisi asla kırılmaz. Bunu anladığını söyle bana?"

Yapmadı ama yine de başını salladı. "Görevimi her zaman yapacağım anne," diye söz verdi. "Bir centilmen olacağım. I söz veriyorum." Annesi içini çekti ve tekrar uykunun kutsanmış unutkanlığına daldı.

"Tek söylediğim, leydim, bunun pek de adil görünmediği." Nellie fırçasını hanımının gür sarı saçlarında gezdirdi. "Bir kadın kendi evinden atılmamalı, dul bir kadın bile."

"Burası benim evim değil, Nellie," dedi düşes kesin bir tavırla. "Kadınların evi olmaz. Nerede yaşayacaklarına erkekler karar verir."

Nellie küçümseyerek homurdandı. "Margie halamın bir evi var," dedi. "Ve bir de meyhanesi. Yakın zamanda hiçbir erkek onu oradan çıkaramayacak, buna emin olabilirsiniz."

Düşes aynaya baktı ve belli belirsiz gülümsedi. "Margie teyzene imreniyorum," dedi. "Kadınların... yani benim gibi kadınların asla beklemeyeceği bir özgürlüğe sahip."

Nellie bilerek, "Soylu kadınlar demek istiyorsun," dedi. "Hayır leydim, bazı insanların nasıl yaşadığını gördüm. Ve her gün kendi alın terimle ekmek paramı kazanmayı tercih ederim."

"Çok akıllısın, Nellie."

Düşesin bakışları kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine kaydı. Nellie ile on yıldır birlikteydiler. Nellie'nin becerikli elleri yaşını göstermeye başlamıştı ve alnı sürekli çatıktı. Ve ne zaman

Yalnız kaldıklarında -ki bu sık sık oluyordu- hizmetçi kız sık sık metresinin eski isimlerine ya da unvanlarına, hatta bazen bunların bir kombinasyonuna geri dönüyordu. Düşes onu düzeltmeye zahmet etmedi. Kaderin ona bahsettiği yüce mevkiden hiç hoşlanmıyordu. Bu evlilikten önce, yıllarını sessiz bir dulluk içinde geçirmeyi ummuştı. Şimdi, belki de sonunda dileğine kavuşabilirdi.

"Lord Swinburne'den bir haber yok mu?"
Nellie saç tokalarıyla dolu porselen bir tabağı karıştırmak için fırçayı bir kenara bıraktı.

"Paris'ten bir mektup." Düşes yüz ifadesini düzeltmeye çalıştı. "Babam yeniden baba olacak, hem de çok yakında. Görünüşe göre düğün yolculuğu insanın isteyebileceği her şeye sahip."

"Peki ya siz leydim?" Nellie'nin gözleri aynada onunkilerle buluştu. "Eve geri dönemez misin? Greenfields çok büyük bir ev - burası kadar geniş değil, biliyorum, ama üçünüze de yeter mi?"

Düşes tereddüt etti. "Penelope çok genç ve yeni evlendi," dedi. "Babam diyor ki belki -belki de çocuk doğduktan sonra..." Sözlerinin akıp gitmesine izin verdi.

Nellie dudaklarını büzdü ve metresinin saçının ilk bölümünü büktü. "Sanırım işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorum," diye mırıldandı bir iğneyle boğuşurken. "Tek ev, tek metres mi?"

Düşes tekrar, "Penelope çok genç," dedi. "Ve Neden eve dönmek isteyeyim ki? Kendimi yersiz hissedeceğimi söyleyebilirim. Babam en azından bu konuda haklı."

"Lord Albridge, o zaman?" Nellie önerdi.

"Tanrım, Nellie! Kardeşim gazetelere çıkmış bir çapkın. Ayaklarının altında bir kız kardeş, bir çapkının isteyeceği son şeydir." Hizmetçinin elini kendi eliyle kapatarak sakinleştirdi. "Merak etme, Nellie. Ben fakir değilim. Yeni dükün isteklerini öğrendikten sonra, belki küçük bir ev kiralayabilirim?"

"Bir şey, hanımefendi," dedi hizmetçi. "Herhangi bir şey. Yaşlı dükün ölümünden beri buranın üzerinde bir bulut dolaşıyor. Ve insanlar konuşuyor."

Düşes, "Dedikodudan başka bir şey değil," diye cevap verdi. "Ama bir şeyler bulacağız, sanırım Bath'da. Ya da Brighton'da? Bunu ister miydiniz?"

Nellie burnunu kırıştırdı. "Hiç sanmıyorum hanımefendi," dedi. "Ben taşralı bir kıyım. Ve kendim için endişelenmiyorum. Margie teyzem için çalışmaya gidebilirim."

Düşes hüzünle gülümsedi. "İkimize yetecek kadar odası var mı?" diye sordu. "Sanırım belki de bir katlanılabilir oda hizmetçisi."

"Kaka!" Nellie parmaklarını kaldırdı. "Bu ellerle mi? Bundan şüpheliyim leydim. Ayrıca, sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Biliyorsun. Bu."

"Evet, Nellie. Bunu biliyorum."

Tam o sırada, sanki bir lamba kısılmış gibi oda karardı. Nellie omzunun üzerinden geniş pencerelere baktı. "İşte yine geliyor, hanımefendi," diye uyardı. "Şu lanet yağmur."

Düşes mekanik bir sesle, "Belki de yanımızdan geçip gider," diye mırıldandı.

"Evet, dileyebilirsiniz," dedi hizmetçi kız. "Ama ben hissediyorum hanımefendi. Gerçekten hissediyorum."

"Tam olarak neyi hissediyorsun?"

Hizmetçi bir omzunu kaldırdı. "Havada tuhaf bir şey var," dedi. "Bir şey... Bilmiyorum. Sanırım sadece bir fırtına. Bu berbat Ağustos sıcaklığı. Hepimiz soluyoruz."

Düşes, "Tatsız bir durumdu," diye kabul etti.

Ama Nellie yine omuz silkti, bir tutam saç daha havaya kaldırdı ve inceledi. "Sanırım bunu yukarıdan yapacağım," dedi. "Çok... düşesçe bir şey - bu bir kelime mi?"

"Artık öyle," dedi düşes. "Ama saçlar, gerçekten, Nellie. Zamanınızı boşa harcamayın. At gitsin."

"Yapmayın hanımefendi," diye kandırdı hizmetçi kız.
"Londra'dan akın akın gelen diğer adamlar gibi olmayacak.
O kötü, müsrif bir kuzen. Giyinip kuşanmalı ve onu doğru
dürüst etkilemelisin."

Düşes bunun Nellie için gerçekten önemli olduğunu fark etti ve bir gülümseme daha zorladı. Son zamanlarda dış görünüşü konusunda çok az endişe duyuyordu. Yine de Nellie'nin de belirttiği gibi bazen onun eli için yarışan talipleri durdurdu. Oh, görünüşte sempatilerini ifade etmek ve "nasıl gittiğini" görmek için aradılar. Ama düşes akbabaları gördüğünde tanırdı -kibar, iyi yetiştirilmiş akbabalar elbette, ama yine de leş peşindeydiler. Görünüşe göre, Londra'daki her serseri bir servet için balık avlıyordu. Daha fazla Saygıdeğer adamlar mesafelerini korudular.

"Tabii ki haklısın," dedi sonunda. "Evet, elbette Nellie. Düşes gibi olalım."

Hizmetçinin hünerli elleri düşesin saçlarını kısa bir süre içinde zarif bir altın yığını haline getirerek ensesinde bukleler oluşturdu. "Patlıcan ipeğini mi giyeceksiniz, hanımefendi?" diye sordu Nellie son tutamları yerine yerleştirirken. "Uyum sağlaması için şuradan siyah kurdeleler geçireceğim."

"Evet, bir de siyah şalım var sanırım."

Nellie biraz yıpranmış görünen siyah kurdeleyi açtı. "Sanırım bunun değiştirilmesi gerekiyor," diye mırıldandı. "Ama sadece birkaç hafta daha, leydim, sonra bu siyahı tamamen bırakabilirsiniz."

"Evet, Nellie. Bu çok hoş olacak."

Ama yasını ertelemeyecekti. Pek sayılmaz. Düşes, hayatının her günü onu giyeceğini hayal ediyordu.

-Başka türlü olmasa da içten içe.

Birden aşağıdaki arnavut kaldırımlı avluda bir kargaşa duyuldu. Atların toynaklarının gürültüsü, araba tekerleklerinin gıcirtısı ve hepsinin üstünde, uşak hizmetçilere endişeyle havlıyordu. İçeride, ayak sesleri hizmetkârların merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı gürlemeye başladı. Ev bugün gergindi ve bu sebepsiz değildi.

"Sanki kapı direklerinden bir at arabası geçiyor gibi." dedi Nellie suratsızca, pencereye giderek. "Ooh, hem de çok güzel bir araba, hanımefendi. Kırmızı tekerlekleri olan parlak siyah bir landau. Hem de siyah-kırmızı renkte. Tam bir asilzade olmalı. bir tane."

"Evet, zavallı küçük yetim kuzenimiz!" diye mırıldandı düşes.

Nellie perdenin arkasından bakarak, "Yeni efendinin uzun zamandır kıt kanaat geçindiğini söyleyemem, hanımefendi," dedi. "Ve şimdi kraliyet muamelesi görmek üzere.

Coggins personeli merdivenlerden aşağı sıraya diziyor, bir sıra mezar taşı gibi kasvetli."

Düşes bakışlarını pencerelere doğru çevirdi. "Yağmur yağmıyor mu, Nellie?" diye sordu. "Bayan Musbury'nin hâlâ o korkunç öksürüğü var."

"Evet, çok iyi biberleniyor." Hizmetçinin burnu neredeyse cama dayanmıştı. "Ama Coggins'in şeytanı var Gözünüz üzerlerinde hanımefendi. Kimsenin kılı kıpırdamıyor. Ve o-bekle! Araba durdu. Uşaklarından biri kapıyı açmak için aşağı iniyor. Ve dışarı çıkıyor. Ve o...oh, Tanrım..."

Düşes taburesinde arkasını döndü. "Nellie, ne oluyor?"

Nellie sessiz bir huşu sesiyle, "Ah, işte tam da bu, hanımefendi," dedi. "Dünyevi görünmüyor. Daha çok bir melek gibi diyebilirim, ama acımasız, kötü huylu türden. Tıpkı balo salonunun tavanındaki şimşekleri aşağı fırlatanlar gibi.

ve kızgın görünüyorsun?"

"Nellie, lütfen hayalperest olma."

"Hayal kurmuyorum hanımefendi." Sesi garip bir şekilde düzdü. "Ve o çok genç, hanımefendi. Beklediğim gibi uzun boylu değil."

Uzun bir süre, Nellie onun saçları, omuzlarının genişliği, paltosunun kesimi ve tam olarak hangi basamakta durduğu hakkında yorum yapmaya devam ederken, aşağıdaki tanışma mırıltılarını dinlediler. Görünüşe bakılırsa yeni düğün acele etmiyordu. Sadık hizmetkârlarını yağmur altında ayakta bekletme cüretini gösteriyordu!

Düşes yavaşça, neredeyse yabancı bir duygunun kıpırdanmaya başladığını hissetti. Bu öfkeydi. Bunu hissetmek onu şaşırtmıştı. Bayan Musbury'nin durumunun kötüleşmeyeceğini umuyordu. Yeni Düğün verem olmasını umuyordu. Ve Nellie'nin şimşeklerden söz etmeye devam etmemesini diledi. Gerçekten de kötü huylu bir melek!

Tam o sırada gök gürültüsü uzaklarda uğursuz bir şekilde yuvarlandı ve çatılardaki yağmurun sesi kakofonik bir kükremeye dönüştü. Alt katta kapılar çarpılmaya başladı. Bağırışlar çınladı. Koşumlar şingirdadı ve araba takırdamaya başladı. Bir an için her şey kaosa dönüştü.

"Gördünüz mü hanımefendi?" dedi Nellie pencereden dönerek. "Her şey olmak üzere."

Düşes kaşlarını çattı. "Ne olacak şimdi?"

"Şimşek. Fırtına." Kaşları garip bir şekilde çatılmış olan Nellie ellerini önlüğünün ön kısmına götürerek düzeltti. "Fırtına kopmak üzere, hanımefendi. Hissediyorum."

Selsdon Court'un büyük giriş holü neredeyse boşluğuyla görkemli. Sadece çok zenginler mermer, yaldız ve güzel sanatlardan biraz daha fazlasını içeren boş bir odayı karşılayabilirdi. Gareth odanın ortasında durdu ve yavaşça bir daire çizdi. Her şey aynıydı. Geniş, cilalı bir mükemmellik.

Gareth, eski ustaların koleksiyonunun bile tam olarak aynı düzende asılı olduğunu belirtti. Poussin Leyster'ın üstünde. De Hooch'un solundaki Van Eyck. Üç Rembrandt'ın büyük, görkemli gruplaması misafir odası kapıları. Her biri iyi hatırlanan bir düzine daha vardı. Hizmetçiler etrafına üşüşürken Gareth bir an için gözlerini kapadı; uşaklar valizlerle ilgileniyor, hizmetçiler ve mutfak personeli görevlerinin başına dönüyordu. Sesler aynıydı. Hatta aynı kokuyordu.

Ama yine de değildi. Gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Alt kattaki hizmetkârlardan bazılarının belli belirsiz tanıdık geldiğini fark etmişti. Ama bunun dışında kimseyi tanıımıyordu. Belki de bunun nedeni çok az kişinin gözlerini ona dikmeye cesaret edebilmesiydi. Ne bekliyordu ki? Şüphesiz söylentileri duymuşlardı.

Selsdon Sarayı'nın küçümseyici uşağı Peters gitmişti. Amcasının en sevdiği uşağı Bay Nowell da büyük ödülünü almaya gitmiş olmalıydı. Huysuz, yaşlı kahya Bayan Harte bile ortalıkta görünmüyordu; onun yerine zayıf, fare saçlı, nazik gözlü ve korkunç bir şekilde Kötü öksürük. Bayan Musgrove?

Hayır. Bu tam olarak doğru değildi.

"Coggins," dedi Gareth, kahyaya doğru eğilerek. "Tüm personelin isim ve pozisyonlarına göre bir listesini, yaşlarını ve hizmet yıllarını da içerecek şekilde istiyorum."

Hizmetkârın gözleri telaşla parladı ama çabucak gizlendi. "Evet, Majesteleri."

"Ve şu emlakçı Bay Watson," diye ekledi Gareth. "Hangi cehennemde o?"

Yine, belli belirsiz bir telaş. O anlık tereddüt. Gareth bu insanlara onun hakkında ne anlatıldığını merak etti. Ekmek yapmak için hizmetkârların kemiklerini öğüttüğünü mü?

"Bay Watson'a gelişinizi haber verme fırsatım olmadı, Majesteleri," diye mırıldandı uşak. Hepsi mırıldandı - sanki ev bir tür anıt mezarmış gibi.

"Korkarım Portsmouth'a gitti."

"Portsmouth mu?" dedi Gareth.

"Evet, efendim." Uşak garip, sert bir selam verdi. "Glasgow'dan gelecek olan bir ekipmanı -bir harman makinesi- alacak."

"Bugünlerde böyle mekanizmalar mı yapıyorlar?"

Uşak başını salladı. "Merhum dük ölmeden önce sipariş etmişti ama" -burada durdu ve gözlerini odada gezdirdi- "bazı çevrelerde popüler değiller.

Daha güneyde bazı zorluklar yaşandığını söyleyebiliriz."

"Ah." Gareth ellerini arkasında kavuşturdu. "Adamları işsiz bırakıyorlar, değil mi?"

"Bazıları böyle düşünüyor, Majesteleri." Yoldan geçen bir uşak Coggins'in gözlerine takıldı ve başını salladı. Uşağın gözleri

Elini büyük salondan görkemli, simetrik kıvrımlarla yükselen muhteşem merdivenlerden birine doğru uzattı. "Odanız şimdi hazır, efendim, eğer takip etmek isterseniz Ben mi?"

Gareth, "Yapmak istediğim şey düşesi görmek," diye karşılık verdi. Sesinin keskin olduğunun farkındaydı ama bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

Coggins hiç tereddüt etmedi. "Ama elbette, Majesteleri," dedi. "Önce gardırobunuzu yenilemek ister misiniz?"

Gardırobunu yenilemek mi? Gareth, Selsdon Sarayı sakinlerinin kıyafetlerini normal insanların nefes alma sıklığı kadar sık değiştirdiklerini unutmuştu. Hiç şüphesiz düşes, bir erkeği hâlâ kıyafetleriyle kabul etmekten dehşete düşerdi. Yedi saattir üzerindeydi. Gareth affedilmez bir şekilde seyahat lekesi sayılırdı. Quelle horreur! Bay Kemble'ın söylemeyi sevdiği gibi.

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Coggins, "Uşağınız yok mu efendim?" diye sordu.

"Hayır, küstahlık etti, ben de kafasını kestim."

Coggins merdivenlerde aniden durdu. Neredeyse belli belirsiz titremeye başladı ama korkudan mı, öfkeden mi, yoksa güçlkle bastırılmış bir kahkahadan mı, Gareth bilemedi.

Öfke, şüphesiz. Bu insanlar kıyafetleri ciddiye alıyordu. Gareth, "Aman Tanrım, Coggins, devam et," dedi. "Şakaydı. Hayır, şu anda bir uşağım yok. Sanırım eninde sonunda birini göndereceğim."

Birden aklına Xanthia geldi.
Kimin ne giydiği umurunda değildi. Aslında, kendisinin de üç gün üst üste aynı elbiseyi giydiği bilinirdi.
Çünkü çok az şeyi vardı ama bu tür şeyler onun dikkatini çekmiyordu. Sadece o gün yapması gereken işleri düşünüyordu.

Onu özleyeceğini aniden ve keskin bir şekilde fark etti. Hayatları artık ayrılmıştı ve muhtemelen bir daha hiçbir zaman anlamlı bir şekilde birleşemeyeceklerdi. Eski hayatı - çocukluğunun enkazından inşa etmek için çok mücadele ettiği hayatı- artık yoktu. Sanki başladığı yere geri dönmüş gibi hissediyordu. Bu düklük onun için bir nimet değildi. Bir lanetti. Lanet olası bir lanet.

Tam o sırada, masif maun ağacından oyulmuş gibi görünen bir dizi çift kapıya vardılar. Başka bir Coggins el hareketiyle ikisini de itti, sonra da Gareth'ın zaferin tadını çıkarabilmesi için kenara çekildi.

"Dük yatak odası, Majesteleri," dedi, geniş odayı göstererek. "Sağınızda giyinme odanız, solunuzda da oturma odanız var."

Gareth uşağı takip etti ve ağzı açık kalmamaya çalıştı. Bunlar daha önce hiç görmediği odalardı ve gerçekten de muhteşem olduklarını kabul etti. Yatak odası buz mavisi ipekle kaplıydı ve mavinin daha koyu bir tonu büyük kanopili yatağı süslüyordu. Mavi-gümüş renkli halı İran halısıydı ve Neville'in küçük gemilerinden bazılarının ambarının yarısını kaplayacak kadar büyük görünüyordu.

Oturma odasına geçtiler.
dekore edilmişti ama kıyaslandığında oldukça zarif görünen mobilyalarla donatılmıştı. Karşı duvarda başka bir kapı vardı.

Gareth kapıyı açtı. "Bu da ne?" diye sordu yumuşak gardenya kokusu burun deliklerini doldururken.

"Burası düşesin yatak odası," dedi uşak, "tabii ki bir düşes olduğu zaman."

Gareth kokuyu tekrar içine çekti, bu sefer daha derinden. Bu kokuda egzotik ve çekici bir şeyler vardı. Belki de lotus çiçeğinin altta yatan bir ipucu? "Burada bir düşes var, Coggins," dedi sonunda. "Düşese ne oldu? onu?"

Uşak tekrar başını eğdi. "Düşes başka bir oda süitine taşındı," diye açıkladı. "Sizin de böyle isteyeceğinize inanıyordum."

Gareth bir elini kalçasına koydu. "Bunu hiç istemem," dedi ve kapıyı aniden kapattı. "Onu tekrar yerine koy. En iyi ikinci süit nerede? Orayı alacağım."

Ancak bu noktada Coggins korkmadı. "Belki de en iyisi, Majesteleri, bu tartışmayı Düşes'in kendisiyle yapmanızdır?"

"Pekala," dedi. "Yapacağım."

İki uşak sıcak su getirmişlerdi ve salonun ortasına çekilmiş bir kalça banyosunu dolduruyorlardı. soyunma odası. Gareth'ın elleri boyun örtüsünün düğümüne gitti. "Düşese beni yirmi dakika içinde beklemesini söylersin," dedi, soyunarak. "Onu salonda göreceğim. çalışma."

Coggins tereddüt etti. "Belki de Majesteleri, sabah salonunu önerebilirim?"

Gareth'ın elleri yeleğinin düğmelerinde durakladı. "Sabah salonu mu? Neden?"

Yine bir anlık bir belirsizlik yaşandı. "Düşes çalışma odasını pek sevmez," diye cevap verdi uşak sonunda. "O... karanlık odaları sevmez. Çalışma odası. Kütüphane. Kuzey salonları. Aslında, akşam yemeği dışında, güney kanadından nadiren ayrılır."

Gareth kaşlarını çattı. Bu, tanıdığı yılmaz kadına hiç benzemiyordu. "Ne zamandan beri böyle tuhaf fikirleri benimsiyor?"

Kâhyanın dudakları inceldi. "Keşke size daha fazla ne söyleyebileceğimi bilseydim, efendim," diye cevap verdi. "Düşes... alışılmadık biri."

"Alışılmadık mı?"

"Çok naziksiniz, Majesteleri," diye cevap verdi.

"Ah!" dedi Gareth, paltosunu silkerek. "Şımartıldığını söylüyorsun. Pekâlâ o zaman. Onu ikna etmek benim işim değil. On sekiz dakika içinde sabah salonunda."

"On sekiz mi?" diye yankılandı uşak.

"Evet, Coggins." Gareth yeleği yatağın üzerine fırlattı. "Çünkü zaman paradır ve buradaki herkesin bunu öğrenmesinin zamanı geldi."

Dördüncü Bölüm

G abriel kulağını anahtar deliğine dayadı, korkmuştu. Zayde hıçkırıyordu. Ama erkeklerin ağlamaması gerekirdi. Zayde'nin kendisi de öyle derdi -en azından haftada bir kez.

"Gitti, Rachel!" diye bağırdı. "Her şey gitti. Gitti. Oy, bir Shkandal! Onlara binlerce lanet olsun!"

"Ama onlar İngiliz beyefendileri," diye fısıldadı büyükannesi. "Ödemeliler. Ödemek zorundalar."

"Ne, Fransa'dan mı?" Büyükbabasının sesi acıydı. "Kabul et Rachel. Onlar gitti. Mahvoldular. Her şeyimizi kaybettik, korkarım evimizi bile."

"Hayır!" Büyükannesinin nefesi kesildi. "Oh, benim evim olmaz. Malachi, lütfen!"

"İflas edenler Finsbury Circus'ta yaşayamaz, Rachel. Houndsditch'te yine pis bir hekdish kiralasak iyi olur."

"Peki ya Binbaşı Ventnor?" dedi büyükannesi. "Belki o bize yardım edebilir?"

"Yardım edin! Yardım edin! Rachel, yardım yok!"

"Ama işte, ona yazacağım, tamam mı?" Gabriel onun ayak seslerinin küçük kestane rengi yazı masasına doğru ilerlediğini duydu. "Bize para gönderecek."

"Ne, bir subayın maaşıyla mı?" Zayde'nin sesi artık kısık bir iniltiye dönüşmüştü. "Hayır, Rachel. Hayır. Bu Tanrı'nın isteği. Her şey bitti."

Gareth, Selsdon Court'un sabah salonunun kapısının önünde durdu ve bir elini hâlâ nemli olan saçlarında gezdirdi. Diğer eliyle Cavendish'in verdiği belgeleri tutuyordu.

çoğunu henüz okumamıştı. Bu buluşmayı hoş karşılamamıştı. Avukatın zamansız ziyaretinin üzerinden ancak iki gün geçmişti ve Gareth olmadığı biri gibi davranmaktan yorulmuştu bile. Ama o bu sefil işi hemen bitirirdi. -Çünkü bunu yapana kadar ilerleyemezdi. Neye doğru ilerleyeceğini pek bilmiyordu.

Kapıya sertçe vurdu ve içeri girdi.

Oda, sessiz öğleden sonra ışığıyla yıkanıyordu. soluk altın ve krem rengi mobilyalarını vurguluyordu. Fransız pencerelerinin yanında bir kadın - düşes değil - duruyordu, bahçelere bakıyordu. Neredeyse siyaha çalan koyu bir mor tonunda zarif bir elbise giymişti ve ince siyah kurdeleler saçlarına zarif bir şekilde dolanmıştı. altın ışığıyla parlıyordu. Omuzlarından sıyrılan simsiyah bir şal şimdi dirseklerinden sarkıyordu. Oldukça güzel olduğuna dair belli belirsiz bir izlenim veriyordu, ama nasıl Biri söyleyebilir miydi? Kadın arkasını dönmeye ya da herhangi bir şekilde onun varlığını kabul etmeye tenezzül etmedi.

Muhteşem bir küçümseme o zaman. O da bunu bekliyor olabilirdi. "İyi günler," dedi yüksek sesle ve kabaca.

Kadın gözlerini açarak etrafında döndü. Belki de onun içeri girdiğini duymamış mıydı? Hayır, bu pek olası

değildi. "Ben Warneham," dedi soğukkanlılıkla. "Sen de kimsin?"

Kadın o kadar derin ve zarif bir şekilde reverans yaptı ki alnını yere değdirebilirdi. "Ben Antonia," dedi, usulca ayağa kalkarak. "İzninizle size Selsdon Sarayı'na hoş geldiniz demek istiyorum, Majesteleri."

"Antonia?"

Başını iki yana eğdi. "Antonia, Warneham Düşesi."

Anlayış, hızlı ve biraz da utanç verici bir şekilde Gareth'ın içine doldu. Düşes. Yüce Tanrım, tam bir aptaldı. "Siz... Warneham'ın ikinci karısı mıydınız?"

Kadın belli belirsiz gülümsedi, dudaklarında hafif bir kıvrılma vardı, bu kıvrılma aynı anda hem bilgili hem de biraz acıydı. "Dördüncü, ben inan," diye mırıldandı. "Merhum Dük kararlı bir adamdı."

"Yüce Tanrım," dedi. "Ne yapmaya kararlı, kendini öldürmeye mi?"

Kadın bakışlarını kaçırdı ve yine bir anlayış belirdi. Cyril'in ölümü üzerine Warneham veraset kurallarını çok iyi kavramış olacaktı. Umutsuzluğa kapılmış olmalıydı - yanına geldiği çocuğu yerinden edecek bir varis için umutsuzluğa kapılmış olmalıydı.

sadece nefret etmekten ziyade, her zerresiyle nefret ediyordu. Ve Warneham, Gareth'in mirasa konamayacağından iki kat emin olmak için, İngiltere'yi bir daha göremeyeceğini umarak ondan kurtulmuştu. Ama hayatta kaldı.

Ve bu kadın... Yüce Tanrım. Hatta ilk izlenimden daha güzeldi. Ayrıca gençti. Otuzundan biraz küçüktü, diye düşündü, bu da küskün bir ihtiyara çocuk vermek için yeterince genç bir yaştı. Ama eğer Warneham'dan bir çocuğu varsa, kızlarıydı, yoksa Gareth burada durmayacaktı ve sanki onun utancını bağışlamak istercesine bahçelere kibarca bakmayacaktı. Merhametinin canı cehenneme. Buna ihtiyacı yoktu.

"İzin verirseniz, size başsağlığı dilemek istiyorum. Yas," dedi hızlıca. "Şüphesiz farkında olduğunuz gibi, kuzenimle iletişim kurmadık, bu yüzden-"

"Ve kocamın kişisel meseleleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye araya sıkıca girdi. "Bunları bana şimdi açıklamana gerek yok."

"Pardon?"

Kadın bariz bir sabırsızlıkla ona baktı. "Bizimki kısa bir evlilikti, Majesteleri," diye karşılık verdi. "Ve ayarlanmıştı - tek bir amaç için ayarlanmıştı. Ne o benim kişisel meselelerimle ilgileniyordu, ne de ben onunkilerle."

Konuşmayı bir korsan kılıcıyla kesmiş olsaydı bile bundan daha temiz bir şekilde kesemezdi. Adam bir an için neredeyse boş gözlerle ona baktı. Kadın bir muamma gibiydi; Görünüşte porselen kadar kırılğan, ama kalbinde soğuk ve kindar. Porselen bir prenses, mağrur ve asil.

"Söyleyin bana hanımefendi," dedi sonunda. "Bu evde bana kızmayan kimse var mı? Şeytanın ta kendisi olmamı istemeyen biri var mı?"

İnce kazınmış kaşları kalktı. "Eminim en ufak bir fikrim bile yoktur," dedi. "Ama sizin kötülüğünüzü istemiyorum, Majesteleri. Sadece hayatıma olduğu gibi devam etmek istiyorum. Özgürlüğümü istiyorum. Hepsi bu."

"Özgürlüğün mü?" diye yineledi. "Evet, anlıyorum. Sizi beklettim."

Düşes, "Kader beni bekletti," diye düzeltti. "Beklemekten bahsetmişken, majesteleri, hizmetkârları yağmur altında bekleterek onları küçük düşürmemenizi rica edebilir miyim? Bayan Musbury'nin göğsü zayıftır."

"İnanın bana, şatafat ya da törenle hiç ilgilenmiyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Coggins'in fikri olmalı herkes ayağa kalsın."

Çenesi bir parça yukarı kalktı. "Ve yine de onları alıkoydunuz?"

"Neye karşı?" diye tersledi. "Sanki umurumda değilmiş gibi yanlarından geçip gitmek mi? Bu aşağılayıcı olurdu, hanımefendi. Bu, onların çalışmasının benim için hiçbir önemi olmadığını ima ederdi ve eğer siz de çalışmış olsaydınız, bunun en acımasız kesim olduğunu bilirdiniz, hanımefendi."

Sahip olduğu azıcık renk de uçup gitti ve yüzünde anlık bir suçluluk ifadesi belirdi. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Yersiz konuştum."

"Hayır, yanlış konuştunuz," diye tersledi. "Sırayla konuşmuyoruz. İsteddiğiniz zaman ve istediğiniz yerde konuşabilirsiniz."

Ve biz tartışırken, hanımefendi, kesin bir emir daha vermeme izin verin: Derhal güney kanadındaki odalarınıza döneceksiniz."

Yüzü kızardı. "Bunun uygun olacağını pek sanmıyorum, Majesteleri."

"Uygun mu?" diye yineledi, kısa bir süre için kafası karışmıştı. "Oh, Tanrı aşkına, kadın! Başka bir süite taşınyorum."

Rahatsızlığı yerini şaşkınlığa bıraktı. "Bunun da uygun olduğundan emin değilim."

"Hemen göz ardı edeceğim bir görüş," dedi. "İşte bu yüzden kesin kelimesini kullandım."

"Aman Tanrım," dedi düşes sessizce. "Ne de olsa Warneham'ın kuzenisiniz, değil mi?"

Gareth, "Evet ve ne yazık ki başka bir tane daha yoktu," diye karşılık verdi.

Ona merakla baktı ama öfke duymadı. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Boş ver," diye cevap verdi. "Bağışlayın beni." Gareth boğazını biraz sertçe temizledi, sonra onu oturmaya davet etmediğini bir kez daha fark etti. Ne de olsa burası onun eviydi, onun değil. O da bunu fark etti.

Kolunun bir hareketiyle pencerenin yanındaki bir çift sandalyeyi işaret etti. "Gördüğüm kadarıyla Selsdon'un bahçesinin bu özel manzarasına düşkünsünüz," dedi biraz alaycı bir tavırla. "Ve oldukça garip bir başlangıç yaptık. Oturur musunuz hanımefendi?"

Düşes, her ne kadar ılımlı olsa da onun emrini tanıdı. Pencere kenarına döndü, koyu mor ipeğin altında omurgası kaskatı kesilmişti. Neredeyse krallara layık bir şekilde oturdu. ve eteklerini düzeltti.

Gareth gözlerini ondan zorla ayırdı ve ilerideki muhteşem manzaraya baktı; mükemmel bakımlı şimşir ağaçlarının yemyeşil uzanışına, şüpheşiz hâlâ her sabah tarakla tırmıklanan bezelye çakıllı yollara ve yaklaşık on metre havaya su fışkırtan gösterişli fıskiye. O ve Cyril buna "balık çeşmesi" diyorlardı, çünkü su balıkların ağzından fışkırıyordu.

Triton heykelini çevreleyen mitolojik yaratıklar. Sıcak yaz günlerinde içinde oynamayı çok severlerdi.

Bu ona tüm bunların Cyril'in olması gerektiğini bir kez daha hatırlattı. O bunun için doğmuştu. Bunun için hazırlanmıştı. Bunu bekliyordu.

Gareth yapmamıştı. Hayır, en çılgın rüyalarında bile. Ama düşesin karşısındaki sandalyeye yerleşti ve kendini tekrar ona bakmaya zorladı. Bu kez gözleri buluştu, nefesinin garip bir şekilde sıkışmasına neden oldu. Ama ne saçmalık. Onu tanımıyordu. Kızın da onu tanımak istemediği açıktı.

"Geleceğiniz için ne gibi planlar yaptınız hanımefendi?" diye sertçe sordu. "Ve onları nasıl hızlandırabilirim?"

"Henüz hiçbir plan yapmadım," diye cevap verdi. "Bay Cavendish sizin izninizi almadan yapamayacağımı söyledi."

"Benim iznim mi?" Gareth sabırsızlıkla dosyanın kenarını kalçasına vurdu. "Benim tavsiyem değil mi? Ya da benim rehberliğim, belki? Bir çeyiz hakkınız var, değil mi?"

"Dükaliğin gelirinin yirmide biri bana verildi," diye cevap verdi. "Açlıktan ölmeyeceğim."

"Yirmide bir mi?" Gareth ona kuşkuyla baktı. "Yüce Tanrım, böyle bir şeyi kabul etmenize ne sebep oldu?"

Kaşları yine hafifçe kalktı. "Gerçekten de uzun yıllar yurtdışında kalmış olmalısınız, Majesteleri," diye mırıldandı. "İngiltere hâlâ ataerkil bir toplum."

Elbette haklıydı. Gareth çok fazla Xanthia'nın bağımsızlığına alışkındı. Çoğu kadın onun gibi bir hayat yaşama ayrıcalığına sahip değildi.

Düşes, "Evlilik anlaşmalarıyla babam ilgilendi," diye devam etti. "Cenazeden sonra avukatlar gelene kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Cavendish muhtemelen size bir kopyasını vermiştir. Ama sadece Selsdon'un gelirinin yirmide biri bile on kişilik tutumlu bir aileyi rahat ettirebilir. Dediğim gibi, Majesteleri, açlıktan ölmeyeceğim."

"Baban ya aptalın tekiydi ya da seni evlendirmek için çok acele ediyordu," diye mırıldandı. Dosyayı. "İngiliz örf ve adet hukuku size üçte birini verirdi, değil mi?"

Kadın cevap vermeyince, adam başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde kederli bir ifade vardı ve renginin çoğu gitmişti. Gareth anında utandığını hissetti.

"Özür dilerim," dedi sert bir sesle. "Kederiniz göz önüne alındığında sözlerim uygunsuzdu."

Ama tam olarak kederli görünmüyordu. Sadece kederli görünüyordu. Ama rengi hızla geri dönüyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve şöyle dedi: "Dikkatli bir şekilde anlaşmalı evlilik, Majesteleri. Babam Warneham'ın teklifi için minnettar olmam gerektiğini düşündü, çünkü beklentilerim çok azdı."

Ne kadar saçma konuşuyordu. Düşes, erkeklerin ayaklarına kapanmasını makul bir şekilde bekleyebilecek türden bir kadındı. "Çok az umut var, ha?" diye mırıldandı.

"Benim için üzülmeyin majesteleri," dedi soğukkanlılıkla. "Merhum Dük'ün bir gelinde aradığı her şey bende vardı."

Gareth boğazını temizledi ve devam etti. "Düşes hanımefendi olarak evinizde kalma hakkına sahip olmalısınız," dedi. "Kimse sizden orayı terk etmenizi beklemiyor. Buraya ziyaretlerim mümkün olduğunca seyrek olacak, böylece birbirimizin ayakları altında pek kalmayacağız."

Kadının üzerinden rahatlamaya benzer bir şey geçer gibi oldu ve Gareth omuzlarının bir parça gevşediğini gördü. "Teşekkür ederim," dedi. dedi gırtlaktan. "Ben... Ben teşekkür ederim, Majesteleri. Ama tam olarak emin değilim-"

"Burada kalmak istediğinizi mi?" diye sordu. "Evet, burası tüm ihtişamına rağmen korkunç eski bir anıt mezar. Peki ya aileniz? Babanız belki?"

"Hayır," dedi hızla. "O... o şu anda seyahat ediyor."

Kadının sözlerindeki bir şey onu bu konuya girmemesi konusunda uyarmıştı. Onun yerine "Çocuğunuz var mı hanımefendi?" diye sordu. "Belki bir kızınız?"

Bakışları ona doğru fırladı ve bir an için şunları gördü. Gözlerinde çığ ve dokunaklı bir şey vardı. "Hayır, Majesteleri," dedi sessizce. "Benim çocuğum yok."

Yüce Tanrım, bu kadınla güvenli bir konu yok muydu? "Cavendish ne yapman gerektiğini düşünüyor?"

Ellerini kucağında kavuşturdu. "Knollwood Malikânesi'ne çekilmem gerektiğini düşünüyor - yani malikâneye - ve toplumun meraklı gözlerinden uzakta sakin bir hayat yaşamam. Bu şartlar altında benim için en iyisinin bu olacağına inanıyor."

Çeyiz evi mi? Gareth içten içe ürperdi. Ama dış görünüşü ifadesizdi. "İstemediğin sürece böyle sakin bir hayat yaşamak için çok gençsin bence," dedi. "Cahilliğimi bağışlayın ama şehirde bir evimiz yok mu?"

Başını salladı. "Bruton Sokağı'nda, ama kiraya verildi."

"O halde kiraya vermeyeceğim," diye cevap verdi.

"Çok nazıksınız," dedi tekrar. "Ama hayır, Londra'ya dönemem. Böyle bir hayatın bana uygun olacağından da emin değilim. Ben sadece... emin değilim."

Ama emindi. Gençti ve nefes kesici bir güzelliği vardı. Önünde koca bir hayat vardı. Ona çok fazla gelir bırakılmamış olsa da, kesinlikle Warneham'ın ölümüyle ilgili söylentiler sona erdiğinde, sadece görünüşüyle iyi bir evlilik yapabilir miydi? Tabii ona söylemediği bir şey yoksa.

Belki de skandallarla dolu bir geçmiři vardı? Ona baktı ve bunu dūřındū. Hayır. Būyūk ihtimalle hasarlı bir maldı- Gōrūnūrde olmayan bir řekilde hasar gōrmūřtı. Peki bu sōylentiler gerçekten son bulacak mıydı? Warneham ōleli neredeyse bir yıl olmuřtu. Belki de ōlmeyeceklerdi. Toplum konuřmakta hızlı, affetmekte yavařtı. Ah, pekala. Herkesin tařıyacak bir haçı vardı, deęil mi? Kadının geçmiři onu ilgilendirmezdi. Onunki de onu ilgilendirmezdi.

Bruton Sokağı'ndaki evin kira kontratıyla ilgili herhangi bir bilgi olup olmadığını gōrmek için hızla kâğıtları karıştırdı ama hiçbir řey yoktu. Başını kaldırıp kadına baktı. "Acele karar vermemize gerek yok hanımefendi," dedi. "Siz Selsdon Court'ta istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ama gerçekten Knollwood'u tercih ediyorsanız... sanırım bunu dūřūnebiliriz."

Bakiřlarını halıya indirdi. "Bana sōylenene gōre korkunç bir durumdaymıř," diye cevap verdi. "Cavendish burayı dūzeltmek için çok para gerektięini sōylūyor. Birkaç yıl ōnce terk edilmiř."

enesinin sertleřtięini hissetti. "Gerçekten de ōyleydi," dedi. "ocukken orada yařadım. Ve o zaman bile kōhne, ūrūmeye yūz tutmuř bir yerdi."

Başını kaldırdı. "Ben... Ben bilmiyordum," diye kekeledi. "Bir zamanlar burada yaşadığınız sōyleniyordu elbette-"

"Ben burada hiç yaşamadım," diye araya girdi. "Bu evde hiç yaşamadım."

"Ah." Başka tarafa baktı. "Daha ōnce hiç içeri girmedim. Knollwood, yani."

"Gōrecek bir şey yok," dedi sertçe. "Gerçekten de, şu anda tamamen yaşanmaz durumda olmalı. Yirmi yıl ōnce, atı

Sızıntı vardı ve yerler çürüyordu. Hiçbir su tesisatı yok ve kiler o kadar nemli ki alt kat küf kokuyor."

Bunun üzerine düşes burnunu kırıştırdı ve yüzünü buruşturdu. Bu onu mükemmel bir kız gibi gösteriyordu ve adamın da canının istemesine neden oluyordu, açıklanamaz bir şekilde, gülmek için. Ona karşı değil, onunla birlikte. Bir an için, soğuk ve sefil geceleri unuttu. o korkunç eski evde geçirdiği geceler ve sonrasında gelen geceler.

"Aslında dışarıdan oldukça güzel görünüyor," dedi özür dileyerek. "Küçük bir peri şatosu gibi, bazen düşünüyorum."

"Taretler yüzünden sanırım." Gülümsemek için kendini zorladı.

"Dışarıdan bakıldığında oldukça romantik görünüyorlar. Ve eğer gerçekten orada yaşamak istiyorsanız -Cavendish'in ne istediğini boş verin- o zaman gerekli onarımlar yapılabilir. Varlıklar korunmalı ve malikânenin bunu karşılayabileceğinden hiç şüphem yok."

"Gerçekten de şu anda İngiltere'nin en zengin adamlarından birisiniz, Majesteleri." Birden solgunlaştı. "Elbette daha önce öyle olmadığınızı ima etmek için değil. Koşullarınızı bildiğimi sanmıyorum-"

Yüzü kızarmaya başlamıştı. "O yaşlı budala Cavendish beni ezdiğinde ne elde ettiğini sanıyordu?" Gareth mırıldandı. "Bir arka sokak kaçağı mı? Bir kapkaççı mı? Belki de bir mezar soyguncusu?"

Yüzündeki kızarıklık derinleşti. "Bir liman işçisi, sanırım öyle dedi," diye cevap verdi. "Yoksa liman işçisi mi? İkisi aynı şey mi?"

"Aşağı yukarı." Gareth gülümsedi. "Ben olmadığım için şimdi neredeyse üzgünüm. Onu izlerken şeytani bir şekilde iyi vakit geçirirdim."

burnuna mendil sıkıştırarak rıhtımlarda dolaşıyor."

Bir an için gülecekmiş gibi göründü. Adam kendini açıklanamaz bir hevesle bu sesi beklerken buldu ama kadın sessizliğini korudu.

Dosyayı bir kenara bıraktı ve kalkacakmış gibi ellerini kalçalarına koydu. "Sanırım şu anda daha fazla bir şey yapamayız," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Bugünlerde akşam yemeği saat kaçta veriliyor?"

"Altı buçuk." Birden gözleri büyüdü. "Ve bugün Pazartesi, Majesteleri."

"Pazartesi mi?"

"Sör Percy ve Leydi Ingham genellikle Pazartesi günleri Dr. Osborne ile birlikte Selsdon'da yemek yerler," diye cevap verdi. "Ve Genellikle rektör ve karısı. Ama Brighton'da tatildeler. Sakıncası var mı?"

"Bunu gerçekten de çok önemişiyorum," diye karşılık verdi. "Brighton'da tatil yapmayı tercih ederdim."

Düşes bir kez daha sakin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Dr. Osborne'u kastetmiştim," diye açıkladı. "Kendisi Aşağı Addington'daki köy doktorumuzdur. Sör Percy ve karısı da oldukça iyi insanlar. Sanırım bu korkunç dönemde hep yanımda oldular."

"O halde onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi ayağa kalkarak. Ve içten içe bunun, düşesin yanında bir saat daha yalnız kalmaktan kurtulmasına yardımcı olacağını düşündü. Gareth kasıtlı olarak mesafeli bir gülümsemeyle elini uzattı ve düşesin sandalyesinden kalkmasına yardım etti.

Ancak kapıya geldiğinde duraksadı ve yüzünü ona döndü. Yüz ifadesi bir kez daha kasvetliydi.

"Majesteleri?"

"Evet?"

"Bunun Selsdon'daki ilk öğleden sonran olduğunun farkındayım." Gözleri adamın omzunun ötesinde bir yere odaklanmıştı. "Ancak, siz... yani, söylentileri duymadan önce, bu sadece bir zaman meselesi."

"Söylentiler mi?" Biraz acı acı gülümsedi. "Selsdon'un bunlarla dolu olduğunu sanıyorum. Hangisinden bahsediyorsunuz?"

Bakışlarını kocasına çevirdi, gözleri kasvetliydi. "Kocamın ölümünün bir cinayet olmadığına inananlar var. Kaza," dedi düşes sessizce. "Belki de - belki de evliliğimde mutsuz olduğum fısıldanıyor."

Kendi dudaklarından duygusuzca dökülen bu sözler, Xanthia'nın söylentisinde olmayan bir ürperti yarattı. "Açıkça suçlandığınızı mı söylüyorsunuz?"

Sessiz bir yarım gülümseme verdi. "Suçlanmak mı? Hayır. Bu çok karmaşık olurdu. Fısıltılar ve imalarla itibarımı zedelemek çok daha kolay."

Gareth onun bakışlarını sabit tuttu. "Peki onu öldürdün mü?" "Hayır, Majesteleri," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben yapmadım. Ama hasar tamamlandı."

"Söylentilerin ne kadar çirkin ve yıkıcı bir güç olabileceğini uzun zaman önce öğrendim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Bu durumda, onlara değer verdikleri kadar kulak vermemizi öneriyorum - ki bu hiçbir şey değil."

Ama onu kapının yanında bırakırken, önerisinin iyi bir öneri olduğundan hiç de emin değildi. Düşes'te tuhaf ve biraz da uhrevi bir şeyler vardı.

Gözlerinde unutulmaz bir şey vardı. Ama bir katil mi? Onun katil olmadığından kesinlikle emindi ama neden bu kadar emin olduğunu söyleyemezdi.

Ne yazık ki, onun dünyasında -tonların dünyasında- bu tür söylentiler yıkıcı olmaktan da kötü olabilirdi. Belki de o O dünyaya dönüp kendine bir hayat kurmaya çalışmaktansa neden Knollwood gibi ıssız, köhne bir yere kapanmayı tercih edebileceğini anlamaya başlamıştı.

Ama bunların hiçbiri onun sorunu değildi, değil mi? O vardı Buraya sadece malikâneye göz atmak ve kârlı bir şekilde işletildiğinden emin olmak için gelmişti. Buraya dünyayı kurtarmaya gelmemişti - düşesin seçkin küçük köşesini bile.

Nellie döndüğünde Antonia'yı yatak odasının kapısında karşıladı. "Geri dönmüşsün!" dedi, sanki metresinin canlı canlı yenmesini bekliyormuş gibi. "Nasıl biriydi hanımefendi, yeni dük?"

Antonia acımasızca gülümsedi. "Küstah," dedi siyah şalını yatağın üzerine atarak. "Şimdi eşyalarımı topla, Nellie. Biz gidiyoruz-"

"Ah, hanımefendi!" diye feryat etti hizmetçi kız. "Kalpsiz olmalı! Gerçekten!"

Antonia sözlerini, "Dük odasına dönüyoruz," diye bitirdi.

Nellie'nin ağzı bir anda kapandı. Bir an geçtikten sonra, "Tanrı beni korusun!" dedi. "Eski odanıza dönüyorsunuz demek? Bana kalırsa bu onun için doğru ve yerinde bir davranış."

Antonia odayı geçip pencereye doğru ilerledi. Nellie'nin toplantı hakkında daha fazla Şey duymak istediği belliydi, ama Antonia perdeyi çekip aşağıya baktı çakıllı n avlu. Aıklanamayacak kadar isteksizdi. hizmetçinin Şu anki ruh halini ölçmek için. Kendisi de tam olarak anladığından emin değildi.

Az önce sabah odasında ona ne olmuştu? Garip bir Şey. Garip bir Şekilde farkında hissediyordu ama neyin farkındaydı? Sanki titriyordu -ya da belki de bu kelime heyecanlı mıydı? Sanki içinde bir Şeyler kıpırdanmıŐ gibiydi.

Aslında yeni Warneham Dükü'nden hoŐlanmayacaėını tahmin etmişti ama bu pek de umurunda değildi. İlk bakıŐta, adam yüksek elli ve kibirli görünmüştü -ki yleydi. Biçimli paltosu ve Şık giysileriyle tam anlamıyla mağrur bir aristokrat gibi görünüyordu. rahat pantolonlar. Altın rengi bakışları onu delip geçecek gibiydi. Çenesi çok sert, burnu çok inceydi. Aslan yelesi tamamen fazla gösteriŐliydi. Ve açıklanamaz bir Şekilde, kendini neredeyse bir kavga için Őımarırken bulmuştu. Bu ona göre değildi. Bu gerçekten değildi. Artık hayatta tartıŐmaya değecek bir Şey yoktu. Var mıydı?

Ve bu öfke patlaması! Nereden gelmişti bu? O o zamandan beri, yani çok uzun zamandır kimseye sesini ykseltmemiŐti. Ama dkle ilgili bir Şey onu kıŐkırtmıŐtı. Adam kendinden çok emin görünüyordu. Görünüşe göre yeni gücünü kullanırken rahattı. Ve sonunda, onu Őoka uğrattı. neredeyse nazik davranmıştı. Ona inanmıştı, diye düşündü.

Onun kaba saba ve görgüsüz biri olacağını tahmin etmişti; kolay elde ettiği kazançlara Şaşkın Şaşkın bakacak bir köylü. Onun bu kadar genç görünmesini beklemiyordu ve donanmada ve sömürgede geçirdiği yılların

Adalar, Selsdon'daki kısa yaşamından geriye kalan bronz parçalarını silip süpürebilirdi. Ama o hiç de öyle biri değildi. O çok daha tehlikeli bir şeydi.

"Evet, Nellie, yeni dük her şeyi söyledi. uygun," diye cevap verdi Antonia sonunda. "Onun hiçbir şekilde iyi kalpli bir adam olduğuna inanmıyorum, ama adil olduğuna dair umudum var."

Nellie onun koluna hafifçe dokundu. "Ama kibirli biri olduğunu söylemişsiniz?"

"Evet..." Antonia bunu nasıl tarif edeceğinden emin değildi. "Belki de gerçekten kanında vardır, Nellie? Bence bu adam bir inek ahırında büyümüş olsaydı da buyurgan olurdu."

"Nerede büyüdüğünü gerçekten bilmiyoruz, değil mi? Hanımefendi?" dedi Nellie kuşkuyla. "Biz sadece aşağıda söylenenleri biliyoruz: küçük kuzenini öldürmüş ve yaşlı dükün kalbini kırmış, gerçi ben onun bir kalbi olduğunu hiç görmedim."

"Nellie, bu kadar yeter," diye nazikçe uyardı Antonia. "Bu arada, bana aslında Knollwood'da yaşadığını söyledi. Bunu hiç duymuş muydun?"

"Hayır, hanımefendi." Hizmetçi kadın çorap katlama işine geri dönmüştü. "Sadece burada büyüdü."

"Ama tam olarak aynı şey değil, değil mi?" Antonia düşündü. "Söyle bana Nellie, aşağıda ne konuşuyorlar?"

"Herkes biraz sessiz gibi," diye itiraf etti hizmetçi. "Yeni Dük'ün herkesle tanışmak için zaman ayırmasının çok nazik bir davranış olduğunu söyleyenler de var. yağmur yağdırmak için. Bazıları da onun sade konuşma tarzını olumlu buldu. Ama bir ya da iki kişi

"Bu kadar zıpçıktı bir adam için çalışmayı hayal bile edemiyorum.

Antonia ona yan gözle baktı. "Evet, onu boş ver aslında."

Nellie omuz silkti. "Metcaff, yeni efendinin eski dükün ölümüyle bir ilgisi olduğuna dair fısıltılar olduğunu söylüyor, hanımefendi."

"Tek fısıltı Metcaff'ınki," dedi Antonia. "Boş bir dil Şeytan'ın aracıdır, Nellie. Ve hatırlarsın ki Bu yeni fırsat ortaya çıkana kadar bu alçakça eylemi kim yapmıştı?"

Nellie, "Kimse buna gerçekten inanmıyor, hanımefendi," dedi ama Antonia onun sadece nazik davrandığını biliyordu. "Her neyse, Metcaff haber vermeyi düşündüğünü söylüyor."

"Öyle mi?" dedi Antonia kuşkuyla. "Ne yapmak için?"

"Bilemiyorum hanımefendi," diye cevap verdi hizmetçi kız.

"Ama o
"Diğerlerini de onunla gitmeleri için kışkırtıyor."

"O zaman hepsi birlikte açlıktan ölecek," diye karşılık verdi Antonia. "Londra'da insanlar zaten yiyeceksiz ve bu rutubet hasadı mahvedecek gibi. İş buldukları için minnettar olsalar iyi olur."

Nellie bir an sessiz kaldı. "Affedersiniz hanımefendi ama siz tamamen iyi misiniz?"

"Evet, Nellie, mükemmel." Antonia pencereden döndü. "Neden sordunuz?"

Nellie bu kez sadece bir omzunu kaldırdı. "Tuhaf bir ruh hali içinde görünüyorsunuz hanımefendi," diye cevap verdi. "Ve sizin

Renk... ama bunu da boş verin. Eğer yeterince iyiysen, o zaman-"

"Ben iyiyim."

"O halde, dediğiniz gibi, toparlanmalıyım."

"Evet, teşekkür ederim." Antonia bakışlarını tekrar pencereye çevirmişti. "Ama önce akşam yemeği elbisemi hazırlama nezaketini göster."

Nellie soyunma odasını açtı. "Hangisini alırdınız, hanımefendi?"

Antonia ön avluya değil, camdaki kendi sulu yansımasına bakarak, "Sen seç," dedi. Nellie haklıydı. Pek kendinde görünmüyordu. Rengi biraz uçuktu ve yüz ifadesi kolaylıkla tanınabilecek bir ifade değildi.

"Nellie," diye ekledi aniden, "biraz renkli bir şey seç. Belki koyu mavi jakarlı saten? Sence çok mu erken?"

"Elbette hayır, hanımefendi." Nellie elbiseyi çıkardı ve sağlıklı bir şekilde salladı. "Yeni dük geldi. Onu karşılamak sizin göreviniz."

"Evet, Nellie, sanırım haklısın." Antonia dalgın dalgın elini kaldırdı ve bardağın içindeki yabancıya hafifçe dokundu. "Bu benim görevim, değil mi?"

O akşam Gareth konuklarını hem bir miktar korku hem de en azından bir nebze rahatlamayla karşıladı. Warneham Düşesi ile yaptığı görüşmeden sonra Onunla tekrar yalnız kalmak istediğinden kesinlikle emindi. Neden böyle hissettiğinden emin değildi. Kadın görsel olarak bir şımarıklıktı ama çok zengin bir tatlı gibiydi. Tatsız bir şey, belki, ılık kahve gibi.

Sör Percy Ingham'da isteğine kavuştu. Düşes kremalı çikolatalı bir gâteau ise, Sir Percy zayıftı. Çay. Ayrıca Aşağı Addington köyüne yeni gelmişti ve bu durum Gareth'in içini rahatlatmıştı. Zaten arkasından dönen fısıltılardan biraz bıkmıştı. Sör Percy'nin bundan pek hoşlandığı söylenemezdi -kuşkusuz karısı da hoşlanmıyordu- ama en azından Gareth onları çocukluğundan beri tanııyordu.

Aynı olumlu özelliği doktorda da buldu.

Martin Osborne adında, iyi konuşan ve belli ki iyi eğitimli biriydi. Osborne kırk yaşından biraz daha genç görünüyordu, Ve bir beyefendinin tüm kibarlığına sahipti.

Gareth ayrıca Selsdon'un olağanüstü yetenekli bir aşçıya sahip olduğunu keşfederek rahatladı. Üçüncü yemek kaldırılıp meyveli tartlar ve buzlar getirildiğinde memnuniyetle yemek masasına baktı.

"Selsdon'daki bu ilk gecenizde sizinle birlikte yemek yemekten ne kadar memnun olduğumuzu bir kez daha söylememe izin verin, Majesteleri," dedi Dr. Osborne ciddiyetle. "Küçük geleneğimizi sürdürdüğünüz için çok naziksiniz."

Sir Percy tart tabağını dikkatle karıştırarak, "Gerçekten de çok zarif," dedi. "Genel olarak, Majesteleri, nasıl yeni evinizdeki ilk gününüzü nasıl buldunuz?"

Gareth biraz daha şarap ikram eden uşağa başıyla işaret etti. "Rahip Richard Hooker bir keresinde ne demişti Sör Percy?" Uşak şarabı doldurmak için eğilirken Gareth düşüncelere daldı. "'Değişim rahatsızlık vermeden gerçekleşmez, kötüden iyiye bile?"

"Aynen öyle! Aynen öyle!" Sir Percy şaşırmış görünüyordu. "Hooker'ın başyapıtı Of the Lawes of Ecclesiastical Politie'yi okuma şansınız oldu mu? Rektörün en sevdiği kitaplardan biridir."

"Okudum," dedi Gareth biraz gergin bir sesle, baronetin sözlerinin ardında bir hakaret -ya da daha kötüsü, bir soru-saklı olup olmadığını merak ederek. Muhterem Needles, Hooker'ı durmadan kafasına sokmuştu; bu onun için önemli bir şey değildi. lanet olası işleri. Ama bu söz fark edilmeden geçip gitmişti. Gareth rahatladı.

"Bu değişikliğin nesini sakıncalı buluyorsunuz? Majesteleri?" diye cıvıldadı Leydi Ingham. "Yemin ederim, Selsdon Sarayı'nda hoşlanmayacağım hiçbir şey bulamıyorum."

"Onun ne demek istediğini yanlış anlıyorsun, hayatım," dedi kocası. Gareth sakince, "Bu bir hoşlanmama meselesi değil, hanımefendi," diye yalan söyledi. "İşimi bırakmak zorunda kaldığım için rahatsızlık duyuyorum Londra'da gözetimsiz."

Leydi Ingham alayla gülümsedi. "Ama mutlaka katipleriniz vardır?"

Gareth aniden ve aşırı derecede yorgun hissetti. Bu insanlar yeterince nazikti ama gerçek dünya hakkında çok az şey biliyorlardı. "Bir düzine kâtibimiz var hanımefendi, ama onların üstlenmesi biraz fazla olur," diye cevap verdi. "Ve benim işim
"Ortağım yeni evlendi, o yüzden-"

"O mu?" Leydi Ingham bu dedikodu lokmasının üzerine atladı. "Ne tür bir iş ortağınız var?"

Gareth, Bayan Berkley'nin son kırbaçlama evinde yarı yarıya kaldığını söylemek istedi, çünkü bu açıkça umduğu türden müstehcen bir cevaptı. Kendini tuttu. "Nash Markizesi benim ortağım," diye cevap verdi. "Neville Shipping adlı bir şirketin ortaklarıyız."

Düşes hiçbir şey söylemedi ama Gareth onun gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü.

"Neville Shipping," diye düşündü doktor. "Wapping High Street'te bir ofisiniz var mı? Sanırım görmüştüm."

Düşes sessizliğini bozarak, "Kasabaya yaptığınız gezilerden birinde, sanırım?" dedi.

"Evet, oralarda bir tabela gördüğümü hatırlıyorum," diye itiraf etti Osborne. "Wapping Wall yakınlarında bir eczane kullanıyorum. Dünya ne kadar da küçük bir yer haline gelmiş."

"Umarım çok küçük değildir," dedi Gareth. "Eğer küçülüyorsa, Neville's yakında tamamen işsiz kalacak."

"Ama eminim, Majesteleri, buna devam etmek niyetinde değilsinizdir?" Bayan Ingham'ın sesi hafifçe alaycıydı.

Bunun üzerine Gareth sonunda öfkesinin geçtiğini hissetti. "Neden ben Değil mi?" diye sordu sertçe. "Sıkı çalışmanın insana hiçbir zaman zararı dokunmaz, hatta çoğu zaman çok yararı dokunur."

"Kesinlikle öyle! Aynen öyle!" dedi Sir Percy tekrar.

Doktor sözlerini vurgulamak istercesine öne doğru eğildi. "Meslekler vardır Leydi Ingham, bir de tutkular vardır. Belki de bu iş dük için bir tutkudur?"

Gareth karlı ketenin üzerinden aşağıya baktı ve düşesin, ne cevap vereceğini merak ediyormuş gibi dikkatle onu izlediğini gördü. "Bu bir zorunluluktur. bir tutku haline geldi," dedi. "Bu konuyu kapatalım mı?"

Birkaç dakika sonra tatlılar temizlendi ve Porto şarabı getirildi. Beyler fazla oyalanmadılar. Ne zaman ki

Leydi Ingham'ın pelerinini giymesine yardım edildiğini görmek için geri çekilme odasında hanımlara yeniden katıldı.

"Biraz gök gürültüsü duydum," dedi neredeyse utangaç bir tavırla. "Bence Percy, hemen gitmeliyiz."

Sör Percy, Gareth'a göz kırptı. "Karım gök gürültülü fırtınaları pek sevmez."

Osborne nazikçe, "Majesteleri de öyle," diye ekledi.

Leydi Ingham'ın pelerininin yakasını düzeltmekte olan düşes donakaldı. Kimseye bakmadı, doktora bile. Osborne yaptığı gafın farkına varmış olmalıydı ki, hava durumu hakkında daha genel terimlerle konuşmaya başladı.

"Seni köye bırakabilir miyiz, Osborne?" Sör Percy araya girdi. "Korkarım karım yağmur konusunda haklı."

"Teşekkür ederim, hayır," dedi Osborne. "Bir şemsiye getirdim."

Gareth, Ingham'lara ön kapıya kadar eşlik etti ama düşes neredeyse saygıyla geri çekildi. Gareth Ancak birkaç dakika sonra geri çekilme odasına döndüğünde, bunun saygıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Osborne kapının hemen içinde duruyordu, düşesin elleri hafifçe sıktı. Onun bakışlarını dikkatle tutuyordu.

"Ya uyku ilacı?" diye mırıldandı. "Bana söz ver Antonia, bunu unutmayacaksın, değil mi?"

Alt dudağının dolgun kabarıklığını dişlerinin arasına aldı ve Gareth'ın midesindeki bir şey takla attı. "Bundan hiç hoşlanmıyorum," dedi sonunda. "Bana kendimi "Sonrası çok tuhaf."

"Antonia, bana söz vermelisin," dedi daha kararlı bir ifadeyle, ellerini öpecekmiş gibi kaldırarak. "Buna ihtiyacın var, aksi takdirde bu fırtına yaklaşırken iyi olmayacağını biliyorsun."

Bakışlarını koyu renk kirpiklerinin arasında gezdirdi. "Pekâlâ. Bunu düşüneceğim."

Gareth boğazını sertçe temizledi ve odanın içine adım attı.

İkili neredeyse komplocu bir tavırla birbirlerinden ayrıldılar. Düşes tekrar gözlerini indirdi ve soğuk ocağa doğru ilerleyerek üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. Dr. Osborne yemek için teşekkürlerini sunmaya başladı.

Gareth doktora dışarı kadar eşlik ettikten sonra döndüğünde, düşesin ortadan kaybolduğunu görünce biraz rahatladı.

Beşinci Bölüm

Gabriel, büyük çocuklar yeşil alanda topalarını tekmeleyerek oynarken uzakta durdu. O görmüştü daha önce Finsbury Circus'ta görmüştü. Topu da görmüştü; yıldırım hızıyla çimenlerin üzerinde seken ve tekme atıldığında tatmin edici bir "güm!" sesi çıkaran, inanılmaz derecede yuvarlak ve zıplayan bir küre.

En küçük çocuk Gabriel'in gözüne takıldı ve parmağını çarptı. Gabriel uyuklayan büyükbabasına bir bakış atarak çimlerin üzerine fırladı.

Çocuk topu uzattı. "Altıncıya ihtiyacımız var," dedi. "Vurabilir misin?"

Gabriel başını salladı. "Tekme atabilirim."

En büyük çocuk dirseğiyle onu geçti. "Ver şunu Will," dedi, topu aralarından kaparak. "Yahudilerle oynamıyoruz."

Gabriel kollarını indirdi.

Daha büyük olan çocuk çimenlerin üzerinde geriye doğru dans ederek alay etti. "Ne?" dedi. "Topu mu istiyorsun? İstiyor musun? Al yakala!" Topu bıraktı ve uzun bacağını sallayarak sert bir vuruş yaptı.

Top Gabriel'in karnına çarptı. Nefesi ciğerlerinden fırladı. Bir yığın halinde çimlerin üzerine düştü. Kulaklarındaki kan neredeyse kahkaha seslerini bastırıyordu. İlk başta sadece birinin kahkahası. Sonra bir başkası ve bir başkası, ta ki bütün çocuklar gülene kadar.

Zayde onu çimlerin üzerinden çekip aldığı anda aşağılanması tamamlanmıştı. "A broch tsu dir!" dedi, yumruğunu sallayarak

çocuklar. "Shoreditch'e geri dönün, sizi küçük domuzlar!"

Hâlâ kıkırdayan çocuklar hızla uzaklaştılar. Zayde Gabriel'in tozunu almaya başladı. "Oy vey, Gabriel! Aklından ne geçiyordu?"

"Toplarını sevdim."

"Eingeshpahrt!" Büyükbabası iç çekti. "Ama sana bir top alabilirim, değil mi?"

"Ve oynayacak birini istiyorum."

"O zaman kendi türünüzle kalın!" Zayde onun elini tuttu ve çimlerin üzerinden evlerine doğru yola koyuldu. "Bizi istemiyorlar, Gabriel. Ne zaman öğreneceksin, ha?"

O gece sıcaklar bastırdı ve bir yağmur fırtınası Surrey'i şiddetle dövdü. Gareth, uğuldayan rüzgârın ve aralıksız çingirak seslerinin eşliğinde yatağına gitti. taşan tahliye boruları. Günün yorgunluğu Yolculuk ve önündeki görevin düşünceleri onu hemen derin ama huzursuz bir uykuya daldırdı. Uyandı. Gece yarısından bir süre sonra soğuk terler içinde, çarşafların arasına sıkışmış, nefesini tutamıyordu. Sarsılarak doğruldu, dehşete kapılmış ve ne yapacağını şaşırmişti.

Selsdon Mahkemesi. Selsdon'daydı. Ötedeki geçitte yanan bir aplik, kapısının dış hatlarını belirginleştiriyordu. Çok geniş ve çok sağlam bir kapı. Kuzeni sonunda ölmüştü, Tanrı'ya şükür. Ne gemi vardı, ne de zincirler. Ama rüya nemli, küflenmiş bir yelken bezi gibi yapışıp kalmıştı. Burnuna katranlı halat kokusu ve kokuşmuş, yıkanmamış bedenlerin basıncıyla birlikte yoğun bir koku geliyordu. Saint-Nazaire mi? Yüce Tanrım. Aylardır o çürümüş, yaşlı hulku rüyasında bile görmemişti.

O ana kadar ne kadar kötü titrediğini fark etmemişti. Gareth bir elini karmakarışık saçlarında gezdirerek

kendini dengelemeye çalıştı. Tanrım, bu gece, tüm geceler boyunca kayıp gençliğini düşlemesi ne anlama geliyordu?

Hiçbir şey. Bu bir şey ifade etmiyordu. Artık bir çocuk değildi. Artık kendini savunabilirdi. Ama şu anda bir içkiye ihtiyacı vardı. Evet, bol miktarda brendi -Rothewell'in her yerde deva meşhur içkisi. Çarşaflardan sıyrıldı, yatağın kenarına oturdu ve alnındaki teri sildi. Pencereilerin ötesinde şimşekler çaktı; bir kez, sonra tekrar. Saniyeler sonra gök gürledi ama çok uzaktaydı.

Konyak, pencerelerin arasındaki yan masanın üzerinde duruyordu. Gareth lambayı yaktı, sabahlığını giydi ve bir bardak doldurdu. Sonra bir tane daha. Üçüncüyü de doldurmuştu ve huzursuzluk baş gösterdiğinde, kara kara düşündüğü için kendine karşı sabırsızlanmaya başlamıştı. Şömine rafındaki saate baktı. İki buçuk. Neden başka bir ömür gibi görünüyordu?

Burasıydı. Geri dönmek çok fazla anıyı çağırıyordu. Garip bir şekilde büyükannesini ve Cyril'i düşündü. Buradaki yaşamı, genel olarak çocukluk sefaleti. Ama Saint-Nazaire'deki cehenneme düşene kadar sefaletin ne kadar nispeten keyifli olabileceğini fark etmemişti.

Aniden, son konyağı da geri attı ve boğazından aşağı süzülürken yanmanın tadını çıkardı. Yüce Tanrım, Rothewell şimdi onu görse gülerdi, kasvetin içinde ürkek bir çocuk ve baronun kendisinin kahvaltıda önce koyabileceği miktarın çok az bir kısmından biraz içti.

Ne var ki Gareth hiçbir zaman içkiyi fazla sevmemişti. Her zaman bunun, yaşamak için çalışmak üzere şafak vakti kalkmak zorunda olmayan erkeklere özgü bir alışkanlık olduğuna inanmıştı - aniden fark etti ki bu kategori artık kendisini de kapsıyordu.

Bu düşünce üzerine Gareth sandalyesinden sıçradı ve odada huzursuzca dolaşmaya başladı. Büyükbabası haklıydı; böyle bir hayat için yaratılmamıştı. Peki bu nasıl olmuştu? Bir süre düşünceler ve yarı kurgulanmış anılar girdabında kayboldu; daha sonra Ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü sonunda dikkatini tamamen dağıtacak bir şey bulmuştu. Ağır perdeleri açtı ve aşağıdaki avluya baktı.

Selsdon Court, bir Norman kalesi olarak başlamış ve William II döneminde tamamen mazgallı bir kale haline gelmiştir. Sonunda kale, orijinal özelliklerinin çoğunu koruyan zarif bir malikane haline gelmiştir. güney ve doğu burçları, evin en eski bölümü olan yüksek bir perde duvarla birbirine bağlanıyordu. Gareth onun iç avluya doğru yükseldiğini görebiliyordu. Taş duvarlar, kapı lambalarının yukarı doğru yaydığı titrek ışıktaki sarı-kahverengiydi. Hemen yukarıdaki görüş noktasından mazgalları seçebiliyordu ama iç surlar gölgede kalmıştı.

Daha yukarıya, gökyüzüne doğru baktı. Yağmur şimdi yaprak yaprak yağıyordu ama belki de daha az şiddetliydi. Bir şimşek daha gökyüzünü aydınlattı ve evi aydınlattı. Gareth'in bakışları perde duvarını tekrar taradı. Surun üzerinde bir şey görmüştü. Hareket mi? Işık mı? İkisi de, diye düşündü. Başka bir parıltı, bu seferki daha uzaktı.

Bu sefer onu net bir şekilde gördü. Beyazlar içinde bir kadın. Beyaz örtülü kollarını göğsüne kaldırmış, hayalet gibi volta atıyordu. Yüce Tanrım, ölmek için yalvarıyor muydu? Gökyüzü yeniden aydınlandı ve onu soluk, uhrevi bir ışıkla yıkadı. Yaklaşan fırtınadan habersiz görünüyordu. Gareth ne yapacağını bilemeden iki terliği de giymişti.

Daha sonra, tabii ki, fark etti ki bir hizmetçi çağırabilirdi. Bu onu bir çift ıslak terlikten ve büyük bir sıkıntıdan kurtarabilirdi. Ama o anın baskısıyla, dolambaçlı geçitlerden aşağıya doğru koşturdu ve merdivenlerden aşağıya inip çıktı. evin bir bölümünden diğerine, ve tüm bunlar olurken Duvara giden yolu nasıl bulacağını hatırlaması için dua ediyordu. Eminim hatırlıyordur? O ve Cyril çocukken kulelerde oynamış, sarmal merdivenlerden inip çıkarken birbirleriyle mücadele etmişlerdi.

Birden onu gördü. Duvarda garip bir açıyla yerleştirilmiş, demirle çevrili kemerli ahşap bir kapı. Kapıyı iterek burcun dairesel odasına girdi. Merdivenler hemen ötesindeydi. Yarım kat yukarı çıktı ve bir sonraki kapıyı gördü, dar, tahtadan bir kapı. Perde duvarına açılıyordu. Ama lanet kapı sıkışmıştı.

Gareth güçlü bir darbeye omuzlarını kaldırarak içeri girdi. Kapı, gıcırdayan menteşelerin üzerinde karanlığa doğru sallandı. Surun ötesinde, kadın hâlâ volta atıyordu, sırtı ona dönüktü. Ufuk tekrar aydınlandı ve ilerideki doğu burcu keskin bir şekilde ortaya çıktı. Ama kadının yüzünü görmesine gerek yoktu. Onun kim olduğunu hemen anladı; belki de ilk andan beri biliyordu.

"Majesteleri!" Sözleri yağmurun uğultusunu zar zor bastırıyordu. "Antonia! Dur!"

Kadın onu duymadı. Su birikintilerine aldırış etmeden yavaşça yaklaştı. Gerginlik vücudundan yayılıyor gibiydi. Onun Soluk sarı saçları yağmurdan sıırıslam olmuş bir halde belinin altına sarkıyordu. Şaşırtıcı derecede zayıf ve küçük görünüyordu.

"Antonia?" dedi usulca.

Adam omzuna dokunduğunda, kadın telaşa kapılmadan döndü ve adama değil, onun içinden baktı. Bu tamamen Özellikle de kadının üzerinde, şimdi bir çift nefis göğse yapışmış olan şeffaf muslin bir gecelikten başka bir şey olmadığını fark ettiğinde.

Bakışlarını zorla onun yüzüne çevirdi. "Antonia," dedi sessizce, "burada ne yapıyorsun?"

Bir elini ıslak saçlarında gezdirerek geri çekildi. "Beatrice," diye mırıldandı, ona bakmadan. "Araba -Duyuyor musun?"

Gareth onun ön kolunu nazikçe kavradı. tavizsiz bir tutuş. "Beatrice kim?" diye sordu yağmurun gürültüsü arasında.

"Geç oldu," diye homurdandı. "Kesinlikle... kesinlikle onlar olmalı?"

"Antonia, içeri gir! Bu gece kimse gelmeyecek."

Tedirgin olduğu her halinden belli olan kadın başını salladı. "Çocuklar, çocuklar," diye mırıldandı. "Beklemeliyim."

Uyurgezerdi. Ya da belki biraz deliydi? Nerede olduğunu bilmediği kesindi. Kahretsin, onu bu lanet duvardan kurtarmak zorundaydı. Bir şimşek ikisini de öldürebilirdi. "İçeri gel Antonia," dedi kolundan çekiştirerek. "İsrar ediyorum."

"Hayır!" Sesi panik içindeydi. "Hayır, gidemem!" Sarsılarak uzaklaştı ve adamı kendisine doğru hamle yapmaya zorladı.

O zaman küçük bir cehennem kedisi gibi ona saldırdı, iki eliyle birden saldırdı, pençeledi ve adamın elinden kurtulmak için mücadele etti. Kadın yine kaçtı ve bu sefer adam onu yakaladı.

tek koluyla ona sarılmış, çırpınırken canını yakmamaya çalışıyordu. Ama Antonia'nın vücudu kıvrak ve şaşırtıcı derecede güçlüydü ve şaşırtıcı derecede de gürdü, Tanrı yardımcısı olsun. Ne için sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir savaşta, surun tepesinde, fırtınayla birlikte ona saldıran, kıvranan ve gittikçe yaklaşıyorlardı ve ikisini de yuvarlanmaktan ve aşağıdaki kayalıklara düşmekten alçak mazgallardan başka koruyacak bir şey yoktu.

Sonunda vücudunun ağırlığıyla onu kalenin burcuna sıkıştırmayı başardı. "Antonia, dur!" Artık zor nefes alıyordu. Adam ona yapıştı, yağmur yüzünden aşağıya perçem perçem akıyordu. "Tanrı aşkına, kıpırdama!"

Ağlamaya başlamıştı - daha çok iç burkan bir feryat, gerçekten
-Ve içinde bir şey, sesle birlikte göğsünden koparılıyormuş gibi hissetti. Korkunçtu. Yürek parçalayıcıydı. Dizleri çözülmeye başladı, tüm vücudu zayıf bir şekilde duvardan aşağı kayıyordu. Gareth onu yukarı çekti, başını omzuna yasladı ve hıçkırmasına izin verdi. Diğer kolunu sıkıca tutmuştu.
Sonunda etrafını sardı ve içindeki mücadelenin sönmekte olduğunu hissedebiliyordu. Onu tamamen kendine doğru çekti ve yaşamın ya da bilincin ya da her neyse yavaş yavaş ona geri döndüğünü hissetti
Vücut.

"Antonia," diye fısıldadı onun nemli saçlarına. "Aman Tanrım, ödümü kopardın!"

"Özür dilerim!" diye inledi, hâlâ hıçkırıyordu. "Özür dilerim! Oh, Tanrım!"

"Gel, gitmeliyiz," dedi. "Fırtına yine yaklaşıyor."

Ama bunun yerine, boğuluyormuş gibi kollarını onun boynuna doladı. "Hayır, beni bırakma!" diye inledi. "Sadece... Yapamam..." Ciddi bir şekilde hıçkırmaya başladı,

sesi

Yaralı bir hayvandı ve kalbinin içinde bir şeyler yırtıldı.
Gözyaşlarının arasından "Kimse gelmiyor," diye mırıldandı.
"Özür dilerim. I
-Karıştırdım."

"Sorun değil, hayatım." Kadının belini ve omuzlarını sıkıca kavradı ve onun gür, kadınsı kıvrımlarının vücudu boyunca baştan çıkarıcı bir şekilde bastırıldığını hissetti. Yağmura ve kör dehşetin ürpertici kalıntılarına rağmen harika bir sıcaklık hissediyordu. Yüce Tanrım, ne domuzdu ama! Ama başı yine onun omzundaydı ve hâlâ kalbi kırılacakmış gibi hıçkırıyordu.

"Seni bırakmayacağım," diye söz verdi. "Gel Antonia, içeri girelim."

Sonunda başını kaldırdı, kolları hala birbirine dolanmıştı. boynunun arkasında. Bakışları kilitlendi. Gözleri duygularla dolup taşıyordu; korku, ıstırap ve evet, daha fazlası. Unutulmaz ve acı verici bir şekilde kaçınılmaz bir şey. Alt dudağı titredi. Ve ona karşı vücudu da titremeye başladı, sanki çaresizlikten ve tehlike çok yaklaştığında sıklıkla hissedilen o ham duygudan. Çoğu zaman çaresiz bir açlık biçimini alabilen bir duygu; tamamen, güven verici bir şekilde hayatta olma arzusu.

Tanrım, bu çok gülünçtü. Ve o bir ahlaksızdı. Yağmur hâlâ yüzlerinden aşağı süzülüyordu. Nefesi hala Korkmuş bir çocuğunki gibi titriyordu. Ama kirpikleri Gözleri yarı kapalı, yüzü hafifçe eğikti ve adam yaptı. Onu öptü. Ve o gerçeküstü anda, etraflarında yağmur yağarken ve gök gürlerken Uzakta uğursuz bir şekilde, sanki ona yalvardığı şey buymuş gibi görünüyordu.

Bunu nazik bir öpücük olarak düşünmüştü. Rahatlatıcı ve güven verici bir öpücüktü ya da kendi kendine öyle söyledi. Ama kadın kapıyı açtığında

Ağzını onun altına sokarak öpüşmeyi daha da derinleştirmesi için onu davet etti, o da kabul etti ve sanki kendisi de çaresizmiş gibi dilini onun ağzının sıcaklığının derinliklerine kaydırıldı.

Belki de öyleydi. Gareth böyle mantıksız bir açlıkla bir kadını öpmemişti... belki de hiç öpmemişti.

Elbette bunun yanlış olduğunu biliyordu; duygusal olarak savunmasız bir kadından faydalanıyordu. Ama yine de kendini durduramıyordu. Nasıl yapabildi? Antonia Onu ateşli bir ivedilikle öpüyor, ayak parmaklarının üzerine çıkıyor ve göğüslerinin ona yaslanmasına izin veriyordu. Sabun, yağmur ve gardenya kokuyordu. Sırılsıklam geceliği her kıvrımına yapışmış, gür ve baştan çıkarıcıydı, Hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Bunun üzerine gözlerini kapadı ve bir elini onun kalçasının kabarıklığına koyarak kendi kendine bunu arzuladığını söyledi. Ona dokunduğunda, boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve kalçalarını onunkilere bastırdı. Evet, bunu gerçekten istiyordu. Ve bu delilikti. Garip bir şekilde anladığı bir delilik.

Onları hâlâ ıslatan yağmuru unutmuştu. Kendisinin yaptığı gibi, herhangi birinin dışarı bakabileceğini unutmuştu. İkinci kat pencerelerinden birinden. İkisinin de her an vurulup ölebileceğini. Nefesi şimdi kabaca geliyordu. Kafası onu yakınında tutma, bir şekilde içine çekme ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Onu kendisine bağlamak için.

Evet, bu delilikti. Belli belirsiz, bunun geçeceğini biliyordu. Ama kadın bir dizini yukarı kaldırıp kalçasının dışında, yaptı. Elini kalçasının gür ağırlığının tamamen altına kaydırıldı ve nazikçe kaldırdı, böylece parmak uçları elbisesinin ıslak muslinine rağmen daha derine inebilsin diye onu ayırdı.

Ağız hâlâ onunkinin altında açıktı, nefesi kesildi ve sonra bacağını daha yukarı kaldırarak neredeyse çaresizce ona doladı. Yüce Tanrım, ne istiyordu?

Ağızını onunkinden ayırdı. "Antonia," diye homurdandı. "Ne istiyorsun?"

Yüzünü yağmura doğru kaldırdı. "Bana unuttur," diye fısıldadı. "İşte böyle. Hissetmek istiyorum... başka bir şey."

"Benimle içeri gel."

"Hayır." Gözleri alarmla parladı. "Hayır. Şimdi."

Ağızının kızın yanağından aşağı kaymasına izin verdi, sonra çenesi boyunca sıcak bir şekilde gezindi. "Antonia, sanmıyorum..."

"Hayır!" dedi sertçe. "Biz... biz düşünemeyiz. Ben sadece hissetmek istiyorum."

Onu tekrar öptü, ateşli ve ağız açık, ateşli bir çaresizlikle. O bir büyücüydü. Onu çağıran gizli bir siren. Oh, evet. Antonia baştan çıkarma sanatını iyi öğrenmişti ve o anda bunu nereden öğrendiğini düşünmemek için kendini zor tuttu.

O sıcakta ve çılgınlıkta, onu bir şekilde burç duvarına doğru kaldırmıştı. Bacakları beline dolanmıştı artık, sıcak elleri ve ballı ağız biraz pervasızdı. Fırtınayı düşünemiyordu. Şimşegi. Yapmak üzere olduğu şeyin inanılmazlığı. Arzunun vücut bulmuş haliydi. Kan beyninde gümbürdüyor ve aleti zonkluyordu, yetersiz geceliklerinin altından kolayca anlaşılıyordu.

Antonia narin ve ılık dilini adamın ağızına soktu, aceleci bir dansla adaminkini itip savuşturdu. arzu. Gareth aceleyle ıslak geceliğini yumrukladı.

bir elinde tutup yukarı çekti. Kadın direnmedi ama onun yerine sabahlığını aceleyle pençelemeye başladı. Onun ne istediğini biliyordu. Giysilerini itti ve muslin ve keten karışımının altında sıcak tenlerinin buluştuğunu hissetti. Bekleyemezdi.

"Diğer bacağın," diye boğuldu. "Belime dola, evet, belime."

Onu kulenin duvarına yasladı ve elleriyle nazikçe kaldırarak iki yana açtı. "Antonia, bu senin ne istiyorsun?" diye sordu.

"Evet." Sesi ateşliydi. "Seni istiyorum. Çaresizce. Sakın durma."

Onu tekrar öptü, sonra sikinin sıcak, kremi etin davetkâr kıvrımlarına kaymasına izin verdi. Kadının ağırlığını kendi vücuduna karşı dengeleyerek onu yukarı kaldırdı ve itti.

"Ah!" Karanlıkta onun yaşadığı şoku hissedebiliyordu.

"Antonia." Gareth gözlerini kapadı ve kontrol için dua etti. "Oh, Tanrım. Yapamam, yapamam."

"Hayır," dedi hızla. "Düşünme. Durma."

Kadının leğen kemiğini kendine doğru çekerek tekrar itti. Hareketlerini kontrol etmek, onu bir hayvan gibi parçalamak yerine kendini kontrol altında tutmak elinden gelen tek şeydi. Antonia uzun, soluksuz bir iç çekişle nefesini verdi. Özlem dolu bir ses. Yağmur etraflarına sıçradı. Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlandı. Bir kez daha onu kaldırdı, derinlere itti. Sonra her nasılsa bir parça akıl buldu ve bir elini serbest bırakıp Aralarında nazikçe. Kızın şok çığlığı ona cesur hareketlerinden daha fazlasını anlatmıştı. Onun klitorisini buldu, Parmak uçlarının altında tatlı bir sertlik vardı ve hafifçe ovuşturdu. İçinde

Antonia tekrar nefesini tuttu ve başını taş kuleye yasladı.

Kendini onun içine pompaladı, yağmurun akışını izledi. boğazının kuğu gibi uzunluğunu. Sertçe yutkunmasını, sonra da inlemeye başlamasını izledi. Konuşmaması gerektiğini hissetti; konuşmalıydı dürtüsellığı ve yakınlığı bozacak hiçbir şey yapmaz. yaptıkları şeyin anonimliği. Aralarındaki tutku aşikârdı. Hiç bu kadar sınırsız hissetmemişti; bir kadına bedenen ve ruhen sahip olmak için bu kadar çaresiz. Kadının derinliklerinde, siki ısı ve kanla zonkluyordu. İttikçe vücudu ihtiyacının aciliyetiyle haykırıyordu.

Antonia'nın nefesi keskin ve hızlı geliyordu. Şimşek çaktı. Ufuk tekrar aydınlandı ve kadının neredeyse kendinden geçmiş bir ifadeyle gökyüzüne kaldırdığı yüzü ortaya çıktı. Adam onu daha da hırsıyla okşuyor, dokunuyor ve itiyordu, vücutları yağmurdan kayganlaşıyor ve terliyordu. Antonia'nın parmakları adamın omuzlarındaki ete saplandı. Tüm vücudu titredi. Bir çığlık gibi haykırdı vahşi bir şeydi, bakışları onunkilere kilitleniyordu. Ve sonra kendini kaybetti.

Gareth geri çekildi ve tekrar derinlere doğru itti. Etini kadının zonklayan kılıfına defalarca soktu, sonunda tohumu dışarı taşıp suçlu bir zevk dalgası halinde kadının içine fıskırdığında Gareth salıverilmişçesine başını geriye attı. Tükenmiş bir halde yağmurun altında birbirlerine sarıldılar, kadının bacakları ve kolları hâlâ adamın üzerindeydi, vücutları hâlâ zonkluyordu. Gareth bir süre için tüm düşüncelerini bir kenara bıraktı ve sadece hissetti. Islak giysilerinin arasından ince bedeninin sıcaklığını hissetti. Onun sıcak kılıfının siki etrafında gevşediğini hissetti. Kulağında nefesinin yumuşaklığını hissetti. Ve sonra az önce yaptığı şeyden belli belirsiz utandığını hissetti.

Antonia'nın omurgası hâlâ kulenin duvarına yaslanmıştı. "Taş," demeyi başardı sonunda. "Acıtıyor olmalı."

Hiçbir şey söylemedi. Sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi. Antonia, ayakları surun ıslak kaldırım taşına değene kadar adamın boyundan aşağı kayd. Islak cüppesi nemli bir şekilde bacaklarından aşağı kayıyordu. Antonia başını eğdi ve adam şefkatle onun giysilerini yeniden düzenledi. Yağmur dinmeye başlamıştı. Fırtına geçmişti.

Yavaşça, bir parmağını çenesinin altına kayd. ve onu kaldırdı. bakışlarını onunkilere çevirdi. Gözlerindeki boş bakış geri dönüyordu. Yüce Tanrım, ne yapmışlardı? Bununla ilgili her şey onu rahatsız ediyordu. Baştan çıkarıcı anonimlik bile artık doğru gelmiyordu.

"Antonia," diye homurdandı. "Antonia, adımı söylemeni istiyorum."

Karanlıkta onun yüzündeki belirsizlik çizgisini hissetti. Sanki onu sarsacakmış gibi iki elini de omuzlarına koydu. "Antonia, ben kimim?"

Aniden, kulenin ötesinde zayıf bir ışık titredi. Ayak sesleri aşağıda, merdiven boşluğunda yankılandı. Antonia gitmek ister gibi hareket edince, adam onun kolunu yakaladı.

"Benim adım," diye tekrarladı. "Sadece dudaklarından bir kez duymak istiyorum."

"Gabriel," diye fısıldadı, ona bakarak. "Sen... melek Gabriel'sin."

Onu bıraktı.

Gabriel. Bu onun adı değildi. Artık değildi.

"Leydim?" Bir hizmetçinin sesi merdiven boşluğundan yukarıya doğru hafifçe seslendi. "Majesteleri, yukarıda mısınız?"

Burcun açıklığından içeri süzüldü, sonra karanlık ve kıvrımlı merdivenlerden aşağıya doğru gözden kayboldu. Güvendeydi. O gitmişti.

O halde ne bekliyordu? Gareth döndü ve sur boyunca karşı uca doğru hızla yürüdü. Gareth'ın Çiseleyen yağmur artık yüzünü üştüyordu, terlikleri ve giysileri sırlıklamdı. Üşdğn fark etti. Ama tüm bu ıstırap ve fiziksel rahatsızlık o korkunç soruyu bastıramıyordu: Tanrı aşkına az önce ne yapmıştı?

Altıncı Bölüm

Gabriel'in büyükbabası onu elinden tutarak Moorgate'in labirent gibi sokaklarında gezdirdi. Alacakaranlık hızla geceye dönüyordu ve dükkân sahipleri gölgelerini çekiyorlardı.

"Evden çok mu uzaktayız, Zayde?"

"Neredeyse geldik, Gabriel," dedi. "Bankaya yaptığın ziyaret hoşuna gitti mi? Etkileyici, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi. "Büyüktü." Tam o sırada, sokağın ilerisindeki bir kapı açıldı ve taş döşeli ışıklı bir geçit. Gürültülü bir grup adam dışarı fırladı. Öndeki küfrediyor ve kurtulmak için çabalıyordu ama kolları sıkışmıştı.

"Sha shtil!" diye fısıldadı Zayde, Gabriel'i gölgelerin içine çekerek.

Büyükbabasının cesedinin yanında, soğuk tuğla duvara yaslanmış olan Gabriel hiçbir şey göremiyordu. Ama bağırırları ve sürüklenen bir adamın çizmelerinin sesini kolayca duyabiliyordu.

"Bırak beni, lanet olası!" diye bağırdı adam. "Yardım edin! Tanrı aşkına, yardım edin!"

"Lanet olsun, Nate!" diye homurdandı adamlardan biri. "Onun dövüşemeyecek kadar bitkin olduğunu söylediğini sanıyordum!"

"Ayaklarını bağla o zaman, lanet olası!"

"Hayır! Hayır! Ben bir yelkenciyim!" diye bağırdı adam. Gabriel onun kendisini yakalayanlardan kurtulmak için çabaladığını duyabiliyordu. "Bir mektubum var! Korumam var! Beni alamazsınız!"

"Oy gevalt!" diye mırıldandı büyükbabası. "Zavallı şeytan."

Kısa süre sonra kargaşa sona erdi. Zayde, Gabriel'in elini tuttu ve hızla uzaklaştı. Çete karanlığın içinde gözden kaybolmuştu. "O adam ne yaptı, Zayde?"

"Tanımadığı adamlarla çok içti," dedi. "İngilizlerin denizcilere ihtiyacı vardır ve basın çetesi için neredeyse herkes adil bir avdır."

"Ama... ama bunu yapamazlar," dedi Gabriel. "Seni öylece alıp götüremezler - götürebilirler mi?"

"Oy vey, Gabriel!" dedi büyükbabası. "İşte bu yüzden sana uzak durmanı söylüyorum. Kendine ve kendi türüne dikkat et, tatellah. Ama sen hiç dinliyor musun? Dinliyor musun?"

Kahvaltıda onu bekledi; reşo tabaklarının altındaki alevler son kez sönene ve kahve soğuyana kadar bekledi. Uşaklar sanki görev onları başka bir yere çağırıyormuş gibi tedirgin bir şekilde ağırlıklarını kaydırmaya başlayana kadar bekledi. Antonia hâlâ gelmemişti.

Evet, uşaklardan biri, Majesteleri'nin kahvaltısını genellikle salonda yaptığını doğruladı. Evet, diye onayladı bir diğeri, Majesteleri dakik ve erken kalkan biriydi. Böylece Gareth yemeğini karıştırmaya ve kahvesini yudumlayarak beklemeye devam etti. Aslında, yoldan geçen hizmetçilerden biri onu dürtünceye kadar bekledi. kahvaltı salonunun kapısından içeri girip hâlâ yüklü olan büfeye kaşlarını çatarak baktı.

Coggins onun peşinden gitti. "Bay Watson döndü, Majesteleri," dedi sert bir selamla. "Harman makinesini tahıl ambarına gönderdi ve uygun bir zamanda sizi bekliyor."

Önünde uzanan günü ve işi erteleyemezdi. Zaten gelmeyecekti. Neden umurunda olsun ki? Onunla anlamlı bir konuşma yapamazlardı.

Lanet olası uşaklar üzerlerinde durgun yaban arıları gibi geziniyorlardı. Sadece onu görmek istediğini sanıyordu. İyi olduğuna dair kendini rahatlatmak için.

Ama bu saçmalıktı. Kadının bir hizmetçisi ve onun için endişelenen bir hizmetçi ordusu vardı. Gareth sandalyesini bir hışımla geriye itti ve peçetesini yere attı. Evin içinden geçip ana evi malikâne ofislerine ve dükkânlara bağlayan güllerle kaplı uzun çardağa doğru yürürken hayal kırıklığına uğradı.

Kendisinden kaçınılıyordu. Bunu hissetti.

Belki de, diye düşündü, son basamakları hızla inerken, sadece utanmıştır? Bunu anlayabilirdi. Kendisi de oldukça utanmış hissediyordu. Birbirlerine ne kadar çaresizce dokunduklarını düşünmek bile -açlık, ham, itici tutku- hâlâ ellerinin titremesine neden olabiliyordu. Dün gece yağmurda birlikte yaptıkları şey artık geri alınamazdı. Her ikisi de hayatları boyunca bunun anısıyla yaşamak zorunda kalacaklardı.

Kısa bir süre için, ona izin vermeyi reddetmeyi düşündü. Knollwood Malikanesi'ni yenilemek. Sonra da Selsdon'dan ayrılıp Kasaba'ya yerleşecekti. Belki de birbirlerini bir daha hiç görmemeleri gerekecekti.

Ama ya gitmezse? Ona Selsdon'da istediği kadar kalabileceğini söylemişti. Kasabaya gitse bile, onu görmek zorunda kalabilirdi. Hem o hem de Xanthia artık kendi çevrelerinde hareket etmek zorunda kalacaklardı. aksi takdirde kaçınmayı başarabilirdi. Diğer yandan, Antonia'yı Kasaba'ya zorlamak onu Tonlarca dışın gıcırdadığı bir yerde, dışlanması ya da daha kötüye gitmesi tamamen mümkündü.

Lanet olsun. Sarsılarak durdu ve çenesinin seğirmeye başladığını hissetti. Kendini içine düşürdüğü durum çok kötüydü. Aslında savunulamazdı. İkisi bu konuyu tartışmalı ve bir çözüme varmalıydılar. Bu emlak işi biter bitmez onu çağıracaktı. Kararını vermiş olan Gareth, emlak ofisinin kapısını hızla açtı.

Yün ceket giymiş, iri yarı, kaba saba bir adam öne çıktı ve elini uzattı. "Majesteleri," dedi hemen. "Ben Benjamin Watson, temsilcinizim."

Nellie onu kuşluk vakti orada bulduğunda Antonia aile şapelinde dizlerinin üzerine çökmüştü. Şapel Eski şatonun ısıtılmayan bir bölümüydü ve erimiş balmumu, erimekte olan kadife ve nemli taş kokularıyla küflenmişti. Dar pencereden gelen ışık dışında çok az ışık vardı. Şanseli çevreleyen pervazlı pencerelerden ve Antonia'nın mihrabın yanında yaktığı üç mumdan.

"Majesteleri?" Nellie karanlığın içinden baktı. "Hanımefendi, içeride misiniz?"

Antonia yavaşça ayağa kalktı, pelerininin ağır kıvrımları soğuk taş zeminde açıldı. "Evet, Nellie. Ben buradayım."

"Lud, nereye gittiğini merak ediyordum!" Nellie kiliseye doğru ilerledi. "Ne zamandır böyle dizlerinizin üzerindesiniz hanımefendi?"

Antonia, "Tam olarak emin değilim," diye sözünü kesti.

"Ooh, burası nemli ve kasvetli bir yer." Nellie kollarını ovuşturdu ve etrafına bakındı. "Romatizma olacaksın eğer Burada kalın leydim. Ve kahvaltınızı kaçırdınız."

Antonia biraz zayıfça gülümsedi. "Hiç iştahım yoktu," diye mırıldandı. "Biraz yalnız vakit geçirmek istedim. Ben de

sana söylemiştim."

Nellie titreyen mumlara baktı. "Bugün üç mum mu, hanımefendi?"

"Evet, Eric için bir tane," diye sessizce onayladı. "Sanırım... Sanırım bu sabah kendimi hayırsever hissediyordum." Ya da suçlu, sessizce ekledi.

Nellie tedirgin bir şekilde ağırlığını kaydırdı. "Bir şey söylemek istiyorum, hanımefendi," dedi. "Dün gece hakkında."

Antonia döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. "Bunu konuşmak zorunda mıyız, Nellie?"

Nellie onu takip etti. "Özür dilerim, hanımefendi," dedi ve koluna hafifçe dokunarak. "Ama orada tek başınıza olmanız tehlikeliydi. Hem de yağmurda. Yine de hastalanabilirsiniz. Ve benim ödümü kopardınız."

Antonia şapelin kapısında durdu. "Bağışla beni, Nellie," diye cevap verdi. "Bu kadar düşüncesiz olmak istemezdim."

"Uyku ilacınızı almadınız, değil mi?" diye sordu hizmetçi.

Antonia başını salladı. "Ben... İhtiyacım olmayacağını düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Bu yüzden döktüm."

Nellie daha kararlı bir ifadeyle, "Beni korkuttunuz, hanımefendi," dedi. "Sizi uzun zamandır böyle görmemişim."

"Endişelenmene gerek yok." Antonia kapıyı iterek açtı ve koridorun daha temiz havasına çıktı. Durdu ve havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti. "Sanırım dünkü endişe kavradığımdan daha derindi, Nellie. Gelecekte daha dikkatli olacağım."

"Yeni efendinin gelişini mi kastediyorsunuz?" diye sordu hizmetçi. "Evet, herkes diken üstündeydi. Ama sen hepimizden daha çok tehlikedesin."

Antonia hiçbir şey söylemedi ve pelerininin kıvrımlarını daha da sıkılaştırdı.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi Nellie. "Ama bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mıydı?"

"Ne gibi?"

"Dün geceyle ilgili bir şey olabilir mi?"

Antonia hızla başını salladı. "Hayır, hiçbir şey," diye cevap verdi. "Hiçbir şey."

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Nellie, "Pekâlâ o zaman," dedi. "Bu sabah yürüyecek misiniz, Majesteleri? Hangi eşyaları yerleştireceğimi bilemedim."

Antonia evden çıkmanın iyi olacağını fark etti. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve Nellie haklıydı. Bütün gün nemli şapelde dizlerinin üzerinde kalamazdı.

"Ben köye gidiyorum," diye önerdi Nellie. "Ben tüm siyah kurdelelerinizi değiştirecek ve gri kadife bonenizi alacaksınız."

"Hayır, köy değil," diye mırıldandı Antonia. "Ama teşekkür ederim, Nellie."

Antonia yalnız kalmak istedi. Ormanda bir yürüyüş, belki? Ya da belki de uzun bir yürüyüşle malikâneye gider ve etrafa bir göz atardı. O kadar da kötü durumda olmayabilirdi. Ayrıca, o kadar da kötü durumda olmayabilirdi. Şimdi seçici. Belki bir şeyle idare edebilir.

ve Selsdon'dan planlanandan daha da erken ayrılmak mı istiyordu? Belki de Tanrı çoktan dualarına cevap veriyordu.

"Köye değil," dedi yine. "Hayır, sanırım Nellie, Knollwood'a kadar yürüyeceğim. Ya da belki geyik parkına iner ve pavyona bir göz atarım."

Gareth, Bay Watson'la yaptığı görüşmeden döndüğünde Coggins büyük salonun yanındaki dar ofisinde sabah gelen postaları düzenliyordu. Gareth dirseğinin dibinde belirdiğinde kâhya şaşırmış görünüyordu.

"Düşes bu sabah aşağı indi mi?" Gareth, kâhyanın sekreterinin yeşil çuhasının üzerine dizdiği düzenli mektup yığınlarına bir göz attı.

"Hayır, Majesteleri," dedi Coggins. "Gördüğüm kadarıyla hayır. Ama hizmetçisi belki çeyrek saat sonra dışarı çıktı."

Gareth parmağını düşünceli bir şekilde mektuplardan birinin üzerine vurdu. Londra'dan gelmişti ve Antonia'ya gönderilmişti. "Düşesin şehirde çok tanıdığı var mı, Coggins?" diye sordu düşünceli düşünceli.

"Sanırım bir zamanlar öyleydi, Majesteleri."

"Rahmetli kuzenim aracılığıyla tanıştığı insanlar mı?"

Coggins tereddüt etti. "Majestelerinin arkadaşları çoğunlukla taşralı beyefendilerdi," dedi uşak. "O ve düşesin çok az ortak arkadaşı vardı."

"Ah," dedi Gareth.

Uşak ona acıdı. "Sanırım Düşes'in kardeşi Kasaba'da ikamet ediyor, Majesteleri," diye açıkladı. "Kendisi bir

Çok sportmen bir adam, koleksiyon yapıyorum ve bazı çevrelerde popüler."

Gareth biraz alaycı bir tavırla, "Kumar ve at yarışı, ha?" dedi.

Coggins belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım her ikisine de düşkünlüğü var, evet," diye cevap verdi. "Ve düşes, merhum dükle evlenmeden önce onun pek çok arkadaşını tanıyordu. Sanırım bu beyefendilerden bazıları, dul kalan Düşes'i teselli etmeyi kendilerine görev edinmişlerdir."

Gareth, bu süreçte bir servet için etrafı koklayacaklarından da şüphe duymuyordu. "Kulağa ne kadar fedakârca geliyorlar."

Coggins kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Bilemiyorum efendim."

Ama Gareth, Coggins'in de kendi fikrini paylaştığını görebiliyordu. Warneham'ın ölümünün kara bulutları onun iyi ismi üzerinde asılı dururken, alçaklar muhtemelen onun tek talipleriydi. çekeceğini düşündüm.

Gareth bir anlık dürtüyle Antonia'nın mektup yığınını kaptı. "Ben de tam düşesle konuşmaya gidiyordum," dedi. "Bunları bırakayım, olur mu?"

Coggins'in çok az seçeneği vardı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Gareth üst kata, dükün yatak odalarıyla bağlantılı olan oturma odasına doğru ilerledi. Eğer hizmetçisi gerçekten de dışarıdaysa, Antonia ondan kaçamayacaktı. Kapıyı açmak zorunda kalacaktı.

Kapıyı çaldı ve Antonia görüldüğünde rahatladı. Ama yüzünün rengi anında solmuştu. "Majesteleri," diye mırıldandı. "Günaydın."

İçeri girip giremeyeceğini sormadı, çünkü kadının onu reddedebileceği izlenimine kapılmıştı. Bunun yerine odaya girdi ve Coggins'in düzenli mektup yığını masanın üzerine koydu.

göl ağacından sekreter kapının hemen içindeydi. "Sabah postasını getirdim."

"Teşekkür ederim." Hâlâ açık kapının yanında, eli kapı kolunun üzerinde duruyordu. "Başka bir şey var mıydı? Grace?"

Anlamadığı bir şeyden kendini alıkoyuyormuş gibi ellerini arkasında kavuşturdu. Lanet olsun, keşke bu kadar güzel olmasaydı. Çok ince kemikli ve kırılğan. Gerçekten de porselen bir prenses. Karşıdaki pencerelere doğru yürüdü, sonra tekrar kapıya döndü.

"Bu böyle, Antonia," dedi sonunda. "Bundan kaçmanın bir anlamı yok. Dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Kapıdan uzaklaşmadı. "Dün gece hakkında mı?"

Bunu yapmaktan aciz görüldüğü için, Gareth kapı kapandı. Eli yanına düştü. "Antonia, iyi misin?" diye sordu. "Çok endişelendim. Kahvaltıya gelmeyince hasta olmandan korktum."

"Ama gördüğünüz gibi, ben iyiyim," diye cevap verdi, ondan geri adım atarak.

Gareth, kızın renksizliği göz önüne alındığında, aynı fikirde olduğundan tam olarak emin değildi. Ve bu sabah aralarındaki mesafeden hoşlanmamıştı; düşesin hem gerçek hem de mecazi anlamda korumak için özen gösterdiği mesafeden. Sanki böyle yapmak onu bir şekilde koruyacakmış gibi, şimdi yaldızlı ahşap bir kanepenin arkasında daire çiziyordu.

"Antonia," diye devam etti sonunda, "dün gece korkunç bir hata yaptık. Tedbirsizceydi. Ve itiraf etmeliyim ki, ben çoğunlukla Suçlamak için. Kendinde değildin. Belli ki perişan haldeydin ve-"

Yüzünde dehşete benzer bir şey parladı. Döndü ve hemen pencere kenarına gitti. Adam onun peşinden gitti ve hafifçe omzuna dokundu. "Antonia?"

Dokunuşunun altında onun titrediğini hissetti.

"Antonia, özür dilerim. Sanırım bunu geride bırakmalıyız, canım."

Öne doğru eğildi ve parmak uçlarını bardağa dayadı, sanki bardağın içinde eriyip yok olmak ister gibiydi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye homurdandı. "Şimdi lütfen gider misiniz?"

"Pardon?" Kavrayışı sıkılaştı.

İçinden derin bir ürperti daha geçti. "İlginiz için teşekkür ederim, Majesteleri," dedi. "Ben... Ben iyi uyuyamadım. Çoğu zaman yapmam. Her ne olduysa -yani bir şey olduysa- o zaman yapamam-"

Bunun üzerine onu etrafında dönmeye zorladı. "Ya bir şey olursa?" diye sordu. "Eğer mi? Tanrı aşkına kadın, dün gece ne yaptığımızı sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Başını salladı, gözleri çılgına dönmüştü. "Hayır," diye fısıldadı. "Gerçekten hatırlayamıyorum. Lütfen, unutalım gitsin."

"Antonia." Şimdi iki elini de kızın omuzlarına sıkıca koymuştu. "Antonia, neden yalan söylüyorsun?"

Gözlerini kaçırdı. Adam onu nazikçe salladı. "Antonia, dün gece aramızda bir şey vardı." Sesi

Garip bir şekilde kısık sesle; kendi sesi değil. "Bunu nasıl söylersin? Nasıl böyle bir şey olmamış gibi davranabiliyorsun?"

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Antonia, seviştik," diye devam etti. "Çılgıncaydı, tutkuluydu -ve evet, çılgıncaydı da- ama unutulacak gibi değildi. Bu konuda bana yalan söyleme. Bu çok önemli."

"Özür dilerim." Kelimeler gırtlaktan ve biraz titreyerek çıktı. "Bunun hakkında konuşamam."

Farkında olmadan onu pencerenin yanındaki duvara yaslamıştı. "Neden? Seni bu kadar korkutuyor mu? Vallahi beni korkuttu. Kimse böyle bir tutkuyu inkâr edemez."

"Az önce bunun korkunç bir hata olduğunu söyledin," diye boğuldu. "Nasıl... Hatırlamıyorsam nasıl olabilir? Nasıl olabilir? Lütfen majesteleri, beni yalnız bırakın. Tutku istemiyorum. Anlamıyor musunuz?"

"Hayır, Tanrım, yapamam." Ve sonra bir şekilde onu öpüyordu, elleri hâlâ omuzlarındaydı. Ne yapmak istediğinin sadece yarı farkında olarak onun ağzını kabaca aldı. Antonia ellerini adamın göğsüne dayayıp itti ama adam onu görmezden gelerek öpüşmeyi derinleştirdi. Tuhaf bir ses çıkardı; bir hıçkırık ya da teslimiyet iç çekişi, sonra ağzını onunkine açtı. Zafer sarhoşluğuyla kendini onun ağzına bıraktı, aç ve çaresizdi. Erimiş ipek gibi, dilleri tutkunun ateşli dansında birbirine dolandı. Kadının elleri sonunda adamın ceketinin yumuşak yününe dolandı, yüzü teslimiyetle adamın yüzüne doğru kalktı.

Dudakları nihayet ayrıldığında, "İşte, Antonia," diye homurdandı. "Aramızda bu kadar sıcak ve şiddetli akan şey bu. Tutku. Delilik. Beni bir an bile kandıramazsınız."

Hâlâ nefesini tutmaya çalışırken bakışlarını onunkilerden ayırdı ve ellerini arkasındaki duvara dayadı. O Kendi içine çekildiğini, onu dışarıda bıraktığını hissetti. Sanki kalbini tekrar göğsünden söküp çıkarmış gibiydi.

"Ben miyim, Antonia?" diye sordu. "Bu kadar mı? Beni istiyorsun
-Ama ben yeterince iyi değil miyim? O zaman Tanrı aşkına, söyle gitsin!"

"Söylediğim hiçbir şeye inanmayacaksın," diye cevap verdi, ona bakmayı reddederek. "Neden bir şey söyleyeyim ki? Benimle istediğinizi yaptınız, Majesteleri. Beni... okşamalarınıza karşılık verir hale getirdiniz. Bu maskaralığa bir son veremez miyiz?"

Sözleri üstü örtülü bir tokat gibiydi. Onu arzuluyordu. Ama ona sahip olmak için tenezzül etmeyecekti. "Evet, sanırım yapabiliriz," diye karşılık verdi. "Ve umarım hoşuna gitmiştir - çünkü yatağını tekrar ısıtmadan önce cehennemde soğuk bir gün olacak."

Ancak kapıya doğru yürürken, ortada ne bir yatak ne de çok az sıcaklık olduğunu hatırladı. Hayır, Antonia'yı soğuk, nemli bir duvara yaslamış ve Covent Garden'daki bir fahişe gibi almıştı. Ve şimdi hatırlamak istemedi. Düşünmek yerine Bunun anlamı, ancak, sadece açık atmak daha kolaydı kapıyı açıp dışarı fırladı. Üzüntüsünden bir çift hizmetçi gölgelerin içine doğru kaçışmaya başladı ve bir köşede kaybolan uşağa benzeyen bir şeyin kuyruğunu yakaladı.

Mükemmel. Artık hizmetkârların onun melez soyu ve hanımlarının bir katil olup olmadığı dışında dedikodu yapacakları bir şeyleri olacaktı. Gareth başını kaldırdı Öfkesine rağmen çalışma odasına doğru yola koyuldu. Yaralarını sarmak için yalnız kalabileceği bir yere ihtiyacı vardı.

Ama yalnızlığı uzun sürmedi. Bir sırt giydikten sonra

halının içine, o sadece geçici bir rotaya karar vermişti

kötü bir rüzgar odaya girdiğinde harekete geçti. Düşesin kırmızı yüzlü hizmetçisi. Karaladığı kâğıdı bir kenara itti, sonra ayağa kalktı ama bunu neden yaptığını anlayamadı.

Hizmetçi masaya doğru ilerleyerek, "Şimdi buraya bakın, efendim," dedi. "Hanımefendiye ne yaptığınızı bilmek istiyorum ve bunu hemen öğrenmek istiyorum."

"Affedersiniz?" dedi Gareth. "Ne diliyorsun?"

Hizmetçinin iki iri eli kalçalarının üzerindeydi. "Hanımefendiye kabadayılık taslamak ve onunla sivri dille konuşmak için hiçbir nedeniniz yok, efendim," diye devam etti. "Siz onun kocası da değilsiniz-"

"Bu küçük merhamet için Tanrı'ya şükürler olsun."

"-ne de babası, buna hakkınız yok, duydunuz mu?"

"Madam, adınız nedir acaba?"

Bu onu bir an için yakaladı. "Nellie Waters."

"Bayan Waters, işinize değer veriyor musunuz?" diye tersledi. "Küstahlığınız yüzünden sizi işten attıracağım."

"Ben Bayan Waters, Majesteleri ve sizin için çalışmıyorum," dedi kadın. "Majesteleri için çalışıyorum, ondan önce annesi ve ondan önce de teyzesi için çalıştığım gibi ve o zavallı, üzgün kadını yalnız bıraktığınız için size teşekkür edeceğim. Yeterince acı çekmedi mi ki buraya gelip konuşuyorsunuz?"

"Ona çirkin davranıp onu ağlatmak mı?"

"Onu son gördüğümde bir damla bile gözyaşı dökmemişti," diye hırladı masasının üzerinden.

"Kendini kaybetmiş durumda!" diye suçladı hizmetçi kadın, ellerini sıkmaya başlamıştı. "Doğru dürüst bir kelime bile söyleyemiyor-"

"Ben de yapamazdım," dedi.

"-ve orada yatağın karşısında kalbi yeniden kırılmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Peki ne için? Böylece biraz öfkeni boşaltabilirsin. Umarım sizin için buna değmiştir, efendim. yap."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi. "Dahası, bu sizi hiç ilgilendirmez. Hanımınız gerçeklere yabancı biri gibi görünüyor, Bayan Waters."

"Gerçek mi?" diye sordu hizmetçi. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Sizce bu onun için kolay mı efendim? Onun için insanlar onun deli olduğunu fısıldıyor, hatta belki de Katil mi? Bir zamanlar onun evi olan bu yerde, tanımadığı bir adamın, senin boyunduruğun altında yaşamak zorunda kalmak mı?" Ve bilmek de istemiyor, diye ekledi Gareth zihinsel olarak.

"İki kocasını gömdü, Majesteleri, ve bu bir kadın için çok zor, size söyleyeyim. Bir adam kalkıp başka biriyle evleniyor, ne fark eder ki? Pek bir şey fark etmez. Ama bir kadın öyle değildir."

Ama Gareth o kadar öfkeliydi ki neredeyse hiç dinlemiyordu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdi. "Öfke nöbeti sona erdiğinde sorunun ne olduğunu hanımına sor. Ve her erkeği geniş fırçanla boyamak için bu kadar acele etme. O iyi bir adamı delirtmeye yeter."

Kadının yüzü yumuşak bir hamur gibi düştü. "Ama onun hiç iyi bir erkeği olmadı, Majesteleri." Sesi artık kısılmıştı. "Ölü bir alabalığı bile tanıyamaz, diyebilirim. Benim iyi bir kocam vardı. Bir kadının bir kereden fazla sahip olamayacağı türden.

Bir daha asla olmayacak. Ama o bu seçimi yapamıyor. Hiçbir seçim yapamıyor, içinde korkudan kilitlenmiş durumda."

Gareth'ın, bir an bile sempati duymak istemediği Antonia'nın gözyaşlarının nedenini bildiğinden çok şüpheleniyordu. Bu utançtı ve çok daha kötü bir şeydi, düpedüz bağnazlık. Parmağını kapıya doğru itti. "Çık dışarı, Madam," dedi sessizce. "Belki sizi kovamam ama evimden attırabilirim."

"Evet, bunu yapabilirsin," diye kabul etti. "Ama ben gidersem o da gidecek, çünkü başka ne yapacağını bilmiyor, efendim. Ve sanırım bunu istemezsiniz, değil mi? Hayır, bana cevap verme. Bunu zaman gösterecek, öyle ya da böyle."

Gareth yumruklarını iki yana açtı. Lanet olsun ona. Lanet olsun ona. Hiçbir zaman anında işten çıkaramayacağı bir çalışanı olmamıştı.

-Birkaç tanesini de seve seve bırakmıştı. Ama bu küstah cadıya düşesin parasından mı yoksa kendi parasından mı ödeme yapıldığını gerçekten bilmiyordu. Daha da kötüsü, ikinci noktada da haklıydı, lanet olsun ona.

"Çık dışarı." Sesi öfkeden kısılmıştı. "Defol git Waters ve bir daha seni görmeme asla izin verme."

Son bir kesik bakışla kadın gitti.

Antonia kendini yataktan kaldırdı ve bir elini gözlerinin altına götürdü. Nellie bir kez olsun onu şaşırtmıştı. istediğini yaptı ve onu acısıyla baş başa bıraktı. Sonunda Antonia ağlayarak kendini dışarı attı. Hıçkırıkları dinmişti ve şimdi sadece sızlanıyordu. Görünüşe göre bu bugünlerde ilerlemeyi ölçtü.

Yüce Tanrım, Dük'e yalan söyleyecek kadar ne düşünüyordu?

Ve yalan söylemişti; ikisi de bunu biliyordu. Ama yıllarca ne düşünmesi ve nasıl hissetmesi gerektiği söylendikten sonra,

ve inandığı ve hissettiği şeylerin çoğunun aşırıya kaçmış hayal gücünün bir sonucu olduğunu fark ettiğinde Hiçbir şey olmamış gibi davranmak kolaydı. Kendini tanımadığı bir adamın kollarına atarak ay yarısı kadar aptal durumuna düşmemiş gibi davranmak. Geleceğini ellerinde tutan bir adama.

Aslında hatırlamadığı çok şey vardı, ama bunlar bir zamanlar olduğundan çok daha az sıklıkta oluyordu. Yataktan kalktığını ya da yağmur altında surlara çıktığını kesinlikle hatırlamıyordu. Gerçekten de, nasıl olup da Dük'ün kollarına düşmek şöyle dursun, ağır ahşap kapıyı açmayı bile başarmıştı. Dr. Osborne buna uyurgezerlik diyordu ama çoğu doktor daha az merhametliydi.

Babasının hizmetini aldığı doktor buna akut kadın histerisi adını vermişti. Antonia, ilk kocası Eric'in geçirdiği kazadan sonraki aylarda babasının izole edilmiş kır evinde kilit altında tutulmuştu; o kadar derin bir vadideydi ki çığlıklarını kimse duymamıştı. Doktorun tedavisi, çoğu acımasız bir personel tarafından uygulanan buz banyoları, fiziksel kısıtlamalar, arındırmalar ve uyuşturuculardan oluşan bir rejimden ibaretti. İnsan kısa sürede ağlamamayı ya da herhangi bir sıkıntı göstermemeyi öğrendi. Kişi hissizleşmeyi öğrendi.

Antonia'nın bu iyi davranışının ödülü Warneham Dükü olmuştu ve bu kez doğurganlığı kanıtlanmış genç ve güzel bir eşe daha ihtiyacı vardı. Ama Antonia bir başka arzu edilen özelliğe daha sahipti: başka bir adamın çocuklarına yük olmadan gelmişti. Warneham'a göre delilik geçmişi büyük bir engel teşkil etmiyordu. Yeni düşesinin tek bir şeyi yetkinlikle yapması gerekiyordu. Aksi takdirde kendini kiliseye kapatıp dua edebilir ve cehennem donana kadar yas tutabilirdi.

Antonia avuçlarını ateş basmış yanaklarına dayadı. Ne düşünüyordu ki? Bunu tehlikeye atmak için Tanıdığı en kutsal şey? Warneham bencil, ruhsuz bir adamdı; intikam fikrine saplantılı bir adamdı ama ona bunu vermişti. Huzur dolu bir yer. A Hizmetçiler arkasından fısıldaşsalar da, en azından yüzüne karşı bir nebze saygı gösterdikleri bir ev. Ve onun çocuklarını istememiş olsa da, Tanrı dileseydi onları doğurabilirdi.

Ama Tanrı bunu istememişti. Şimdi onun yaptığı şey kocasının en çok korktuğı şey gerçekleşmişti. Warneham hayatının çoğunu Gabriel Ventnor'un şeytan olmasını dileyerek geçirmişti. Belki de dilemekten çok daha fazlasını yapmıştı. Ama hepsi boşa gitmişti. Yeni dük buradaydı ve Antonia hayal edilebilecek en aşağılayıcı hatayı yapmıştı, hepsi birkaç dakikalık rahatlık içindi. Hayır, zevkten. Enfes, eziyet verici bir zevkti. Tam da söylediğı gibi, aralarında inkâr edilemez bir tutku vardı; şimdi hatırlaması daha da dayanılmaz olan bir tutku.

Neden, ah neden hiç olmamış gibi davranıp bu oyunu oynamamıştı? Kadın ikisine de bir çıkış yolu önermişti -kadın deliydi, Dük bunu biliyordu elbette- ama Dük bunu reddetmişti. Şimdi deliden de beter görünüyordu. Bir yalancı gibi görünüyordu. Yalnız, çaresiz bir yalancı. Dük ise kelimelerle ifade edilemeyecek kadar öfkeli, intikamcı bir melek gibi görünüyordu. Şimdi onu neredeyse kesinlikle gönderecekti. Warneham'ı onun öldürüp öldürmediğini bile merak etmeye başlayabilirdi. Bu korkunç bir düşünceydi. Antonia bir elini göğüslerinin altına koydu ve kesik kesik, kararsız bir nefes aldı.

Hayır. Bir daha ağlamayacaktı. Kendini bu belaya bulaştırmıştı, şimdi ya kendini tekrar kurtarmalı ya da Dük'ün cezasına tüm zarafetiyle katlanmalıydı.

Tam o sırada Nellie tekrar odaya daldı. Uzun maun gardırobun yanına gidip kapağını açarak, "Evet, aşkım, başardım," dedi. "Umarım eşyalarımızı toplamak zorunda kalmayız. bu gece."

"Ne?" Antonia yatağın kenarından kalktı. "Lud, Nellie. Ne yaptın sen?"

"O adama dilimin ucunu gösterdim," dedi, Antonia'nın en ağır pelerinine bakarak, sanki sandıklar için ölçüp biçiyormuş gibi. "Beni kovmaya çalıştı tabii. Ama ona yapamayacağını söyledim."

"Oh, Nellie." Antonia tekrar yatağın üzerine çöktü. "Oh, bu gerçekten çok kötü."

Nellie, Antonia'nın sesindeki tuhaf tonu duymuş olmalıydı ki hemen yatağın yanına geldi. Antonia'nın elini tutarak, "İşte, leydim," dedi. "Zaten gidecektik, değil mi?"

Antonia kendini yine gözyaşlarını ısıırken buldu. Ne sulak bir kaptı o! "Oh, Nellie, bence sen anlıyorum."

"Neyi anladınız, hanımefendi?"

"Korkunç bir şey yaptım, Nellie," diye fısıldadı. "Çok utanıyorum."

"Utanıyor musunuz leydim?" Nellie nazikçe onun elini okşadı. "Hayatında hiç utanılacak bir şey yapmadın." "Bu farklı."

Nellie yatağın kenarına yerleşti. Dudaklarını büzerek bakışlarının Antonia'nın yüzünde gezinmesine izin verdi. "Canım benim," dedi.

sonunda dedi ki. "Dün gece bir şeylerin ters gittiğini düşündüm." Antonia başını öne eğdi.

"Evet, sende beni endişelendiren bir bakış vardı, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Yani onunla bir ilgisi var, öyle mi? Tanrı biliyor ya, yeterince yakışıklı biri. Ve çok uzun zamandır yalnızsın. Seni baştan çıkarmaya mı çalıştı?"

"Hayır, ben sadece bir hata yaptım," diye itiraf etti Antonia. "Çok kötü bir muhakeme kullandım."

"Evet, belki ben de öyle," diye onayladı Nellie. "Peki, şimdi yapabileceği en kötü şey ne? Bizi White Lion'a mı yerleştirir?"

Antonia, "Bence onu hafife alıyorsun, Nellie," dedi. temkinli bir şekilde. "Korkarım o sert bir adam. Nezaketle uğraşacağından emin değilim."

Nellie bir an dudağını ısırды. "Evet, haklısın," diye itiraf etti sonunda. "Sen doğma büyüme bir hanımefendisin, ama bu onun için ne anlama gelecek? Yahudilerin katı yürekli ve eli sıkı insanlar olduğunu söylerler."

"Nellie!"

"Ne?"

"Kaç Yahudi ile tanışıyorsunuz?"

Nellie bunu düşündü. "Bildiğim kadarıyla hiç yok." "Bu, bütün İrlandalıların tembel, bütün İskoçların da ucuz!"

Nellie bir omzunu kaldırdı. "İskoçlar ucuzdur," diye karşı çıktı. "İnanmıyorsanız bir tanesine sorun. Hakkında övün

yapıyorlar."

"Belki bazıları tutumlu olmaktan gurur duyuyordur," diye kabul etti Antonia. "Ama bunları bir daha benim yanımda söyleme, anlıyor musun? Belki de yeni dük bir Yahudi'dir - bunu söyleyemem- ama biz hâlâ onun çatısı altında yaşıyoruz."

"Evet, hanımefendi."

Antonia omuzlarının çökmesine izin verdi. "Ah, Nellie!" dedi sessizce. "Ne yapacağım ben?"

Hizmetçi kızın dizine vurdu. "Başınızı dik tutun hanımefendi, tıpkı bir hanımefendi gibi," dedi. "Bırakın en kötüsünü yapsın. Siz bir kontun kızı, bir baron ve bir dükün dul eşisiniz. Onun olmayı umabileceğinden on kat daha iyi yetiştirilmişsiniz."

"Ah, Nellie, bu o kadar basit değil," diye fısıldadı Antonia. "Artık hiçbir şey basit değil ve korkarım bir daha asla da olmayacak."

Nellie onun elini tekrar sıktı. Ama başka bir şey söylemedi. Gerçek acı bir şekilde ortadaydı ve söylenecek başka bir şey yoktu.

Yedinci Bölüm

Gabriel büyükannesinin dikkatli parmaklarını izledi. Yeni işlenmiş yastık kılıflarının kırısklıklarını düzeltti. "Çok güzel, Bubbe," dedi. "Kimin için bunlar?"

"Malka Weiss." Büyükannesi yaptığı işi hayranlıkla seyretmek için geri çekildi. "Gabriel, yarın sinagoga giderken bunları ona götüreceğim. Bu Malka'nın bat mitzvah'ı."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "O nedir, Bubbe?"

"Bu onun artık bir kadın olduğu anlamına geliyor," dedi büyükannesi. "Malka tanıklık edebilir ve hatta eğer isterse evlenebilir."

"Evlen!" dedi Gabriel. "Yaşlı dişlek Malka mı?"

"Sus, tatellah," diye azarladı büyükannesi. "Yarın özel bir gün. Annesi haşhaşlı kek yapacak, biz de Malka'yı öpeceğiz ve ona küçük hediyeler vereceğiz."

Gabriel aşınmış bir ayakkabısını diğerine sürttü. "Büyükanne," dedi tereddütle, "ben de sinagoga gidebilir miyim?" Büyükannesi biraz üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Hayır, Gabriel."

"Ama neden?"

Büyükanne tereddüt etti. "Yapamazsın," dedi sonunda.

"Çünkü ben sizden biri değilim!" dedi huysuzca. "Neden sadece söylemiyorsun, Bubbe? Ben gerçek bir Yahudi değilim."

"Gabriel, sus!" Büyükannesi bir anda aşağı indi. diz çöktü ve omuzlarını hafifçe salladı. "Sen gerçek bir Yahudi!" diye fısıldadı. "Beni duyuyor musun? Yahudi olmak

bir sinagogdan daha fazlasıdır! Sen de benim kadar
Yahudisin, tatellah-

Ama bir gün öyle bir dünyada yaşayacaksınız ki, bundan asla dikkatsizce bahsetmemelisiniz. Beni anlıyor musun? Anlıyor musun?"

Aşağı Addington köyüne inen yolun yarısında Gareth atını dizginleyerek durdu. Şapkasını değiştirerek, etkileyici taş cephesi saf, neredeyse görkemli bir öğleden sonra ışığıyla parlayan Selsdon yapısına baktı. Bu açıdan, kayalıkların üzerinde çarpıcı bir şekilde asılı duran güney kalesini ve kuzeyde, birlikte köyün kendisinden daha büyük olan etkileyici ahır bloğunu ve emlak dükkânlarını görebiliyordu. Selsdon'un görüş alanının ötesindeki kısmı da bir o kadar görkemliydi ve daha da gerildi. Tüm bunların nasıl olup da kendisine ait olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Ama onun olmuştu ve merak ediyordu. Duvarları arasında bir an bile huzur bulup bulamayacağı belirsizdi.

Bir adam kendi barışını kendi yapar, büyükbabası söylemeyi severdi. Ve bunda belli bir oranda doğruluk payı vardı. Gareth son üç gününü Antonia'yla arasında olanları kabullenmeye ve bunu asla anlayamayacağını kabullenmeye çalışarak geçirmişti. Tartışmalarından bu yana, akşam yemeği dışında birbirlerini görmemişlerdi; bu yemekte de birbirlerine tamamen yabancılar gibi davranarak metanetle katlanmışlardı. onlardı.

Gareth aniden şapkasını kafasına geçirdi ve ince, uzun bacaklı doru atı tekrar döndürdü. Köye vardığında doktorun içeride olmasını çok istiyordu. Osborne'u görmek, belki de kendi barışını sağlamak için küçük bir adım olacaktı. Gareth, Antonia'nın sözde -ve çok seçici- hafıza kaybı durumunun tıbbi bir açıklaması olup olmadığını keşfetmeye kararlıydı. Bunu tam olarak nasıl elde edeceğini henüz bilmiyordu.

Doktorun evi yolun sonunda, köyün yaklaşık çeyrek mil ötesindeydi. Geniş, davetkâr bir kapısı olan, yarı ahşap, sevimli bir malikâneydi ve tepesinde belki de bir ipucu göstermeye başlayan başıboş bir asma vardı. parlatılmış kırmızı. Gareth bineğini kapı direğine bağladıktan sonra zili çalmak için merdivenlerden yukarı çıktı. Bir hizmetçi Kolalı siyah beyaz giysiler içindeki adam şaşkınlıkla başını salladı ve onu hemen güneşli ön salona götürdü. Beş dakika sonra Dr. Osborne alnı endişeyle kırışmış bir halde içeri girdi.

"Majesteleri." Kayıtsızca eğildi. "Sorun nedir?" Gareth ayağa kalktı. "Sorun mu?" dedi. "Bir şey yoktur umarım. Neden?"

Osborne onu sandalyesine geri gönderdi. "Tanrım, ben Biliyorum," dedi bıkkınlıkla. "Sanırım Selsdon'dan biri beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında kötü haberler beklemeye başladım."

Şüphesiz Warneham'ın ölümünden bahsediyordu. Gareth gülümsemeye çalıştı. "Hayır, bugün trajedilerden yeni çıktık," dedi. "Size sadece Selsdon'daki insanlar hakkında birkaç soru sormak istemiştim."

"İnsanlar mı?" Osborne, Gareth'ın karşısına otururken ona soğukkanlılıkla baktı. "Personel mi demek istiyorsun?"

"Evet, personel," diye onayladı Gareth. "Aslında herkes. Buradaki tek doktor sizsiniz, değil mi?"

"Öyleyim," diye kabul etti Osborne. "Özellikle endişelendiğiniz biri var mıydı?"

Gareth dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı ve öne doğru eğildi. "Hepsi için endişeleniyorum," dedi. "Hoşuma gitse de gitmese de onlar bana miras kalan bir sorumluluk. Ama evet, bazıları beni diğerlerinden daha fazla

ilgilendiriyor. Örneğin Bayan Musbury."

"Ah, evet." Doktor düşünceli bir tavırla parmaklarını birleştirdi. "Çok çalışkan bir kadın, Bayan Musbury. Ama yılın bu zamanlarında hep kronik bir öksürüğü olur."

"Düşes bana Bayan Musbury'nin göğsünün zayıf olduğunu söyledi."

Doktor sevecen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Oh, bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Bu yıllık bir ritüeldir. Öksürük Ağustos ayında başlar ve ilk sert dondan sonra kaybolur. Advent'e kadar da turp gibi olur."

"Yani düşes meseleyi abarttı mı?"

Doktor sanki ceketi çok darmış gibi omuzlarını silkti. "Düşesin iyi bir kalbi var," dedi sonunda. "Ve Bayan Musbury'yi benim kadar uzun zamandır tanımıyor."

Gareth bir an için onun bakışlarını değerlendirdi. "Düşes zaman zaman kendini iyi hissetmiyor," dedi. "İ geçen Pazartesi akşamı onun için gösterdiğiniz ilgiyi fark etmeden edemedim."

Osborne aniden mesafeli baktı. "Düşesin pek iyi olmadığı doğru," diye cevap verdi. "Kırılgan ve oldukça huzursuz bir ruhu var. Ve bazen de... yani, çevresiyle iletişimi kopuyor."

"Hayal mi kuruyor? Hayalperest mi?"

Doktor yine başını salladı. "Bundan daha fazlası var," diye gönülsüzce itiraf etti. "Uyurgezer de. Hizmetçisi Nellie'nin sürekli tetikte olması gerekiyor. Bazen düşese sakinleştirici verilmesi gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse durumu çok karmaşık, bir tür histeri."

Gareth yine sandalyesinde öne doğru eğildi. Bu yönde araştırma yapmaktan hoşlanmıyordu ama yine de kendini durduramıyor gibiydi.

Kendisi. "Dr. Osborne, size çok gizli bir şey sormam gerekiyor," dedi sessizce. "Kulağa garip gelebilecek bir şey."

Doktor biraz acımasızca gülümsedi. "Çok az soru bir doktoru şok eder, Majesteleri," dedi. "Ama önce bir çay içelim, olur mu? Biraz takviye iyi gelebilir."

Hemen kalktı ve öyle yaptı. Siyah cüppeli hizmetçi Selsdon'dakiler kadar güzel, geniş ve süslü bir çay tepsisiyle dönene kadar havadan sudan konuştular. Kadın Ardından bir tabak ince sandviç geldi. Gareth'ın midesi bu manzara karşısında guruldadı ve ancak o zaman bir kez daha öğle yemeği yemeyi unuttuğunu fark etti - son birkaç gün içinde üçüncü kez.

Doktor doldurdu, sonra sandviç tabağını uzattı. "Bunu daha fazla erteleyemem, değil mi?" dedi. "Bana düşes hakkında bir şey sormak istiyordunuz, sanırım."

Gareth sözlerini dikkatle değerlendirmek için durakladı. "Evet, korkarım kişisel bir şey."

Osborne boyun eğmiş görünüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Devam et."

"Bilmek istediğim şey şu" -Gareth soruyu nasıl soracağını düşündü- "Düşes'in ve ne yaptığının farkında değil miydi? Daha sonra bunu hatırlamayabilir mi?"

Dr. Osborne'un yüzü kızardı. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Yine o konuya mı döndük?"

"Pardon?"

Osborne sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.
"Keşke
bu söylentiler sona erecekti," diye itiraf etti. "Arkadaşı ve
doktoru olarak onlara asla inanmadım."

Söylentiler mi? Belli ki birbirlerine ters konuşuyorlardı ama
Gareth merak ediyordu. "Tam olarak neden onlara
inanmadınız Doktor?" diye sordu.

Osborne'un bakışları uzaklaştı. "Bana kalırsa," dedi doktor
sonunda, "düşes böylesine şiddetli bir eylem için gerekli
acımasızlığa sahip değil.
rahatsız durumlarından biri."

"Şiddet içeren bir eylem mi?" Doktor Warneham'ın
ölümünden bahsediyordu o zaman. "Sanırım bana
bildiğiniz her şeyi anlatsanız iyi olur, Dr. Osborne."

"Warneham ve... ve tüm o dedikodular hakkında mı?"
Doktorun yüzünden bir hüzün ifadesi geçti.

Gareth tereddüt etti. Görünüşe göre Antonia söylentiler
konusunda haklıydı. Belki de bu onun daha fazlasını öğrenme
şansıydı. "Bilmeye hakkım var, değil mi?"

"Yerel sulh hakimi John Laudrey ile konuşmanız en iyisi
olabilir, Majesteleri."

"Hayır, sizden haber almak istiyorum," diye üsteledi Gareth.
"Sık sık evdeydiniz, değil mi?"

Osborne bir omzunu kaldırdı. "Birkaç yıl dükün özel
doktorluğunu yaptım," diye itiraf etti. "Sık sık birlikte
satranç oynardık. Haftada en az bir kez Selsdon'da yemek
yerdim. Evet, sık sık oradaydım."

Gareth, "Peki, bana neler olduğunu anlat," diye bastırdı.

Doktor, "Bana göre Warneham potasyum nitrat zehirlenmesinden öldü," dedi.

"Kimin eliyle?" Gareth sordu.

Osborne iki elini de genişçe açtı. "Şey... benimkini belki."

"Senin mi?"

"Reçeteyi ben yazıyordum." Doktor kısa bir süre kederli görünüyordu. "Warneham'ın astımı için. Öldüğü gece Warneham'ın Londra'dan gelen misafirleri vardı, bu alışılmadık bir durumdu. Beyler gece geç saatlere kadar bardo oynarlardı ve tabii ki sigara içerlerdi. Warneham'ı bu alışkanlığı bırakması için ikna etmişim ama arkadaşları-"

"Anlıyorum," dedi Gareth. "Solunum güçlüğünden şikayet etti mi?"

"Ben orada değildim," diye itiraf etti doktor. "Ama Warneham'ın kafası çok meşguldü diyebiliriz. sağlık."

"Genellikle her gece onun için ilacı kim hazırlardı? Düşes mi?"

"Nadiren, ama nasıl yapılacağını biliyordu," dedi doktor. "Majesteleri genellikle ilaçları kendisi hazırlardı. Bence o gece yatağa girdiğinde, belki de dumandan etkilendiğinden korkarak çok fazla almış olabilir. onu."

"Bunu başka kimse yapamaz mıydı?"

"Ona potasyum nitrat mı verdiniz?" diye sordu doktor. "Evet, herhangi biri, diyebilirim. Ama neden versinler ki?"

"Düşesin bunu yaptığına inananlar olduğunu söyleyebilirsiniz."

Osborne başını salladı. "Ona inanamıyorum," dedi. "Hiç yapmadım ve Laudrey'e de öyle söyledim. Üstelik Şişenin üzerinde sadece astım ilacı yazıyordu. Kimse bana içinde ne olduğunu sormadı."

"İlaçlarla başka kimse ilgilendi mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Osborne biraz aşağılanmış görünüyordu. "İ Londra'daki mükemmel bir eczacıyı kullanıyorum. İlaçları buraya getiriyorum -Aşağı Addington'da eczane yok- ve hastalarımı elden teslim ediyorum."

"Her zaman mı?"

Doktor tereddüt etti. "Annem eskiden ara sıra," dedi. "Özellikle de kadınlara özgü bir şeyse. Utançtan kurtarırdı."

"Anlıyorum."

"Ama annem neredeyse üç yıl önce öldü," diye devam etti. "Evde hizmetçiler var elbette. Ama onlar yıllardır burada ve tamamen güvenilir kişiler."

"Size inanıyorum," dedi Gareth. "Söylesenize Doktor, Dük ve Düşes evliliklerinde mutsuz muydular?"

Doktor tereddüt etti. "Bunu söyleyemem."

Gareth bir an için onu dikkatle izledi. "Sanırım sen yapabilirim," dedi sonunda. "Lanet hizmetkârların arkamdan fısıldamasındansa bunu senden duymayı tercih ederim. Oğlunu kasten öldürdüğümü düşünmeleri yeterince kötü. Şimdi de karısının onu öldürmüş olabileceğinden şüphelenmeleri? Bu olmaz."

Dr. Osborne uzun bir süre sessiz kaldı. Gareth çok fazla şey söylediğini, kendini çok fazla açığa vurduğunu fark etti. Antonia'nın kocasını zehirlemiş olması neden umurundaydı ki?

Warneham daha kötüsünü hak etmişti ve birkaç hafta geçmiş olsaydı, Gareth o piçin mezarı üzerinde neşeyle dans ederdi.

Ama umursuyordu. Cinayet elbette yanlıştı ama umursamasının nedeni bu değildi. Gareth bunun farkına vardığında belli belirsiz bir sıkıntı hissetti. Yüce Tanrım, buraya geldiği şey bu değildi. öğrenmek için.

Sonunda Osborne konuştu. "Söyleyeceğim her şeye, merhum dükü bir dost ve hayırsever olarak gördüğümü söyleyerek başlamalıyım, Majesteleri," diye cevap verdi. "Evet, hiç şüphe yok ki Selsdon'da bu aralar herkes gergin. Geçen yıl. Evet, fısıltılar vardı. Evliliğe gelince, düşesin isteklerine karşı ayarlanmıştı. O kadarını biliyordum. Ama sanırım Selsdon'da huzur bulmaya geldi."

Gareth, "Çocukları yoktu," diye belirtti.

Osborne başını salladı. "Evlilik kısa sürdü," diye açıkladı. "Bir yıldan biraz daha fazla."

"Sadece bir yıl mı?" Gareth şaşırmıştı.

"Sanırım on sekiz ay," diye devam etti Osborne. "Ve Warneham artık genç değildi. Bu zaman alabilir "Bir çocuğa gebe kalmak." Yine rahatsız bir şekilde sandalyesinde iki büküm oldu ve Gareth onun bu konuda daha fazla konuşmayacağını hissetti.

"Teşekkür ederim, Dr. Osborne," dedi, sesi artık düzdü. "Şimdi ilk soruma cevap verecek misiniz? Düşes'in ve daha sonra hatırlamıyor musunuz?"

İsteksizlik Osborne'un yüzüne kazınmıştı. "Evet," dedi sonunda. "Bu tamamen mümkün."

"Nasıl?" Gareth bastırdı. "O... deli mi?"

İsteksizlik daha da derinleşti. "Düşes, Warneham'la evlenmeden bir yıl kadar önce duygusal bir travma yaşadı," diye itiraf etti. "Bana kalırsa bu travmayı hiçbir zaman tam olarak atlatamadı. Yeniden evlendiğinde de kesinlikle iyileşmemişti."

"Yeniden evlenmesi mi?"

"Evet." Doktorun kaşları kalktı. "Dul bir kadındı Leydi Lambeth. Bilmiyor muydunuz?"

Gareth'ın zihninin arkasında bir şeyler kıpırdandı. Bayan Waters'ın bütün o günler boyunca çığlık çığlığa bağırdığı şey neydi? önce mi? İki kocayı gömmekle ilgili bir şey, ama Gareth Bunu sindiremeyecek kadar öfkeliydi. "Buraya gelene kadar kadının varlığından bile haberim yoktu, Osborne," diye sertçe cevap verdi. "Bildiğim kadarıyla -ve umurumda olan tek şey -Warneham hâlâ ilk karısıyla evliydi."

"Oh, hayır, o öleli yıllar oldu," dedi doktor. "Leydi Lambeth onun dördüncü karısıydı."

"Evet, görünüşe göre Warneham kötü şansla lanetlenmiş," dedi Gareth kuru bir sesle. "Diğer ikisine ne oldu?"

"İlki trajik bir şekilde öldü," dedi doktor.

"Başka bir yolu var mı?" diye sordu Gareth.

Doktorun ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım değil," diye itiraf etti. "Ama bu iki kat daha trajikti. Kız bir çocuk taşıyordu - Dük'ün oğlu - ve o düştü

Köyün sonbahar avı sırasında attan düşmüş ve ağır yaralanmış. Sonunda ne o ne de çocuk hayatta kaldı."

Gareth doktora kuşkuyla baktı. "Hamileyken tilki avına mı çıkmış?"

Osborne tereddüt etti. "Bana anlatılanlara göre ikinci düşes çok gençmiş ve biraz da düşüncesizmiş," diye itiraf etti. "On sekiz yaşında kendisinden çok daha yaşlı bir adamla evlendi ve belki de yuva kurmaktan pek memnun değildi. Evlilik gergin geçmiş olabilir."

"Öyle olduğunu söyleyebilirim," dedi Gareth.

Doktor omuz silkti. "Ben de hâlâ üniversitedeydim," dedi. "Oxford'da. İlk elden bir şey bilmiyorum."

"Peki ya üçüncü eş?" dedi Gareth. "O da düşüncesiz bir sosyete kızı mıydı?"

"Bir sosyete kızı, evet," dedi Osborne. "Ama daha yaşlı, oldukça ağırbaşlı bir kız. Ondan gerçekten hoşlandım. Güzel olmasa da herkes bunun ideal bir evlilik olduğunu düşünüyordu."

"Ama değil miydi?"

Doktor üzgün görünüyordu. "Kısırdı," diye cevap verdi. "Majesteleri için korkunç bir hayal kırıklığı oldu."

"Evet," dedi Gareth suratsızca, "ve sanırım bunu ona asla unutturmadı."

Osborne, Gareth'ın iddiasını yalanlamadı. "Gebe kalamaması onu da derinden mutsuz etti," dedi. "O hissetti Dükü hayal kırıklığına uğratmıştı ve hastalık derecesinde melankolik bir hale gelmişti. Afyona bağımlı olmaya başladı. Uyu."

Gareth neyin geldiğini gördü. "Kendini içeri aldı, değil mi?"

Doktor bıkkınlıkla gülümsedi. "Düzenli kullanıcılar için, Majesteleri, afyon yutulduğunda sakinleşme ile ölüm arasında ince bir çizgi olabilir. Bunun bir kaza olduğuna inanıyorum."

Gareth, "Ve sonra Dük tekrar evlenmekte özgür oldu," diye önerdi.

"Bu bir kazaydı, Majesteleri," dedi Osborne. "Sırf melankoli yüzünden canına kıymış olamaz. kimse ona zarar vermek istemedi."

Gareth anında utandığını hissetti. "Hayır, eminim öyle bir şey yapmamışlardır," dedi hızla. "Dediğiniz gibi, bir trajedi."

Doktor, "Ventnor ailesi kendi payına düşenden daha fazla acı çekti," diye onayladı.

Gareth, Osborne'un Selsdon'daki geçmişi hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyordu. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Her ikisini de ellerini kalçalarına koydu ve aniden ayağa kalktı. "Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim Doktor," dedi. "Sizi işinizle baş başa bırakayım."

Gareth kafası karmakarışık bir halde köye doğru atını sürdü. Dr. Osborne'a çok sağlam bazı şüphelerle gitmişti. Peki neden şimdi bu şüphelerin doğrulanması onu bu kadar tedirgin ediyordu?

Belki de Antonia onunla seviştiğini gerçekten hatırlamıyordu. Gareth bunu düşündü, sonra başını salladı. Gerçeğin ortada bir yerde yattığından şüpheleniyordu. Onu bulduğunda akli başında değildi, evet. Ama bir noktada, Antonia kendine dönmüştü. Dizginlenemez bir tutkuyu paylaştığı kadın, en azından kısa bir süreliğine de olsa, bir bütündü ve akli başındaydı. Hatırlıyordu. Kavga ettikleri

sabah, Antonia'yı görmüştü.

ve gözlerindeki utanç. Duygusal bir yaratık olduğu belliydi, hatta belki biraz dengesizdi. Ama deli miydi? Hayır, tam olarak değil.

Saint-Nazaire'de Huggins adında, Kraliyet Donanması tarafından göreve elverişsiz olduğu gerekçesiyle terk edilmiş bir adam vardı. Huggins, HMS Java'da General Hislop'la birlikte Brezilya kıyılarında, Saint-Nazaire'in onu götürdüğü yerden çok da uzak olmayan bir yerde savaşıyordu. Uzun ve acımasız bir savaş olmuş ve sonunda Amerikalılar acımasız davranmışlardı. Java rengini kaybetmiş ve yanmıştı. Hayatta kalanların sayısı azdı ve kırılmışlardı.

Huggins de o bakışa sahipti - o gece yağmurda Antonia'nın gözlerinde gördüğü vahşi, lanetli bakışa. Sanki gözleri neredeyse hayal bile edilemeyecek bir dehşete açılan bir kapıya dönüşürken bile sizin içinizden bakıyor gibiydi. Gemide Huggins hayal gördüğünü ve işe yaramadığını kanıtlamıştı. Kaptan onu Caracas'ta tekrar karaya çıkarmış ve muhtemelen orada ölmüştü.

Yüce Tanrım. Antonia ile o zavallı yaratığı aynı nefeste nasıl düşünebilirdi? Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Ama Gözler... Yüce Tanrım, gözler.

Gareth anılarından sıyrıldı ve bineğini daha hızlı koşması için mahmuzladı. Osborne'un söylediği her şeyi düşünmek için birkaç dakika huzur ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Aslında ihtiyacı olan şey bir tavsiyeydi. Şehvet ve öfke yüzünden sağlıklı düşünemeyecek kadar körleşmişti. Yönetmeyi öğrenmesi gereken bir mülkü ve yönetmesi gereken bir personeli vardı - Neville'inkinden çok daha büyük bir mülk. Kiracılarıyla tanışması, yerel eşrafa kendini tanıtmaması ve iyi bir uşak tutması gerekiyordu. Tanrı aşkına, ürün rotasyonu ve sulama hakkında bilgi edinmesi gerekiyordu. Yine de aklı sürekli geçmişe ve Antonia'ya gidiyordu. İnsanlar onun gerçekten bir katil olduğunu mu düşünüyordu? Ve neden Antonia'yı

Olmadığını kanıtlamak mı?

Onu tanıımıyordu. Aslında Selsdon'daki hiç kimseyi tanıımıyordu. Evdeki hemen herkes kuzeninin ölmesini dileyebilirdi. Kendisi de bunu sık sık yapmıştı.

Peki Antonia hakkındaki gerçek neydi? Ona bu kadar eziyet çektiren şey neydi? Birden Gareth'ın kafasına dank etti.

Xanthia'ya ihtiyacı vardı. Xanthia gerçeklere en iyi nasıl ulaşacağını bilirdi. Ona tavsiyelerde bulunabilirdi. Açıklığa kavuşmasına yardım edin. Birden, aklına gelen şeye yüksek sesle güldü.

Bu fikrin tutarsızlığı. Eski sevgilisinin ona yeni sevgilisi hakkında tavsiye vermesini mi istiyordu?

Hayır. Hayır, Antonia bir görevdi. Bir zorunluluk. Ama onun sevgilisi değildi. Bu şekilde düşünmeye devam edemezdi. Üstelik Xanthia, Nash'in özel yatıyla Ege'ye doğru yola çıkmıştı. Haftalarca uzakta olacaktı ve o başka bir adamın karısıydı. Geriye sadece Rothewell kalmıştı.

Gareth elini düşünceli bir şekilde çenesinin üzerinde kaydırdı ve düşündü. Ne kadar çaresizdi?

Çaresizdi ama ne için olduğunu bilmiyordu. Bir arkadaş, diye düşündü. Bir danışma tahtası. Bineğini bir kez daha mahmuzladı ve bu kez ev görüş alanına girene kadar sabit bir hızda ilerledi. Oraya varır varmaz doğruca çalışma odasına gitti ve Warneham'ın ince, ağır Masanın üstündeki aptal kâğıt.

Cumartesi günü Antonia biraz olsun rahatlamaya başlamıştı. O ve Nellie'nin ayrılmasıyla ilgili hiçbir şey söylenmemişti ve yeni dükle birlikte Selsdon'daki hayat son birkaç gündür bir düzene girmişti. Selsdon'da alışlageldiği gibi,

O akşam yemeklerini, tam bir zenginlik içinde kırk kişinin oturabildiği büyük yemek salonunun aksine, sekiz kişinin oturabildiği küçük yemek salonunda yiyeceklerdi. Antonia oradan geçerken şöyle bir baktı

akşam yemeği için. Devlet yemek salonu hiç kullanılmamıştı. düşes olarak geçirdiği kısa süre boyunca. Yeni dükün hiç eğlenmeye niyeti olup olmadığını dalgın dalgın merak etti. Belki de değildir. Yalnız bir adama benziyordu.

Küçük yemek odasının kapısında, sinirlerini toplamak ve biraz bükülmüş hissettiği şalını düzeltmek için durakladı. Sonra Antonia çenesini yukarı kaldırıp omuzlarını geriye iterek içeri girdi. Son birkaç gün içinde neredeyse büyüümüştü. Buna alışkındı; bir odaya girdiğinde onu orada bulduğunda nefesinin kesildiğini ve midesinin dibe vurduğunu hissediyordu.

Dük bu gece sade ama şık bir şekilde siyah ve beyaz giyinmişti. Antonia onun çok fazla resmi kıyafeti olmadığını fark etmişti, ama sahip olduğu kıyafetler mükemmel bir uyum ve kaliteye sahipti. Her zaman olduğu gibi saçları hâlâ nemliydi ve bu da saçlarının sıcak, altın sarısı parlaklığını matlaştırıyordu. ballı kahverengi. Zayıf, iyi bronzlaşmış yüzü yeni tıraş edilmiş gibi görünüyor, çenesinin güçlü açısını vurguluyordu.

"İyi akşamlar, Majesteleri," dedi sert bir sesle.

Hemen ayağa kalktı. "İyi akşamlar hanımefendi."

Son üç akşamdır birbirlerini bu şekilde selamlıyorlardı; o kadar katı bir şekilde ki, duygusuzlukları neredeyse başlı başına bir duyguydu. Antonia bakışlarını kaçırđı ve hızlıca masanın ucundaki yerine oturdu; en başından beri ısrar ettiği gibi düşesin sandalyesine.

Dük yanındaki uşağa başıyla selam verdi; bu gece Metcaff'tı ve dudağında neredeyse küçümseyici bir kıvrılma vardı. Dükün onu bunu fark edecek kadar iyi tanımadığını umuyordu. İlk yemek getirildiğinde Antonia Metcaff'ı servis yaparken gözlemledi. Kesinlikle somurtkan bir hali vardı.

hareketlerine dikkat etmedi. Belki de adamı kovmanın zamanı gelmişti? Ama bu onu ilgilendirmezdi.

Metcaff'ı aklından çıkardı ve işine devam etti. akşam yemeğinin sıkıntısı. Ancak ikinci yemek olan otlu tereyağında dil balığı ve üçüncü yemek olan dana pırzolayı yedikten sonra Antonia hava durumu, hasat ve kralın sağlığı gibi tatsız konuların hızla tükendiğini fark etti. Dük de bunu fark etmişti. Metcaff'a bir sonraki şarabı doldurmasını işaret etti. "Teşekkür ederim," dedi sonra. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Metcaff tereddüt etti. "Anlayamadım?"

Dük, "Şu anda sizinle ilgilenmemize gerek yok," dedi. "Sizi daha sonra çağıracağız."

Metcaff sertçe eğildi ve geri çekildi.

Antonia tedirgin bir şekilde çatalını kenara bıraktı ve yanlışlıkla tabağının kenarına çarptı.

Dük şarap kadehini aldı, kokusunu içine çekti, sonra da onaylayarak içti. "Coggins mükemmel bir mahzen saklıyor, değil mi?" dedi.

"Evet, oldukça bilgili biri." Antonia'nın sesi zayıftı.

Dük kadehinin kenarından onu inceledi. "Madam, ben ısırmam," dedi sessizce. "En azından henüz ısırmadım."

Antonia bakışlarını kaçırdı. Yanaklarına sıcaklık doldu.

Bardağını bir gümbürtüyle yere bıraktı. O hissedebiliyordu gözlerinin sabit sıcaklığı onun üzerindeydi. "Devam etmemize gerek yok

Antonia," dedi sonunda. "Bundan hiç zevk almıyorum. Belli ki sen de almıyorsun."

"Ne maskaralığı, Majesteleri?"

Bardağıyla odanın içinde geniş bir hareket yaptı. "Bu akşam yemeği maskaralığı," dedi. "Sözde ev halkının bir araya geldiği bir rahatlama zamanı olmalı, değil mi? Ama biz ikimiz de rahat değiliz. Bundan zevk almıyoruz. Ve odanızda bir tepsi varken sizin rahatsız olmanıza gerçekten gerek yok. Ya da ben çalışma odamda yemek yiyebilirim. Bu sizi daha çok memnun eder mi?"

Garip bir şekilde, bu fikir onu memnun etmedi. Aslında, teklifi açıklanamaz bir şekilde canını yakmıştı. Boğazını temizledi ve gözlerini onunkilere dikti. "Hayır, Majesteleri," dedi şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle. "Akşam yemeği burada önemli bir gelenektir. Selsdon."

Dük şarabını tembel bir daire çizerek döndürmeye başladı. "Peki siz geleneksel şeylerden hoşlanan bir kadın mısınız?" diye sordu sessizce.

"Ben geleneklere büyük saygı duyacak şekilde yetiştirildim," diye cevap verdi. "Savunduğumuz her şeyin belkemiği bu, değil mi?"

Dük şaşırtıcı bir şekilde omuz silkti. "Ben de hiç umursamadım," dedi küçümseme belirtisi göstermeden. "Gelenek benim için hiçbir zaman bir şey yapmadı. Ama uygun görürseniz bir şans daha vermeye hazırım."

Sesinde bir gerginlik, belki de gözlerinde bir yorgunluk vardı. Antonia birden bunun onun için ne kadar zor olduğunu düşündü. Belki de bu adamın aklına bir gün görevin -ve evet, geleneğin- omuzlarına bineceği hiç gelmemişti.

Eliyle belli belirsiz, çırpınan bir hareket yaptı, sonra tekrar kucağına götürdü. Kahretsin, akılsız bir kız öğrenci değildi. Neden Dük'ün huzurundayken kendi eksikliklerinin bu kadar acı verici bir şekilde farkına vardı? O kadar bilinçliydi ki, artık o kadar da bir zamanlar olduğu canlı, kendine güvenen kadın mıydı? Onunla ilgili ona hissettiren şey neydi?

"Çok özür dilerim," dedi sessizce. "Bunu kötü idare ettim, Majesteleri. Beklenmedik bir şekilde bana yüklendiniz, biliyorum. Ve ben... ben kötü bir ev sahibesi oldum. Size hiçbir şekilde yardımcı olamadım."

"Yardıma ihtiyacım yok Antonia," dedi sakince. "Sadece senin mutluluğunu istiyorum, gücüm yettiğince."

Ciddiydi. Onun sesindeki samimiyeti duyabiliyordu. Ve ona baktığında, o vakur, koyu altın gözleriyle ve onun çok yakışıklı yüzünü gördüğünde, içinde bir şeyler harekete geçmiş gibiydi. Takdir, hayranlık ve adını koyamadığı başka duygularla doluydu. "Yerleşmene yardım etmeliydim," dedi, ona olduğu kadar kendine de. "I daha nazik olmalıydım. Bunun yerine, nasıl davrandığımı hatırlamamayı tercih ederim."

Dük uzun bir süre sessiz kaldı. "Keder hepimize garip şeyler yapar," dedi sonunda. "Şunu bil ki Antonia, başına gelen her şey için çok üzgünüm. Kuzenimle ilgili kişisel duygularım bir yana, o senin kocandı. Onu özlediğini biliyorum. Onun vefatıyla birlikte hayatından belli bir güvenin eksildiğini de biliyorum ve niyetim bu kaybı daha da derinleştirmek değil."

Antonia gözlerinde beklenmedik bir basınç hissetti. "Siz... Siz çok naziksiniz, Majesteleri."

Dük kadehini biraz uzağa itti. "Bak Antonia, burada hakkımda neler söylendiğini ancak tahmin edebilirim." Sesi şimdi daha keskindi. "Warneham'ın benden nefret ettiğini biliyorum. Başından beri beni burada istemedi ve Tanrı biliyor ki ben de geri dönmeyi hiç istemedim. Ama söyle bana Antonia. seçeneğim var mı? Hiç mi? Aklına bir tane geliyorsa, Tanrı aşkına, söyle de yapalım."

"Hiç," diye sessizce onayladı. "Başka hiçbir seçeneğiniz yok. Selsdon'daki herkes size ve sizin akıllıca kararlar verme yeteneğinize güveniyor. Düklük büyük ve önemli bir sorumluluk."

"Ama çekip gidebilirim," diye önerdi. "Cavendish bana yasaların buna izin vermediğini söylese de. Ancak çekip gidersem, işçilere ve kiracılara ne olacak?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Dük şimdi odanın derinliklerine bakıyordu. "Sanırım eninde sonunda bütün bu lanet olası karmaşa Kraliyet'in olacak," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama burada birkaç yıl daha parmağımı meşhur çukura sokarak durabilirim ve sonunda belki de uzun zamandır kayıp olan Ventnor ortaya çıkar."

Antonia keskin bir kahkaha attı. Şarabından sağlıklı bir yudum alarak, "Hiç sanmıyorum, Majesteleri," dedi. "Eğer orada olsaydı, inanın bana, kocam onu şimdiye kadar çoktan bulmuş olurdu."

Dük biraz acı acı gülümsedi. "Öyleyse ayak parmaklarımı kaldırdığımda Kraliyet'in olacak," dedi. "Eminim yaşlı Prinny'nin şimdiden ağzı sulanmıştır."

Antonia bir an için ona boş boş baktı. "Siz... siz bir varis doğurmak istemiyor musunuz, Majesteleri?"

Başını iki yana salladı. "Bundan şüpheliyim. Biz... biz-" Sesi fısıltıya dönüştü. "Oh, Tanrım, Antonia. Eğer-"

Acıyı hissetmeden önce camın kırıldığını duydu. Yere baktığında masa örtüsünün üzerinde parlak kırmızı bir kan damlası gördü. Bağırmış olmalıydı, çünkü Dük, Metcaff patlamadan önce sandalyesinden kalkmış ve onun üzerine eğilmişti odaya.

Dük, "Aman Tanrım, elini göreyim," dedi, yumruğunun tersiyle cam kırıklarını silerken.

"Majesteleri," dedi Metcaff sertçe. "İyi misiniz?"

Dük peçetesiyle kanı temizliyordu. "İ Şarap sapımı kopardı," dedi. "Önemli bir şey değil. Bazen elimde ne tuttuğumu unutuyorum."

"Su getireyim mi majesteleri?" diye sordu. "Ya da bir bandaj?"

"Hayır, bizi yalnız bırakın," diye bağırdı dük, başını kaldırıp bakarak.

Uşak'ın yüzünde öfkeye benzer bir ifade belirdi. Aniden döndü, sonra da kapıyı arkasından çarptı. Antonia onun gittiğini gördüğüne sevindi.

Dük hâlâ kanaması neredeyse durmuş olan kesiği hafifçe silmeye devam ediyordu. "Acaba bu adam Muhtemelen benden hoşlanmadığını daha da belirginleştirecektir," diye mırıldandı.

"Metcaff küstah olabilir."

"Ben de fark ettim." Cebinden yeni kolalanmış bir mendil çıkardı ve şefkatle yaraya uyguladı. "İşte, bunu kesiğin üzerine bastır. Acıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, gerçekten, sadece bir sıyrık," dedi. "Metcaff'ın tavrı için özür dilerim."

Dük doğruldu ve onunla birlikte Güven verici bir sıcaklık ve koku. Antonia birden üşüdüğünü hissetti. "Evet, Bay Metcaff'a kötü ruh hali için iyi bir neden vermenin zamanının geldiğine inanmaya başlıyorum," dedi suratsızca. "Bundan nefret ediyorum. ekonomi şu anda olduğu gibi. Adamın bir ailesi var mı?"

Antonia yine başını salladı. "Masallar yaydığına inanıyorum, Majesteleri." Yüzünün ısındığını hissetti. "Yaptığımız hiçbir şey hakkında değil, yani sizin hakkınızda söylentiler var. Geçmişiniz hakkında. Ama bu beni ilgilendirmez. Kesinlikle Metcaff'ı da ilgilendirmez."

"En azından, bu tür bir durum olabileceğini kabul ediyorsunuz. dedikodu yapacak bir şey." Şefkatini kaybetmişti Yüzündeki yorgunluk geri gelmişti. "Ama uşağın yüz ifadesinin dedikoduyla pek ilgisi yoktu. Az önce yüzünde katıksız bir nefret gördüm ve bu ilk kez olmuyor."

Antonia keten mendili eline bastırdı ve başını çevirdi. "Sanırım"-yutkunmak için durakladı-"Sanırım senin için çalışmak istemediği için böyle yapıyor."

Dük, "Onu çabucak kurtarabileceğim bir yük," dedi. "Ama ben ona ne yaptım ki?"

"Sorun siz değilsiniz, Majesteleri," diye fısıldadı. "Metcaff sadece... cahil."

Ellerini masanın üzerine koydu ve kızın gözlerinin içine baktı. "Cahil mi?" dedi, gözlerini ona dikerek. değerlendirdi. "Hayır, bundan daha fazlası var, değil mi? Söyle bana, Antonia. Ne oldu?"

Gözleri ona doğru biraz çılgınca kaydı. "Çünkü diyorlar ki... senin bir Yahudi olduğunu söylüyorlar."

Dük ne şaşırmış ne de kızmış görünüyordu, sadece iğrenmişti. "Ah, şimdi de hem katil hem de Yahudi mi oldum?" Doğruldu ve aniden onun sağındaki sandalyeye oturdu.

"Kimse böyle bir şey söylemedi, Majesteleri." Kocam öldüğünden beri, diye ekledi Antonia sessizce. Anlaşılmaz bir şekilde gerçeği öğrenmek istiyordu. "Yahudi misiniz?"

Dük gözünü kırpmadan ona baktı. "Kesinlikle," diye cevap verdi. "En azından kalbimde. Elbette annem de öyleydi. Ama benim yetiştirilme tarzım alışılmadıktı."

"Anlıyorum," dedi Antonia tereddütle. "Annen... annen korkunç derecede zengin miydi?"

Gareth acı bir kahkaha attı. "Evet, mavi kanlı bir İngiliz beyefendisinin Yahudi bir kızla evlenmeye tenezzül etmesinin tek nedeni bu, değil mi?" dedi retorik bir şekilde. "Büyük bir evlilik payı."

Antonia neredeyse şiddetle başını salladı. "Hayır, hayır, kastettiğim bu değildi," dedi. "Ben sadece... son derece sıradan görüldüğünüzü kastetmiştim."

Bakışları sertleşti. "Sıradan mı?" diye tekrarladı. "Bu bir iltifat mı?"

Antonia her türlü sosyal rahatsızlığın üstesinden kolaylıkla gelebilecek şekilde yetiştirilmişti. Bunu nasıl bu kadar beceriksizce

Kötü mü? "Yani sıradan, herhangi bir İngiliz gibi," diye devam etti, sesi daha güçlüydü. "Sen... şey, tanıdığım herkes gibi görünüyorsun."

"Sadece bir kafa mı demek istiyorsun?" Yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Peki pençeleri ya da dişleri yok mu?"

"Benimle alay ediyorsun," dedi sessizce. "Zengin, iyi yetişmiş ve korkunç derecede İngiliz demek istedim. Binbaşı Ventnor'un bir asker olduğunu biliyordum. Ama belki annenizin parası vardır diye düşünmüştüm. Yoksa gerçekten kendi kendini yetiştirmiş bir adam mısınız?"

Dük sessiz, içten bir gülümseme verdi. "Hiç kimse kendi kendini yaratmaz, canım, her ne kadar öyle olduğunu düşünmek istese de," dedi. "Birçok kişiden yardım aldım. Büyükanнем ve büyükbabam. Neville'ler. Ve evet, ilk yıllarımı içinde geçirdiğim Yahudi cemaati. Onlar dürüst, çalışkan insanlardı. beni çok etkiledi. Ama paradan gelseydim, inanın bana, Selsdon'a asla gelmezdim. Çocukken buradaydım çünkü başka seçeneğim yoktu."

"Kendi cehaletim için özür dilemeliyim," diye cevap verdi. "Gördüğünüz gibi sadece birkaç Yahudi ile tanıştım, yazar Mr.

Disraeli mi? Bir keresinde onunla ve kardeşlerinden biriyle bir edebiyat salonunda tanışmıştım. Hoş beyefendilere benziyorlardı. Ama çok esmerler. Sanırım İspanyollar?"

"İtalyan," dedi Gareth.

"Evet, belki de haklısınız," diye devam etti. "Ama o zaman onlar gerçekten Yahudi değiller, değil mi?"

"Disraeliler de en az benim kadar Yahudi sanırım," diye cevap verdi sessizce. "Onlar bir Yahudi kadından doğdular - ki bazıları bunun tanım olduğunu söylüyor. Ama Disraeli de benim gibi bir Anglikan kilisesinde vaftiz edilmiş ve muhtemelen bir Yahudi kilisesinin içini hiç görmemiş."

Sinagog."

"Öyle mi?"

"Hayır," dedi usulca. "Annem bunu yasakladı."

Antonia derin bir merak içindeydi. "Neden böyle bir şeyi yasaklasın ki?"

"Tam olarak emin değilim," diye yanıtladı. "Annemle babam sıra dışıydı. Onları bir aşk maçıydı, hem de çok tutkulu bir aşk. Ve annem benim bir gün Babamın yetiştirildiği gibi, ayrıcalıklı bir İngiliz beyefendisi olarak yetiştirildim."

"Bunu ondan baban mı istedi?"

Antonia bir saksağan gibi gevezelik etmeye başladığını fark etti ama düşüncelerini dile getirmeyi garip bir şekilde özgürleştirici buluyordu. Dük ile konuşmak inanılmaz derecede kolaydı. Sanki bir sel kapısı açılmış gibi hissediyordu; sadece Merakına değil, daha derin bir şeye açılan bir kapı. Bu esrarengiz adam hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umutsuzca istiyordu.

Bakışları artık ona değil, kırık şarap kadehine odaklanmıştı. "Babamın ısrar edip etmediğini bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bildiğim tek şey evlendiklerinde bu konuda anlaşmışlar. Belki de bunun onun görevi olduğunu düşündü, Çünkü ona çok bağlıydı. Ya da belki de sadece önyargılardan uzak, daha kolay bir hayatım olmasını istiyordu. Bir Yahudi olarak üniversiteye gidemeyeceğimi, Parlamento'da oturamayacağımı ya da normal İngilizlerin kolaylıkla yaptığı yüzlerce şeyi yapamayacağımı biliyordu."

"Ona nedenini hiç sormadın mı?"

"Hiç fırsatım olmadı," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "O öldüğünde ben çok küçüktüm. Büyükanne söz verdirdi

Babamla anlaştıkları gibi beni büyütmek için. Büyükanнем için çok zordu. Bu onun inandığı her şeye aykırıydı, ve büyükbabam bunun tamamen saçmalık olduğunu düşündü. Ama o yaptı."

"Peki ya baban?"

Dük, "Wellington'la birlikte Yarımada'daydı," dedi. "Birkaç yıl sonra orada öldü."

"Büyükanнем ve büyükbaban sana bakmaya devam etti mi?"

"Hayır, büyükbabam o zamana kadar ölmüştü." Sesi düzdü. "İşi bir aksilik yaşamıştı ve bu aksilikten tamamen iyileşti. Babam hayattayken büyükanнем ve bana elinden geldiğince baktı. Ama ikisi de öldüğünde, büyükanнем beni buraya getirdi. Başka ne yapacağını bilmiyordu."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Kaç... kaç yaşındaydın?"

Dük'ün ruh hali tuhaf bir şekilde değişmişti. Hafifçe oturdu. Şimdi sandalyesine çökmüştü, omuzları öne doğru yuvarlanmıştı, sanki onun huzurunda tamamen rahattı ama biraz da yorgundu, Hem de çok. Onu aniden savunmasız olarak gördü; güçlü, nefes kesici derecede yakışıklı bir adam olarak Hayatın ve güzel erkeklerin genellikle hoşlandığı tüm cazibelerin tadını çıkarıyordu. Onun yerine her şeyden bunalmış görünüyordu. Daha önce tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu; ne Eric gibi sadakatsiz bir yalancıydı, ne de ağabeyi gibi çekici bir çapkın. Ve garip bir şekilde, ne acımasız ne de kindar görünüyordu - ve hepsinin arasında, ikinci erkeği olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Kocasısı da dahil olmak üzere, her ikisi için de haklı bir nedeni yoktu.

"Kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum," diye mırıldandı sonunda. "Sekiz mi? Hayır, belki dokuz."

Antonia şaşırmıştı. "Sekiz ya da dokuz mu?" Adam ona tuhaf tuhaf baktı. "Evet, neden?"

Antonia'nın rahmetli kocası genç kuzenini kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Antonia onu kırsal bölgeyi kasıp kavuran bir tür serseri olarak hayal etmişti. Ama dokuz mu? Dokuz sadece bir çocuktü.

"Selsdon'dan ayrılmaya karar verdiğinizde kaç yaşındaydınız?" diye sordu.

Gareth şaşkınlıkla ona baktı. "Ne zaman karar verdim?" diye yineledi. "Selsdon'dan ayrıldığımda on iki yaşındaydım. Bunu mu demek istediniz?"

"Evet, sanırım." Ama görmedi. Tam olarak değil. "Şu anda kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim, Majesteleri?"

"Birkaç hafta sonra otuz yaşında olacağım," dedi, sessizce onu inceleyerek.

"Tanrım," dedi.

Gözlerinin kenarları usulca kırıştı. "Biraz yıpranmış görünüyorum, değil mi?"

Kendine onun yüzünü tekrar görme zevkini tatma izni verdi. "Hayır, açıkçası ben çok daha yaşlı birini bekliyordum."

sonunda dedi ki. "Ama sadece otuz yaşındasınız? Tam olarak anlayamadığım bir şekilde daha yaşlı görünüyorsunuz ve yine de - hayır, öyle görünmüyorsunuz."

Yine omuz silkti, sanki otuz ya da altmış yaşında görünmesi onun için önemli değilmiş gibi. "Peki siz kaç yaşındasınız?" diye sordu. "Turnabout, madam, adil bir oyundur."

Antonia yanaklarının yeniden ısındığını hissetti. "Ben altı-ve-Yirmi...sanırım. Dürüst olmak gerekirse saymayı bıraktım."

Sessiz, içten bir gülümseme verdi, ama daha derine bakılırsa, gözlerinde sıcak, erkeksi bir takdirin alevlenmeye başladığı görülebilirdi; tembel, şehvetli bir sıcaklık bakışları onun üzerinde gezinirken güçleniyor gibiydi. "Yirmi altı yaşına göre çok güzelsin," dedi sessizce. "Ve henüz kadınlığın zirvesine bile ulaşmadın. Önünde çok güzel yıllar var Antonia. Umarım kendi iyiliğin için onları boşa harcamazsın."

Antonia nefesinin tekrar sıkıştığını hissetti ve şaşırtıcı bir anı -yağmurda göğüslerine dokunan elleri, sırlıslam geceliği, kulağına değen nefesinin pürüzlü sesi, hepsi-bilincine girdi. Teninin ısındığını ve ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti. Bu anı hem duygulandırıcı hem de şok ediciydi. Adamın ateşli bakışlarını yakaladı ve bir an için aralarında bir soru belirdi. Söylenmemiş bir arzu. Beklentinin bıçak sırtında bekledi, sorup sormayacağını merak ediyordu. Ve karşılığında ne söyleyeceğini.

Kadını dehşete düşüren adam sadece boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Eminim o kesikle ilgilenilmesini istiyorsunuzdur," dedi elini uzatarak. "Sanırım akşam yemeği bitti. Her neyse."

Antonia şaşırtıcı bir hayal kırıklığıyla elini onun daha büyük ve sıcak elinin içine koydu ve ayağa kalktı. Yanlış anlamıştı. Yanlış yorumlamıştı. Erkekler ve onların arzuları hakkında gerçekten ne biliyordu ki?

Şimdi aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı ve yine onun olağanüstü sıcaklığını ve kokusunu içine çekti. Kendini kaya gibi sağlam ve sabit hissediyordu ve kısa bir süre için onun nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Kişi tamamen aklı başındayken ona yakın tutulmalıdır.

Ancak Dük'ün aklı başka yerde gibiydi. "Gelecek hafta bir ara Knollwood'a gideceğim," dedi. sesi garip bir şekilde duygusuzdu. "Bunu yaptıktan sonra, evin sizin için ne zaman hazır olabileceği konusunda size bir fikir verebilirim."

Antonia geri çekildi. "Teşekkür ederim."

Dük odayı geçti ve ona kapıyı açtı. "O halde iyi geceler Antonia," dedi. "Yarın görüşürüz."

Sekizinci Bölüm

Gabriel, büyükannesinin budaklı ellerinin sandığın ağır kapağını kapatışını, sonra da neredeyse sevgiyle üstünü düzeltişini izledi. Ayağa kalkarken, "Babaanne, bu çok eski görünüyor," dedi.

"Eski, evet." Neredeyse özlemle gülümsedi. "Büyükbaban buraya genç bir adam olarak geldiğinde, sahip olduğu her şey bu sandığın içindeydi. Ve onu yukarı taşıdıklarında Bir düzine yıl önce tavan arasında, bir daha asla görmeyeceğimi sanıyordum. Ama hayat bazen bizi şaşırtıyor, öyle değil mi tatellah?"

İki hizmetçi içeri girdi ve büyükannesinin başını sallamasıyla sandığı kapattı, sonra da aralarında kaldırdılar.

Gabriel onları merdivenlerden aşağı taşırken izledi. "Houndsditch'te yaşamayı sevecek miyiz, Bubbe?" diye sordu. "Uzak mı?"

Büyükannesi eliyle onun saçlarını karıştırdı. "Uzak değil, Gabriel," diye cevap verdi. "Ve sanırım burayı istediğimiz kadar seveceğiz."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Burayı seviyorum, Bubbe. Finsbury Circus'u seviyorum."

Yüzündeki hüznü gülümseme geri döndü. "Büyükbabam bunu olabildiğince ertelediğimizi söylüyor," dedi. "Bu eve yeni bir aile geliyor, tatellah. Bu Tanrı'nın isteği."

Gabriel kollarını dar göğsünde kavuşturdu. "Tanrı'nın isteğinden bıktım," dedi. "Bir gün, Bubbe, benim de bir kendi evim. Ve Tanrı bir başkasının olmasını istemez. Bir daha asla."

Dr. Osborne ile görüşmesinin üzerinden bir haftadan biraz daha uzun bir süre geçmişti ki, Gareth emlak ofisindeyken Terrence, ikinci

damat içeri daldı. "Majesteleri!" dedi heyecanla. "Bay Watson! Bir araba!"

Gareth ve Watson emlak defterlerinden birinin üzerine eğilmişlerdi. "Ne arabası Terry?" dedi emlakçı dalgın dalgın.

"Büyük, yüksek bir fayton, efendim!" dedi. "Simsiyah boyalı. Köyün içinden geçip gitti, Bayan Corey'nin gine tavuklarının arasından! Her yer tüy içindeydi, efendim. Ahırdan gelen çığlıklarını hâlâ duyabilirsiniz."

Emlakçı masadan doğruldu, kaşları birbirine çatılmıştı. "Tanıdığınız biri var mı?"

Damat omuz silkti. "Her kimse, az önce iki tekerlek üzerinde tepeyi tırmandı ve kapı direği," dedi. "Her an burada olabilir, tabii yaşıyorsa."

Gareth kalemini bıraktı ve misafirini karşılamak için aceleyle yola koyuldu. Bırakın talihsiz gine tavuğunu, kendi güvenliğini bile böylesine umursamadan araba kullanan pek az insan vardı.

Ne var ki, insanlar ve hayvanlar hayatta kaldı. Lord Rothewell faytonunu Selsdon'un ön basamağına doğru fırlattı.

-Sadece bir santim ötede ve ağırbaşlılığı ima eden bir zarafetle aşağı atladı. Ancak yanındaki koltukta oturan beyefendi o kadar iyimser değildi. Bay Kemble elini kaldırdı.

zarif kunduz şapkasıyla kendini yelpazelemeye başladı. "Diyorum ki, Rothewell! Eğer bu son dönüşte üstümü kirletirsem, lanet olası çamaşırları sen yıkayacaksın."

"Sevgili dostum, ben çamaşırları bile heceleyemem," diye cevap verdi.

Gareth ikiliye dolu bir silaha yaklaşır gibi dikkatle yaklaştı. "İyi günler, Rothewell," dedi. "Ve Mr. Kemble. Bu gerçekten de bir sürpriz."

Rothewell'in genellikle asık olan ağzı sırtmaya başladı. "Sanırım Londra'dan aşağıya bir rekor kırdık, eski dostum."

"Umarım benim hesabıma değildir," dedi Gareth. "Ellerimde kimsenin kanını istemiyorum."

Rothewell biraz ayıldı. "Hiçbir şeye çarpmadım, eski dostum," dedi. "O tavuklara gelince, tam zamanında direksiyonu kırdım ve-"

"-Evet, vallahi, yoldan çıktı!" diye araya girdi Kemble. İnce yapılı, şık adam faytonun koltuğundan ağır ağır iniyordu. "Sonra da kapı direğine çarptı. Ve yarın bunu kanıtlayacak çürüklerim olacak."

"Dikkatli ol, Rothewell," dedi Gareth ciddiyetle. "Gine kuşları ömür boyu çiftleşir, bilirsin."

Rothewell, ellerini kalçalarına dayayarak evi incelerken, "Daha aptallar demek," diye mırıldandı. "Bu tam bir gösteri, Gareth. Sanırım Cheshire'daki evimi buranın iki katı yapabilirler."

Gareth iyi huylu bir tavırla, "Görme zahmetine katlanmadan nasıl bilebilirsin ki?" diye sordu.

Bay Kemble, Selsdon'un cephesini pencere pencere eleştirel bir gözle inceliyordu. "Şef nasıl?" diye açıkça sordu. "İş görecektir mi? Yoksa size başka birini mi bulayım?"

"Ne kadar nazıksın, Kemble," dedi Gareth yapmacık bir tavırla. "Önce dekoruma bir göz atmanızı tercih ederim. Bu olamaz muhtemelen olması gerektiği gibi."

"Mükemmel bir fikir," dedi Kemble, iğnelemeye aldirmeden. Gözleri ikinci kata odaklanmış bir halde evin ön cephesi boyunca ilerlemeye başlamıştı. "Size şunu söyleyebilirim ki
Şu anda Lloyd, üst kattaki perdelerde gördüklerimden hoşlanmıyorum. Bordo kadifenin modası geçti. Bu bir Güneye bakan cephe mi? Hayır, daha çok güneybatı, değil mi? Yani büyük ihtimalle yeşiller ve altınlar isteyeceksiniz. Bir bakayım, yemekten sonra size haber veririm."

"Gerçekten mi? Ne kadar düşüncelisin."

Coggins kapıya gelmiş ve hafif bir hoşnutsuzlukla etrafı inceliyordu. Asık suratlı uşak arkasında duruyordu. "Metcaff eşyalarını getirsin mi?" diye sordu uşak tereddütle.

"Öyle görünüyor." Gareth Rothewell'e döndü. "Onun burada ne işi var?"

Evin önünü yarılayan Kemble artık onlara aldırmıyor gibiydi.

"Önerdiğin gibi yaptım, dostum," dedi Rothewell merdivenlerden çıkarken. "Sana biraz yardım getirdim. Bir tür sekreter."

Coggins başını kapı alınlığına doğru çevirerek, "Tam olarak bir sekretere benzemiyor," dedi.

Gareth Rothewell'in kolunu yakaladı. "Bir ne?" diye sordu kuşkuyla. "Sekreter mi? Senden bir sekreter getirmeni istemedim. Senden kimseyi getirmeni istemedim, kendini bile. Sadece tavsiyeni istedim. Ve bir uşağa ihtiyacım olduğundan bahsettim."

"Peki," dedi baron, "o zaman o bir uşak. Bunu daha sonra tartışalım, olur mu?"

Metcaff'ın küçümsemesi belirgindi. "Peki, hangisi o zaman?" diye sordu uşak endişeyle. "Bir uşak mı yoksa bir sekreter mi?"

"Her ikisini de," diye tersledi sessizce yanlarına sokulan Kemble. "Her iki işi de ben yapacağım ve eğer yüzünüzdeki o küçümseyici sırtışı silmezseniz sizinkini de Bay Metcaff."

Uşak duraksadı. "Ama onu nereye koyacağımı bilmek zorundayım!" diye itiraz etti Coggins'e. "Yukarı mı? Yoksa aşağı mı?"

Gareth kaçınılmaz olanı kabullenmişti. Bunu Xanthia ile zaten yaşamıştı. Kemble bir kez kapıya ayak bastı mı ve kafasına bir fikir girdi mi, ondan kurtuluş yoktu. "Yukarı," diye homurdandı. "O bir sekreter. Kaldırın onu."

"Oh, Tanrım, hayır!" dedi Kemble. "Beni mutlaka alt kata indir Metcaff."

Gareth tereddüt etti. "Ama eğer üst düzey bir hizmetçi olacaksan," diye açıkladı, "o zaman sanırım-"

Kemble onun koluna sakinleştirici bir el koydu. "Ama durumun güzelliği de burada, Majesteleri," dedi neşeye. "Artık düşünmenize gerek yok. Ben bunu sizin yerinize yapmak için buradayım. Aşağı ineceğim. Ve bu da her şeyin sonu. Şimdi Bay Metcaff'ın son derece değerli zamanını daha fazla harcamayalım. Ben çalışma odasını bulacağım ve aşırı gergin sinirlerim için kendime bir şeyler dolduracağım. Herkese güle güle."

"Seni gördüğüme çok sevindim, Rothewell," dedi Gareth, beyefendilerin portmantoları merdivenlerden yukarı çıkarılıp içeri alındıktan sonra. "Ama dürüst olmak gerekirse şok oldum. Ne getirdi Sen?"

Baron büyük salonu onaylayan bakışlarla süzüyordu. "Muhteşem!" dedi, gözleri Poussin'in üzerinde parlayarak

Carrera mermerinden devasa bacanın solunda. "Oh-

Beni ne getirdi? Can sıkıntısı diyebilirim. Mektubun Kulağa ilgi çekici geliyordu, ne de olsa daha önce benden hiç tavsiye istememiştiniz. Ve bu düşesiniz-"

"Hayır, hayır, o kimsenin düşesi değil," diye uyardı Gareth. "O benim kuzenimin dul eşi."

Rothewell, "Ve dullar da adil bir oyundur," dedi sotto voce. "Narin bir güzellik mi demiştiniz?"

Gareth yüz ifadesinin sertleştiğini hissetti. "Bunu aklından bile geçirme, Kieran," diye uyardı. "O öyle bir kadın değil. Eğer aradığın buysa, Kasabaya geri dön ve Bayan Ambrose'la tekrar birlikte ol."

Rothewell'in siyah kaşları bir kademe yukarı kalktı. "Ben mi?" dedi küstahça. "Sadece biraz temiz hava almak ve eski dostumun ne tür entrikalar çevirdiğini görmek için kırlara geldim. kendini bu işe bulaştırdı. Ama merak ettiğim şey şu Gareth, ne arıyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

Rothewell sadece başını salladı. "Mektubunda bir şey vardı," diye düşündü. "Satır aralarında bir şeyler yazıyordu. Ne yazık ki bu konuda size yardımcı olamam; bu tür duygularla kendiniz başa çıkmalısınız. Ama şu diğer küçük gizemler -Şimdi daha yakından incelenmeleri gerekiyor."

"Endişelerimi bu kadar ciddiye aldığınız için teşekkür ederim ama Kemble'ı neden getirdiğinizi hâlâ anlamıyorum," diye yakındı Gareth, başını çalışma odasına doğru sallayarak. "Benden hoşlanmıyor bile."

"Ve benden ölesiye nefret ediyor," dedi Rothewell. "Ama bir iyilik istedim ve-"

"Ne iyiliği?" diye tersledi Gareth. "Sen hayatında hiç kimseye iyilik yapmadın."

Rothewell omuz silkti. "Zee'nin iyiliği," diye itiraf etti. "Kemble ve İçişleri Bakanlığı'ndaki yandaşları birkaç hafta önce kaçak tüfeklerle ilgili fiyasko için ona çok şey borçluydular."

"Ne, şu Fransız kaçakçılar mı?" Gareth inanamıyordu. "Nash onu öldürmediği için şanslı."

Rothewell, "Nash'in masum olduğu ortaya çıktı, hatırlayacaksınız," dedi.

"Evet, ama o bunu bilmiyordu."

Rothewell sahanlıkta durdu ve elini Gareth'in omzuna koydu. "Bak, mektubunu okudu, eski dostum," dedi boyun eğmiş bir sesle. "Ve bana onu getirmemi söyledi. Bu arada, Kem'in aklına amcanı öldürdüğü gibi garip bir fikir geldi. Öldürmedin, değil mi?"

"Benim bir amcam bile yok," dedi. "Ben de Zee'nin Adriyatik'te olduğunu sanıyordum."

Rothewell babacan bir tavırla sırtını sıvazladı. "Sadece küçük bir gecikme," dedi. "Birazdan yola çıkacaklar. Bence Kemble'in hizmetlerini devam ettirmelisin, eski dostum. Belki de burada tarafsız bir görüşe ihtiyaç vardır?"

"Benim fikrim önyargılı değil," dedi Gareth biraz hararetle.

"Gerçekten mi?" Mürekkep rengi kaşları tekrar havaya kalktı. "Bundan emin misin, eski dostum? Sevgili dul eşin hakkındaki gerçeği bilmek istemiyor musun?"

"Gerçeği biliyorum," diye tersledi. "Yapmak istediğim şey onun adını temize çıkarmak - gerçi bu da beni ilgilendirmez."

Rothewell etkilenmemiş görünüyordu. "O zaman neden Kemble'ı değerini bildiği için kullanmıyoruz?" diye önerdi. "ğeytana hakkını vermek gerekirse, ihtiyar çocuk çok zeki ve biraz da hırçın. Hizmetçi olarak işinize yarayabilir."

"Hizmetçi olarak mı?" Gareth ona kuşkuyla baktı. "Adam çalışma odamda, konyağımı içiyor. Size bir hizmetçi gibi mi görünüyor?"

Kemble gerçekten de çalışma odasına rahatça yerleşmiş, Gareth'ın favorisi haline gelmiş olan kahverengi deri berjer koltuğa oturmuş ve iyi bir konyağa benzeyen bir sürahiyi oldukça çekingen bir şekilde yudumluyordu. Adam Hayatın en pahalı lükslerine karşı kesinlikle bir zevki ve onları koklamak için bir burnu vardı.

"Mükemmel ve iyi yıllanmış bir eau-de-vie, Lloyd," dedi, Onlar içeri girerken kadehini kaldırdı. "Konyak kadar tabii ki. Sinirlerim çok daha iyi durumda."

"Buyur, Rothewell," dedi Gareth, sürahiyi göstererek. "Benim için çok erken."

Rothewell de reddetti. Aklında içki içmek ve fahişelik yapmak dışında bir şeyler olduğu çok açıktı, ki bu pek sık rastlanmayan bir durumdu. Çay masasının etrafına oturdular ve Kemble sorular sormaya başladı - Warneham, onun ölümü ve genel olarak emlak. Zamanla koltuğunu bıraktı ve konuşuyorlardı. Rothewell de onları dinliyordu. Gareth'ın endişelerini şaşırtıcı bir ciddiyetle ele alıyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse Gareth onu gördüğüne çok sevinmişti.

Bu şekilde geçirdiği bir saatten sonra Gareth garip bir şekilde cesaretlenmiş hissetti. Sandalyesinde rahatladı ve Kemble'ın kuzey bahçelerine bakan geniş pencerelerin önünde bir ileri bir geri dolaşmasını izledi. Gareth, Kemble'ın

Rothewell'in planı için kesin bir avantajdı. Kemble onun aracı olabilirdi; evdeki ve köydeki gözleri ve kulakları. Kemble sorular sorabilecek ve hizmetkârların patronlarına asla gönüllü olmayacakları bilgileri elde edebilecekti. Kemble'ın neden alt kata yerleştirilmesinde ısrar ettiğini Ğimdi daha iyi anlıyordu.

Sonunda Kemble durdu ve konyak bardağını Gareth'ın masasının köşesine koydu. "Kuzeninin sesi bir Hiç de hoş olmayan bir adam," dedi. "Sanırım birçok insan onun öldüğünü görmek isterdi."

"Aralarında ben de varım," diye itiraf etti Gareth.

Rothewell alışılmadık bir şekilde dalgın görünüyordu. "Bence bu işi Kemble'a bıraksan iyi olur, eski dostum," dedi. "Burada kalamam -burada kimse bana bir Ğey söylemeyecek zaten- ama bir sonraki en iyi Ğeyi yaptım. Sana Kemble'ı getirdim."

"Ve sana minnettarım, Kieran," diye yanıtladı Gareth. "Çok iyisin. Ama Xanthia neden bunun bu kadar önemli olduğunu düşündü?"

Rothewell tereddüt etti. "Düşesinizin başında gerçekten de kara bulutlar dolaşıyor," dedi sonunda. "Bu sizin hayal gücünüz değil."

Gareth onu inceledi. "Tam olarak ne diyorsun?"

Rothewell bir omzunu kaldırdı. "Zee ve ben Kasaba'da birkaç soru sormayı kendimize görev edindik," diye mırıldandı. "Kuzenimiz Pamela, Leydi Sharpe, iyi bağlantıları olan biri, hatırlarsınız."

"Ve? -" Gareth sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Pamela, düşesin ilk kocası öldükten sonra bazı talihsiz söylentiler olduğunu söylüyor," dedi Rothewell sessizce. "Bir tür zihinsel çöküş yaşadığına dair söylentiler. Sonra bu ikinci ölüm... Bu onun için kötüye işaret, hepsi bu. Fısıltılar var. İnsanlar birazcık da olsa deli."

"Bu fikrin saçma olduğunu düşünüyorum." Gareth ses tonunu sakın tutmayı başardı. "Kadının akli tamamen yerinde."

Ancak Dr. Osborne ile yaptığı konuşmadan bahsetmeyi ihmal etti. O gece surda aralarında geçenlerden ve Antonia'nın daha sonraki garip davranışlarından da söz etmedi. Bunu yapmalıydı. O anda bile Gareth önemli olabilecek bir bilgiyi sakladığını biliyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi. Bu bir Çok kötüye işaretti ve o da bunu biliyordu.

Gareth değerlendirici bir tavırla Kemble'a baktı. "Bu işi sizin üstlenmenizi isterim, Bay Kemble," dedi. "Ama bu biraz zaman alacak. İşinizi kendi haline bırakabilir misiniz?"

Kemble burnunu çekti. "Leydi Nash'e bir onur borcum var," dedi. dedi biraz kibirli bir şekilde. "Maurice üst kattan dükkana göz kulak olabilir. Ayrıca, Lloyd, senin her şeye ihtiyacın var. alabileceğin yardım. Eğer sevgili düşesinizin iyi bir isim, en azından o bordo perdeleri yakabilirim."

Bunun üzerine Gareth güldü, sandalyesinden kalktı ve misafirlerine dükkânları ve ahırları gezdirmeyi teklif etti. Eski bir çiftlik sahibi olan Rothewell, yeni harman makinesini görme fırsatını kaçırmadı. Kemble gübrenin kendisine kurdeşen döktürdüğünü söyledi ve hemen geri çekildi.

Sözüne sadık kalan Kemble, uşak olarak yeni kariyerine etkileyici olduğu kadar coşkulu bir şekilde başladı

Gereksiz. Gareth akşam yemeği için giyinmek üzere süitine döndüğünde, gardırobunun yarısının düzenli bir şekilde yığılmış olduğunu gördü.

Birkaç giysi bir sandalyenin üzerine serilmişti ve büyük kısmı yatağın üzerinde yatıyordu. Kemble onu soyunma odasının kapısında karşıladı, Gareth'ın en sevdiği binicilik paltosu koluna dolanmıştı.

Gareth onu kuşkuyla inceledikten sonra hemen yan masasına gitti ve ikisine de birer brendi daha doldurdu. Bardaklardan birini uzatarak, "Ne kadar süre uzak kalabilirsin, Kemble?" diye sordu.

"Ne kadar sürerse sürsün, bir an bile fazla sürmesin," dedi Kemble ve hemen konyağını yudumladı. "Taşradan nefret ediyorum. Ve neredeyse on yıldır kimseye uşaklık etmediğim için-"

"Yani gerçekten uşak mıydın?"

Kemble ona merakla baktı. "Ne yani, bunları kafamdan uydurduğumu mu sanıyorsun?" dedi küçümseyici bir kokuyla.

"Valelik bir bilimdir, Lloyd. İnsan bunu boş zamanlarında öğrenemez."

Gareth sırtarak, "Tüm kariyerlerinizin şaibeli olmadığını öğrenmek beni çok şaşırttı," dedi.

"Bir ya da iki, belki." Kemble kahverengi bir binici paltosunu aldı ve iyice ırttı. "Aslında gardırobunuz tamamen umutsuz değil, Lloyd -zr dilerim- Majesteleri. Bu yeni unvanı bir türlü kabullenemem ne tuhaf."

"Ben de yapamam," diye mırıldandı Gareth.

"rneğin bu binici ceketi," diye devam etti Kemble. "Kesim harika ve kumaş kabul edilebilir. Ancak rengi -" Durdu ve Gareth'ın saçlarına baktı. "Aslında bu işe yarayabilir. Uzun boylu, sarışın bir Adonis görünümün var ve

Hala iyi bronzluk. Maurice tütünün her zaman insanın doğal-"

"Ben pek sigara içmem," diye araya girdi Gareth.

Kemble ona alaycı bir bakış attı. "Tütün bir renktir, Majesteleri."

"Ah, ben de bunun sadece bir ahlaksızlık olduğunu sanıyordum."

Kemble paltoyu yatağın üzerindeki yığının içine fırlattı. "Ahlaksızlıktan bahsetmişken, küstah uşağınızı hizmetçilerin merdiveninin altında bulaşıkçı hizmetçilerden birini taciz ederken gördüm."

"Ellemek mi?" Gareth bir öfke dalgası hissetti. "Tanrım, en iyisi istekli olmasıydı."

"Sanırım umutsuzca isteksizdi," diye tahmin yürüttü Kemble. "Ya öyle ya da bir Drury Lane profesyoneli gibi elde edilmesi zoru oynuyordu. Onun görünüşünden hoşlanmadım."

"Ben de öyle."

"Ondan kurtulayım mı?"

"Ne yani, beni bu zevkten mahrum mu bırakacaksın?" Gareth cevap verdi. "O piçin kendinden daha küçük ve zayıf birini ezmesine izin vermeyeceğim. Ne olduğunu öğren."

Kemble iki kaşını da kaldırdı. "Tanrım, ciddi görünüyorsun," diye mırıldandı. "Bana diğer hizmetkârların güvenini kazanmam için birkaç gün verin, ben de işin aslını öğreneyim."

"Evet, bunu yaparsın." Gareth sandalyesine geri çöktü ve öfkesini yatıştırmaya çalıştı. "Kemble, bana bir kez daha neden Xanthia'nın bu planını kabul ettiniz mi?" dedi konuyu

değiştirerek. "Sana tam olarak ne söyledi?"

"Peki, Şimdi, bir bakayım!" Kemble bir parmağını yanağına götürdü. "Leydi Nash'in emirlerine göre ilk olarak gardirobunu bir d ke yakıŐır hale getirmem gerekiyordu. İkincisi de, kötü amcanı kimin öldürdüğünü bulmak-"

"-kuzen."

"Her neyse." Kemble elini savurdu. "Ve     nc s , düşesin gerçekten de saygınıza layık olup olmadığına karar vermek için."

"Eğer o neyse?"

"Saygınıza layık."

"Xanthia kelimeleri ağzıma tıkacak kadar yüzsüz." "Buna ihtiya ı yoktu," dedi Kemble. "Bunu okudun mu mektup mu yazdınız, yoksa cehennemden kanalize edip sabah postasına mı attınız?"

"Mektupta ne yazdığını biliyorum, lanet olsun," diye homurdandı Gareth. "Ve mektupta, benim bu kıza aşık olduğumla ilgili hiçbir Şey yazmıyordu. Düşes."

Kemble parmak uçlarını göğsüne bastırdı. "AŞık mı oldunuz?" dedi, gözleri dramatik bir Şekilde geniŐleyerek. "Tanrım, bu kulağa büyüleyici geliyor. Ama saygı çok daha basit bir duygudur, Lloyd, ve senin onun için duyduğun endişe k ğıtta açıkça yazıyordu. İzin ver 'İnsanın gözünü ve sempatisini hemen yakalayan sevimli, kırılgan bir yaratık'. Sanırım böyle demiştiniz."

"Evet, belki." Gareth çenesini elinin arasına aldı. "Tam olarak hatırlamıyorum."

"Ve, tesadüfe bakın ki, ben de sizin, yani sizin ilginizin nesnesi hakkında epey bir Şey biliyorum."

Gareth'ın çenesi yukarı kalktı. "Öyle mi? Nasıl?"

Kemble gülümsedi ve soyunma odasına geri döndü. "Benim işimde, Majesteleri, böyle şeyleri bilmek işe yarıyor," dedi katlanmış bir yığın gömleği göstererek.

"Bak, bir soru daha var," dedi Gareth. "Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

Kemble başını dışarı çıkardı ve sevimli bir gülümseme takındı. "Ben Strand'de basit bir dükkâncıyım," dedi. "Sıra dışı antikalar, tablolar ve objeler satıyorum. d'art."

Gareth tek gözünü kıstı. "Şimdi, neden buna hiç inanmadım?"

"Bilemiyorum." Bileğinin zarif bir hareketiyle Kemble gömleklerden birini sandalyenin üzerine fırlattı. "Polis kesinlikle bunu yapmaz. Çalıntı sanat eserleri için bir çit olduğum gibi tuhaf bir fikre sahipler."

"Harika," dedi Gareth. "Selsdon'daki ilk haftam ve içeri profesyonel bir alıcı ve kronik olarak sarhoş bir deli aldım. Ama ne olacak ki, değil mi? Bildiğini söylemiştin Düşesle ilgili bir şey mi? Duyalım bakalım."

Kemble şimdi çorapları sıralıyordu. "Sadece geçmişiyile ilgili ayrıntılar," diye cevap verdi. "Henüz hiçbir pislik yok."

Gareth itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Devam et."

"Antonia Notting, Swinburne Kontu'nun ikinci çocuğu." Kemble konuşurken Gareth'ın çoraplarını yuvarlayıp açmaya devam etti. "Ailenin çok parası var. Babası kısa bir süre önce hiç de güzel olmayan bir sosyete kızıyla evlendi.

Önemi. Antonia'nın ağabeyi James, Vikont Albridge, en kötü türden bir dolandırıcıdır ve bahisçilerin gözdesidir. Hızlı ve tehlikeli bir kalabalıkla birlikte çalışır; bunlardan biri de kız kardeşinin kocası Lord Lambeth Eric'tir - büyük bir kibri olan küçük bir baron. Evlendiklerinde ilk sezonunun ortasındaaydı. Daha on yedi yaşındaydı."

"Vay canına," dedi Gareth alaycı bir tavırla. "Bir Debrett's ve Covent Garden skandal paçavrasının bir araya gelmesi gibisin."

Kemble kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ama yine de her sözümü dinliyorsun!" Elini Gareth'ın çoraplarından birine soktu ve ışığa tuttu. "Ah, topukları yıpranmış." Yatağın üzerine fırlattı.

Özellikle sıcak tutan, yünlü bir çoraptı ama Gareth itiraz etmedi. Bir savaşın ne zaman savaşımaya değmeyeceğini biliyordu. "Bu arada," dedi isteksizce, "yeni giysilere ihtiyacım olacak, değil mi?"

"Aşağı yukarı bütün bir gardırop." Kemble bir çorap daha fırlattı.

"Merak ediyordum da," dedi Gareth, "arkadaşınız Mösyö Giroux'nun beni işe almasını sağlayabilir misiniz? Giroux & Chenault en iyileridir, biliyorum ama Xanthia yeni müşteri almadıklarını söyledi."

Kemble bilerek gülümsedi. "Maurice ne istersem yapacaktır," dedi. "Belki eve döndüğümde bunu onunla tartışırım.

-Eğer onun olağanüstü yeteneklerine layık olduğunuzu kanıtlarsanız."

"Kendimi kanıtlamak mı? Ne şekilde?" Gareth sordu. "Bak, sorduğumu unut. Şu Lord Lambeth'ten ne haber? Bana onun nasıl biri olduğunu söyle."

"Nefes kesici," dedi Kemble. "Aslında onu hayal meyal tanıyordum. Ama öleli en az üç yıl oldu, yani düşesiniz Warneham'la çok uzun süredir evli olamaz. uzun."

Hayır, hiç de uzun değil. Gareth bunu düşündü. Antonia, yası biter bitmez Warneham'la evlenmiş olmalıydı. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. "Neden onunla evlendi?" dedi aniden. "Lord Lambeth'le yani?"

Kemble kahkahalarla güldü. "Oh, tutkulu bir aşk maçıydı!" dedi. "Kadın Lord Lambeth'i umutsuzca seviyordu, Lord Lambeth de onu. Yani ortak bir noktaları vardı."

Gareth güldü. "Siz zalim bir adamsınız, Bay Kemble."

"Hayır," dedi elini mistik bir şekilde sallayarak, "ben Cassandra, Gerçeği Gören. Ayrıca, Lambeth Hampstead'de metresi ve iki çocuğu, Soho'da ise bir dizi müstehcen seks partneri var. Bu size aşk gibi geliyor mu?"

Gareth aşkın ne olduğunu bilip bilmediğini merak etmeye başlamıştı. "Bilmiyorum," dedi. "Nasıl öldü?"

Kemble omuz silkti. "Yaşadığı gibi," diye cevap verdi. "Çoğu erkek böyle yapar, bilirsin. Yağmurda çok hızlı giderken arabasını devirdiğini duydum, ama olay kır evinde olmuş, o yüzden kanlı ayrıntıları henüz bilmiyorum."

Gareth, "Bu kelimeyi içimi ürpertecek şekilde söyleyip duruyorsun," dedi. "Sanırım yeterince duydum."

"Pekâlâ," dedi Kemble. "O halde amcanı kimin öldürdüğünü sana söylemeyeceğim."

Gareth başını kaldırdı. "Onu biri mi öldürdü? Kim olduğunu biliyor musun?"

Kemble gülümsedi. "Büyük olasılıkla, ama henüz değil," diye cevap verdi. "Kötü insanlar genellikle kötü bir sonla karşılaşır."

Gareth dalgın dalgın brendisini yudumladı. "Ne olduğunu tam olarak öğrenmeni istiyorum, Kemble," dedi sonunda. "Gerçeği bul ve bunu yaparken atlara da kıyma."

Kemble dramatik bir şekilde eğilerek selam verdi. "Dileğiniz benim için emirdir, Majesteleri," dedi. "Bu arada, Lord Rothewell'in araba kullanmasından dolayı korkunç bir çift çürük hissediyorum. Sanırım yarın bir doktora görünmeliyim."

"Çürükler için mi?" dedi Gareth.

"Evet, korkunç derecede hassasım," dedi Kemble. "Şimdi tekrar söyle bana, o köy doktorunun adı neydi?"

Selsdon'un yeni misafirleri, gelişlerinin ertesi günü, belki de atış sezonuna kadar yerleşeceklerine dair her türlü işareti verdiler. Gareth, Rothewell'in kısmen de olsa Kız kardeşinin gidişinden kaçınıyordu, ancak muhtemelen bilinçli bir düzeyde bunun farkında değildi. Baron'un Zihni çalışıyordu. Düğünden sonra iki gün boyunca sarhoş kalmıştı. George Kemble'in motivasyonunu anlamak daha zordu. Büyük olasılıkla Xanthia ona emirlerini yerine getirmesi için fahiş bir meblağ ödemişti. Gareth elbette hayatına müdahale edilmesine kızmalıydı ama Xanthia'nınkinden çok daha büyük endişeleri vardı işgüzarlık. Ayrıca, Rothewell haklıydı. Kemble yararlı olabilirdi.

Kahvaltıdan sonra Kemble çalışma odasında, çoğu Gareth'in tanımadığı kişilerden gelen rutin tebrik mektuplarından oluşan bir yığın yazışmayla meşgul oldu,

Onu toprak sahibi aristokrasinin yüce saflarına davet ediyorlardı. İçlerinden herhangi birinin içtenlikle onun iyiliğini dilediğinden şüpheliydi. Çoğu gizliden gizliye dehşete düştüğünden şüpheleniyordu. Ne de olsa, merhum dükle akrabalık bağları o kadar uzak ve karmaşıktı ki, kendisi bile izini süremiyordu. Aristokrasiye göre, böyle kötü bir soy iğrenç bir şeydi.

Rothewell henüz kalkmamıştı ve muhtemelen öğleden önce de kalkmayacaktı. Gareth huzursuz ve gergin bir şekilde ata bindi ve atının eyerlenmesini emretti. Antonia'yla ilk karşılaşmasından beri, onunla evleneceği günden korkuyordu. sonunda Knollwood'u ziyaret etmek zorunda kalacaktı, ama şimdi Açıklanamaz bir şekilde gitmek için sabırsızlanıyordu. Dün gece yine yemek boyunca oturmuş, misafirlerine rağmen gözlerini ondan alamamıştı. Onunla ilgili merakı -hatta buna merak bile denebilirdi hafif takıntıları büyüyordu. İkisinden biri ne kadar çabuk evden çıkarsa, her ikisi için de o kadar kolay olacağını fark etmesini sağladı. Ayrıca, onu gafil avlamaktan ve kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarptığını hissetmekten biraz yorulmuştu. bir okul çocuğunun.

Gareth, bineği getirilirken, Londra'ya döner dönmez bir metres aramaya karar verdi. Konuyu kafasında evirip çevirerek köye doğru yola koyuldu. Belki de Madam Trudeau'yu tekrar ziyaret edecekti. Çok aranan bir terzi olan Madam Trudeau Gareth onun kollarında bir ya da iki keyifli akşam geçirmişti. Ona verebilecekleri için onu takdir etti ve hiçbir soru sormadı. Belki de şimdi artık Xanthia'nın hasretiyle yanıp tutuşan madam daha düzenli bir şey? Bu düşünce üzerine atını durdurmak için dizginledi. Artık Xanthia'ya özlem duymuyor muydu?

Hayır, öyle olmadığını sanıyordu. Bugünlerde onu düşündüğünde, bu sevgi ve öfkeyle oluyordu. Belki de evliliği, görmesi gereken o ince, parlak çizgiyi çizmişti. Öte yandan, belki de tavrındaki değişiklik daha vahim bir şeyden kaynaklanıyordu. Bunu düşünmeye bile değmezdi.

Atı sabırsızca zıplıyordu. Tepenin eteğinde kuzeye, köyden uzağa döndü ve hayvanı fırlattı. Memnun olmaya hevesli at, toprağı yiyip bitirdi, Uçarken toz ve taş fırlatıyordu. Kısa sürede araba yolunun eteğine ulaştılar. Tepeye doğru ilerlerken Gareth birinin - büyük olasılıklaatson'ın- Knollwood'a giden yolu iyi durumda tuttuğunu fark etti.

Ne yazık ki aynı şeyi ev için söyleyemeyiz. Knollwood, çok az amaca hizmet eden iki taş kulesi, zarif bir giriş yolu olan üç katlı hayali bir evdi, ve bir zamanlar özenle düzenlenmiş bahçeleri vardı. Ev belki de bir buçuk asır önce inşa edilmişti ve o zamandan beri çökmekte olduğu anlaşılıyordu. Gareth bineğini evin arkasına bağladı. özellikle gölgeli bir yere gitti, sonra da şimdi etrafı çalılarla çevrili ve yosunlarla kaplı olan taş basamaklara geri döndü. Watson'ın verdiği anahtar işe yaramıştı. Gareth kilidi çevirdi, kapıyı iterek açtı ve belli belirsiz bir korku hissi.

Bu hüznölü eski evde geçirdiğı son günler hayatının en kötü günleriydi. Saint-Nazaire gemisinin denizcileri tarafından kendisine yapılan hakaretler bile bu tür bir kederle kıyaslanamazdı.

Gareth kendini içeri girmeye zorladı. Etrafa baktı Giriş holü sanki yabancı bir ülkeymiş gibi, ama aynı nefeste neredeyse hiçbir şeyin değişmediğini fark ederek. Rutubet ve çürüme kokusu daha kötüydü ama soluk sarı duvarlar aynıydı, sadece daha fazla küf lekesi vardı. Hatta eski

Kapının yanındaki meşe oturma yeri yılların tozuyla kaplanmış, kıpırdamadan duruyordu.

Salona baktığında, birisinin Hollanda örtülerini yatağın üzerine atmış olduğunu fark etti. ve uzaklaştı. Kanepeyi, yan sandalyeleri, hatta topak topak olmuş eski şezlongu bile seçebiliyordu. Duvardaki botanik çizimler hâlâ asılı duruyor, çerçevelerinde küfleniyorlardı. Mermer şöminenin üzerindeki yağlıboya manzara solmuştu ve bir köşesi gergilerinden kopmuş, gevşek duruyordu.

Gareth büyükannesinin en sevdiği okuma kitabına yaklaştı. masanın toz örtüsünün bir köşesini kaldırdı ve porselen bir bonbonniyerin hâlâ soyulmuş kakma tablanın üzerinde durduğunu, dibinde de topak topak siyah bir kalıntı olduğunu gördü. Kireçlenmiş Çikolata mı? Ölü bir fare mi? Hepsi iğrençti. Ama yine de aniden fark etti ki bu yer artık onun üzerinde hiçbir güce sahip değildi. Sanki içeri adım atarak kötü bir büyüü bozmuş gibiydi.

Botları yankılanarak zemin katta dolaşmaya devam etti. cansız evin içinde dolaşıyordu. Eski ahşap panelleriyle kütüphane. Büyük Palladyan penceresi kırık salon. Eskiden kırmızı olan pembe ipekle asılmış bir zamanların zarif yemek odası. Uzun zaman önce ölmüş bir hayatın çürüyen kalıntıları.

Zaman zaman eski zeminin sarktığını hissedebiliyordu. şüpheyile. Kenarlardan uzak durdu ve merdivene doğru ilerledi. Çürüdüğünü hemen fark etti ve duvar boyunca yanaşarak ihtiyatla yukarı çıktı. Bu katta da aynı şeyle karşılaştı ama daha iyi durumdaydı. nemli. Buradaki dört oda biraz daha özenle yatağa yerleştirilmiş, uzun, ağır perdeleri Hollanda bezleri. Yataklar hâlâ her zamanki yerlerinde duruyordu,

Yatakların üzerine düzgünce serilmiş toz örtüleri ve altlarında, tüm yatak takımları soyulmuştu.

Ancak büyükannesinin odasında perdeler kaldırılmış, öğle güneşinin içeri girmesine izin verilmişti. Oda neredeyse yaşanmış gibi görünüyordu. Burada rutubet kokusu küf kokusundan öteye geçmiyordu. Büyükannesinin Yazı masası pencerenin yanında açıkta duruyordu. Yatağına gitti ve Hollanda örtüsünü kaldırdı. Knollwood'daki hayatının ilk aylarında, korkularının yatışması ve şeytanlarının dolaplarına geri itilmesi için gecenin bir yarısı sık sık geldiği yatak buydu. Ani bir özlem ve kayıp dalgası hissetti.

Eski odasında, meşe tester yatağa baktı ve birkaç korkunç an için yine dokuz yaşındaydı. Gareth ürperdi. Çocukken tahta gölgelik onu dehşete düşürmüştü. Ağır ve karanlıktı. Uğursuzca tepesinde, ışığı kapatıyordu. Buna alışmıştı elbette. Başka seçeneği yoktu.

Düşüncelere dalmışken, belli belirsiz bir ses duydu. Fareler, diye düşündü.

Ancak bu keskin, dehşet dolu çığlık bir fareye ait değildi.

Gareth kıymıklanan tahtaların sesiyle merdivenlere doğru koştu. Antonia iki eliyle tırabzana tutunmuş, siyah binici elbisesi garip bir şekilde yukarıdaki basamağın üzerine yığılmıştı. "Kimildama!" diye emretti.

Yüzü dehşetle kazınmıştı. "Yapamam," diye bağırdı. "Ah, Gabriel! Botumu kurtaramam!"

Gareth omurgasını duvara dayamış, aşağı doğru iniyordu. "Kimildama Antonia," dedi tekrar. "Dayan

Ağırlığınızı tırabzana verin, ayaklarınıza değil. Seni

kurtaracağım." Gözlerini kocaman açarak kararlılıkla başını salladı. "Evet."

Ona kolayca ulaştı. Ağırlığını duvarın yanına vererek ona doğru eğildi ve sağ elini onunkinin yanındaki tırabzanın üzerine koydu. "Bacağın ne kadar aşağı indi?"

"Dize kadar," dedi. "Neredeyse."

Hızla durumu gözden geçirdi. "Tutmaya devam et tırabzan," diye emretti. "Eteğini kaldıracağım."

Bacağı -çok çekici, iyi çevrilmiş bacağı- gitmişti. çürümüş ahşabı tamamen delip geçmiş. Parçalanmış bir parça

Merdiven basamağı çizmesinin kenarına takılmış ve onu garip bir şekilde yerine oturtmuştu. Altı o kadar karanlıktı ki kiler merdivenlerini göremiyordu. Belki de çoktan çökmüşlerdi? Lanet olsun.

"Arka ayağın güvende mi?" diye sordu, sesini sakın olmaya zorlayarak.

Dudağını ısırarak başını salladı. Altlarında bir yerden uğursuz bir inleme sesi geldi ve ardından tahta çatırdamaya başladı.

Yüce Tanrım. Kadın mahzenlere doğru gidiyordu ve büyük olasılıkla adam da onunla birlikte. "Tırabzanı sakın bırakma," dedi Gareth.

sakince. "Bu parçalanmış tahtayı sökeceğim, sonra da kolumu beline dolayarak seni dışarı çıkaracağım."

Sinirli bir kahkaha attı. "Yapabilir misin?" dedi. "Sanırım birkaç kilo almışım."

Gareth güven verici bir şekilde gülümsedi. "Sen sadece bir tüysün, canım," diye cevap verdi. "Basamaklar ve yükselteler

çürümüş

merkezde."

"Oh," dedi sessizce.

Gareth hala binicilik eldivenlerini giyyordu. Bu da parçalanmış tahtaları sökmeyi kolay bir iş haline getirdi. Sonuncusu botundan çekildiğinde, eldiveni çıkardı ve sol kolunu Antonia'nın beline doladı. Antonia korktuğu gibi paniklemedi, onun yerine adam onu kaldırırken ağırlığını tırabzana verdi. Doğru anda bıraktı ve kollarını adamın boynuna doladı. Binici şapkası devrildi ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Gareth onu deliğin karşısına geçirdi, sonra da duvara tutunarak aşağı indiği gibi merdivenlerden yukarı çıktı.

"Oh, teşekkür ederim!" diyebildi adam onu üst kata indirdiğinde. "Burası sanki yeryüzü gibi!"

Dokuzuncu Bölüm

Kuyumcu dükkânının üstündeki küçük dairede perdeler çekiliydi. Hava bayat, odalar cansızdı. Gabriel ara sıra yan odadan gelen mırıltıları duyuyor ve dinlemeden ne konuşulduğunu anlıyordu. Aynı anda hem sıkılmış hem de korkmuş hissediyordu.

Bunu yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen Gabriel pencereye gitti ve perdeleri dışarıya uzanabileceği kadar araladı. Dirseklerini pervaza dayayarak aşağıdaki Cutler Sokağı'na girip çıkan siyah cüppeli kuyumcuları izledi. Bir süre için Onları inceledi ve güçlü, amaçlı adımlarıyla nereye gittiklerini hayal etmeye çalıştı. Tam o sırada bir ses duydu ve dönüp arkasına baktı.

Haham Isaacs! Cebrail utanarak yere oturdu. Haham,

"Cebrail, oğlum," dedi, "seninle oturulmaz. Rachel?"

Yüzünü buruşturdu. "Öyleydim ama yoruldum."

"Şiva'da oturmaktan bıktınız mı?" Haham Isaacs eğildi ve saçlarını karıştırdı. "Ah, evet. Sanırım anlıyorum." Yatağın yanındaki cılız merdiven arkası sandalyeyi aldı ve pencerenin altındaki kilimin üzerinde oturan Gabriel'e doğru çevirdi. "Aynanı kapatmışsın. Gabriel. Tanrı'nın gözünde doğru olan budur. Ayakkabılarını da kaldırmışsın. Bu senin hakkında iyi şeyler söylüyor, oğlum."

Gabriel yıpranmış çoraplarına baktı. "Bütün doğru şeyleri yapmaya çalıştım," dedi. "Ama Bubbe ağlamaya devam ediyor."

Haham Isaacs başını salladı. "Şiva gözyaşı zamanıdır," dedi sessizce. "Ama Rachel'in gözyaşları onun gücünü artırır, Gabriel. Bunu asla unutmayın."

Gabriel anlamamıştı. Ama kendisinden beklendiği için başını salladı.

"Sen Malaki'ye iyi bir torun oldun Gabriel." Haham Isaacs onun başını okşadı, sonra gitmek için sandalyesinden kalktı. "Gurur duyduğunu biliyorum."

Gabriel bir an bekledi, sonra penceresine ve korkularına döndü. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Merdivenlerin tepesindeki geniş geçidin karşısında Gareth, Antonia'nın solgun ama bir o kadar da güzel yüzünü inceledi. Yeni doğum yapmış bir kadın için son derece dengeli görünüyordu. ölümle değilse bile, nemli ve son derece nahoş bir şeyle burun buruna geldi.

"İyi misin?" diye sordu ona. "Herhangi bir şekilde yaralanmadın değil mi?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, ama seni korkutmuş olmalıyım," dedi. "Bir an için kaderimizde birlikte mahzene inmek olduğunu düşündüm."

Yüzünü buruşturdu. "Bu evde gitmek isteyeceğin en son yer orası, inan bana. Tüm bu rutubetin kaynağı orası."

"Ah, canım!" Yüzünde ani bir endişe belirdi. "Aşağıya nasıl ineceğiz?"

"Her iki taraftaki eski kulelerde taş merdivenler var. Sonunda," dedi. "Karanlık ve pisler, muhtemelen örümcek ağlarıyla boğulmuşlar, ama sizden önce gidip onları yıkacağım. aşağı."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız." Antonia rahatladı ve üst kata bakmaya başladı. Kıyafetinin koyu grisine rağmen yüzü porselen gibi pürüzsüz ve solgundu ama

Bugün yanaklarında bir tutam renk vardı ve gözleri parlak ve tamamen berrak görünüyordu. "Buraya düşmeden nasıl çıktın?" diye sordu.

"Bir denizcinin gözü çürümüş tahtaya takılır," dedi. "Benim işimde bu bir tehlike."

"Nakliye işinde mi?" dedi.

"Ben de bir süre denizdeydim," dedi. "İnsan gemide pek çok hayatta kalma becerisi öğreniyor."

Antonia, geçici olarak aşağıya inmeye başlamıştı. Geçit. "Evet, donanmadaydın, değil mi?" dedi omzunun üzerinden. "Genç bir adam için heyecan verici olmalı."

Adam şaşkınlıkla onu takip etti. "Ben hiç donanmaya katılmadım."

Arkasını döndü, elbisesinin etekleri ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. "Ah," dedi. "Ben... Ben senin subay olarak eğitildiğini sanıyordum?"

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"O zaman kafam karışmış olmalı." Gülümsemesi biraz solmuştu. Yandaki yatak odasına bakmak için döndü. "Ne hüzünlü, ne güzel bir ev burası," diye mırıldandı. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Hissediyor musun?"

Bakışları onunkilere döndü. "Keder duygusu," dedi sessizce. "Burada kalıyor."

Gareth çenesini tuttu ve dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı. Keder ve üzüntüyü ilk elden hissetmişti. Bunu yaşamıştı. Ama geçmiş hakkında konuşmak istemiyordu, özellikle de

Antonia. Ayrıca, ölen kuzenine karşı ne hissederse hissetsin, bunların hiçbirisi dul eşinin suçu değildi. "Evi görmeye mi geldin?" diyebilirdi. "Gelebilirdim. Sizi davet ettim ama bunun güvenli olmayacağından korktum."

Buraya kadar doğruydu. Ama Knollwood'a ilk gelişinde yalnız kalmak da istemişti. Açıkçası buraya dönmenin nasıl bir his olacağını bilmiyordu. Ancak şimdi onu gördüğüne garip bir şekilde sevinmişti.

"Burada olduğunuzu bilmiyordum." Antonia ön bahçeye bakan pencereye doğru yürüdü. "Sadece etrafı kolaçan etmek için gelmişim ve ön kapının açık olduğunu görünce dayanamadım."

Onu pencereye kadar takip etti. Dışarı bakarken omuzları birbirine değdi. Uzaktaki ağaçların hemen üzerindeki bir yeri işaret etti. "Orada Selsdon'un çatısı var," dedi. "Görebiliyor musun?"

"Evet, zar zor," diye cevap verdi. "Ve bakın, işte Ondalık ahır! Ve ağaçların arasındaki şu kırılma, eski at yolu mu?"

"Evet, Selsdon'un ahırlarına kadar uzanıyor. Çocukken sık sık yürürdüm."

"Bir kez kullanmayı denedim," diye itiraf etti. "Ama aşırı büyümüştü."

"Burayı senin için temizleteceğim," diye güvence verdi. "Biraz zaman alacak Antonia, ama burası yeniden bir yuva olabilir. Keder ve üzüntü, çürümüş zeminlerle birlikte sökülüp atılabilir. Bana inanıyor musunuz?"

"Sana inanıyorum," diye cevap verdi sessizce.

"Antonia?"

"Evet?" Kadın ona bakmadı.

"Burada yalnız mı kalacaksın? Ben... Ben senin için bunu istemiyorum."

Ellerini çerçeveye dayamış ve pencereye doğru eğilmişti. O da aynı şeyi yaptı. "Bilmiyorum," dedi, hâlâ Kirli camdan bakıyordu. "Belki de öyle olacağım. Ama hiç kimse yalnızlıktan ölmedi."

Bu konuda haklıydı. Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Garip, huzurlu bir durgunluk vardı. onları sarmıştı. Koparmakta tereddüt ettiği bir yakınlık hissi. Sonunda boğazını temizledi. "Birkaç dakika önce, merdivenlerde," dedi beceriksizce, "sen... sen bana Gabriel."

Yüzünü ona döndü, dudakları neredeyse beklenti içinde ayrılmıştı. "Evet, Majesteleri," diye cevap verdi. "Uygunsuz bir şekilde tanıdık geldi. Özür dilerim."

Sessiz bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Bana 'Majesteleri' demenize gerek yok," dedi. "Sadece şunu demek istedim... şey, çok uzun zamandır Gabriel olmamıştım." Yağmurda seviştikleri geceden beri değil, ondan önceki uzun yıllar boyunca da değil.

"Oh," dedi sessizce. "Senden başka bir isimle bahsedildiğini nadiren duydum. Bundan hoşlanmıyor musunuz? Size başka bir şey diyeyim mi?"

Omuz silkti. "Bana ne dersen de," diye cevap verdi. "Ama o parçam -Gabriel parçam- sanki uzun zaman önce kaybolmuş gibi hissediyorum, Antonia."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buradan ayrıldıktan sonraki birkaç ay içinde, beni bir daha kimsenin bulamamasının en iyisi olacağını biliyordum. Ve dönüştüğüm zayıf, korkmuş kişiden hoşlanmadım. Bu yüzden başka biri."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Ama görmüyordu. Görmesi mümkün değildi.

Antonia derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "Ama eğer bir parçanız kaybolduysa," diye ekledi, "belki de bulunması gerekiyordur

Yine mi? Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bir zamanlar kendimi, neşemi, inancımı, beni ben yapan her şeyi kaybettim... yani Antonia'yı. Dürüst olmak gerekirse, hepsini geri kazanamadım. Ama bazı günler umut ışıkları görüyorum. Hepimiz bunun için çalışmıyor muyuz?

Basitçe -ah, bilmiyorum- olmamız gereken şey olmak için mi?"

Gareth gözlerini kaçırdı. "Olduğum şeyden yeterince mutluyum," dedi.

Antonia pencereden doğruldu. "O zaman söyle bana," dedi neşeyle, "burada yaşarken hangi oda senindi?"

Adam kapıya doğru yürüdü ve kadın da onu takip etti. "Bu," dedi adam. "Oyuncaklarım için pencere kenarındaki sandığı çok severdim - sahip olduğum az sayıdaki oyuncak için. Ama yatak beni korkuturdu."

Antonia teatral bir ürpertiyle baktı. "Tanrım, bu Tam bir ortaçağ, değil mi? O korkunç ahşap gölgelik. Sanırım bir çocuk kendini kapana kısılmış hissedirdi."

Gareth güldü ama garip bir şekilde rahatlamıştı. biri anladı. Kendini ona kendi hayatından bahsederken buldu. çocukluk kavramları ve kabusları. Yatağının altında cinlerin yaşadığına ve gardırobunda hayaletlerin saklandığına olan inancından. Ve

Bir kır gecesinin mutlak sessizliği, Londra'nın koşuşturmasına bu kadar alışmış bir şocuğu nasıl korkutabilirdi?

Konuşurlarken odanın içinde dolaştılar, Antonia Altında ne olduğunu görmek için Hollanda bezlerinin köşelerini kaldırdı. "Seni zavallı şey," dedi adam işini bitirdiğinde. "Yabancı bir yerde yaşamaya geldin. Alışık olduğunuz şehre hiç benzemeyen bir yer. Kocam ve ben taşraya taşındık, Beatrice şok korkmuştu-"

Gareth dönüp ona baktı. Antonia'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Gözleri yuvarlaktı. Onu yavaşça elinden yakaladı ve kendisine doğru çekti. "Beatrice neyden korkuyordu?" Onu konuşturmaya devam etmesi gerektiğini hissetti. "Söyle bana, Antonia. Beatrice kimdi? Onu korkutan şey neydi?"

Antonia zorlukla yutkundu ve bakışlarını onunkilerden ayırdı. "Beatrice - o benim kızımdı," diye ağzından kaçırdı. "itlerden korkardı. Onun hakkında konuşmamam gerekiyor."

Gareth onun elini bırakmadı. "Bunu sana kim söyledi?" diye nazikçe sordu. "Onun hakkında konuşmaman gerektiğini kim söyledi?"

"Kimse bunu duymak istemiyor," dedi, kelimelere takılarak. "Babam, başka birinin kederinin şok yorucu olduğunu söylüyor."

"Az önce benimkinin çeyrek saatini dinledin," diye belirtti. "Yorgun hissediyor musun?"

"Lütfen benimle dalga geçmeyin." şok güzel konuşuyordu. Gözleri yine ürkmüş bir tay gibi bakıyordu. "Deniyorum... elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

Onu pencere kenarındaki koltuğa geri götürdü ve nazikçe

aşağı indirdi. "Demek Beatrice itlerden korkuyordu?"

dürttü. "Çok uzun oldukları için mi?"

Yine zorlukla yutkundu. "Evet, uzun," diye kabul etti. "Onlar... bazen güneşi kapatıyorlar. Ya yolun üzerinden sarkan ağaçlar? Onlar onu korkuturdu. Ve şimdi onu düşünüyorum -nerede olduğunu- ve ne kadar korkmuş olabileceğini düşünüyorum." Sesi hıçkırıklara boğuldu ve titreyen parmak uçları ağzına gitti. "Beni istemesi gerektiğini biliyorum. Ve... ve korkuyorum -Gabriel! Karanlıkta olmasından çok korkuyorum."

Gareth bir kolunu onun beline doladı. Yüce Tanrım, o kadar çok şey açıklığa kavuşuyordu ki. Korkmanın ne demek olduğunu biliyordu. Kaybolmuş ve umutsuz bir çocuk olmak. Ama Antonia'nın çocuğunun bu ölümlü sarmalın ötesinde olduğu çok açıktı. "Beatrice burada değil. Karanlıkta," diye fısıldadı. "O ışıktaki, Antonia. O cennette ve mutlu."

"O cennette mi?" Antonia boğuldu. "Bunu biliyor muyuz? Yahudilerin bir cenneti var mı? Eğer varsa, cennette olduğunu nereden biliyorsun? Gerçekten orada mı? Nasıl? Ya... ya bize öğrettikleri her şey yanlışsa? Sadece bizi yatıştırmak için yalanlar mı? Bizi sus?"

"Antonia, sanırım çoğumuz ölümden sonraki yaşama inanıyoruz," dedi Antonia'nın ellerinden birini tutarak. "Birden fazla dini inceledim ve bu oldukça evrensel bir yapı."

"Öyle mi?" Sesi ağlamaklıydı.

"Evet ve ben kötülerin cehennemde yanacağına kesinlikle inanıyorum. Cehenneme," dedi, "ve bütün çocuklar cennete gidecek. Beatrice'inizin huzur içinde olduğundan eminim. Ama benim bunu bilmemle senin bunu bilmen aynı şey değil. Korku ya da şüphede yanlış bir şey olmadığı gibi, bu konuda konuşmakta da yanlış bir şey yok."

Boştaki eli şimdi gerçekten titriyordu. "Oh, ben sadece Biliyorum!" diye ağladı. "Bazen ağlamaktan çok yoruluyorum."

Gareth eliyle Antonia'nın yanağını kavradı ve yüzünü nazikçe kendi yüzüne çevirdi. "Bir zamanlar tanıdığım bilge bir haham bana, Antonia, gözyaşlarımızın gücümüze güç kattığını söylemişti," dedi sessizce. "Büyükannem ve büyükbabamın inancında yas, aceleye getirilemeyecek kutsal bir süreçtir. Ölülerimizi şu saatte hatırlarız bayramlar. Vefatlarının yıldönümünde de hayatlarını onurlandırıyor ve anıyoruz."

"Bu bana ne kadar tuhaf geliyor." Duru mavi gözleri genişledi. "Herkesin bunu asla düşünmemem gerektiğine inandığını sanıyordum."

"İyi bir Yahudi sana bunu düşünmen gerektiğini söylerdi." Konuşurken eline masaj yaparak yumruğunu gevşetmeye zorladı.

"Ve bunun hakkında konuşmak için de. Bunları yapmak için zaman ayırmalı ve önemli taahhütlermiş gibi onurlandırılmalısınız. Eğer baban aksini önerdiyse, o zaman yanılmıştır."

"Uzun zaman önceydi," dedi, sesi artık düzdü. "İ hayatıma devam etmeliyim. İnsanlar her zaman çocuklarını kaybediyor."

"Çocuklar tek kullanımlık değildir, Antonia," dedi öfkeyle. Tanrım, zavallı kadının kederden çıldırmış olmasına şaşmamak gerekirdi; onu kederini içine atmaya zorlamışlardı. "Hiç kimse bir çocuğu öylece bir kenara atmamalı. Bunu herkesten çok ben biliyorum. Ve eğer Tanrı bir çocuğu alırsa, yas tutmalısınız. Yas tutmalısınız. Eğer birileri sizi başka türlü inandırmaya çalıştıysa, o zaman cehennemde yanmalıdırlar."

"Bu... bazen benim de düşündüğüm buydu," diye itiraf etti. "Ama herkes bunun hayatın bir parçası olduğunu düşünüyor. Beatrice'i ve Eric'i unutmam gerektiğini düşünüyorlar."

"Eric kocanız mıydı?" Bunu zaten biliyordu elbette. Kemble

ona söylemişti ama anlaşılan kızından haberi yoktu.

"Evet, ilk kocam." Sesi bir fısıltı gibiydi.

"Ve eminim onu çok seviyordunuz," dedi Gareth yumuşak bir sesle.

"Çok fazla," diye araya girdi sertçe. "Onu çok sevdim. Sonuna kadar ve o zamana kadar onu hiç sevmedim."

Gareth ne diyeceğini bilemedi. Onun elini tekrar sıktı. "Neden bana Beatrice'ten bahsetmiyorsun?" diye önerdi.

Kederli gözlerle ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Kaç yaşındaydı?" diye onu cesaretlendirdi. "Neye benziyordu? Maceracı mıydı? Utangaç mıydı?"

Antonia'nın yüzünde sulu bir gülümseme belirdi. "Maceracı," paltosunun içinden bir mendil çıkararak fısıldadı. "Ve bana benziyordu. Birbirimize çok benziyorduk. Herkes öyle söyledi. Ama ben artık ben değilim. Maceracı değilim. Kendimi zar zor tanıyorum. Beatrice harika bir çocuktü. O...o üç yaşındaydı."

"Çok üzgünüm Antonia," dedi. "Kaybınızın derinliğini hayal bile edemiyorum ama çok üzgünüm."

Gareth da her kelimesinde ciddiydi. Yaşadıklarının dehşetini kavrayamıyordu. O da Kader onu büyükannesinden ayırdığında on iki yaşındaydı. O da Bir çöp gibi atılmış, kendisinden başka kimse tarafından yası tutulmamıştı. Ve dinç, mantıklı bir kadın olan Rachel Gottfried bundan sonra ancak iki yıl yaşayabilmişti. Eğer böyle bir keder bir kadının yaşama arzusunu, gücünü ve inancını elinden alabiliyorsa, o zaman herkesi dize getirebilirdi.

Antonia'nın yas tutmasına bile izin verilmemişti. Eğer yanlış saymadıysa, Antonia'nın babası ilk evliliğinin hemen ardından ikinci evliliğini yaptı. Trajedi. Gareth neredeyse onun ilk kocasının ne kadar sadakatsiz bir piç olduğunu bilmemesini umacaktı ama biliyordu. Bunu onun gözlerinde çoktan görmüştü.

"Babam hayatıma devam etmemin daha iyi olacağını düşündü," dedi sessizce. "Ne kadar erken evlenirsem, o kadar erken çocuk sahibi olabileceğimi söyledi. Beatrice'e olanları unutmamın daha kolay olacağını ve Warneham'ın bana kimsenin sunamayacağı bir şey sunduğunu söyledi. Ama başarısız oldum, görüyorsunuz. Ona bir çocuk vermedim."

Gareth'ın buna nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yavaşça saçının bir tutamını kaldırdı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Antonia, bir kadın kriz geçirdiğinde bazen -bir uzman sayılamam ama- gebe kalması zorlaşmaz mı?"

Yere baktı ve başını salladı. "Öyle değildi," diye fısıldadı. "Bu... ben... sadece yeterince arzu edilmiyordum."

"Yeterince çekici değil mi?" Kadın kör müydü?

"Babam gözlerimden ve kırmızı burnumdan kaynaklandığını söyledi," diye sessizce itiraf etti. "Erkeklerin mutsuz bulmadığını söyledi kadınlar çekici. Eric de bana bunu söylemişti. Ben de Warneham için yapmam gerekeni yapmaya çalıştım. Denedim. Ama tek düşünebildiğim Beatrice'ti. Sonra o öldü ve herkes benim ölmesini ya da daha kötüsünü diledim. Ama istemedim. Ben istemedim."

"Antonia." Gareth parmak uçlarını bir an için alnına götürdü ve kelimelerini dikkatle seçti. "Sadece Warneham... sana karşı... romantik değil miydi?"

Dar omuzlarını güçlükle kaldırdı ve mendilini sıkı bir top haline getirdi. "Olmaya çalıştı," diye fısıldadı. "Ama onu asla tam anlamıyla memnun edemedik."

Elini kısa ve sert bir şekilde bir kez daha sıktı. "Antonia, neden onun performans gösterememesinin seninle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun? Neden bunu Dr. Osborne'la tartışmadı? Sağlığına kafayı takmamış mıydı?"

"Evet, korkunç bir şekilde, ama doktora şikâyet ettiyse de benim bundan haberim yok," dedi burnunu çekerek. "Yine de Dr. Osborne'un şüphelendiğini düşünüyorum."

"Öyle mi? Neden?"

"Bazen sorular sorardı - tuhaf bir şekilde Elbette," dedi. "Sanırım sadece benim için endişeleniyordu. Warneham'ın benimle tek bir nedenle evlendiğini biliyordu. Ama kendimi çok başarısız hissettim."

"Antonia, sen başarısız değildin," dedi Gareth. "Warneham pek de genç bir adam sayılmazdı."

"Eric genç bir adamdı." Kadın mendili parmaklarına öyle sıkı dolamıştı ki, adam kanın durabilir. "Bir kocanın gülümseyen ve mutlu bir eş istediğini söyledi. Ve eğer kadın ona tapıldığını hissettiremiyorsa, yani cadaloz ve şikayetçiye, o zaman onunla yatmak istemezmiş."

"Ah," dedi Gareth, mendili açmak için uzanarak. "Bahanesi bu muydu?"

Başını çevirdi ve ona garip bir şekilde baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Gareth ona bakmadı, onun yerine mendilini dizinin üzerine yaydı ve titizlikle yeniden katlamaya başladı. "Kocan bir yalancıydı, Antonia," dedi sonunda. "İstersen bana domuz de, ama aynı anda ağlıyor, çığlık atıyor ve beni bıçaklamaya çalışıyor olsan bile yine de seninle yatmak isterdim. Ve inan bana, seninle aynı anda burnu kırmızıydı."

"Ben... Ben anlamıyorum," dedi.

Gareth omuz silkti. "Bugün buraya neden geldiğimi sanıyorsun Antonia?" diye sordu. "Knollwood'a dönmektense dişimi çektirmeyi tercih ederim. Burası tüm hayatımın geçtiği yer. cehenneme kadar yolu var. Ama seni kolumun erişebileceği bir yerde tutarsam... seni Selsdon'dan çıkarmazsam-" Başını salladı, boğazını temizledi, sonra beceriksizce devam etti. "Yine birini bulacaksın, Antonia," dedi. "Senin için doğru olan ve ailenin onaylayacağı birine aşık olacaksın. Kanı mavi olan birine ve bu sefer, dua ediyorum, Kalbi seninki kadar gerçek olan biri."

Kadın konuşmaya başladı ama adam döndü ve parmak uçlarını kadının dudaklarına değdirdi. "Beni dinle Antonia," dedi. "Arzulanıyorsunuz, güzelsiniz ve henüz yirmi altı yaşındasınız. Doğru adamı bulmak için önünde uzun yıllar var. tekrar çocuk sahibi olmak. Ama kaybettiğiniz kızınız için yas tutmaya hakkınız var. Eminim hayatınız boyunca onun yasını tutacaksınız-her dakika değil, hayır. Ama her gün - en azından bir dakika ve çoğu zaman çok daha fazla. Bunu kabul edecek bir erkek bulana kadar kimseyle evlenmeyin."

"Artık o hayatı bile istemiyorum," dedi, sesi daha kararlıydı. "Warneham öldüğünde, artık o hayatı istemediğime karar verdim. bağımsız bir hayat yaşamak için. Eskiden olduğum kişi

olmadığımı biliyorum. Ama kendime ait bir evim olsun ve hayatım üzerinde söz sahibi olayım istiyorum.
Vücut. Kimsenin bana şunu ya da bunu yapmam gerektiğini söylemesini istemiyorum.

ya da belli bir şekilde hissedeceğim. Ve ağlamak istediğimde, bunu yapacağım. Eğer bunlara sahip olamazsam...

Onlar... Sanırım öleceğim. Biliyorum, çünkü neredeyse ölüyordum."

Kararlılığı şaşırtıcıydı. Antonia'nın bağımsızlığı konusunda epey düşündüğü belliydi. Gareth bir süre başka bir şey söylemedi, sadece mendilini geri verdi, sonra da elini Antonia'nın elinin üzerine koydu.

"Gitmeliyiz," dedi sessizce. "Seni Selsdon'a geri götürelim. Gelecek hafta bize bir inşaat ekibi kiralaması için Watson'ı Londra'ya göndereceğim, büyük bir ekip."

"Evet, geri dönmeliyim." Pencere kenarındaki koltuktan kalktılar ve koridora çıktılar. "Bugün pazartesi, değil mi? Akşam yemeğinde bir sürü misafirimiz olacak."

Lanet olsun. Bu gecenin Sör Percy ve arkadaşlarının yemeğe geleceği gece olduğunu unutmuştu. Yeterince hoş bir gelenektir ama bu gece hiç havasında olmayacağından korkuyordu.

Antonia büyükannesinin odasının önünde durdu ve arkasını döndü. "Burnum kızardı mı?" diye sordu. "Korkmuş gibi mi görünüyorum?"

Gareth gülümsemeyi başardı. "Burnun hoş bir şekilde pembe," diye cevap verdi. "Ama asla korkmuş gibi görünemezsin, Antonia."

Onun bakışlarını sabit tuttu. "Beni gerçekten çekici buluyor musun?"

Gülümsemesinin solduğunu hissetti. "Birçok kadın arzulandır, Antonia," dedi. "Ama sen bundan daha fazlasısın."

Hâlâ ona bakıyordu, gözleri kocaman ve ıslıl ıslıldı. "Keşke... Keşke Gabriel, bana tekrar göstersen."

Bakışlarını kısmıştı. "Nasıl, Antonia?"

Sonunda bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bir tutkumuz olduğunu söylemiştin. Bir çılgınlık. Aramızda sıcak ve şiddetli bir şey vardı. Bunu tekrar hissetmek istiyorum, sadece bir an için bile olsa. Öp beni. O gün oturma odasında yaptığın gibi öp beni."

Bir adım geri çekildi. "Bu akıllıca olmaz, canım," dedi. dedi sessizce. "Sana baktığım zaman istediğim şey - şey, bunu boş ver. Şu anda duyguların çok ham. Bundan faydalanmış olurum."

Başını yana eğdi ve onu inceledi. "Yapma bunu," diye fısıldadı. "Lütfen bana patronluk taslama. Kırılgan, akılsız bir şeymişim gibi davranma. Ben güçlüyüm, görüdüğümden çok daha güçlüyüm Gabriel. Yapma. beni hafife alma."

Ona doğru bir adım attı ve elini omzuna koydu. "Antonia, sorun o değil."

"Sanırım öyle." Ona doğru eğildi. "Beni çekici bulduğunu söylemiştin. Senden bana göstermeni istiyorum."

"Ben sana göre bir adam değilim Antonia," dedi sessizce. "Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum, evet."

"O zaman zorlama... bunu. Ben bir centilmen değilim, Antonia. Hayır demeyeceğim. Ve işim bittiğinde, beni nasıl hissettirdiğini çok iyi anlayacaksın. Çünkü bir öpücükle yetinmeyeceğim."

Ama yine de ona doğru bir adım attı ve bir elini göğsüne koydu. "Sadece göster bana," diye fısıldadı, ağzı çene çizgisinin kenarına zar zor değiyordu. "Nasıl olduğunu hatırlıyorum
O gece bana hissettirdiklerini. Neden yalan söylediğimi

bilmiyorum. I

Hatırlıyorum -çoğunu- ve bu beni biraz utandırıyor. Ama bunu düşünmeden edemiyorum."

"Antonia, yalnızdın ve korkmuştun," dedi. "Sana ihtiyacın olanı verdim. Bu konuda iyiyimdir. Ama bunun ötesinde verecek başka bir şeyim yok."

"Daha fazlasını istemiyorum," dedi. "Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun Gabriel, böyle bir şey yaşamak- Hissettiğiniz diğer her şey karmakarışık, pürüzlü duygulardan ibaretken, bu kadar ham ve bu kadar saf bir şey? Kişinin kendine ve arzusuna o kadar odaklanması ki, diğer her şeyin bir anlığına kapanması Dışarı mı? Benim için bu bir erteleme. Ruhumun değil ama benliğimin kurtuluşu gibi bir şey."

Koluyla onu sardı ve kendine doğru çekti. Onu neredeyse hiç tanımadığını, daha birkaç gün önce onun kibirli ve soğuk, hatta belki de bir katil olduğunu düşündüğünü unutmuştu. "Ah, Antonia," dedi yüzünü onun saçlarına gömerek. "Bu korkunç bir hata olacak."

Yanağını yakasına koyarken diğer eli ceketinin arkasından yukarı doğru kayıyordu. "Kalp atışlarını duyabiliyorum," dedi. "Çok güçlü. Çok kesin. Hayır, bu bir hata değil. Bu sadece... neyse o. İki insan, Gabriel. Yalnız iki kişi. Bu bizim sırrımız. Bizim günahımız. Burada ne yaptığımızı başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Onu ikna etmişti. Antonia bunu hissetmişti. Ve adam onu arzuluyordu. Bu adamla belki de kadınsı içgüdüleri onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Gabriel başını eğdi ve onun alnından öptü. "O zaman sadece bu seferlik," dedi, sesi hararetti. "Sadece bir kez daha, Antonia. Ve sonra... her şey bitmeli."

"Evet," diye fısıldadı, çünkü o anda Gabriel'in dokunuşunu tekrar hissetmek için ruhunu bile satabilirdi. "Gabriel, yemin ederim."

Antonia, adamın ağzının kendi ağzının üzerine yerleştğini hissetti, sert ve talepkâr. Kısa bir an şüphe duydu ve sonra kayboldu, bir öpücüğün hissi içinde yüzüyordu. dizlerinin bağı çözüldü ve nefesi kesildi.

Gabriel'in elleri onun üzerinde gezindi, acil ve ısrarcıydı. Sıcak, ağır bir avuç içi sırtının küçük kısmına yerleşti, sonra Gömleğini çıkarmak için huzursuzca kıpırdandı. Çıplak bıraktığı teni okşadı, dokunuşuyla onu yakarken bile onu öpüyordu. Güneşin aydınlattığı yatak odasına nasıl girdiklerini tam olarak hatırlamıyordu ama Gabriel onu şilteye yasladığında, yatağın ahşap kenarının bacaklarına değdiğini hissetti.

Belli belirsiz, adamın ceketini ve kravatını çekiştirdiğinin farkındaydı. Gabriel ceketinin düğmelerini açtı ve omuzlarından itti. Yere doğru kaydığını duydu. Nefesi çoktan sertleşmeye başlamıştı. Parmakları adamın yeleğinin düğmelerini bulup çözerken, adamın ağzı çenesinden aşağıya, sonra daha da aşağıya indi. Ağzının ucunu nazikçe Dilini boğazından aşağı ve nabız noktasının üzerinden geçirerek onu titretti.

"Ah!" diye bağırdı usulca.

Bunu istiyordu. Onu istiyordu. Ne keder ne de pişmanlık olan ama yaşamı kutlayan bir duygunun içinde kendini kaybetmeye ihtiyacı vardı. Ve Gabriel son derece canlıydı. Artık sabırsızdı, yeleğini itti, gömleğinin kuyruğunu çözdü, sonra parmaklarını binici pantolonunun bandı altında gezdirdi. Adamın erkekliğinin ağırlığının karnına sıkıca bastırdığını hissetti ve parmaklarının daha aşağılara inmesine izin verdi. Ama ereksiyonunun kadifemsi ucuna dokunduğunda Gabriel dondu kaldı.

"Bekle," dedi, onu kendisinden biraz uzaklaştırarak. "Bu... bu senin için olması gerektiği gibi değil, Antonia."

"Nasıl olmalı?" diye sordu.

Onu çevirdi ve yatağa oturdu, gömleği belinde hafifçe dalgalanıyordu. "Buraya gel," dedi, Onu bacaklarının arasına çekti. "Seni yavaşça soymama izin ver, Antonia. Eteklerini öylece savurmak istemiyorum. Saf İngiliz güzelliğinle gözlerime ziyafet çekmeme izin ver."

Antonia birden utandı. Birbirlerine deli gibi saldırmak çok iyiydi. Ama yavaşlamak. Düşünmek. Bu daha zordu. Adamın elleri gömleğinin düğmelerine giderken, "Sabırsızlanıyorum," diye yalvardı.

"Yapmalısın," dedi sertçe. "Seni bir daha eskisi gibi almayacağım. Yavaş gideceğiz, Antonia. Bu sefer benim yöntemimle yapacağız."

Adamın sıcak, becerikli parmakları bedeninden aşağı doğru inmeye başladığında gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Bekle!" dedi tekrar, gözlerini açarak. "Gömleğini çıkarmalısın. Lütfen?"

Çocuksu bir sırıtışla ona baktı. "Hepsini çıkarabilirsin - belki de bu botlar hariç, ki onların da savaşmadan çıkacağından hiç emin değilim."

Antonia gülümsemeyi başardı. "Botlarınız istediğim şeye engel değil," dedi. "Onlar kalabilir. Gömlek çıkmalı."

"Majesteleri ne isterse," dedi ve tek bir hareketle başının üzerinden sıyırdı.

"Ah!" Antonia gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi. "Oh, Tanrım."

Gabriel pürüzsüz ve zayıftı, teni sıcak bir tonda Bal. Göğsü gergin bir şekilde kaslarla kaplıydı ve sadece bir tutam altın sarısı kıl vardı. Kolları da aynıydı. Hayatının baharında, dinç ve fiziksel bir adamın vücuduna sahipti. Ona doğru uzandı ve onu bacaklarının arasına çekti. "Buna pişman olacağız, biliyorsun," dedi, göğüs kafesinin hemen altındaki hassas teni öpmek için gömleğini kaldırarak. "Ama artık çok geç. Birbirimizin tadını çıkarabiliriz. İşte, çıkaralım şunu."

Şok olmuştu, Antonia'nın eteği bacaklarından aşağı kaymıştı. "Ah!" dedi yere bakarak.

"Hepsini," diye hırladı. "Hepsini çıkar, Antonia. Bu kez seninle sevişirken seni görmek istiyorum." O zaman ona baktı, gözleri öğleden sonra güneşinde altın gibi parlıyordu.

O anda, tozlu odanın ötesinde başka hiçbir şey yoktu. Dışarıda hafif bir esinti başlamış, pencerelerin etrafındaki dalları hışırdatıyordu. Uzaklarda bir yerde bir inek böğürüyordu. Güneş gökyüzünde alçalıyordu. Ama sadece onu görüyordu, talepkâr gözleri ve zayıf, sert yüzüyle. Bunu o istemişti; bunun için yalvarmıştı. Ve onun istediği şey de mantıksız değildi. Başka bir şey söylemeden uzandı ve saç tokalarını çıkarmaya başladı.

Bütün bu süre boyunca onu izledi, gözlerinde kaynayan şevk giderek artıyordu. İğneler gittiğinde, elleri hafifçe titreyerek iç çamaşırlarının geri kalanını çıkardı ve yere bıraktı. "Yüce Tanrım," diye boğuldu.

Antonia güpegündüz bir erkekle hiç bu kadar çıplak olmamıştı. Kendini garip ve biraz da kararsız hissediyordu ama adamın gözlerindeki sıcaklık güven vericiydi. "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın, hayatım?" diye fısıldadı, elleri

neredeyse saygıyla göğüslerini avuçlamak için yaklaştı. "Sadece o pembe, mükemmel meme uçları bile bir erkeği ölümden döndürebilir."

"Teşekkür ederim," dedi dürüstçe. "Sanırım sıradaki bu botlar ve çoraplar olmalı."

Yavaş, tembel bir sırtış ağzını kavislendirdi. Hafifçe meme uçlarını okşayarak onları gergin, eziyetli tepeler haline getirdi. "İsterseniz botlarınızı da çıkarabilirsiniz Majesteleri."

Başını çevirip onlara baktı. "Sanmıyorum," dedi. "Rica etsem tokaları açabilir misiniz?"

Antonia onun uzun, zarif parmaklarının çizmelerini kısa sürede çıkarışını izledi. Sonra çoraplarını teker teker, herhangi bir hizmetçinin yapabileceği kadar zekice aşağı sıyırdı. "Görüyorum ki bu konuda biraz deneyimlisin," diye mırıldandı.

"Biraz, evet," dedi son çorabı da bir kenara fırlatarak. "Tanrı biliyor ki masum değilim, Antonia. Ama sana verebileceklerim için beni kullanabilirsin."

Kulağa sert ve tuhaf bir şekilde kendini küçümseyen bir ifade gibi geliyordu. Onun için bundan daha fazlasıydı. Eminim biliyordu? Ama doğruldu ve onu azarlamak için ağzını açtığında, Gabriel'in sıcak elleri kalçalarına yerleşerek onu kendisine doğru itti. Hâlâ biraz utanmış olan Antonia bir anlığına gözlerini kapattı. O anda, dili hafifçe karnına dokundu ve onu titretip nefesini kesmesine neden oldu.

"Canım, seni memnun etmek kolay görünüyor,"

diye mırıldandı. "Evet, seninleyken, sanırım

olabilirim," diye fısıldadı, gözlerini kapattı. "Ama bilmek istediğim şey... nasıl... oh,

Tanrım! Ne-oh! Bu-"

"-hoşuna gitti mi?" diye ekledi dilini geri çekerek.

Kadın adamın omuzlarını sıkıca kavradı ve başıyla

onayladı.

Geniş, kesin elleriyle onu kaldırıp hafifçe ayırdı ve dilini kızdırmak için yeterince derine soktu. Onu soluk soluğa bırakacak kadar derine. Birkaç kez. Antonia arzu ve -öyle sanıyordu- vücudu hakkında biraz bir şeyler biliyordu. Ama çok geçmeden aslında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

"Dur!" diye bağırdığını duydu birkaç eziyetli vuruştan sonra. "Oh, lütfen. Dur."

O da hemen öyle yaptı. "Antonia?" Ses tonundaki endişe aşikârdı.

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Durmak değil," diye açıkladı. Dilinin ucunu dudağına dokundurdu. "Bu... oh! Bir gün istiyorum - demek istediğim, şimdilik... Sadece seni istiyorum."

Bir eliyle pantolonunun ve donunun kıvrımlarını itti. Antonia onun ereksiyonunu görmek için aşağı baktı. Karışık kumaştan kurtulmak. Bu... ürkütücüydü.

"Üzerime tırman," diye homurdandı.

Onun gözlerine baktı. "Ne-?"

Onu kabaca kendine doğru çekti. "Buraya gel kızım ve bakmayı kes," diye emretti.

Antonia belli belirsiz bir kahkaha atarak bir dizini yatağa koydu. Gabriel onu kucağına çekti, dizlerini araladı, sonra onu kendine doğru çekti ve ereksiyonunun sıcak ağırlığının onun sıcaklığından yukarı doğru kaymasına izin verdi, en hassas noktasını sıyrıyordu.

"Ah," diye inledi, adamın kucağında yeniden titreyerek.
"Soyunmak... istemiyor musun? Ya da uzanmak?"

"Vakit yok, tatlım." Gabriel homurdanarak ağırlığını kaydırđı ve onu hafifçe kaldırdı. Şaftının kaydığını hissetti Merkezinde tekrar lezzetli bir şekilde. Ellerini adamın geniş omuzlarına koyarak dizlerinin üzerine kalktı ve adamın ilk hamlesini karşıladı.

"Güzel. Tanrım." Gabriel'in sesi boğuk çıkmıştı. "Yüce Tanrım!"

Yavaşça ama amansızca daha derine itti, onu imkânsız gibi görünen bir şekilde gerdi.

"Aman Tanrım." Antonia deneysel olarak kendini yukarı kaldırdı,
Şaftının vücudundan çıkışının keyfini çıkarıyordu. Geri çekildi, mükemmel, tatlı bir iç çekişle nefes verdi. Bu inanılmazdı. Dizlerinin üstündeyken kontrolün çoğu ondaydı. Gabriel geniş ellerini kadının beline koydu ve onu yavaşça tekrar kaldırdı.

"Bu gerçekten... oldukça dikkat çekici," diye fısıldadı.

Gabriel güldü. "Beni işe koy, aşkım," dedi, onu izlemek için arkasına yaslanarak.

Ama Antonia bunun yerine başını eğdi ve onu öptü; dudaklarıyla ve diliyle öptü onu, o kendisini öperken ağzının içine soktu. Sanki odada bir şeyler alev almış gibiydi. Isı ve arzu, ham, duygusal bir şehvet cehennemi gibi üzerlerine yuvarlandı. Kadın defalarca dizlerinin üzerine çöktü, dilleri birbirini itip kakarken adamın üzerine çıktı. Güçlü elleri kadının belinden hiç ayrılmadı. Karnı bir çamaşır tahtası gibi gerginleşirken, yukarı ve içine daldı, onu yaktı. Onu sahipleniyordu.

Bunun -böyle bir şeyin- mümkün olduğunu hiç bilmiyordu. Gabriel ağzını onunkinden ayırıp göğsünü buldu ve meme ucunu dişlerinin arasına aldı. Isırdı, sert değildi ama canını acıtacak kadar. Yine de acı değildi. Antonia Dili sert, küçük ucun etrafında dönerek onu bir şeye doğru iterken haykırdı. Çıldırıcıydı. Kışkırtıcı. Tırnakları Gabriel'in omuzlarına saplandı. Kendini onun vücudunun tatlı, tahrik edici itişlerine kaptırdı, vuruşlarını eşleştirdi, değerli ve ele geçmez bir şey arayan aç bir fahişe gibi kendini ona doğru itti.

"Benim için gel, Antonia," diye homurdandı. "Yüce Tanrım, vahşi bir şey gibisin."

"Öyleyim." Bu ses ona ait değildi. "Kendimi... farklı hissediyorum."

"Benim için gel, aşkım," diye mırıldandı Gabriel. "Seni görmeme izin ver- izin ver-oh, Tanrım!"

Antonia içinde bir yerlerde kör edici bir ışığın patladığını hissetti. Vücudunun ona doğru kabardığını, ona teslim olduğunu hissetti, Ona talep ettiği şeyi veriyordu. Ve sonra kayboldu ve mükemmel bütünlükten başka bir şey bilmiyordu. Aynı anda hem bedensel hem de tatlı ve görkemli bir rahatlama. Kendine geldi, nefesi kesilmişti ve biraz da korkmuştu.

Aptal değildi. Arzuyu anlıyordu. Ve vücudunu... diye düşünmüştü. Ama az önce ne olduğundan hiç emin değildi. O kadar yoğundu ki, o kadar her şey vardı ki, bu biraz rahatsız ediciydi.

Artık neredeyse dümdüz yattıklarının yavaş yavaş farkına vardı. Gabriel sonunda onun altına çökmüştü ve şimdi sırt üstü yatıyordu.

"Aman Tanrım," dedi nefesinin altından. "Gabriel.... bu iyi olmayabilir."

Başını eğerek ona baktı. "Kesinlikle en iyi performansım değildi," dedi.

Antonia bir an için ona baktı. "Öyle... değil miydi?"

Güldü ve başını yatağın üzerine bıraktı. "Beş dakika benim normum değil." Yine kendi kendini yakaladı küçümseyici bir alaycılıkla. "Tanrı'ya şükür küçük bir barut fıçısı aşkım, yoksa şu anda benimle ilgili hayal kırıklığına uğramış olurdun."

Barut fıçısı. Bunun bir iltifat olduğunu düşündü. Kendini onun üzerine bıraktı, göğüsleri göğsünün hafif nemine karşı düzleşti. Adamın sıcaklığı ve kokusu onu sarmıştı. Gabriel parfüm kullanmıyordu ama onun yerine sade sabun ve harika bir şey. Ona özgü bir şey.

"Çok iyisin," diye mırıldandı, başı onun omzuna yaslanmıştı. "Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

Göğsünün derinliklerinde gürleyen bir sesle kıkırdadı. "Bana da zaman zaman böyle söylendiği oldu, evet."

Gözlerini kapattı. "Ama sen bundan daha fazlasısın, Gabriel," diye devam etti. "Sen... bana açıklayamayacağım bir şekilde dokunuyorsun. Aramızda neredeyse... metafizik bir şey var."

Dudaklarını onun şakağına dayadı. "Antonia, biz iyiyiz birlikte," dedi sessizce. "Ama bu hâlâ sadece seks. Bunu bildiğini söyle bana canım."

Antonia uykunun onu ele geçirdiğini hissetti. Kendini birdenbire iliklerine kadar bitkin hissetti. "Evet, bunu biliyorum," diye mırıldandı. "Sadece seksti. Ve sadece bu seferlikti."

Ama bu kabul Antonia'ya huzur vermedi. Onun yerine sadece verdiği sözü düşünebildi. Sadece bir kez. Şimdiden o sözlerden pişmanlık duyuyordu.

Onuncu Bölüm

Doğu'daki Aziz George kilisesi yüksek bir binaydı. Beyaz yapı, etrafındaki her şeyi cüceleştiriyordu. Pazar sabahı güneşine karşı dik duran çan kulesi, Cannon Caddesi'ne kadar uzanan ve Gabriel'in ayak parmaklarının tam üzerinden geçen bir gölge oluşturunuyordu.

"Bubbe, bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı, elini çekiştirerek. "Nedir bu, 'Hoşuma gitmiyor!' diye çıkıştı.

"Burası bir kilise, tatellah. Burası Tanrı'nın evidir."

"Senin Tanrın değil," diye mırıldandı.

Büyükannesi onun elini sıktı. "Gabriel, çocuğum, onların, bu İngilizlerin bir parçası olmayı öğrenmelisin. Birkaç yıl içinde bar mitzvah için yeterince büyümüş olacaksın, değil mi?"

Tek gözünü şüpheyile kıstı. "İngilizlerde onlardan yok, Bubbe."

"Ah, evet, ama onlara onaylama deniyor," diye cevap verdi. "Annenizin en büyük arzusu bir tane almanızdı."

Gabriel ayak parmağını kaldırımındaki bir çatlağa sürttü ve hiçbir şey söylemedi.

"Gel, tatellah," diye kandırdı. "Merdivenlerden yukarı çık ve arkada otur. Diğerleri ne yapıyorsa sen de onu yap."

Gabriel tekrar kiliseye baktı. İnsanlar şimdi yanlarından geçip kaldırım taşlı patikadan yukarı doğru ilerliyorlardı. Her yerde güzel arabalar vardı. "Benimle gelmeyeceksin, Bubbe?"

Büyükannesi elini onun yanağında gezdirdi. "Ben yapamam, ama sen yapmalısın, tatellah. Çünkü annene söz verdim, o da babana söz verdi."

"Ama onu hatırlamıyorum bile!"

Büyükannesi onun yanağını çimdikledi. "Önemli değil," dedi kararlılıkla. "O hâlâ senin baban. Ve onu asla hayal kırıklığına uğratmamalısın."

"Umm." George Kemble belli belirsiz ağzını şapırdattı. "Çok güzel çay demliyorsunuz Bayan Waters. Bir Kuzey Fujian wu-long, değil mi?"

Nellie Waters hizmetçinin masasının üzerinden ona kuşkuyla baktı. "Musbury'nin çay kutusunda ne kaldıysa o," diyerek ayağa kalktı. Hizmetçiler aldılar Her öğleden sonra saat üçte alt katta çay içerdi, ama diğerleri işlerini bitirip gitmişlerdi. "Orada, büfenin üzerinde. Kendiniz görebilirsiniz."

Kemble eliyle aşağıya doğru bir hareket yaptı. "Yerinize oturun, Bayan Waters," dedi. "Bir dük evinin nasıl işlediği hakkında öğrenmem gereken çok şey var. Acaba bana yardım edebileceğinize güvenebilir miyim?"

Kuşkusu azalmamıştı ama yavaşça oturdu. "Musbury'ye sorsan iyi olur," dedi Nellie. "Ya da Coggins'e. Onlar üst düzey hizmetkârlardır."

Kemble gülümsedi ve bir dizini diğerinin üzerine koydu. "Evet, ama onlar şirketin günlük işleyişini bilemezler. Ev," diye itiraz etti. "Özel hizmetlilerin neredeyse doğuştan kavradıkları o mahrem ayrıntılar."

"İçten içe ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Nellie Waters. "Ama peşinde olduğun şeyin dedikodu olduğunu biliyorum. Sakın beni bir

aptal, Bay Kemble."

"Ah, hayır!" dedi Kemble. "Siz aptal değilsiniz. İşte bu yüzden Bayan Musbury'den çaydan sonra bizi yalnız bırakmasını istedim."

"Sanırım hepsi çok iyi." Hizmetçinin kaşları biraz çatıldı. "Ama hanımım hakkında ileri geri konuşmayacağım."

"Ve eğer yaparsan sana kim saygı duyar?" Kemble elini ceketinin içine soktu ve işlemeli gümüş bir şişe çıkardı. Nellie'nin fincanının üzerine koydu. "Kurbağa suyu mu?"

"Ve bana içki içirilmeyecek," dedi hizmetçi kız.

"Güzel kadını, bu Cezayir'in bu tarafındaki en iyi Fransız armagnac'ıdır."

Yüzünde baştan çıkarıcı bir ifade belirdi. "O zaman küçük bir tot'un zararı olmaz sanırım."

"Hiç de değil!" dedi Kemble, boş fincanlara cömertçe bir yudum atarak.

Nellie fincanı kendisine doğru çekti. "Sizin tipinizi biliyorum efendim," dedi konyağı koklayarak. "Biliyorum ki siz Etrafta dolaşarak, her türlü soruyu soruyorsunuz. Ve buraya bunun için getirildiğinizden bir an bile şüphe duymuyorum."

Kemble suçlu bir yüz ifadesi takındı. "Aman Tanrım, gözünüzü boyamak gibi bir şey söz konusu olamaz, değil mi?"

Nellie rahatladı ve çay fincanından sağlıklı bir yudum aldı. "Bana doğrudan ne istediğinizi söyleyin efendim, belki ben de

Yardım et," dedi. "Ve belki de yapmayacağım. Ama eğer denersen
Benden bir şeyler koparırsan, zahmetine karşılık hiçbir şey alamazsın."

Kadın onu ikna etmişti. "Şey, durum şöyle Bayan Waters," diye açıkladı. "Dük, merhum kuzeninin ölümüyle ilgili bazı söylentilerden endişe duyuyor."

Kaşları birbirine çarptı. "Ne tür söylentiler?" Kemble biraz gergin bir şekilde gülümsedi. "Oh, sanırım biliyorsunuz, Mrs. Waters," diye cevap verdi. "Dediğiniz gibi, aptal değilsiniz."

"Evet, söylentilere göre zehirlenmiş," dedi hizmetçi kız. "Ve belki de öyleydi. Ama köyün tekirlerinin ne dediği umurumda değil, hanımım bunu yapmadı. Bunu yapamaz, zavallı aşkım- ve eğer bir kocayı zehirleyecek olsaydı, bu olmazdı."

Kemble bilerek başını salladı. "Elbette Lord Lambeth'i kastediyorsunuz," dedi. "Duyduğuma göre, bunu hak etmiş olmalı."

Nellie rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı. "Eh, kendini ele verdi, lanet olası aptal," dedi. "Yani bu iş bitti. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Merhum dükün ölmesini başka kim istemiş olabilir?"

"Tanrım, bir liste yap!" Nellie gözlerini devirdi. "Belki de evlendiği son iki kızın aileleri. Hizmetçilerden biri ya da ikisi. Ve Mitchley Kontu. Sınır anlaşmazlığı. Bay Cavendish'in dediğine göre, geçen yıl mahkemede görüşülmüş. Ve duyduğuma göre dük, son karısının ölümüyle ilgili sorular sorduğu için yerel sulh hakimi Laudrey'e hala çok kızgınmış."

Kemble sadece başını salladı. "Şimdiki dük bana köy doktorunun bunun potasyum nitrat olduğunu tespit ettiğini söyledi.

Zehirlenme," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu genellikle şiddetli astım için kullanılan bir ilaçtır, ama genellikle solunum yoluyla alınır. Dük çok mu hastaydı?"

Nellie'nin kaşları çatıldı. "Düğünden kısa bir süre önce göğsünü üşüttü," dedi. "İki ya da üç gün boyunca öksürdü ve korkunç bir yaygara kopardı, fanila ve tavaları ısıtır ve hizmetçileri ölümüne çalıştırırdı. Dük sağlığı konusunda çok titizdi."

"Düğünden önce mi? Sen burada mıydın?"

Nellie hüzünlü görünüyordu. "Lord Swinburne hanımefendimin yerleşmek için birkaç gün geçirmesini istiyordu," diye açıkladı. "Ve Dr. Osborne ile tanışmak istiyordu.

sanırım. Doktor üst kattaydı, kulak tüpüyle hanımımın kalbini dinliyordu.

Dükün havlamasının astıma benzediğini söyledi ve onu muayene etmeye gitti. Bir gece içinde öksürük kesildi."

"İlginç," diye mırıldandı Kemble. "Söyleyin bana, Bayan Waters, dükün cesedini daha sonra herhangi bir zamanda görme şansınız oldu mu? ölüm?"

"Evet, o sabah yaşlı Nowell'in avazı çıktığı kadar bağırdığını duyan bendim," dedi Nellie. "Dük'ün yatak odasına koştuğumda onu yere yığılmış halde gördüm."

"Olağandışı bir şey fark ettiniz mi Bayan Waters? Yüzünde belki?"

"Laudrey de tam bunu sordu," dedi Nellie. "Dudakları çok tuhaf görünüyordu. Kahverengimsi."

"Ah, anlıyorum. Söylesene, odada bir lazımlık var mıydı?"

"Elbette," dedi hizmetçi kız. "Dr. Osborne'un görmek istediği ilk şey buydu. Ezmek üzereydi. Musbury'nin oda hizmetçilerine iyi bir dayak atması gerektiğini söyledim ama doktor bunun bir belirti olduğunu söyledi."

"Nitrat zehirlenmesinden, evet," diye onayladı Kemble. "Sulh yargıcınız Bay Laudrey, Dük'ün ilaç sandığının içindekileri inceledi mi? İncelediyse ne yaptı?"

"Evet, ona gösterdim," dedi Nellie. "Bay Nowell bu iş için uygundu. O zamana kadar hiçbir şey olmadı ve iki gün sonra Coggins onu bir şekilde emekli etti. Ben de Bay Laudrey'e neyin nerede olduğunu gösterdim."

"Peki Dük'ün eşyalarına ne oldu?"

"İlaçları falan mı?" diye sordu Nellie. "Onları kutuladım ve natürmort odasına götürdüm. Her zaman söylerim, israf etme, isteme."

Kemble hemen ayağa kalktı. "Benim düşüncelerim de aynen böyle Bayan Waters," dedi gülümseyerek. "Onları bana gösterme nezaketinde bulunur musunuz?"

Nellie onu koridordan geçirdi, cebinden küçük bir anahtarlık çıkardı ve taş tezgahlı dar bir odaya götürdü. "Burada, dolabın içinde," dedi ve kahverengi şişeler ve teneke kutularla ağzına kadar dolu görünen büyük bir kutuyu kaldırdı.

"Yüce Tanrım!" dedi Kemble. "Hastalık hastası mıydı?"

Nellie bunu düşündü. "Bunu hiç duymamıştım," diye itiraf etti. "Ama ilkbaharda tuhaf bir isilik geçirmişti."

Kemble gülümsedi. "Dük sağlığı konusunda çok endişeliydi, sanırım?"

Nellie acımasızca gülümsedi. "Warneham'ın başka bir varis bırakamadan ölebileceğinden korktuğunu söylüyorlar," dedi hizmetçi kız.

kutuyu Kemble'a verdi. "Ama ben, Aziz Peter'le karşılaşmaktan korktuğunu düşünüyorum. Bence bir şey yapmıştı - hesap vermekten korktuğu bir şey."

Kemble hizmetçinin sıradışı sezgileri olan bir kadın olduğunu düşündü. Kutuyu karıştırmaya başladı. "Diş tozu, baş ağrısı tozu, safralı karaciğer damlası, boğaz ağrısı için merhem

Eklemler," diye mırıldandı. "Ve-ah ha! Bu." "İşte

bu," dedi Nellie. "Astım ilacı."

Kemble kahverengi şişeyi ışığa tuttu. "Tanrım, bu saf bir şeye benziyor," diye mırıldandı. Kapağı açtı, içine baktı, sonra da kokladı.

"Yanlış mı kokuyor?" diye sordu Nellie kuşkuyla.

"Hiç kokusu yok, olması gerektiği gibi."

"Yani olması gerektiği gibi mi?" Nellie'nin sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bu tehlikeli bir kimyasal," dedi Kemble. "Doğru koşullar altında zehirli, hatta patlayıcı." Kafasında olasılıklar dönüp dursa da, pek çok kullanım alanından söz etmedi. Şişeyi yerine koydu. "Dozaj talimatlarını göremiyorum," diye yorum yaptı. "Ne kadar aldı?"

Nellie omuz silkti. "Dük çoğu zaman kendi kendine ilaç alırdı," dedi. "Dr. Osborne'a sorabilirsiniz."

Kemble bundan hiç hoşlanmamıştı. "Düşes onun ilaçlarını hiç hazırladı mı?"

Nellie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir ya da iki kez, belki ama sadece ilk başta öksürükten uyuyakaldığı zaman. Hristiyanlara özgü bir şeydi, öyle değil mi?"

Kemble, "Ve elbette karılık görevi," diye onayladı. "Söyleyin bana, öldüğü gece evdeki hizmetçilerden herhangi biri dükün odasına girmiş olabilir mi?"

"Evet, doğru bir bahaneyle, diyebilirim ki."

"Peki eve başka kimin düzenli erişimi vardı?"

Nellie bunu düşündü. "Efendi ve Leydi Ingham haftada en az bir kez buraya gelirler," dedi. "Rektör ve karısı. Doktor gelip gidiyor - annesi de gelirdi ama leydimle ben buraya geldikten kısa bir süre sonra vefat etti - ve o gece Dük'ün misafirleri vardı. Kasabadan iki bey. Biri bir avukattı -Sir bir başkası. Diğeri de ilk eşinden olan yeğeni Lord bilmem neydi."

"Eminim Coggins onların adlarını biliyordur," dedi Kemble. "Pekala! Bu kadar o zaman. Teşekkür ederim, Bayan Waters. Çayımızı bitirelim mi?"

Tam o sırada, kaldırım taşlı geçidin ilerisinde küçük bir çığlık duyuldu. Nellie kaşlarını çattı ve kapıyı çekerek açtı. "Bu bulaşıkhaneden Jane olmalı," dedi. karanlık bir şekilde. "Zavallı çocuk. Biri o şeytanı iğdiş etmeli."

Bulaşıkhaneye doğru yürümek ister gibi hareket etti, ama Kemble onu kolundan tutarak engelledi. "Oh, hayır, Bayan Waters," dedi tatlı bir sesle. "Bana izin verin."

O akşam sekiz kişi yemekteydiler. Gareth, masanın üzerinde, omuzlarının hemen üzerinden kesilmiş koyu mor bir elbise giymiş olan Antonia'ya bakmamaya çalıştı. Elbette başaramadı ve Rahip Hamm'ın üst sınıflar arasında hayırseverliğin önemi üzerine yaptığı uzun soluklu konuşmaya zar zor katıldı.

Bayan Hamm güzel, canlı bir esmerdi ve kocasının ağırbaşlı tavrını yetenekleriyle dengelemek için elinden geleni yapıyordu.

başkalarını da sohbete dahil etmek için. Bununla birlikte, bir din adamının karısı olarak statüsü onu Rothewell'in daha agresif flörtleri için sınırların dışında bırakıyordu. Bu nedenle baron, hiçbir kandırmanın onu harekete geçirebilirdi.

Yemek sona ererken Antonia, beyefendiler portolarının tadını çıkarırken büyük çekilme odası için kahve hazırlanmasını emretti. Hanımlar kendi aralarında gülerek odadan çıkarken, Gareth Antonia'nın kendisine doğru son bir veda bakışı attığını gördü. Hem tatlı hem de son derece bilgili bir bakıştı bu. Dizlerinin biraz zayıfladığını hissetti. Bu çok kötüye işaretti.

Knollwood'da, "Ben güçlüyüm, Gabriel," demişti. Beni hafife alma.

Yapmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun onu düşürecek güce sahipti. Ama sonunda tatmin olmadan ayrılanın kendisi olacağından korkuyordu. Antonia ve Warneham hakkındaki gerçek ne olursa olsun, Gareth onu derinden önemsemeye başlamıştı. Kendini ona anlatacak şeyler bulmuştu.

daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştı - Luke'tan beri Neville onun zavallı postunu kurtarmış ve onu kendi başına bir şeyler yapma yoluna sokmuştu.

Ama birinin hayatıyla ilgili birkaç üzücü ayrıntıyı paylaşmak samimiyet değildi ve Gabriel de öyle olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Belki de Xanthia'nın hoşuna giden şey buydu. O asla ona geçmişi hakkında hiçbir şey sormamıştı. Belki de Luke ona bilmesi gereken her şeyi sessizce anlatmıştı. Ve belki de bu bilgi onu ona gerçek bir bağlılık duymaktan alıkoymuştu. Ya da belki de sadece eski geçmişi umursamamıştı. Xanthia nadir rastlanan türden bir kadındı; duygularıyla yaşayıp duygularıyla ölmeyen bir kadın. O soğukkanlıydı- Başı dikti ve ona çoğu zaman soğukkanlı görünmüştü.

Antonia ikisi de değildi. Gareth onun kalbini koluna takan türden bir kadın olduğunu şimdiden hissedebiliyordu. Antonia aşık olduğunda, bu derinden, umursamazca olacaktı ve hayatın her yönünü sevgilisiyle paylaşması gerekecekti. Sadece Antonia'nın kendisine derinden aşık olmaması için dua ediyordu. Kendisini aÇan türden bir yakınlığa ihtiyacı olacaktı, çünkü kimseyle paylaşmaya katlanamayacağı çok fazla Çey vardı. Ve Antonia'nın ihtiyacı olan son şey de başka bir boş evliliğe hapsolmak.

Kapı artık kapalıydı ve Gareth porto tadını kaybetmişti. Rothewell kokulu bir sigara yakmıştı ve Dr. Osborne bunun için onu azarlıyordu. Rothewell'in gözleri kararmıştı, bu da onun kasvetli ruh hallerinden birinde olduğunu açık bir işaretiydi.

Şarap getirildikten sonra kısa bir süre oyalandılar, sonra Rothewell çerağını söndürdü ve çekilme odasına doğru yöneldiler. Koridorun yarısında Gareth durdu ve Rothewell'in omzuna hafifçe dokundu. "İyi misin, eski dostum?"

"Yeterince iyi olduğunu söyleyebilirim." Baronun sesi

düzdü. "Burada, taşrada canın sıkılıyor," dedi Gareth.

"Ve Xanthia'yı özlüyorum. Kabul et."

Rothewell'in gözleri karardı. "Hayır, ben onun için endişeleniyorum," dedi. "Bu Nash denen adam hakkında gerçekten ne biliyoruz, Gareth? Neden onu Adriyatik'e kadar götürmek zorunda?"

Gareth gülümsedi. "Xanthia'nın onu seçtiğini biliyoruz," dedi. "Ve kararlarının her zaman doğru olduğunu. Belki de son zamanlardaki ruh halin daha çok kendinle ilgiliydi. onun hayatındaki değişimden ziyade sizin hayatınızdaki boşluk mu?"

"Bugünlerde tam bir filozof oldun," dedi Rothewell sinirli bir sesle. "Buna ihtiyacım yok, lanet olsun sana. Benimkine burnunu sokmadan da yeterince derdin yok mu senin?"

Gareth sırtıttı. "Bana yardım etmeye geldin," diye karşılık verdi. "Ben de bu iyiliğe karşılık vermek zorunda hissediyorum kendimi."

Rothewell son bir kez karanlık bir bakışla Salonda. "Yeni aşık olmuş bir adam kadar sinir bozucu bir şey yoktur, Gareth," diye homurdandı. "Dikkat et de daha kötü bir şeye dönüşmesin."

"Aşık değilim," dedi Gareth sessizce. "Ben sadece - şimdi, az önce kullandığın kelime neydi? - evet, endişeliyim."

Rothewell yüksek sesle homurdandı. "Ve ben de Nil'in

kraliçesiyim." "Bak, Kieran," dedi Gareth, yumuşayarak.

"Haklıydın.

Kemble'ı buraya getir. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse dost bir yüz görmek çok iyi geldi ama benim yüzümden acı çekme, eski dostum. Ne zaman istersen kasabaya dön. Biliyorsun, eğer seni sana ihtiyacım var."

Rothewell ikircikli bir tavırla, "Evet, belki," dedi.

Birlikte, diğer beyefendilerden birkaç dakika sonra salona girdiler. Hanımları Bay Kemble ile hararetli bir sohbe dalmış buldular.
Emziren domuz.

Gareth diğer beylere oturmalarını işaret etti. Herkes yerini aldığında, "Metcaff nerede?" diye sessizce sordu.

Kemble elini salladı ve şeker maşasını kâsenin üzerine koydu. "Oh, bulaşıkhanede küçük bir aksilik oldu," diye cevap verdi. "İstemedem parmaklarından birini kırdım, belki de iki ya da üçünü."

Gareth sesini alçalttı. "Ne yaptın?"

"Oh, boş ver!" dedi Kemble. "Şimdi sizi ayrıntılarla sıkmayacağım. Kahve alır mısınız, Majesteleri?"

"Bunu yapacak hizmetçilerimiz yok mu?"

Kemble gülümsedi ve boş bir sandalyenin arkasını sıvazladı. "Peki ben neyim, Majesteleri? Yılanbalığı yemi mi?"

Başka çaresi kalmayan Gareth, onu konuklara beceriksizce yeni sekreteri olarak tanıttı. Sör Percy ve Rahip Hamm, kahvelerini servis eden kişiyle tanıştırdıkları için biraz şaşırılmış görünüyorlardı ama Kemble bunu görmezden geldi. "İkinizle de tanışmak bir zevk, eminim," dedi ve fincanları dolaştırdı. "Elbette, Dr. Osborne'la zaten tanışmıştım."

Osborne fincanını aldı. Doktor, "Evet, Bay Kemble Londra'dan gelirken bazı acı verici sarsıntılar geçirdi," dedi. "Umarım Epsom ıslatıcısı biraz rahatlatmıştır?"

"Oh, kendimi çok daha iyi hissediyorum!" Kemble gülümsedi. "Böyle küçük bir köy bu kadar yetenekli bir hekime sahip olduğu için çok şanslı, Dr. Osborne. Harley Street'e taşınmak ve moda olmak istemediğinizi merak ediyorum."

"Ah, bizim Dr. Osborne'u tanımıyorsunuz!" dedi Sir Percy. "Küçük köyümüzden asla ayrılmayacak."

Leydi Ingham, "Gerçekten de öyle olmayacak," diye onayladı. "Ve burada hoş bir hikaye yatıyor."

Rothewell sıkılmış görünüyordu. "Gerçekten mi?" dedi kuru bir sesle. "Elbette dinleyelim."

"Lütfen, Leydi Ingham," diye itiraz etti doktor. "Benimkinden daha ilginç binlerce hikâye olduğunu düşünüyorum."

Ama Leydi Ingham onu başından savdı. "Bayan Osborne bana, oğlu çok genç bir adamken ve köyde oldukça yeniyken, Dük'le tesadüfen karşılaştığını söyledi. En sevdiğim doru kısrak," dedi. "Dük bu ata çok düşküncü - ah, canım, adı neydi, Dr. Osborne?"

"Annabelle, belki," dedi isteksizce.

"Evet, öyle olabilir - her halükârda topallamaya devam etti." Leydi Ingham şimdi kuvvetle başını sallıyor ve sarığındaki mor tüylerin kuvvetle zıplamasına neden oluyordu. "O ve Genç Osborne bineğini neden eve götürdüğüne dair bir sohbe daldı ve Osborne keten tohumu yağı ve... Tanrı beni korusun, hiç hatırlayamıyorum..."

"Ak söğüt," diye yanıtladı doktor neredeyse isteksizce. "Ve biraz da karakafes otu, belki."

"Ve atı kurtardı!" dedi Leydi Ingham. "Bir daha asla topallamadı ve Osborne'un bilimsel zekasını ve köyde doktor olmadığı gerçeğini göz önünde bulunduran dük, Osborne'u böyle bir kariyer için eğitmeyi teklif etti."

"Ne kadar büyüleyici bir hikâye," dedi Lord Rothewell, alaycılığı artık çok belli oluyordu.

Doktor omuz silkti. "Botanik ve doğa bilimlerine karşı bir sevgim vardı," diye açıkladı. "Ve ben sadece doğru yerde ve doğru zamandaydım. Ekselansları Oxford'daki eğitimimi finanse etme konusunda çok cömert davrandı."

Leydi Ingham şimdi kendini yelpazeliyordu, anlaşılan hikâyenin heyecanı fazla gelmişti. "Dük her zaman cömert bir adamdı," diye açıkladı. "West Widding'de yaptırdığı o güzel tuğlalı çalışma evini bir düşünün!"

"Bir ıslah evi mi?" dedi Rothewell. "Ne kadar da hoş."

"Eminim yoksullar da çok sevinmiştir," dedi leydi

hazretleri.
bir koklama ile.

"Kilisenin çatısını tam da bu şekilde değiştirdi," diye açıkladı Rahip Hamm. "Bir Haziran ayında genel bir bağış çağrısı yapıldı - Aziz Alban Yortusu'ydu, görüyorsunuz - ve ayinden sonra bana geldi ve tüm masrafları karşılamayı teklif etti."

"Hatırlıyorum," dedi Leydi Ingham. "St. Alban'daki ilk yılınızdı."

Gareth, Bayan Hamm'ın yer değiştirmeye başladığını fark etti.
sandalyesinde rahatsız bir şekilde oturuyordu. Hâlâ misafir odasında dolaşan Kemble, dikkatle ama ihtiyatla her hareketini gözlemliyordu.

Bu mutlu alışveriş boyunca Antonia hiçbir şey söylemedi. Ama ölüsüyle ilgili konuşmaya başlayınca Sonunda kocası uzaklaştınca, hemen whist oynamayı önerdi. İki takım oluşturuldu, ama Rothewell gecenin geri kalanını Bayan Hamm'a bakarak geçirdi ve Gareth'ın konyağını içerken.

Ancak çok geçmeden çile sona ermiş ve tüm konuklar kapıdan dışarı ya da merdivenlerden yukarı gönderilmişti. Kemble onu soymak için yukarı çıktığında Gareth, "Pekâlâ," dedi. "Azizler Kilisesi'nde ibadet ettiğim için kendimi arınmış hissediyorum. Bu gece Warneham'da. Değil mi?"

Kemble, Gareth'ın paltosunu çıkararak, "Leydi Lovely ile aranız düzelmezse burada can sıkıntısından öleceksiniz majesteleri," diye uyardı. "Eğer Michaelmas'a kadar şansınız yaver gitmezse, hızlıca Kasabaya geri dönmenizi ve o vahşi malikâne müdürünü görevinin başında bırakmanızı öneririm."

Gareth'ın dilinin ucunda, küstah şeytana Leydi Lovely ile şansının çoktan yaver gittiğini söylemek vardı ama Antonia ile olan ilişkisinin iyi şans olarak tanımlanabileceğinden emin değildi. Bu gece, kâğıt oynarlarken onu izlerken, kalbi kör bir çakıyla oyuluyormuş gibi hissetmişti. O kadar güzel görünüyordu ki. Neredeyse coşkuluydu. Yanaklarında kararlı bir parıltı vardı ve rahmetli kocasından bahsedilene kadar ortaya çıktığında, etrafındaki her şeyle tamamen meşgul olmuştu. Gareth'ın deneyiminde ilk kez, Antonia mutlu bir kadın olduğunun tüm işaretlerini vermişti.

"Pazartesi akşamı yemeği," diye mırıldandı biraz çekinerek. "Malikânenin lordu komşularının refahıyla ilgileniyor görünmek için bunu mu yapmalı?"

"Oh, bu o mu?"

Gareth omuz silkti. "Ben nereden bileyim? Bu kuzenimin geleneğiydi, benim değil."

Kemble paltoyu soyunma odasına götürdü. "Aristokratlar arasında pek çok müşterim ve dostum var, Majesteleri ve hiçbirisi haftada bir kez kilise papazıyla yemek yeme zahmetine katlanmıyor," dedi. "Bırakın yerel beyefendiyi. En azından Osborne esprili ve ilginç biri ama-"

"Ama ne?" Gareth onu soyunma odasına kadar takip etti ve giderken kravatını çözdü. "Bu akşam yemekleri çok sıkıcı bir iş, o yüzden beni bundan kurtaracak bir planın varsa duyalım."

"Hayır, öyle değil," dedi Kemble dalgın dalgın. "Ben Osborne'u düşünüyordum."

"Evet? Ne olmuş ona?"

"Bu gece kahve içerken, Leydi Lovely'ye biraz fazla uzun süre baktığını ve oyalandığını düşündüm," dedi. "Ve neredeyse ıslık ıslık görünüyordu. Oyun devam ediyor mu? ne düşünüyorsun?"

Gareth kanının kabardığını hissetti. "Osborne mu? Antonia ile mi?" Kemble omuz silkti. "Bana bakmayın. Daha yeni geldim."

Ama gerçek şu ki, Gareth da bunu merak etmişti. Selsdon'daki ilk gecesinde dinlenme odasındaki sahneyi hatırladı. Doktor onun ellerini tutmuş ve -Gareth Antonia'nın gözlerinin içine baktığını düşünmüştü. Ama o zamandan beri hiçbir şey olmamıştı. "Sanırım yanılıyorsunuz," dedi. "Adam onun doktoru ve o da-"

"-Deli, ya da aşığıda öyle diyorlar," dedi Kemble, Gareth'in yeleşini çıkarırken.

Gareth ona ters ters baktı. "Bunu benim ağzımdan duruşma," diye homurdandı. "Ve bunu yapan bir sonraki kişiyi işten atacağım - buna sen de dahilsin, Kemble."

Kemble uzun bir süre ona baktı, sonra kesik kesik kahkahalar attı. "Ne yani, beni kasabanın sıkıcı angarya işlerine geri dönmeye mi zorlayacaksın?"

Gareth, Kemble'in muhtemelen baskı altında burada olduğunu unutmuştu. "O deli değil," diye tersledi. "Ne? Osborne bunu bugün mü söyledi? Zavallı adamdan başka ne kopardın? Şeytan mı?"

"Madem bahsettiniz, ilginç bir ziyaret oldu."
Kemble dalgın dalgın konuştu. "Düşesin masum olduğuna mı inanıyor yoksa suçun bir kısmını kendi üzerine alarak onu mu koruyor bilemiyorum."

"İkisi de olabilir," diye homurdandı Gareth.

Kendini aniden ve aşırı derecede yorgun hissetti. Her seferinde
Gün geçtikçe Warneham'ı kimin öldürdüğünü daha az, Antonia'yı ise daha çok önemsiyordu. Osborne onun bazen çevresinden koptuğunu söylemişti.
"rahatsız devletler" olarak adlandırmıştı.

Ancak son birkaç gündür Antonia biraz daha odaklanmış görünüyordu. Gareth tesadüfen evin içinde ona rastladığında, daha çok
Hayal kurmak yerine aktif olarak bir şeyler yapıyordu - mektup yazıyor ya da çiçek düzenliyordu-. Ama bir keresinde, uyuyamadığında, kütüphaneye indiğinde Antonia'yı geceliğiyle otururken bulmuştu ve oldukça sersemlemiş görünüyordu, hizmetçisi eğilmişti

üzerine titriyordu. Bayan Waters onu görmüş ve bir parmağını dudaklarına götürmüştü. Gareth üst kata geri dönmüştü. Antonia yine uyurgezerlik yapıyordu.

Kemble, Gareth'ın düşüncelerini bölerek, "Osborne düşesin iyileşmekte olduğunu söylüyor," dedi. "Bir zamanlar olduğundan daha az ilaca ihtiyaç duyuyor. Bu da bana şunu hatırlatıyor. Bu sabah onu görmeye gittiğimde, küçük ve şirin bir salonda oturuyordum."

"Evet, mavi olan, evin önündeki mi?" Gareth ona buruşuk kravatı uzattı.

Kemble uzatılan eli fark etmemiş gibiydi. "Orada bir portre gördüm," diye devam etti. "Koyu renk saçları ve gözleriyle oldukça dikkat çekici genç bir kadın. Tanıdık geliyordu."

"Hayal meyal hatırlıyorum. Kim o?"

"Osborne'un annesi, dedi," diye yanıtladı Kemble. "Bayan Waters da ondan bahsetti ama bu daha sonraydı. Bu sabah portrenin tanıdık geldiğini düşündüm ama o anda bir isim koyamadım."

"Bayan Osborne olduğunu tahmin etmeliydim," dedi Gareth.

Kemble bu alaycılığı fark etmedi. "Onu tanıdığım zaman Bayan de la Croix'ydı," dedi. "Celeste de la Croix. Evet, gerçekten haklı olduğumu düşünüyorum."

"Celeste de la Croix kimdi?" diye sordu Gareth.

"Tanrım, Batı Hint Adaları'nda sıkışıp kalmışsınız!"

dedi.

Kemble. "Ama siz de çok gençsiniz. Celeste de la Croix yüksekten uçan biriydi ve çok kısa bir süre Londra'nın

gözdesiydi."

"Fahiſe mi?"

Kemble, "Gerçekten de çok aranan biri," dedi. "Son günlerini kırsalda geçirmek için buraya çekilmiş olmalı. evcimenlik."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gareth kuşkuyla. "Sen de daha çocuk sayılırdın."

Kemble'ın iç gözlemi azaldı ve canlı etkinliği geri döndü. "Annem bir fahişeydi," dedi Gareth'ın elinden boyun örtüsünü kaparak. "Belki de zamanının en ünlüsüydü."

"Annen bunu biliyor muydu Celeste?"

Kemble soyunma odasına geri dönerken, "Annemin skandal yaratan arkadaşlarından oluşan bir maiyeti vardı," dedi. "Ve evet, bir süre için, la Belle Celeste de onların arasındaydı. Ama o çok güzeldi ve annem bu tür kıyaslamalara uzun süre katlanamadı."

"Yani Osborne doktorun gerçek adı değil mi?" dedi Gareth omzunu soyunma odasının kapısına dayayarak.

"Herhalde öyledir," dedi Kemble. "Celeste de en az senin kadar Fransız'dı."

O bunları düşünürken, Gareth yan masaya gidip iki konyak doldurdu. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu Kemble'a bir bardak uzatarak.

Kemble bir parmağını yanağına vurdu. "Şey, Warneham'ın misafirleri hakkında biraz bilgi edindim. Cinayet," diye cevap verdi. "Sir Harold Hardell, bir avukat ve Dük'ün eski okul arkadaşı, ayrıca ilk karısının yeğeni, Lord Litting. İkisi de tanıdık geliyor mu?"

Lord Litting. Gareth onu çok iyi hatırlıyordu. "Litting çocukken yazlarını sık sık Selsdon'da geçirirdi," diye açıkladı. "Düşes onun Cyril üzerinde olgunlaştırıcı bir etkisi olduğunu düşünüyordu. Ama aslında biraz zorba biriydi. Adını hiç duymadığım bir avukattı."

"Oh, pekala!" dedi Kemble. "Sesleri hendek suyu gibi sıkıcı geliyordu. Şimdi, dedikodulara dönersek-"

"Yüce Tanrım, ilk kırk sekiz saatinde başka ne öğrenmiş olabilirsin ki?" Gareth ocağın yanına oturdu ve konyağın yarısını attı.

"Hayret edersiniz!" dedi Kemble. "Şu huysuz uşak Metcaff'ı al, bu arada o seni hor görüyor. Sen biliyor musun?"

"Evet." Gareth bakışlarını sertleştirdi. "Bu da bana onun parmaklarına ne yaptığını hatırlatıyor."

"Ah, şu!" dedi Kemble, elini cebine sokarak. "Bulaşıkhanede küçük bir kaza oldu. Ben bunu giyerken elime çarptı."

Gareth yere bakınca, üzerine dört parmak deliği açılmış ağır bir pirinç parçası gördü. Etrafta bunlardan çok görmüştü. özellikle de hava karardıktan sonra. Ve ne olduğunu hemen anladı. "Allah kahretsin!" diye patladı, ama bardağını çarparak indirdi. "Yine o zavallı mutfak hizmetçisiyle mi ilgileniyordu? Geri kalan parmaklarını da kıracağım."

Kemble, "Bu sefer o kadar ileri gitmedi," diye onu temin etti. "Şimdi, Bay Metcaff'ın gazabına uğramak için ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Hiç de bile," diye tersledi Gareth. "Buraya gelmeden önce beni küçümsüyordu, çünkü ben bir Yahudiyim, bilmen gerekiyorsa."

Kemble omuz silkti ve pirinç parayı cebine geri koydu. "Evet, kısmen öyle."

Gareth ona tuhaf tuhaf baktı. "Peki, bütün olarak nedir o zaman?"

"Kıskançlık," dedi Kemble kesin bir ifadeyle. "Metcaff, yaşlı dükün ikinci adamı."

Gareth ona baktı. "Söylemiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bayan Musbury söylüyor ama bunu ondan öğrenmem iki günümü aldı. Dük üst kattaki hizmetçilerden birini hamile bırakmış. Bayan Gottfried hiç dedikodu duymadı mı?"

Kemble büyükannesini nereden öğrenmişti? Gareth bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Burada kimse onunla konuşmadı," diye itiraf etti. "Selsdon sakinleri onu Knollwood'da burnumu silmek ve yulaf lapamı yedirmek için tutulmuş bir hizmetçi olarak görüyorlardı, böylece onunla uğraşmak zorunda kalmayacaklardı."

"Çok yazık," dedi Kemble düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım Bayan Hamm'dan da haberi yoktu. Bu çok yeni olmalı."

"Bayan Hamm?"

"Dük bir keresinde onu baştan çıkarmıştı," dedi Kemble.

"Rektörün karısını baştan mı çıkardı? Yüce Tanrım, hiçbir şey kutsal değil mi?"

"Evet, Dük'ün hafızası - o dalkavuk Leydi Ingham'a göre!" Kemble güldü. "Bayan Hamm ona pek o kadar saygı duymuyor gibi görünüyor."

Gareth homurdandı ve konyağını yudumladı. "İnsanın aklına acaba baştan mı çıkarıldı yoksa daha kötü bir şey mi oldu sorusu geliyor."

"Daha kötü bir şey, topluyorum," dedi Kemble biraz acımasızca. "Ama Dük'ün gücü düşünülduğünde, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Kimse ona inanmazdı," dedi Gareth. "Başta kocası olmak üzere - çünkü kocasının buna gücü yetmezdi."

Kemble, "Evet, kısa bir süre sonra da rektör o çok övündüğü yeni çatıyı yaptırdı," diye ekledi. "Quid pro için bu nasıl quo? Ve zavallı kadın, ikisinden biri ölene kadar haftada bir kez o piçle yemek yemek zorunda kaldı. İşlerin böyle yürümesi komik."

"Yüce Tanrım," dedi Gareth tiksintiyle. "Bütün köy iliklerine kadar çürümüş mü?"

"Bu küçük köyler her zaman öyledir." Kemble konyağını ışığa tuttu. "Toplumsal bir mikrokozmosu gibidirler, tüm endişeleri, günahları ve açgözlülükleriyle birlikte- Tecrübelerime göre, onla çarpılır."

"Çok neşelisin, değil mi?" Gareth sandalyesine daha da gömüldü. "Söylesene, bu akşam yemekte Warneham'ı istemeyen biri var mıydı? Öldü mü? Leydi Ingham? Sör Percy? İnsanlığa olan inancımı biraz olsun tazeleyin."

"Pekâlâ, Leydi Ingham, sanırım," diye kabul etti Kemble. "Kocasına gelince, ne iskeletler olduğunu kimse bilemez."

dolabında saklı. Belki de Warneham'la aralarında bir şeyler vardı?"

"Sör Percy mi?" dedi Gareth küstahça. "O sadece zararsız yaşlı bir aptal!"

"Evet, ama korkarım o da en az onlar kadar züppe," dedi Kemble kesin bir tavırla.

"Eğer o dırdırcı karısıyla yatmak zorunda kalsaydım, ben de seçeneklerimi değerlendirirdim." Gareth dirseğini sandalyenin koluna dayadı ve başını koltuğa yasladı. Şakakları çarpmaya başlamıştı. "Peki bu küçük skandaldan sana kim bahsetti? Mrs. Musbury, umarım?"

"Aman Tanrım, hayır!" dedi Kemble. "Şeker maşasıyla eğildiğimde Sör Percy kışımı yakaladı."

"Bu iğrenç," dedi Gareth.

"Senin için söylemesi kolay," dedi Kemble. "O senin kışın değildi. İnan bana, iğrençten de beterdi."

"Tanrım." Gareth başını salladı. "Bütün bunlardan ne anlıyorsun?"

"Arka tarafımı çekici buluyor," dedi Kemble. "Ve dürüst olmak gerekirse, benim yaşıma göre, gerçekten oldukça düzgün. Yani, belki biraz daha az belirgin olabilirdi. Ama uygun bir terzilikle-"

"Oh, kışını değil, Tanrı aşkına!" Gareth tersledi. "Bunların hepsi!"

Tam o sırada kapı açıldı ve Rothewell içeri girdi, oldukça dağınık görünüyordu.

"Bakın kedi ne getirmiş!" dedi Kemble.

Rothewell gözünü bile kırpmadı. "Kimin kışını Tartışıyor musunuz?" diye sordu, ocağın diğer tarafındaki sandalyeye çökerek. "Bu gece Bayan Hamm'la ilgili olanı oldukça beğendim. Sizce bir umut var mı?"

"Hayır, biz de benimkini tartışıyorduk," dedi Kemble, ceketinin kuyruğunu yukarı kaldırarak. "Ne düşünüyorsun? Çok mu yuvarlak? Yoksa doğru mu?"

Rothewell tek gözünü kıstı. "Soluna dön." Kemble öyle yaptı.

"Bence gayet iyi," dedi baron. "Şimdi, siz ikinizin biraz daha konyağı var mı?"

Gareth sadece başını salladı, sonra bir bardak daha doldurmak için ayağa kalktı. "Söyle bana, Kieran," dedi ve kadehi eline sıkıştırarak, "bir asilzadenin hizmetkârlarından birini dövmesi çok mu kötü bir şey?"

Rothewell biraz daha dik oturdu. "Eğer hak ediyorsa, sanmıyorum," dedi, yüz ifadesi aydınlanarak. "Seni destekleyeceğim, eski dostum. Biz kimi döveceğiz?"

"Şu kaba uşak, Metcaff," dedi Gareth sessizce. "Hizmetçilerden biriyle ilgileniyor."

Rothewell omuz silkti. "Ama bu işler böyledir, eski dostum," dedi. "İnsan doğası işte."

"İnsan doğası mı?" Gareth öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti. "Kendinden daha küçük ve daha zayıf birine Kendin mi? Tanrı aşkına, zavallı kız sıırıslıklam olsa 90 kilo gelmez."

Baron şaşkın görünüyordu. "Peki, gerçekten bir şey yaptı mı?"

Gareth şömineye doğru ilerledi. Çizmelerini çamurluğun üzerine koydu ve soğuk ocağa baktı. "O henüz Eğer kastettiğiniz buysa, ona tecavüz etti," diye hırladı Gareth. "Ama durmayacak. Onun gibiler asla durmaz."

"O zaman onu işten atmalısınız," dedi Rothewell. "Kız yaşamak ve çalışmak için güvenli bir yeri hak ediyor."

"Eğer onu kovarsam, barbarlığını başka bir yere taşıyacaktır," dedi Gareth ocağa doğru. "Avlamak için başka bir kurban bulacaktır."

"Yel değirmenleri! Yel değirmenleri!" diye bağırdı Kemble soyunma odasından. "Yine yel değirmenlerine doğru gidiyorsun, Alonso."

"Kemble haklı," dedi Rothewell sessizce. "O huysuz piçi kov ve bırak gitsin, Gareth. Dünyanın tüm sorunlarını çözemezsin."

Ancak Gareth bunu tamir edebilmesi gerektiği hissinden kaçamadı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde çamurluğa tiksintiyle itti. Mermeri sıyırdı ve şöminenin altındaki sütuna çarptı. Lanet olsun, hemen gidip o kibirli şeytanı yatağından sürüklemek istiyordu.

Rothewell onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Aşırı tepki veriyorsun, eski dostum," dedi sessizce. "Sadece otur ve işini bitir. Brendi. Yarın yeterince iyi olacak."

O halde yarın olacaktı. Gareth isteksizce misafirlerinin yanına ve sandalyesine döndü. "Gel bize katıl, Kem," diye emretti. "Kızartacak başka balıklarımız var."

Kemble soyunma odasından çıktı ve ağırbaşlı bir zarafetle yerine oturdu. "Aklınızda özel bir balık var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Gareth karanlık bir sesle. "Herkesin sürekli bahsettiği şu JP'yi bulmanı istiyorum - adı neydi?"

"Bay Laudrey, sanırım."

"Evet, Laudrey." Gareth karanlık, içten bir gülümsemeye sandalyesinde rahatladı. "Onu bul, Kem. Sonra da kızartma tavasının altına bir ateş yak. Ne bildiğini öğrenmek istiyorum."

On Birinci Bölüm

Ağır botların sesi merdiven boşluğunda yankılandı ve ardından gelen kapı vuruşu keskin ve kesindi. Gabriel kapıyı açtığında subay üniforması giymiş uzun boylu bir adamın endişeyle kendisine baktığını gördü. Arayan kişi 20. Hafif Süvari Birliği'nin özenle işlenmiş şakosunu ve kırmızı kuşağını giyiyordu ve Gabriel bir an için onun babası olabileceğini düşündü.

"Rachel Gottfried'i arıyorum," dedi adam, tertemiz beyaz eldiveninin içinde taşıdığı mektuba bakarak.

Gabriel tereddüt etti. Ama arayan kişi ne de olsa bir memurdu. "Büyükannem sinagogda," dedi. "İçeri gelip beklemek ister misiniz?"

Adam şapkasını ve mektubunu bir kenara bırakıp Gabriel'in küçük salon sandalyelerinden birine oturdu. Garip ve biraz da gergin görünüyordu. Boğazını temizledi. "Siz... Siz Gabriel olmalısınız," dedi sonunda. "Gabriel Ventnor?"

Gabriel ciddiyetle başını salladı.

Memur neredeyse irkiliyordu. "Evet, Gabriel," dedi sessizce. "Whitehall'daki Savaş Ofisi'nden geliyorum. Ben, ben "Korkarım ki kötü haberler getirdim."

Gabriel yere bakınca adamın küçük ve kahverengi bir şeyle oynadığını gördü. Gabriel kaçınılmazlık hissiyle elini uzattı. Memur küçük tahta maymunu avucuna koydu, sonra Gabriel'in parmaklarını yavaşça onun etrafına kapattı.

Baron Rothewell Surrey'de bir hafta daha kaldıktan sonra huzursuzluk onu iyice ele geçirdi ve Londra'nın cehennemine geri sürükledi. Gareth onun gidişine üzülmüştü. Bay Kemble uşak ve sekreter olarak devam etti.

Selsdon ve Aşağı Addington sakinleri hakkında her gün yeni ve bazen de iç gıcıklayıcı haberler. Şimdiye kadar, Hiçbirinin yaşlı dükün ölümüyle pek bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu, düşesin omuzlarındaki şüpheyi de kaldırmadılar ama Gareth garip bir şekilde kendinden emin hissediyordu.

Kemble her gün Town'a bir sürü mektup gönderiyordu. Gareth nedenini sormadı. Bilmemesinin daha iyi olacağından nispeten emindi. Mektuplar ona aynı şekilde geri döndü. Gareth, Metcaff'ı bizzat kovdu. ve bir referans olmadan. Uşak şaşırılmış görünmüyordu ve gözlerinde intikamcı bir parıltıyla oradan ayrıldı. Efendisinin verdiği açık çekle harekete geçen Bay Watson, bir tomar banknotla kasabaya gitti ve bir ressam, dört marangoz ve taş ustaları ile hendek kazıcılarından oluşan rengarenk bir ekiple döndü.

Knollwood'un çevresine Fransız drenajları yerleştirmek, modern iniş boruları kurmak ve bir yeraltı kaynağından şüphelenilen mahzenlerin bir kısmını ortaya çıkarmak için. Kaynak daha sonra düzgün bir şekilde kapatılacak ve iyi bir işe yarayabileceği mutfaklara kadar borulanacaktı. Marangozlar içeride kaldı, söküp çekiçlediler. Gareth başını sallamaya ve banka dekontlarını imzalamaya devam etti. Tüm bu proje tamamen akıl sağlığını korumak için tasarlanmış bir savunma mekanizmasıydı. O ve Antonia tekrar baş başa yemek yemeye başlamışlardı. Bu neredeyse katlanabileceğinden daha fazlaydı. "Sadece bu seferlik" sözleri aklından çıkmıyordu.

Bir sabah onu bahçede gördüğünde hava hâlâ alışılmadık derecede sıcaktı. Tesadüfen, Antonia'yla ilk kez karşılaştığı krem rengi sabah odasına girmişti. Bugün, balık çeşmesine bakan pencerelerden onu görebiliyordu. Taş banklardan birinde tek başına oturuyordu.

Ayaklarının dibinde sepet, bakışları şimşir ağaçlarının derinliklerine odaklanmıştı.

Gareth uzaktan bile bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyordu. Omuzları esintiye doğru biraz eğilmişti ve siyah kaşmir elbisesinin uçlarını tutuyordu. Omuzlarından kaymış olan şal, göğüslerinin altında garip bir şekilde düğümlenmişti. Sağ elinde bir kâğıt parçası tutuyordu ama buruşmuştu. Rüzgâr şiddetini artırmıştı ve Gareth'in açısından bakıldığında, neredeyse fıskiye'nin sularının yolu üzerindeymiş gibi görünüyordu. Bir şeyler çok yanlıştı.

Aralarında nazik bir mesafe bırakma yeminini unutarak pencerelerden birini itip açtı ve dışarı çıktı. Bankın bir ucunun etrafındaki kaldırım taşları ıslaktı.
"Antonia?"

Sesi duyunca sıçradı.

Gareth bankın üzerine eğildi ve onun elini tuttu. "Gel Antonia, rüzgâr yön değiştirdi," dedi nazikçe. "Etek uçların nemleniyor."

Bir otomat gibi ayağa kalktı ve onu küçük avlu boyunca takip ederek hem güneş alan hem de Spreyden uzaklaştı. "Otur canım," diyerek onu yanına çekti. "Seni üzecek bir şey mi oldu?"

Başını salladı ama ona bakmadı. "Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi ve mektubu daha da buruşturdu. "Ben iyiyim."

Şok olmuştu, neredeyse ezici bir şefkatle dolup taşıyordu. "Gel Antonia, benim için rol yapmana gerek yok." Yavaşça şalı kaldırdı ve tekrar kızın üzerine örttü.

omuzlar. "Bir süredir pencereden sizi izliyordum. Sıkıntılı görünüyorsunuz."

Sonunda dönüp ona baktı, ağzının bir kenarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Ben... Düşüncelere dalmıştım, sanırım," diye itiraf etti, onun öğrendiği, sıkıntısını belli eden o küçük, tereddütlü sesiyle konuşuyordu. "Bunu bazen yaparım. Ben... Ben bir şey düşünmeye başlıyorum ve diğer şeyleri unutuyorum. Ya da tam olarak nerede olduğumu unutuyorum."

"Ya da elinde tuttuğun şeyi," diye mırıldandı, buruşturulmuş kâğıdı nazikçe çıkarırken. "Yine yumruklarını sıkıyorsun, canım. Zavallı parmakların hiçbir şey yapmadılar ki cezalandırılmalılar mı?"

Gülümsemesi daha samimi bir hal almış gibiydi.

"Gördüğüm kadarıyla bir mektup almışsınız," diye devam etti. "Kasabadan gelen taliplerinizden biri olabilir mi?"

Biraz sertçe güldü. "Hayır, ve bir kez olsun o alçakların-"

Kadın durduğunda, adam onun elini biraz sıktı. "Ne istiyorsun Antonia?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Sadece huzur içinde bırakılmak istiyorum," diye cevap verdi. "Mektup babamdan geliyor."

"Umarım kötü haber değildir?" diye sordu.

"O ve karısı Londra'daki evlerine döndüler," diye cevap verdi. "Aylardır yurtdışındaydılar. Ve şimdi o... beni ziyaret etmek istiyor."

"Öyle mi?" Gareth cesaret verici görünmeye çalıştı. "Orada kesinlikle gidememeniz için bir neden yok. Eğer sorularımız olursa

Knollwood'la ilgili isteklerinizi size yazacağım."

Tuhaf bir yüz ifadesi takındı ve başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Ben... Ben gidemem. Aslında gitmemeyi tercih ederim."

Kızın sesindeki acıyı ve hatta belki biraz da korkuyu hissedebiliyordu. Kimin izliyor olabileceğine aldırmadan kolunu onun omuzlarına doladı. Gareth sessizce, "O zaman ona mektup yazıp pişmanlıklarını bildirmelisin," diye önerdi. "Knollwood senin için hazır olana kadar burası senin evin Antonia.

İstemediğiniz sürece burayı terk etmeniz için hiçbir neden yok."

Adamın şaşkınlığı karşısında kadın acınası bir çığlık attı ve ellerini yüzüne götürdü. "Ah, Gabriel!" diye bağırdı. "Ben kötü bir insanım. Çok adiyim ve çok kindarım! Keşke böyle olmasaydı."

Ona bakmak için bankta döndü. "Antonia, bu Bu doğru değil," dedi ve kadının ellerini yüzünden çekti. O zaman izleri gördü: bileklerinin iç kısımlarında iki ince, gümüşü yara izi, neredeyse vahşice bir hassasiyetle. Yüce Tanrım. Onları daha önce nasıl fark etmemiştı?

Bir an için nefes alamadı. Bir şekilde gözlerini yukarı kaldırmaya zorladı. "Bana bak Antonia," dedi. "Kötü ya da kindar değilsin. Lord Swinburne seni üzecek ne söyledi?"

Kadın ona acıyla baktı ve neredeyse gözlerinin önünde küçülecek gibiydi. "Bir çocuğu olacak..." Antonia duraksayarak ve gözyaşları içinde konuştu. "Bir çocuğu olacak ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum, Gareth! İşte, söyledim. Bir çocuğu olacak ve babam doğumu kutlamak için benim de gelmemi istiyor ama ben kendime güvenmiyorum."

Gareth şimdi onun iki elini birden tutuyordu. "Babanın iyi niyetli olduğuna eminim," dedi, bunun doğru olmasını umarak.

Antonia başını öne eğdi. Esinti şakaklarındaki ve ensesindeki yumuşak saç tellerini karıştırdı. Bugün Gözlerinin açık mavisini ve teninin soluk pembe alt tonlarını vurgulayan koyu mavi giymişti. Ne kadar narin, mükemmel bir ten. Tanrı aşkına, onu kendini böyle sakatlamaya iten şey neydi? Ölen kızı mı? Sadakatsiz kocası mı? Bir acıma duygusu hissetti ama bu korku ve bir miktar öfkeyle karıştı. Ona duyduğu öfke. Kadere öfke.

Gareth bir şekilde parmağını çenesinin altına soktu ve kaldırdı. "Baban başka ne dedi?" diye sordu. "Neden daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum? Bence bana anlatmalısın, Antonia."

Antonia'nın bakışları alışılmadık bir şekilde sertleşti. "Kendisini temin etmemi istiyor. görünüyor," dedi. "Babam diyor ki, kendimi ülke, tüm kötü söylentilere karşı koymanın mümkün olan en kötü yolu. Lydia sağlığına kavuşana kadar ona toplum içinde eşlik etmemde ısrar ediyor, aksi takdirde insanlar Gerçekten deli olduğuma inan. Gareth, diyor ki... tekrar evlenmemin zamanının geldiğini söylüyor."

Gareth bir süre sessiz kaldı. Sanki biri karnına tekme atmış gibi hissediyordu. Mantıksal olarak, Lord Swinburne'ün tüm argümanlarına katılmadığından emin değildi elbette. Yaraları hafiflediğinde ve kuzeninin ölümüyle ilgili spekülasyonlar sona erdiğinde Antonia yeniden evlenmeliydi. Ama hazır olmadığı bu kadar açıkken onu toplum içine itmek? Swinburne'e güvenilebilir miydi? Ona doğru erkeği bulması için gereken zamanı tanıyacak mıydı? Bu fikir Gareth'ın hiç hoşuna gitmemiştir.

"Antonia," dedi sonunda, "şimdi yeniden evlenmek istiyor musun?" Antonia'nın cevabını beklerken yüreği ağzına geldi.

Sonunda başını salladı. "Hayır, Londra'ya dönmek gibi bir niyetim de yok," dedi. "Hiçbir nedenle."

Gareth onun bu konudaki sertliği karşısında hem rahatlamış hem de yaralanmış hissetti. "Antonia, birkaç gün önce bana güçlü olduğunu söylemiştin," dedi sessizce. "Senin gücünü asla hafife almamam gerektiğini söylemiştin. Sanırım baban bunu yaptı. Senin gücünü hafife aldı. Ona yazman ve evlenmek istemediğini söylemen yeterli. Çok kararlı olmalısın. Artık yeterince iyi olduğunuzu ve zorbalığa boyun eğmeyeceğinizi ona açıkça belirtmelisiniz."

"Sandığın kadar kolay değil Gabriel." Sesi yumuşak ama güçlüydü. "Çoğunlukla, babam bana her zaman yardım etmeye çalıştı. O ve ağabeyim benim ailem. var."

"Antonia, bu kesinlikle doğru değil." Sözlerinden değilse bile içindeki coşkudan pişman olacağını biliyordu. "Sen bu ailenin bir parçasısın. Yeniden evlenene ya da ölene kadar bir Ventnor'lusun. Babanın burada hiçbir gücü yok."

"Geriye kalan tek Ventnor sizsiniz," diye cevap verdi, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Evet, ama bir tane yeter," diye onu temin etti. "Eğer istersen Arkama saklanabilirsin Antonia, rica ederim. Eğer baban bana karşı gelmeye çalışırsa, pişman olacağından emin olurum. Ama Gerçek şu ki, bana gerçekten ihtiyacın yok. Bence senin bile bildiğinden daha güçlüsün."

Uzun bir süre sessizce ona baktı. "Hayır, sana ihtiyacım yok," dedi sonunda. "En azından- iyi, sana ihtiyacım olmamasına çalışıyorum."

için. Ama bunu söylediğin için teğekkrler Gabriel.
Saklanmayacağım.

Arkanda. Uzun zaman önce istediğim hayata sahip olacağım - kendi kaderini kontrol eden dul bir kadının hayatı. Kimse, babam bile yoluma çıkamayacak. Ama yine de savaştan zevk almıyorum."

O zaman kadının ne dediğini anladı. Ve o da onun kararlılığına hayranlık duymaya başlamıştı. Bir süre birlikte sessizce oturdular. Kuş seslerinden başka bir şey yoktu. yaprakların hafif hışırtısı.

Sonunda ayağa kalkacakmış gibi kıpırdandı. "Teşekkür ederim," dedi tekrar. "Aslında güllerle uğraşmak için dışarı çıktım, oturup hüznlenmek için değil. Bana katılmak ister misiniz?"

Gareth ayağa kalktı ve elini uzattı. "Korkarım gelemem," diye yalan söyledi. "Watson beni bekliyor."

Sepetini alıp uzaklaşırken onu sessizce izledi. Her zaman olduğu gibi gözlerini ondan alamıyordu. Konuşmaları onu tuhaf bir şekilde sarsmıştı. Ama Antonia'nın hareket halindeki bir güzellik olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Dar omuzları elbisesinin lacivert kumaşının altında dikleşti ve düşes gibi başını dik tutarak, evin gölgesinden çıktı.

ve parlak öğleden sonra güneşinin içine girdi. Işık sarı saçlarını yakalayarak altın sarısı bir parıltıya dönüştürdü.

Pek çok güzel kadın tanımış olmasına rağmen, bazılarını en samimi şekilde tanınmasına rağmen, hiçbirine Antonia'ya çekildiği gibi çekilmediğini hissetmişti. O değildi. Ondan ne istediğinden tamamen emindi. Cinsel olarak elbette onu arzuluyordu. Ama aynı zamanda Gareth'in koruyucu içgüdülerini daha önce hiçbir kadının yapmadığı şekilde harekete geçirmişti ve bu rahatsız ediciydi. Gareth'in sevdiği tek kadın olan Xanthia, Gareth'in ona bu şekilde ihtiyacı vardı. Aslında, ona ihtiyacı yoktu.

Ona verdiği fiziksel tatmin dışında hiçbir şekilde. En azından bunu nasıl sağlayacağını biliyordu.

Ama gençlik aşkları uzun sürmemişti. Xanthia onun evlilik tekliflerini reddetmişti. Geri yerleşmişlerdi. çoğunlukla iyi arkadaş ve iş arkadaşı olarak eski rutinlerine geri döndüler. Yine de, bu onları incitmiş ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu hayal kırıklığının çoğu işe dönmüştü. Hâlâ genç ve atılgan olsa da, fırtınada iyi bir liman olabileceği gerçeğini kavramaya başlamıştı - bazen neredeyse kelimenin tam anlamıyla - kadınların istediği gibi değildi uzun vadede gerekli. O sadece kaşınması gereken bir kaşıntı için kısa vadeli bir çareydi.

Kendini bir kez daha aptal durumuna mı düşürmek üzereydi? Ona ihtiyacı olmayan başka bir kadın için mi? Gareth başını salladı. Bunun için zamanı yoktu. Watson harman makinesini bağlıyordu. Bu aletin hasat zamanı onlara bir faydası olup olmayacağını görme zamanı gelmişti. köşeyi dönünce.

Vendenheim-Sélestat Vikontu ofisinin derin penceresinde durmuş, Whitehall'daki trafik yoğunluğuna bakıyordu. Sol elinde bir mektup tutarken, sağ elini de pencerenin çerçevesine sıkıca dayamıştı. Londra sıcak ve nemli bir yazın son demlerini yaşıyordu ve atlar bile solgun görünüyordu.

Kendini oldukça solgun hisseden de Vendenheim pencereye sırtını döndü ve mektubu ışığa doğru itti. Tekrar okudu. "Bay Howard!" diye bağırdı ön bürodaki memura.

Howard hemen içeri girdi, gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. "Evet, lordum?"

"Bu lanet mektup ne zaman geldi?"

"Sadece bu sabah, lordum."

"Çok iyi," dedi. "İçişleri Bakanı içeride mi?" "Evet, efendim," dedi Howard. "Onu görmek ister misiniz?" "Korkarım, Howard, görmek zorundayım."

Beş dakika sonra, elinde iki mektupla Bay Peel'in masasının önünde durdu. Karşılıklı selamlaştıktan sonra de Vendenheim ilk mektubu -imzasız bir mektup- masaya bıraktı. "Korkarım bazı eski borçlar isteniyor," dedi. "George Kemble bir iyilik istiyor."

"Gerçekten mi? Ne türden?" Peel mükemmel, köşeli el yazısına baktı.

"Kemble bir cinayet soruşturmasına yardım ediyor," dedi de Vendenheim. "Özel bir dava, sahibi olan insanlar için Neville Shipping. Yerel sulh yargıcını biraz ateş altına alacak birine ihtiyacı var."

Peel'in gözleri mektubun üzerinde geziniyordu. "Ah, anlıyorum," diye mırıldandı. "Ve bu Kemble'ın çırası olacak, öyle mi?"

De Vendenheim başını salladı. "Sadece Bay Kemble'ın bu konuda sizin adınıza hareket ettiğini belirtiyor," dedi. "Ve adaletin tam işbirliğini kuvvetle teşvik ediyor."

Peel belli belirsiz gülümsedi. "Bela mı bekliyor?" Ama kalemi eline aldı ve bir anda imzasını attı en altta. "Şimdi, Kemble hangi ikinci küçük iyiliği istiyor? Çıkar ağzındaki baklayı."

De Vendenheim yüksek sesle nefes almamaya çalıştı. "Lord Litting'i tanıyor musunuz?"

Bay Peel omuz silkti. "Sosyal olarak, biraz."

"Ölen adam Litting'in evlilik yoluyla amcası."

Peel'in yüzündeki şaşkınlık biraz olsun dağıldı. "Evet, Warneham Dükü'nün ölümü. Hatırladığım kadarıyla bazı kötü fısıltılar vardı. Ama sonunda bir kaza olduğuna karar verildi, değil mi?"

"Evet, muhtemelen öyleydi," dedi de Vendenheim. "Ama söylentiler ve sorular bitmedi ve Kemble emin olmak için bu işin peşine düşmek istiyor. Amcasının öldüğü gece evde olduğu anlaşılan Litting ile konuşmamı istiyor. Sör Harold Hardell onu."

"Hardell." Peel biraz acımasızca gülümsedi. "İkisinden biri

şüpheli mi?" "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Vikont. "Ben de yeğenini sorgulayacağım. Ancak sahip olabileceği küçük bilgileri ortaya çıkarmak için onu bir ya da iki kez cendereden geçirmek zorunda kalabilirim."

"Evet, pekala." Peel ihtiyatlı bir şekilde öksürdü ve kalemine uzandı. "Bunun için daha iyi bir adam olacağından eminim."

De Vendenheim acımasızca gülümsedi. "Belki, ama bu onu muhtemelen kızdıracaktır," diye uyardı. "Yine de Kem'e o kaçakçılık davasında yaptığı iş için borçluyuz."

"Lütfen bunu bir daha düşünmeyin." Peel çekmecesinden bir mektup kâğıdı çıkardı ve bir not karalamaya başladı. "Bir sorun çıkarsa bunu Litting'e ver," dedi. "Hiç tanımadığım bir asilzadeyi kızdırmak ile şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi ajanlardan birini kızdırmak arasında bir seçim yapmam gerekirse, bu biraz garip olabilir ama kimi seçeceğimi biliyorum. seçin."

De Vendenheim minnetle notu aldı. "Umarım buna pişman olmazsınız, efendim," dedi.

"Evet." Peel belli belirsiz gülümsedi. "Ben de öyle."

Peel tekrar konuştuğunda De Vendenheim kapıdan çıkmak üzereydi. "Bekle, Max- Sör hakkında ne yapmak istiyorsun? Harold?" diye sordu. "Seçkin bir avukatı düşman edinmek istemem."

De Vendenheim başını salladı. "Mümkünse onu bu işin dışında tutacağım," diye güvence verdi.

Peel içini çekti. "Elinden geleni yap o zaman," diye ekledi. "Ama Max? _"

Elini kapı tokmağına dayayan de Vendenheim başını tekrar içeri uzattı. "Evet, efendim?"

Peel derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "Başka ne yaparsan yap... adaletin yerini bulduğunu gör."

Cumartesi sabahı Nellie, "Sanırım biraz kilo alıyorsunuz, leydim," dedi. "Bu kıyafet biraz dar gelmeye başladı."

Antonia iskele camına doğru döndü ve başparmağını eteğinin kemerine soktu. "Biraz daha dar," diye kabul etti. "Yine de olur mu?"

Nellie soyunma odasına gidip hanımının çizmelerini getirirken, "Tanrım, evet, bundan sonra bir taş daha alabilirsin," dedi. "Dük bugün nereye gitmek istiyor?"

Antonia hizmetçiyi izleyerek, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece saat onda onunla buluşmamı istediğini ve bunun bir sürpriz olduğunu söyledi."

"Terry dün malikâneye yeni bir merdiven yapıldığını söyledi," dedi Nellie. "Büyük olasılıkla o olmalı."

Antonia güldü. "Eskisinden neredeyse düşüyordum," dedi botlarını çekerek.

Nellie parmağını sallayarak, "Efendinizin yanında kalın leydim," diye öğüt verdi. "O çürüyen eski yığının içinde dolaşp durma, duydun mu? Bir dahaki sefere seni tekrar dışarı sürükleyemeyebilir."

Antonia, "Nellie, kulağa son derece romantik geliyor!" dedi. "Sanırım yeni dükümüz hakkındaki düşüncelerini gözden geçiriyorsun."

Nellie, Antonia'nın giysisindeki bir tutam tüyü fırçalarken, "Karar hâlâ verilmedi," diye öfkeleni. "Ama sana karşı nazik olduğu sürece, yaptıkları beni ilgilendirmez."

Antonia tekrar güldü ve aynanın önünde kendi etrafında döndü. Bu aptalca, kız gibi bir şeydi ama son zamanlarda kendini biraz kız gibi hissediyordu. Baş dönmesi geçince aynada yüzünü inceledi, gözlerinin kenarlarında belirmeye başlayan çizgilere özellikle dikkat etti. Ellerini korsajından aşağıya doğru gezdirerek Göğüsleri ve kaburgaları üzerinde kumaş.

Evet, hâlâ yeterince iyi görünüyor, diye düşündü. Ve kilo da almıştı. Ceketinin göğsü kesinlikle daha rahattı ve rengi yavaş yavaş geri dönüyordu. Biraz daha iyi dinleniyordu ama hâlâ uyku ilacını almıyordu. Dr. Osborne onu azarladığında, konuyu değıştirdi. Artık hayatını yatıştırmış ve belirsiz bir şekilde yaşamayacaktı. Seçim kendisine aitti ve bunu yapmıştı.

Gabriel'in onu bugün ata binmeye davet etmesinden son derece memnundu. Bu çok basit bir zevkti,

beklenti. Dört gözle beklediği bir şey olmayalı uzun zaman olmuştu. Ama bu sadece ata binmekti. aynada kendi bakışlarını tutarak kendine hatırlattı. Sadece ata biniyordum. Gabriel'le, ona göre olmayan bir adamla. Bunu kendisi de söylemişti ve Antonia onun haklı olduğunu biliyordu. Aklı başında hiç kimse onunla birlikte olmak istemezdi, bu şekilde değil. Ve tüm nezaketine, dokunuşunun onda uyandırdığı tüm zevke rağmen, Gabriel kendisinin bir parçasını -büyük bir parçasını- uzakta tutuyordu. Onu tanıımıyordu ve bunu asla yapamayacağını kabul etmeliydi.

Şöminenin üstündeki saate hızlı bir bakış attı. "Lud, şuna bak. Zaman!" dedi ve şapkalarının bulunduğu rafa doğru ilerledi. "Nellie, sence hangi şapka-"

Hizmetçi soyunma odasının yanındaki sandalyede bir yığın halinde oturuyordu. Antonia ona doğru koştu. "Nellie!" dedi diz çökerek. "Ne oldu? Oh, canım, solgun görünüyorsun. Hayalet!"

Nellie bir elini terden boncuk boncuk olmuş alnında gezdirdi. "Kalkın hanımefendi ve uzaklaşın," diye emretti. "Sanırım bir şey yakaladım."

Antonia onun yerine zile gitti ve sertçe çekti, sonra da bir bardak su doldurdu. "Ateşin mi var, Nellie?" diye sordu endişeyle. "Boğazın mı ağrıyor?"

Hizmetçi isteksizce başını salladı. "Evet, bu sabahtan beri," diye itiraf etti. "Bunu daha önce söylemeliydim. Düşündüm ki... bunun boşa çıkacağını düşündüm."

Üst kattaki hizmetçilerden biri içeri girdi ve Nellie'ye şöyle bir baktı. Kız, "Tanrım, ortalıkta dolaşan şey şu quinsy!" dedi. "Onu eve taşıdığı için çizmeci çocuğun boynunu kırabilirim."

Nellie'nin gözleri her geçen dakika daha da kararıyordu. Antonia bunu daha önce fark etmediği için kendini suçlu hissetti. "Şu anda kaç kişi hasta?" diye sordu.

"Rose ve Linnie mutfakta," dedi kız. "Seyislerden üçü ve seyis. Sonra Jane bu sabah hastalandı. Bayan Waters, bence yukarı çıkıp yatsanız iyi olur. Bayan Musbury'ye bir yemek hazırlatacağım.

Hardal alçısı. Umarım Dr. Osborne Jane için çoktan çağırılmıştır."

Antonia kapıyı işaret etti. Nellie'ye, "Gidebilirsin," dedi. "Emirlerinizi aldınız. Ve iyileşene kadar hiçbir koşulda aşağı inme."

"Gezintiye çıkacak mısın?" Nellie talep etti.

Antonia tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet, eğer istersen. Ama döner dönmez seni kontrol edeceğim."

Birkaç dakika daha itiraz ettikten sonra Nellie hizmetçinin gözetimine verildi. Antonia gördüğü ilk binici şapkasını kaptı ve aceleyle aşağı indi.

On İkinci Bölüm

G abriel mezar taşının arkasına çömelmiş, olabildiğince hareketsiz oturuyordu. Güneş omuzlarını yakıyordu, hava ölümcül derecede durgundu. Arkasında bir bal arısı vızıldıyordu. Cyril'in çimenlerin üzerinde koşuşturduğunu duyabiliyordu.

Ağır nefes alıyordu. Gabriel gözlerini sıkarak kapattı ve küçülmeye çalıştı.

"Buldum seni! Buldum seni!" Cyril'in sesi birkaç metre ötede çınladı.

Çimlerin üzerinde bir anlık bir itiş kakış oldu. "Cyril, sen Aldatıldım!" Jeremy'nin sesi öfkeyle titriyordu. "Yüz tane sayacaktın."

"Saydım!" dedi Cyril. "Yüz tane saydım!"

"Cyril? Lord Litting?" Bir adamın sesi kilise avlusunda yankılandı.

"Oh, kahretsin!" Jeremy fısıldadı.

Gabriel mezar taşının arkasından bakınca, papaz cüppesi giymiş bir adamın çimenlerin üzerinde yürüdüğünü gördü. Jeremy meydan okurcasına ona baktı ve bir kolunu uzattı. "Şurada bir tane daha var," dedi işaret ederek. "Sadece biz değiliz."

Rahip arkasını döndü ve kaşlarını çattı. Çenesini indiren Gabriel onlara katılmak için dışarı çıktı.

"Sanırım üçünüz de buranın oynuyorsun," diye azarladı rahip. "Lord Litting, siz en büyüklerisiniz. Bu çocuklar sizden örnek bekliyor."

"Özür dileriz, efendim." En azından Cyril gerçekten pişman görünüyordu. "Bir daha olmayacak."

"Lütfen öyle olmadığına dikkat edin," dedi rahip. Sonra da Gabriel'e döndü ve gülümsedi. "Sen Gabriel Ventnor olmalısın. Köye hoş geldiniz. St. Alban's'da görüşelim mi? Pazar günü mü?"

Jeremy'nin ağzı alaycı bir ifadeyle kapandı. "O bizimle gelemmez," diye tükürdü çocuk. "Annem onun dinsiz bir Yahudi olduğunu söylüyor."

"Saçmalama Jeremy," dedi Cyril.

Rahip Gabriel'in omzuna sıcak bir el koydu. "Tanrı herkesi evine kabul eder, Lord Litting. Umarım Genç Gabriel bunu her zaman hatırlayacak mı?"

Gareth merdivenlerin dibinde biraz sabırsızlıkla bekledi. Sels don'un emeklilerinden biri olan Statton, Antonia'nın her zaman tercih ettiği küçük ama güzel gri kısırağın dizginlerini tutarken, o da atının başını tutuyordu. Gareth belli belirsiz, yaşlı uşağın kendisini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Seyisi hatırlamıyordu ama bu çok az şey ifade ediyordu.

"Gezinti için güzel bir gün gibi görünüyor," dedi Gareth sohbet edercesine.

Statton çakıllara tükürdü. "İyi ama dönüyoruz," dedi kısık sesiyle. "Akşam yemeğine kadar yağmur yağacak gibi."

Gareth gökyüzünü inceledi. "Evet, sanırım." O döndü eski damatla yüzleşti. "Dinle Statton, köyden geldiğin için minnettarım. Etrafta dolaşan bu hastalık şeytani bir şey - sadece kendinize bulaşmadığından emin olun, tamam mı?"

Yaşlı adam yıpranmış deri ceketinin altından deri bir ip çıkardı. "Yaban turpu ve karanfil," dedi neredeyse dişsiz bir sırıtışla. "Onu uzak tutar."

"İşinize yarayacağına inanıyorum," dedi Gareth kuşkuyla. Adam suskundu ama Gareth, topuklarını soğuturken yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için yoluna devam etti. Gri adam da sabırsız görünüyordu ve tozu toprağı birbirine katarak dönüp duruyordu. "Düşesin bindiğı birinci sınıf bir at," diye yorum yaptı. "Burada, Selsdon'da yetiştirildi, değil mi?"

Yaşlı adam güldü ama sesi acı geliyordu. Kemble kolunda bir sepetle merdivenlerden inerken Statton, "Burada hiçbir şey yetiştirilmedi majesteleri," dedi. "Yaşlı dük çok pahalıya mal olmasına izin verdi."

"Gerçekten mi?" dedi Gareth. "Bunun daha verimli olacağını düşünmeliydim."

Statton omuz silkti ve tekrar tükürdü. "Kısrakların bakımını üstlenmek istemedi," dedi kesin bir ifadeyle. "Onları kış boyunca saman içinde tutmak çok masraflı ve bu zahmete değmeyeceğini düşünüyordu."

Zahmete değmez! Knollwood'un cehenneme gitmesine izin veren Warneham'ın mantığı da bu olmalı.

Kemble griye hayranlıkla bakmak için durdu. "Muhteşem bir yaratık," dedi ve Gareth'a döndü. "Ben Dr. Osborne'u almak ve biraz alışveriş yapmak için köye gidiyorum. Size bir şey getirebilir miyim?"

"Teşekkür ederim, hayır." Gareth hâlâ grinin burnunu okşuyordu ama hayvanın arka ayakları huzursuzca kıpırdanmaya devam ediyordu. "Osborne ile ne işin var?"

"Jane ve Bayan Waters ortalıkta dolaşan o kokuşmuş boğaza yenik düştüler."

Gareth, "Aman Tanrım, bu şey veba gibi," dedi. Kemble omuz silkti ve yoluna devam etti. Gareth onunkini geri verdi

dikkatini Statton'a verdi. "Bu muhteşem adamı nereden bulmuşlar?"

Yaşlı adamın gözleri kısıldı. "Lord Mitchley'den '21'de, yani araları bozulmadan önce.

Düşes. Bu değil. Bir önceki." Gareth yüzünü

buruşturdu. "Evet, düşen."

Statton başını salladı. "Hayır," dedi. "Uyumaya giden ve bir daha uyanmayan kadın."

"Üzgünüm, evet," dedi Gareth. "İtiraf ediyorum, onları karıştırıyorum."

Bunun üzerine Statton, sanki Gareth dünyanın en büyük şakasını yapmış gibi kahkahalarla güldü ama Gareth hâlâ Warneham'ı düşünüyordu.

Gareth, Watson'la birlikte emlak hesaplarını incelediği uzun günlerden sonra, ölen kuzeninin ucuz ve kindar bir piç olduğunu anlamaya başlamıştı. Lord Mitchley'le tartışmaları bir hiç yüzünden -onarılmayan bir çit parçası- başlamış ve gülünç bir noktaya varmıştı. Cavendish ve Watson'a meseleyi çözmelerini emretmişti.

Tam o sırada Antonia onun iç gözlemini yarıda keserek Hem Gareth'tan hem de damattan bol bol özür dileyerek ve Bayan Waters'ın hastalığını açıklayarak merdivenleri hızla indi. Statton binmesine yardım ederken, "Biz de onu üst kattaki yatağına götürdük," diye sözlerini tamamladı. "Bay Kemble Doktor'u çağırmaya gitti. Osborne."

"Evet, öyle dedi," diye belirtti Gareth. "Çabucak iyileşeceğine inanıyorum."

"Umarım öyledir," dedi Antonia, gri arabayı düzgünce çevirerek. "Güle güle, Statton!" dedi el sallayarak. "Her şey için teşekkürler. bugün yardıma geliyor!"

Antonia Gabriel'e baktı ve Nellie için duyduğu endişeye rağmen kadınsı bir hayranlık dalgası hissetti. Beklenti gibi, yaşadıklarından sonra hoş bir duyguydu bu. duygusal bir kuraklık gibiydi. Gabriel bugün kır için rahat devetüyü pantolonlar ve baldırlarına kalıplanmış gibi görünen kahverengi püsküllü diz çizmeler giymişti. Tercih ettiği koyu kahverengi ceketini giymiş, onun altına da krem rengi güzel bir yelek ve inanılmaz derecede karlı bir keten. Aslında tüm görünüşü biraz daha zarıftı, ama Antonia bunun tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Bay Kemble'ın bir ya da iki numarası olduğuna karar verdi.

Geç kaldığı için tekrar özür diledi. "Korkarım Nellie sürprizinizi bozdu," dedi araba yolunun etrafında dönerlerken. "Bana yeni merdivenler hakkında her şeyi anlattı. Knollwood."

Bunun üzerine Gabriel güldü ve gözlerinin kırıışmasına neden oldu Köşelerde büyüleyici bir şekilde. "Hayır, bu hiç de sürpriz değil," dedi. "Buradan dönün ve ahırların arkasından yukarı çıkın."

Öyle yaptı ama küçük tepeye çıktığında eski atlı yolun girişinden başka bir şey göremedi.

Gabriel ona doğru işaret etti. "Bu senin sürprizin," dedi. "Watson orayı temizletti. Knollwood'a giden kestirme yol artık istediğiniz gibi kullanabileceğiniz bir yol."

Antonia tuhaf bir şekilde moralinin yükseldiğini hissetti.

"Gidelim mi o zaman?" "Evet, size büyük bir tur attırmayı

planlıyorum," diye kabul etti. "Benim gibi
Çocukluğumdan hatırladığım kadarıyla, şelalesi olan güzel bir
patika,

ve gölün üzerinde küçük bir köşk."

Ormandaki yolculuk huzurluydu, Antonia Etraflarındaki her şeyi hayranlıkla seyretmek için eyerinin üzerinde bir o yana bir bu yana dönüyordu. Patika, arazinin küçük gölünün üzerinde dönüyordu; gölün kaynağı olan küçük bir çağlayan, kayalık bir çıkıntıdan aşağıya sığıyor, sonra kemerli bir duvarın altından akıyordu. Taş köprü.

Dönüp Knollwood'a doğru tırmanmaya başladılar, Antonia, köprüyle uyumlu kaba taş ve harçtan yapılmış hayali bir şey olan köşkle göz göze geldi. İlkel bir şekilde inşa edilmişti ve zarif olmaktan uzaktı ama ormanda tamamen evindeymiş gibi görünmesini sağlayan büyümlü bir niteliği vardı.

Gareth elini kaldırdı ve onu işaret etti. "Cyril ve ben bir keresinde Selsdon'un dükkanından bir pipo ve bir kese tütün aşırıştık. Arabacı," dedi. "Sigara içmek için oraya çıktık."

Antonia güldü. Şimdi çok ciddi görünüyordu. Onun yoldan çıkmış bir şey yaptığını düşünmek zordu. Ama kocasının anlattıklarına inanılacak olursa, gerçekten de çok asi biriydi. Bu düşünce onu ayılttı.

"Antonia?" Gabriel bineğini yaklaştırdı. "Tamamen iyi misin?"

"Evet." Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Sadece şu anda çok ciddi görünüyorsun. Sen ve Cyril'e ne oldu? Yakalandınız ve sağlam bir şekilde kırbaçlandınız mı?"

"Cezamız çok çabuk ve tamamen kendi kendimize oldu," dedi. "Ölümcül bir hastalığa yakalandık - ayrıntıları bilmek istemezsiniz. Yeterince zaman geçirdiğimi söylediğimde bana güvenin. O taş korkuluktan sarkarken bir daha asla sigara içmek istemediğimi biliyordum."

"Oraya kadar yürüyebilir miyiz?" diye sordu düşüncesizce. "Yoksa bizi Knollwood'da mı bekliyorlar?"

Gabriel başını salladı. "Sen istemedikçe gitmemize bile gerek yok," dedi atından inerken.

Atını Watson'ın el tırpanlarından kaçan bir fidana bağladı, sonra da Antonia'nın inmesine yardım etmek için döndü. Antonia, adamın ellerinin beline dolandığını hissetti, sert ve güçlüydü ve adam onu eyerden kolaylıkla kaldırdı. Ama yol geniş değildi, ve onu yere bırakırken çok yakın durdu. Paltoları birbirine değdi. Gabriel'in gözlerinin sıcaklığını üzerinde hissetti ve bakışlarını yakaladı. Sonunda Gabriel ayaklarının yere değmesine izin verdi. Antonia hayal kırıklığına uğramamak için çabaladı.

"Atınızı bağlayacağım." Hayal mi görüyordu, yoksa adamın sesi sertleşmiş miydi? "Şurada, yaprakların altında birkaç taş basamak var. Hayır, bekle. Sana kolumu vereyim."

Çılgınlığa çıkan basamaklar gerçekten de nem ve yapraklarla kayganlaşmıştı. İlk iki basamağı tekmeleyerek çıktı, sonra Gabriel etrafından dolaştı, gülümsedi ve elini tuttu. El büyük ve sağlamdı ve Antonia bir an için onun elini hiç bırakmamasını diledi. Gabriel yanındayken kendini güvende ve garip bir şekilde kontrol altında hissediyordu. Belki de o gerçekten koruyucu bir melekti. Dudaklarında bir gülümsemeyle bunu düşündü. Hayır, o herhangi bir melek olmak için biraz fazla kötüydü ve çok fazla ilgi çekiciydi.

"Bu küçük kovuk her zaman nemlidir," dedi, sesi yine son derece doğal çıkıyordu. "Her yerde yosunlar ve tuhaf küçük kurbağa tabureleri var. Cyril eskiden perilerin geceleri buraya geldiğini söylerdi."

Etrafına bakınarak, "Sanırım hâlâ öyle olabilir," diye mırıldandı.

Merdivenlerin tepesinde, bir tarafı açık olan ama onun dışında taş bir korkulukla çevrili olan köşkten içeri adım attı. İçeride, geniş bir bank inşa edilmişti. barınak. Gabriel binici eldivenlerini çıkardı ve o da aynı şeyi yaptı. Birlikte, ölü yaprakları süpürmek için kullandılar. En kötüsü geçtiğinde birlikte oturdular. Sadece kolları birbirine değdiği halde, Gabriel'den yayılan sıcaklığı ve gücü hissedebiliyordu.

Bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu; onu mümkün olan her şekilde tanımak istiyordu. Ama onun istediği bu değildi. Dahası, fazla muhafazakârdı; kendi içine çok sıkı kapanmıştı. İçinde onu duraksatan bir karanlık vardı. Antonia bastırılmış bir iç çekişle bu düşünceleri bir kenara bıraktı ve balkondan çok aşağıdaki gölün başlangıcına baktı.

"Çok güzel," dedi sonunda. "Çok yüksekteyiz ve tepe çok dik. Burayı inşa etmiş olmaları inanılmaz."

"Kimse kullanmıyor," dedi Gabriel sessizce. "Bildiğim kadarıyla Cyril ve benim dışımda hiç kimse kullanmadı."

"Başka bir çılgınlık daha var," dedi Antonia. "Bir pavyon, gerçekten. Portland taşından yapılmış büyük, zarif bir şey. ve mermer. Birisi eskiden orada piknik yaptıklarını söyledi."

Gabriel cevap vermedi. Antonia onun içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti ve dönüp ona baktı. Çenesi sıkılmıştı, yüzünde başka hiçbir ifade yoktu. "Evet," dedi sonunda. "Meyve bahçesinin yanındaki yolun aşağısında, yaklaşık yarım mil ileride. Bir geyik parkı, güzel bahçeler ve... çok büyük bir göl var."

"Evet, bazen oraya yürürüm," diye cevap verdi, hafifçe elini kendi eliyle kapattı. Elinin sıcaklığı ve elini kavradığında parmaklarındaki güçlü kas gücü

nce rahatlatıcı, sonra da biraz rahatsız ediciydi. "Gabriel? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Başını salladı ama gözleri uzaklara odaklanmıştı. "Cyril orada, geyik parkında öldü," diye cevap verdi. "Kimsenin bana bunu sormamasına şaşıyorum. I Birinin bunu yapmasını bekliyordum -neredeyse diliyordum, gerçekten- ve artık bitsin istiyordum."

Antonia ne diyeceğini bilemedi. "Duymuştum... evet, bir kaza olduğunu."

Başını çevirdi, gözleri neredeyse suçlayıcı bakıyordu. "Hayır, yapmadın," dedi. "Onu öldürdüğümü duydun. Ve sanırım öyle yaptım. Ama buradaki hiç kimse bir kez bile kaza."

Antonia bakışlarının düşmesine izin verdi. "Hayır, haklısın," diye itiraf etti. "Ama sonra, bundan bahseden tek kişi... benim rahmetli kocam."

"Evet ve bahse girerim başka pek az şeyden bahsetmiştir," dedi Gareth acımasızca. "Sanırım bu onun varlığının odak noktası haline geldi."

"Öfkeli, acılı bir adamdı," diye fısıldadı eldivenleriyle oynarken. "Ama onu savunmak için, Gabriel, sadece bir çocuğu kaybetmenin ne demek olduğunu bildiğimi söyleyebilirim. Bu... sanırım insanı kederden çılgına çeviriyor."

"Kederle, evet," diye karşılık verdi. "Ama suçlayacak birini aradınız mı?"

"Oh, bakmama gerek yoktu, Gabriel," dedi içi boş bir sesle. "Suçlunun kim olduğunu biliyordum. Ben. Ben ve benim korkunç, şirret sinirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, bunun bir ölüm sebebi olduğuna inanmıyorum."

Taş bankta biraz döndü ve adamın iki elini de avuçlarının içine aldı. "Ama bunu ben yaptım, Gabriel," dedi. "Buna ben sebep oldum, sanki onu kendim öldürmüşüm gibi. İttim ve ittim, ta ki... ta ki en kötüsü olana kadar."

Şok geçiren Antonia'nın parmaklarını bileklerinde dolaştırdı ve ellerini ters çevirdi. "Antonia, bence bu bir insanın başına gelebilecek en kötü şey," diye homurdandı. "Bilmek istiyorum... Bilmek istiyorum Antonia, bunu kendine neden yaptığını. Güzel, güzel vücuduna. Bu da bir trajedi. Taşıdığın yük de bir trajedi."

Antonia kelimeleri bulamadı. Yara izlerine baktı, asla bakmamaya çalıştığı yara izlerine; ince, beyaz bukleler gibi Damarlarına ve tendonlarına gümüşü solucanlar çizilmiş.

Gabriel nefesinin altından küfretti. "Tanrım, Antonia, seni buraya bunun için getirmedim," diye fısıldadı. "Bu hoş bir gezi olacaktı. Birdenbire her şeyi mahvettim. sormak istememiştim. Ama o yaraları gördüğümünden beri Bilmiyorum. Senin için yaralandım. Biraz içim parçalandı. Sadece... Sadece nedenini anlayamıyorum."

"Neden?" diye yankılandı. "Artık ne önemi var ki?"

"Önemli," diye cevap verdi, sesi boştu. "Yapmam

gerek

Bu yaralardan, hayatından nasıl nefret etmiş olabilirsin? Kendini bu kadar çok mu? Ne oldu? Kendimi senin için korkarken buluyorum Antonia. Ve kendim için de korkuyorum."

"O benim kocamdı, Eric," diye fısıldadı ellerini çekip kollarını vücuduna sararak. "Olan şey kocamdı. Ben... ona çok kızgındım."

"Antonia," dedi sessizce, "kendine zarar vermedin. çünkü kızgındın. Sen bunun için fazla mantıklısın."

Antonia bir an için kıpırdamadan oturdu. Yıllardır kimse onu mantıklı bir şekilde çağırmamıştı. Minnettarlık duygusu bir an için onu boğdu. "Hayır, hayır, demedim," diye cevap verdi sonunda. "Bizi, yani Beatrice'le beni Londra'dan birkaç mil ötedeki kır evinde bırakmıştı. Birlikte olmak için evlendiğimizi sanıyordum. Gerçek aşk olduğunu. Bilmiyordum.

-Başta kimse bana Eric'in şehirde bir metresi olduğunu

söylemedi." Gabriel gözlerini kapadı. "Ah, Antonia."

"Onu yıllarca yanında tutmuştu," diye devam etti. "İki çocukları vardı, Gabriel. Hiç hayal etmemiştim, evliliğimizin mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Bana kur yapmış, beni kazanmış ve beni deliler gibi sevdiğini söylemişti. Ama hepsi yalan çıktı,

ve beni aptal yerine koydu. Bu yüzden sık sık kavga ederdik ve bu yüzden bizi taşraya taşıdı. Daha sonra Beatrice ve ben onu sadece ayda bir kez görebildik. Tekrar çocuk sahibi oldum.

-Umutsuz bir jestti, değil mi? Ama işe yaramadı.

Her seferinde kavgalar daha da büyüdü. Ondan nefret ediyordum.

Beni aşağılıyordu ve kızını görmezden geldiği için ondan

nefret ediyordum." "Zavallı çocuk," diye fısıldadı Gabriel.

Antonia dudaklarını büzerek başını salladı. "Mesele şu ki Gabriel, geriye dönüp baktığımda, Beatrice'in gerçekten umursadığını ya da

Anladım," diye fısıldadı. "Sanırım bu benim kıskanç gururum yüzünden oldu. İsteyerek yapmadım ama onu kullandım. Ve bu bana her şeye mal oldu."

"Ne oldu Antonia?" diye sordu. "Beatrice'e ne oldu?"

Kendini doğrudan Gabriel'in gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bir öğleden sonra Eric geç saatte Londra'ya

dönmeye başladı," dedi. "O

ona gitmek için garip bir şekilde çaresizdi, sanırım. Hava kapalıydı ve çiseliyordu. Uzaktan gök gürültüsünü duyabiliyordum. Faytonunu da getirmişti, o kadar aptalca şeyler varken. Her zaman yaptığımız gibi kavga ediyorduk. Onun gidişiyile ilgili kavga ediyorduk, saatin geçliğıyle ilgili kavga ediyorduk. Onu, bizi onun için terk etmekle suçladım."

Gabriel sessizce, "Sanki öyleymiş gibi geliyor," dedi.

"Eric bana şirret bir inek dedi," diye fısıldadı. "Onu Beatrice'i görmezden gelmekle, onunla hiç vakit geçirmemekle suçladım. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum; o zamana kadar onu neredeyse hiç tanımiyordu. Ama bana baktı ve sanki birden patladı. 'Peki,' dedi. 'Koy şu lanet olası Arabayla onu Londra'ya geri götüreceğim. Belki bu sızlanmalarına bir son verir."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Gabriel.

"Elbette dehşete düşmüştüm ve bu belli oluyordu," dedi. "Ama Eric bu fikre deli gibi sarıldı. "Hayır!" dedi bana, "Hayır, lanet olsun sana, çocuğun babasıyla vakit geçirmesini istiyorsun, o zaman bırak da onu alayım! Sonra da onu kaptığı gibi -ne ceket, ne şapka- cehennem gibi uzaklaştı."

"Tanrım, çocuk çok korkmuş olmalı."

"Hayır, hayır, Beatrice bunun büyük bir şaka olduğunu düşündü," dedi Antonia. "Ve Eric'in bana attığı bakışı asla unutmayacağım. atlarını kamçıladi. Tam bir zafer bakışıydı. Beatrice onunla birlikteydi, benimle değil. Ve mutluydu- Yolun dibindeki dönüşü yapana kadar sevinç çığlıkları attılar. Sonra dediler ki... yağmurdan dolayı banket yumuşakmış. Araba devrildi. Her şeyi gördüm. Biliyordum, Tanrım, biliyordum."

"Çabuk olurdu Antonia," diye homurdandı Gabriel. "Acı çekmezdi."

Ama Antonia artık neredeyse uyuşmuş hissediyordu. "Hizmetkârlar cesetleri bir at arabasıyla geri taşıdılar," diye fısıldadı. "Yağmur yağmaya başlamıştı. Biri... biri beni götürmeye çalıştı ama ben gitmedim. Her yer kan, çamur ve suyla kaplıydı. Üzerlerinde, yerde. Sonra yere baktım... ve kanım olduğunu fark ettim. Benim suyum. Sanki hayatımın kanı - çocuğumun hayatının kanı - içimden akıyordu. O an öfkem Beatrice'i öldürmüştü ve doğacak olan çocuğu da öldürecekti."

"Hiç şans yok muydu?"

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülerek tenini yaktı. "Adını Simon koydu," diye fısıldadı. "O kadar mükemmeldi ki, o kadar güzel yaratılmıştı ki. Onu hemen vaftiz ettiler. Biliyorlardı, görüyorsunuz. İki gün yaşadı. Ve sonra... ve sonra ben Yaşamak için bir neden yok."

"Ah, Antonia," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

Bileklerini ters çevirdi ve gözyaşları içinde bileklerine baktı. "Bunu hatırlamıyorum bile," dedi. "Bu hatırlamadığım pek çok şeyin ilkiydi Gabriel. Bu konuda sana yalan söylemedim. Ama Nellie beni buldu. Gül bahçesinde. Elimde bir soyma bıçağı vardı. Babam geldi ve beni dinlenebileceğim bir yere, bir kır evine götürdü. Ve beni orada bıraktı."

"Yüce Tanrım. Daha ne kadar sürecektir?"

Antonia omuzlarını kaldırdı. "Aylarca," dedi basitçe. "Ve dışarı çıktığımda, babam beni Greenfields'a götürdü - orası onun mülkü - ve birkaç hafta içinde bana Warneham Dükü ile bir evlilik ayarladı. Bu

Dük beni almak istiyordu ve ben şanslıydım. Savaşacak kadar umursamadım. Sadece... umursamadım."

Gabriel bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Onun sıcaklığının ve rahatlatıcı kokusunun kendisini sarmasına izin verdi ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Bilmem gerekiyordu, Antonia," dedi sessizce. "Sana bunu yeniden yaşattığım için çok üzgünüm."

"Her gün yeniden yaşıyorum," dedi. "Ama belki biraz daha az?"

Hayır, bu doğru değil. Biraz daha az saplantılı. Bir zamanlar söylediğin gibi, Gabriel. Çocuklarım için her gün yas tutacağım.

Hayatımın geri kalanında, ama sonunda, belki de her nefes alışımında değil."

"Umarım o noktaya ulaşabilirsin," dedi, "senin iyiliğin için Antonia."

Uzun bir süre sessizce oturdular ve Antonia onun bakışlarını hissedebiliyordu. Onu ölçüyordu. Belki de merak ediyordu. onu çok zorlamıştı. Ama ona söylemek neredeyse bir rahatlama olmuştu. Konuşmamaktan o kadar yorulmuştu ki, umutsuzca yorulmuştu.

Hissetmiyordu. Sanki kendini kapatmış ve şimdi yeniden uyanıyor - evet, acıya, ama belki de hayatın neşesine de. Güneşin sıcaklığı. Bahçedeki fısıkiyelerin sesi. Her gün ne giyeceğine karar vermenin küçük keyfi.

Bir de Gareth'ın aldığı fiziksel zevk vardı. Bu sadece yeniden uyanış değil, aynı zamanda iyileşmeydi. Sesinin ve dokunuşunun rahatlığı, gücünün ve geniş omuzlarının verdiği güvence -önemli olmaması gereken ama garip bir şekilde önemli olan şeyler. Düşüyordu; tekrar hızlı ve sert bir şekilde düşüyordu. Uyanıyordu, hayata geri dönüyordu ve duracak gibi görünmüyordu. Durmak istediğinden bile emin değildi.

"Sen hiç aşık olmadın mı, Gabriel?" diye sordu usulca.

Adam tereddüt etmeden cevap vererek onu şaşırttı. "Evet, Bir keresinde," diye cevap verdi. "Tutkuyla, öyle sanıyordum. Ama sonu iyi bitmedi."

Biraz acı acı güldü. "Tutkulu olanlar asla yapamaz," dedi. "Bence yavaş yavaş aşık olmak daha iyidir."

Bankta arkasına yaslanmış ve çizmeli ayaklarını taş çıkıntıya dayamıştı. "Eric'le aranızda olan bu muydu?" diye sordu botlarını bileklerinden çaprazlayarak. "İlk görüşte aşk mıydı?"

Tereddüt etti. "Acınacak derecede utanç verici. Söylemeli miyim?"

"Keşke yapsaydın," dedi sessizce.

Antonia derin bir nefes aldı. "Cambridge'de kardeşim James'le birlikteydi," dedi. "Sanırım onu çok uzun zamandır tanıyordum ve bir o kadar uzun zamandır da ona aşıktım. Dışarı çıktığımda bana dans ederek eşlik etti. Bir peri masalı gibiydi. Sonra bana evlenme teklif etti ve ben de bir çocuk gibi sonsuza dek mutlu olacağıma gerçekten inandım."

"Yapmadığın için üzgünüm, Antonia."

"Olma," diye cevap verdi. "Ben çocuklarımla yasını tutuyorum, kocamın değil."

Çılgınlığın ötesindeki dallar takırdadı ve bir çift sincap ağaçtan aşağı koşarak indi. Uzun bir süre onların sıçrayışlarını ve birbirlerini kovalamalarını izledi, bir yandan da Gabriel'in onun kızlık fantezilerine gizlice gülüp gülmediğini merak ediyordu.

Gabriel bir şey söylemeyince ona döndü. "Peki ya sen, Gabriel? Kalbinin sesini dinleyen bir adam izlenimi veriyorsun."

kırıldı."

Sanki uyuyormuş gibi şapkasını eğmişti ama uyumuyordu. Onu artık kandırılmayacak kadar iyi tanıyordu. Sonunda konuştu. "Sanırım ben de bir peri masalı istiyordum," dedi. "Ama farklı bir türden. Rothewell'in kız kardeşine aşık oldum."

"Oh," dedi sertçe. "İş ortağınız mı?"

Şapkasını tekrar yukarı kaldırdı. "Dikkatinizi vermişsiniz," dedi.

Antonia kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Onun adı ne?"

"Xanthia Neville," dedi. "Ya da Zee, biz ona sık sık Zee deriz. Şimdi, tabii ki, Nash'in Markizesi."

Gabriel'in sesinde bir hüznün ve şefkat vardı ki bu çok açıktı. "Zee," diye yineledi. "Kulağa çok... çok hafif geliyor. Çok güzel ve kaygısız. Öyle mi?"

"Güzel mi?" dedi Gabriel. "Evet, çok güzel, alışılmadık bir şekilde. Ama kaygısız mı? Hayır, Xanthia tamamen iş adamıdır."

"Artık evli olduğunu söylemişsiniz," dedi. "Sonu bu muydu?"

Bir elini, biraz gölgelendiği belli olan zayıf çenesinde gezdirdi. "Hayır, yıllar önce bitirdik," dedi düşünceli bir şekilde. "Zee evlilikle ilgilenmiyordu, en azından benimle."

"Ona sordun mu?"

"Anlaşıldı," dedi biraz sinirli bir şekilde. "Biz... bir şeyler... olmuştu. Erkek kardeşi tarafından

evlenecektik. Evet, kendimi küçük düşürecek kadar sık teklif ettim."

"Özür dilerim," dedi. "Ona uzun zamandır mı aşkıttınız?"

Adam duraksayınca Antonia şaşırdı. "Son zamanlarda bunu çok düşündüm," diye itiraf etti. "Ne zaman ve nasıl başladığını anlamaya çalışıyordum."

"Bilmiyor musun?"

"Tam olarak değil," diye itiraf etti. "Gördüğünüz gibi, en büyük erkek kardeşi beni nakliye işinde ayakçı olarak işe aldı,

Gerçekten. O zamanlar küçük bir şirketti, tahmin edebileceğiniz gibi sadece üç ya da dört gemi vardı. Ve Zee ile orada tanıştım. Neredeyse aynı yaştaydık ve ben sadece... onun hayatını çok kıskanıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun sahip olduğu şeyi istedim," dedi. "Bir aile güvencesi istedim. Zee'nin o zamanlar iki ağabeyi vardı; yanında çalıştığım Luke ve şeker plantasyonlarını işleten Rothewell. Onu koşulsuz seviyorlar ve şiddetle koruyorlardı. Ben sadece bunu istedim. Büyüdüğümde ve kendimi ondan etkilenirken bulduğumda, inandım... Sanırım içten içe inandığım şey, eğer evlenirsek, o zaman... o zaman ben onların bir parçası olacaktım. Ben dördüncü Neville olurdum. Bana asla sırtlarını dönemezlerdi."

"Ah, Gabriel," diye mırıldandı. "Yapacaklarından korkuyor muydun?" "Ben sadece kiralık yardımcıydım," dedi

suratsızca. "Nereden bilebilirdim ki ne yapabilirlerdi? Kimseye güvenmemeyi öğrenmiştim. Ben bir

Adıma bir kuruş bile almadan ve sırtımda bir paçavra bile olmadan sadaka olarak aldıkları yetim. Luke çok

geçmeden öldü.

Ondan yıllar sonra sadece Xanthia, Rothewell ve ben kaldık. Onları kaybetmekten korkuyordum, Antonia."

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "Sanırım bundan nasıl korktuğunuzu anlayabiliyorum."

Gabriel aniden güldü ve parmak uçlarını şakağına götürdü. "Yüce Tanrım, bunu yaşadığımıza inanamıyorum. tartışma" dedi. "Size basit bir soru sordum... ve şimdi size hayatımın acıklı hikayesini anlatıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bana sorduğun soru basit değildi," dedi Antonia sessizce. "Ve ben... ben senin hayatının acıklı hikâyesini dinlemek istiyorum. Gerçekten de günlerdir bunun etrafında dönüp duruyoruz."

Adam ona tuhaf tuhaf baktı. "Ne demek istediğini

anlamıyorum." Kadın başını salladı. "Bana yalan söyleme,

Gabriel," dedi.

"Bir erkeğin bana yalan söylediğini hiç şaşmadan anlarım. Bu benim bir yeteneğim. çok zor bir okulda öğrendim."

Adam hiçbir şey söylemeyip sadece çenesini ona çok tanıdık gelen o sert çizgiye getirdiğinde Antonia tekrar konuştu. "Kendini benden uzak tutuyorsun," dedi. "Herkesten, gerçekten. Sanırım... Sanırım sana çok kötü bir şey oldu, Gabriel."

Gözlerini kaçırdı. "Kötü bir hayattı," dedi. "Bir süre için."

Antonia başını iki yana eğdi. "Seni izliyorum, biliyorsun, Arkadaşın Rothewell ile. Sen de onunla aynı şeyi yapıyorsun. -Kendini uzak tut, demek istiyorum. Bu da beni meraklandırıyor Gabriel, gerçekten güvenebileceğin biri var mı?"

Bunu düşünürken çenesi bir parça gevşedi. "Kendime

güveniyorum," dedi sonunda. "Ve bazı açılardan, evet, ben

Rothewell ve Xanthia'ya güvenin."

Açıklanamaz bir şekilde, onun kendisine güvendiğini söylemesini diledi.

Ama yapmadı. Neden yapsın ki? Tam olarak istikrarlı ya da net düşünen biri değildi. Ve hiçbir zaman -iyi ve bütün olduğu zamanlarda bile- böyle yetenekli biri olmamıştı,

Xanthia Neville soğukkanlı bir kadın gibi konuşuyordu. Antonia kıyaslandığında kendini acınacak derecede eksik hissediyordu. Belki de şimdi

Gareth'in üç küçük kelimesinin anlamını anladı: "Sadece bu seferlik." Kalbi çoktan verilmişti.

"Knollwood'daki hayatın nasıldı, Gabriel?" diye sordu, konuyu kasıtlı olarak değiştirerek. "Bir sefalet miydi? Cyril sana karşı gerçekten o kadar korkunç muydu?"

Adam sessiz bir şaşkınlıkla ona baktı. "Cyril?" dedi sonunda. "Korkunç mu? Ne tuhaf bir söz. Benden çok da küçük olmayan bir çocuktuk. Kimse tarafından korkunç bulunamayacak kadar masumduk."

Antonia'nın kafası yine karışmıştı. "Onu kıskanmadın mı? Kendini ondan daha aşağı hissetmedin mi?"

Gabriel başını salladı. "Cyril'i çok severdim," dedi. "Gerçekten sahip olduğum tek oyun arkadaşımdaydım."

"Sık sık birlikte oynar mıydınız?" Antonia şaşırmıştı.

Gareth çarpık bir gülümseme verdi. "Eminim ailesinin istediğinden daha fazla," dedi. "Onların niyeti asla bu değildi. Oyun arkadaşı olmalıydı. Ama Cyril da yalnızdı. O da benim gibi bir çocuktuk. Bazen yaramazdı. Hatta tüm çocuklar gibi biraz küçüktük."

"Ama sen daha büyüktün, değil

mi?" "Birkaç ay kadar."

Antonia bir an için bunu düşündü. Bu, rahmetli kocasının verdiği izlenimden çok farklıydı. "Ve siz... siz de Kraliyet Donanması'nda değildiniz, değil mi? Sen?"

Kuşkusu açıkça artıyordu. "Antonia, sen neden bahsediyorsun?"

Sertçe yutkundu. "Ne zaman -Cyril öldükten sonra- Warneham seni donanmaya göndermedi mi? Söylediği şey buydu. Seni Portsmouth'a götürdüğünü, çünkü seni görmeye dayanamadığını. "Asteğmen olacaktıydın."

"Hayır," dedi Gabriel sakince. "Hayır, Antonia. Warneham beni Portsmouth'a götürdü ve bir basın çetesine verdi. İkisi arasında dağlar kadar fark var."

Dehşet içinde geri çekildi. "Bir basın çetesi mi? Aman Tanrım. Kaç yaşındaydın sen?"

"On iki yaşındaydım," dedi. "Ve ancak o kadar. İngiliz Donanması bile on iki yaşında bir çocuğu etkileyecek kadar alçalmaz. Deniz tecrübesi olmayan yetişkin bir adamı bile kabul etmezler."

"Yani senin subay olma şansın hiç yok muydu?..." Yüzü

aniden öfkeyle parladı. "Kahretsin, Antonia, Beni dinle," dedi, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. "I Warneham'ın kayboluşumla ilgili insanlara nasıl bir hikaye anlattığını bilmiyorum ama gerçek şu: Büyükanne Knollwood'dan attı, beni ondan kaçırdı, Beni Portsmouth'a götürdüler ve basın çetesine hiç kimsenin, ama hiç kimsenin beni aramak için hiç gelmedi. Beni subay eğitime sokmadı. Onlara benden kurtulmalarını söyledi ve

pazarlığı mühürlemek için elli pound rüşvet. Ölmemi istiyordu ama bunu kendi başına yapacak cesareti yoktu."

Antonia parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. Birdenbire ağlamak istedi. "Ama... ama bu vicdansızlık!"

"Antonia, iyi yetiştirilmiş çocuklar Kraliyet Donanması'nda öylece asteğmen olmazlar," dedi. "Birinin ailesinin kabul edilmesi için dilekçe vermesi gerekir. Bunun için bağlantılar gerekir. Ve eğer bunlara sahip değilseniz -en azından biraz önemli biri size kefil olmayacaksa- bu basitçe gerçekleşmeyecektir. Eğer Warneham kendini Bir şekilde bu tür bir yoncaya düştüğüme inanıyorsa, o zaman sadece kendi suçluluğunu yatıştırıyordu."

"Neye inandığını merak etmeye başladım," dedi. "Peki... donanma seni kabul etmediyse sana ne oldu?"

"Basın çetesi beni bir fıçı portoyla takas etti." "Seni takas mı ettiler?"

"Evet, Marsilya'dan kalkan dönek bir ticaret gemisine - eğer öyle diyebilirsiniz. Gerçekte, sıradan korsanlardan sadece bir adım ötedeydiler, hem de hain korsanlardan."

"Aman Tanrım!" Antonia şaşırmış görünüyordu. "Sence Warneham bunun olacağını bilebilir miydi?"

Gareth bildiğinden çok emindi ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine sadece bir çizmesinin topuğunu taş çıkıntıya dayadı ve dilini ısırdı.

"Ne yaptın?" diye sordu Antonia. "Korktun mu?" "İlk başta sadece sudan," dedi. "Sadece yürürken Rıhtım midemi bulandırdı. Ama insanlar? Hayır, ben Sadece büyükannemi istiyordum. O zamanlar çok naftim.

Korkmuştum. Geminin kaptanına kim olduğumu, babamın kim olduğunu, sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyip durdum. Bunu çok komik buldu. Ciddi yalvarışlarım mürettebatı yol boyunca eğlendirdi. Guernsey."

"Nasıl... nasıl hayatta kaldın?"

"Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım," dedi acımasızca. "Brittany'nin ucuna doğru yelken açtığımızda, çenemi kapalı tutmayı ve bana söyleneni yapmayı öğrenmiştim. Ben On iki yaşındaydım ve çok

korkmuştum." "Seni... seni esir mi aldılar?"

"Okyanusun ortasında mı?" Adam ona tuhaf tuhaf baktı. "Ben çalışmak için yaratıldım, Antonia. Onlar haindi. Cezayirli korsanlar. Sicilyalı korsanlar. Çoğunluğu Avrupa'nın süprüntüleri idi ve İngiliz hükümetinden aldıkları sahte bir teminat mektubuyla seyahat ediyorlardı. Kendi kardeşlerini seve seve katlediyorlardı ve ben onların kölesiydim. Bir kamarot. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ev işlerini yapmak... zorunda mıydın?" Ve sonra biraz daha, demek istedi.

Ama o nazik bir şekilde yetiştirilmişse, Antonia tamamen kozaya alınmıştı. Onun Saint-Nazaire'deki hayatının nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlayamazdı ve anlamasını da istemiyordu. Antonia kendi dehşetinden yeterince acı çekmişti. Ve o Kendisini tarif etmenin utancına katlanamıyordu. O mide bulandırıcı güçsüzlük duygusunu yeniden yaşamaya dayanamıyordu.

Antonia yeni kazandığı rengini biraz kaybetmişti. "Gabriel, seni nereye götürdüler?"

"Amerika daha yeni İngiltere'ye savaş ilan etmişti" dedi. acımasızca. "Kan banyosu olması bekleniyordu ve korsanlar Karayipler'de sudaki köpekbalıkları gibi dolaşıyordu. Midesi kaldıran herkes için bolca iş vardı."

"Ne kadar zamandır bu korsanlarla birlikteydin?" diye sordu, sesi biraz zayıftı. "Nasıl kaçtınız?"

"Bir yıldan uzun bir süre boyunca onlarla birlikte yelken açtım," dedi. "Her limana yanaştığımızda kaçmaya çalışmayı düşündüm, ancak çoğu zaman yerler bana yabancı ve korkutucuydu ve dili anlayamıyordum. Hiçbir şeyim yoktu.

Para. En azından Saint-Nazaire'de yiyeceğim ve barınağım vardı.

-Tabii buna öyle denebilirse." Sesinin fısıltıya düştüğünü fark etti ve boğazını sertçe temizledi. "Birinin gücüne bu şekilde sahip olduğunuzda, bir süre sonra... düşmanınızın tam olarak kim olduğu konusunda kafanız karışır.

Etrafınızdaki herkes kaba ve tehlikeli görünüyor. Ve bazen... bazen sadece tanıdığınız şeytani seçersiniz. Bu mantıklı geliyor mu?"

"Bunların hiçbiri mantıklı değil," diye fısıldadı Antonia.

"Hiçbiri. On iki yaşındaydın. Nasıl oldu da hayatta kaldı."

"Nihayetinde koşmaya başladım," dedi. "Pırıl pırıl, güzel bir günde Bridgetown'a geldik ve Union Jack'in rüzgârda şakladığını gördüm ve bunun benim şansım olduğunu biliyordum. Muhtemelen elime geçecek tek fırsattı. O zamana kadar beni esir alanlar biraz gevşemişti.

Seçeneklerimin az olduğunu onlar da benim kadar iyi biliyorlardı. İlk fırsatta kaçtım.

şansım vardı. Ne yazık ki biri alarmı çaldı."

"Senin peşine mi düştüler?" dedi. "Bunu İngiliz topraklarında yapabilirler mi?"

Gareth acı acı güldü. "Kimin toprağı olduğı umurlarında bile değildi," dedi. "Haklısın, beni kovaladılar ve iki kez gömleğimin yakasından yakaladılar. Sonra bir arka sokak meyhanesinden çıkarken Luke Neville'e çarpma şansına sahip oldum ve bu her şeyin sonu oldu. Bana inandı. O...o beni kurtardı. Kulağa melodramatik geldiğini biliyorum ama kelimenin tam anlamıyla benim değersiz postumu kurtardı."

"Ve sonra onun için çalışmaya mı başladın?" diye sordu. "On iki yaşındaydın ve hayatını kazanmak için çalışmak zorundaydın. Bu nasıl bir şeydi?"

"O zamanlar on üç yaşındaydım," dedi.

"Oh, şey, bu onu tamamen kabul edilebilir yaptı," diye mırıldandı.

Gülümsemek için kendini zorladı. "Antonia, çalışmaktan memnunum - gerekirse gün ışığından gün batımına kadar. Bildiğim her şeyi Luke Neville'den öğrendim. Ayrıca, büyükbabam beni çok iyi yetiştirmişti. Bir gün bir meslek sahibi olacağıma inanıyordu. Kendimi bir aristokrat olarak görmemi hiç istemedi. Bir centilmen hayatı beklentisinin karakter eksikliğini çok kolay aşıladığını düşünüyordu ve geriye dönüp baktığımda haklı olduğunu hissediyorum. Gördüğünüz gibi, kendisinden büyük meblağlar borç alan ve sonra da kaçmayı seçen bir grup sözde beyefendi tarafından mahvedildi. onurlu olanı yapmak yerine ülkeyi terk ettiler. Onlarda onurlu hiçbir şey yoktu."

"Tanrım," diye mırıldandı Antonia. "Bu biraz açık sözlü oldu."

Ona sempatik bir şekilde baktı. "Kulağa sert geldiyse özür dilerim," dedi. "Korkarım Antonia, senin yanında olmanın verdiği sessiz rahatlık beni gereğinden fazla rahat konuşmaya itiyor. Eminim çok iyi yetiştirilmişsinizdir. farklı."

Antonia hâlâ belli belirsiz rahatsız ve dalgın görünüyordu. Gareth başka bir şey söylemedi. Sonuç çıkarmak ona kalmıştı ama şu ana kadar duyduklarına bakılırsa hem babası hem de ağabeyi ona şımarık ve kendini beğenmiş gibi gelmişti.

Gareth doğu yönündeki gökyüzüne baktı. Gri-mavi bulutlar gerçekten de toplanmaya başlamıştı, hâlâ tehdit edici değillerdi. Ama Statton'ın tahminlerinde yanılmadığı anlaşıyordu. Çizmesini korkuluktan indirdi ve binici eldivenlerini eline aldı. "Eğer gideceksek Knollwood'a kadar gitsek iyi olur," diye düşündü. "Sanırım daha sonra yağmur yağabilir."

Küçük, sıcak bir elini onun dizine koydu. "Gitmemize gerek yok," dedi. "Bir konuda fikrimi almak istemediğin sürece olmaz. Burayı ne kadar sevmediğini biliyorum."

Bakışları kızın eline kaydı. "Antonia, ben-" Gareth durdu ve sözlerini ölçüp biçti. "Sadece senin için mükemmel olmasını istiyorum. Sadece istiyorum-"

Ama daha fazlasını söyleyemedi, çünkü ne istediğini pek bilmiyordu. Onu istiyordu, evet. Ve bir şekilde Antonia da onu istiyordu. Ama her ikisi için de köprünün altından çok sular geçmişti. Çok fazla eski acı ve hakaret. Örneğin aristokratlar hakkındaki küçümseyici sözleri, kendi önyargılarını apaçık ortaya koyuyordu. Şüphesiz onun iyi kalpli yaşlı aristokrat ailesinin de kendine göre bazı önyargıları vardı. Onlar bir Yahudi tefecinin torununu -özellikle de hayatının geri kalanının nasıl olduğunu bilselerdi- hoş karşılamazlardı. onu istiyordu.

Antonia şu anda net düşünerek seçim yapabilecek durumda mıydı? On yedi yaşından beri yetişkin hayatının tamamını ya mutsuz bir evlilikte ya da Bedlam'ın ahlaki eşdeğerinde geçirmişti. Ona izin verilmişti

Ne en ufak bir bağımsızlık ölçüsü, ne de kendi kararlarını verme fırsatı. Eğer kendi hayatını yaşamakta özgür olsaydı-eğer ölümü hakkındaki bu korkunç dedikodu Kocasını ebedi istirahatine çekilmişti ve seyahat etmek, sosyalleşmek, istediği her şeyi yapmak için gerekli güce ve özgüvene sahipti.

nerede ve nasıl memnun olursa olsun, neden hala onu istesin ki? Seks dışında tabii ki. Başka hiçbir şey için iyi olmadığında, her zaman seks vardı.

Aniden ayağa kalktı ve elini uzattı. "Onlar Yeni yay kutusundan mutfığa kadar su borularını döşüyorlar," dedi. "Belki üst kata da biraz su borusu döşeyebilirler. Gidip bir bakalım, ne dersiniz?"

Bakışları uzaklaşmıştı. Elini onun elinin içine koydu. "Evet, teşekkür ederim," dedi mekanik bir sesle. "Hadi gidelim, herkes tarafından anlamına gelir."

On Üçüncü Bölüm

Kızılderililer kulübenin içinde bağdaş kurmuş, oklarını bileyerek Amerikan askerlerini bekliyorlardı. saldırdı. Uzun Tüy fidan dalının ucunu çentikledi, eğdi ve memnuniyetle baktı. "Bu iyi bir tane," dedi. "Hey, Cyril, ipi bana ver."

Cyril yontma işinden başını kaldırıp kaşlarını çatı. "Hırlayan Ayı demen gerekiyordu," diye hatırlattı Gabriel'e, "yoksa say."

Gabriel biraz sinirli bir şekilde, "Bana ipi ver," dedi. "Yayımı gereceğim."

Cyril sicimle birlikte öne doğru eğildi, sonra yüzünü buruşturdu. "Bekle," dedi ve sıçrayarak ayağa kalktı. "İşemem lazım."

"Ben de," dedi Gabriel, onun peşinden ahırın kenarına gelerek. "Ama Bay Needles çış yerine 'su yap' demen gerektiğini söylüyor."

"Kaka, o çocuklar için!" dedi Cyril alaycı bir tavırla, pantolonunu sıyırarak. "İşemem lazım."

Gabriel, "Şu ağaca nişan alalım," diye önerdi. Birlikte, onu krallara layık bir şekilde ıslattılar.

"Ben kazandım," dedi Cyril kendini silkeleyerek.

"Hayır!" dedi Gabriel. "Aksine, bağlandık."

"Bekle," dedi Cyril, Gabriel'in pantolonuna bakarak. "Onu geri çıkar."

Gabriel ona tuhaf tuhaf baktı. "Neyi geri götüreceksin?"

"Penisin, ijit," dedi Cyril, kendi penisini çekmecesinden çıkararak. "İşte, sana benimkini göstereyim."

"Peki, tamam o zaman." Gabriel isteksizce ona itaat etti.

Cyril sanki onu inceleyecekmiş gibi eğildi. "Tıpkı benimkine benziyor," dedi kaşlarını çatarak. "Belki daha uzun."

"Tabii ki seninkine benziyor," dedi Gabriel. "Cyril, sen ijitsin. Bütün penisler aynıdır."

"Hayır, değiller." Cyril doğruldu ve kendini tekrar çekmecelerinin içine soktu. "Hizmetçilerin konuştuğunu duydum.

Maisie, eğer Yahudiysen kesmen gerektiğini söyledi."

"Eeewww!" dedi Gabriel. "Cyril, bu korkunç!"

Cyril sırttı ve kafasının arkasına bir tokat attı. "Eh, sen iyisin - muhtemelen melez olduğun için," diye alay etti. "Hey-ben biliyorum-belki de senin Kızılderili adını Uzun Tüy'den Uzun Horoz'a değiştirmeliyiz!"

Coggins, Knollwood'dan döner dönmez Gareth'ı Selsdon'un en üst basamağında karşıladı. Kara bulutlar hem ufukta hem de evin üzerinde yoğunlaşmış gibi görünüyordu, çünkü kahyanın yüzü biraz endişeliydi ve elleri düzgün bir şekilde birbirinin üzerine koyulmuştu, sanki Onları sıkma dürtüsüne direnerek.

Meraklanan Gareth dizginleri atları almak için geri dönen Statton'a verdi, sonra Antonia'yı eyerden kaldırdı.

"Posta erken geldi," dedi uşak merdivenlerden çıkarken.

Gareth Antonia'ya baktı. "Umarım kötü haber değildir?"

Uşak eliyle belirsiz bir hareket yaptı. "Sanmıyorum," dedi. "Ama Bay Kemble'ın Londra'dan çok sayıda mektubu var gibi görünüyordu. Aceleyle bir tanesini açtı, sonra da hemen West Widding'e gitmesi gerektiğini söyledi."

"West Widding?"

Coggins biraz sinirli bir şekilde, "Evet, Majesteleri," dedi. "Ve korkarım... şey, korkarım sizin işinizi aldı, efendim."

"Şey, onu hiç kullanmış değilim," dedi Gareth. "Ayrıca, ona gitmesini ben emrettim. İlgilenmesini istediğim bazı özel işler vardı ve oraya gitmenin başka bir yolu yok muydu?"

Coggins rahatlamış görünüyordu. "Kolay değil efendim," diye cevap verdi. "Beş mil uzakta."

Tam o sırada Dr. Osborne merdivenlerden birinden indi. Düşesi görünce, "İşte buradasınız, Majesteleri," dedi. "Beni yakaladığınıza çok sevindim."

Antonia aceleyle ona doğru koştu. "Aman Tanrım, bunca zamandır burada mıydınız, Doktor?" diye sordu nefes nefese.

"Hayır, hayır, daha fazlası için köye dönmek zorundaydım. ilaçlar," dedi. "Bir anda geri döndüm."

"O nasıl, Dr. Osborne?" diye sordu Antonia endişeyle. "Zavallı Nellie'm nasıl?"

Osborne düşese gülümsedi. "O dinleniyor Rahatça," diyerek onu rahatlattı. "Hem ona hem de Jane'e öksürüğü uzak tutmak ve yardımcı olmak için küçük bir şey verdim. mışıl mışıl uyurlar. Birkaç gün içinde ikisi de iyileşmiş olacak."

"Teşekkür ederim Osborne," dedi Gareth öne çıkarak.
"Ahırdaki hastalarımız nasıl?"

Doktorun bakışları sanki Gareth'ın varlığını yeni fark ediyormuş gibi ona doğru döndü. "Oh, iyi günler, Majesteleri," diye cevap verdi. "Tanrı'ya şükür çok daha iyiler. Şimdi diğer herkesi iyi tutabilir miyiz?"

Birkaç kibar konuşmadan sonra Antonia izin isteyerek hizmetçisiyle birlikte oturmak üzere merdivenlerden yukarı çıktı. Osborne ayakta duruyordu.
Gareth'ın yanında, onun gidişini izliyordu.

"Çok sevimli bir yaratık, değil mi?" dedi doktor. "Evet,"

dedi Gareth sessizce. "Gerçekten de sevimli bir yaratık."

Nehir ve orman arasında yer alan köy
West Widding, su kenarı boyunca uzanan devasa tuğla
işhanının göze batan görüntüsü haricinde küçük ve şirin bir
cevherdi. Bölgede bir han, iki halk evi, bir
ve Lord Protector döneminde çan kulesi yıkılmış olan küçük
bir ortaçağ kilisesi
ve asla yeniden inşa edilmemişti. Ancak George Kemble'ı en
çok ilgilendiren bu övünmelerin üçüncüsüydü.

Alçak, kulesiz kilisenin yanından geçti, sola döndü.
ve dar sokağın sonunda aradığını buldu. John Laudrey'in evi
tuğladan yapılmış, geniş, korkunç derecede modern bir
kulübeydi ve o kadar yeni bahçelerin içinde duruyordu ki
fazla budanmış ve büzülmüş görünüyordu. Gri çuha elbiseli
bir hizmetçi kapıyı açtı ve gözleriyle adamın kıyafetlerini
inceledi. Adam onun incelemesinden kolayca geçti.
Ona evin arka tarafındaki bir salonu gösterdi.

Laudrey içeri girdiğinde, Kemble'ın gözüne hemen aşırı
derecede kendini beğenmiş ve orta derecede zeki biri olarak
çarptı - her zaman tehlikeli bir bileşimdir bu. İri yarı, kıl saçlı
bir adamdı.

Omuzları ceketinin dikişlerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Yargıç, deVendenheim'in Londra'dan gönderdiği, kırmızının dikkat çekici bir tonuyla yanan mektubu açtı

Okudukça yanaklarından yavaşça aşağı iniyordu, ta ki patlamak üzere olan bir çibana benzeyene kadar.

"Pekala!" dedi. "Biz işimizi bitirdikten sonra İçişleri Bakanlığı'nın işimize karışması her zaman yararlı olmuştur."

Kemble gülümsedi ve sorulmadan yerine oturdu. "Bay Peel'in cinayeti çok büyük bir suç olarak gördüğünden şüpheleniyorum.

İçişleri Bakanlığı'nın işi," dedi sert bir şekilde. "Özellikle de birkaç aydır çözülememişse."

"Oh, şimdi de bir cinayet, öyle mi?" Audrey mektubu Kemble ve oturdu. "Geçen yıl iş bittiğinde kimse bunu duymak istemedi."

"Şüpheli bir ölüm olduğu kesin." Kemble ellerini bir dizinin üzerinde düzgünce kavuşturdu. "Ve yeni dükkana bu işin aslını öğrenmemi emretti. O bir umut ikinci bir çift göz yardımcı olacaktır." Bu bir istek değildi, bu yüzden

Kemble araya girdi. "Dükaliğe çağrıldığınızı duydum. Warneham'ın ölümünün sabahında yerel polis memuru tarafından. Cesedi incelediniz, potasyum nitrat zehirlenmesiyle uyumlu belirtiler buldunuz ve doktorla görüştünüz, Dük'ün astım ilacını çok fazla kullandığına dair bir fikir ortaya attı. Doğru mu anladım?"

"Bütün bunları biliyorsanız, neden beni rahatsız ediyorsunuz?" diye sordu adalet.

"Peki o zaman, teşekkür ederim," dedi Kemble. "Warneham -yeni dükkana- bana bunun bir cinayet mi yoksa aşırı doz mu olduğu konusunda doktorla anlaşılamadığınızı söyledi. Bir soruşturma yapıldı ve doktorun görüşü mü galip geldi?"

"Evet."

Kemble bir an düşündü. "Bay Laudrey, o akşam Selsdon'da misafir olan iki beyefendiyle -Sir Harold Hardell ve Lord Litting- görüşüp görüşmediğinizi sorabilir miyim?"

"Denedim," diye itiraf etti Laudrey. "Ama Dük'ün ölümünden habersiz şafak vakti yola çıkmışlardı -ya da öyle iddia ediyorlardı.

Daha sonra, şüpheli bir ölüm olduğu için, beyefendilerle konuşmak üzere Londra'ya gittim, ancak onlardan çok fazla sigara içildiği gerçeği dışında hiçbir şey öğrenemedim. O akşam bilardo salonunda neler oluyor?"

"Evet, ben de öyle duydum," diye mırıldandı Kemble. "Bay Laudrey, merhum dükün ölümüyle ilgili sizi kuşkulandıran başka bir şey olup olmadığını sorabilir miyim?"

Laudrey rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Londralı beyefendilerin bir şeyler sakladıklarını sanıyordum," dedi sessizce. "Üst sınıflar, bir ölümün cevapsız kalması anlamına gelse bile, skandalın nefesinin bile kendilerine dokunmasını önlemek için büyük bir zahmete gireceklerdir, bilirsiniz."

"Tamamen doğru!" dedi Kemble. "Ve siz de düşesi düşünüyorsunuz, değil mi? Her şey yolunda. Dedikodu hâlâ Aşağı Addington'da dolaşıyor."

"Herkes onun kendi isteği dışında evlendiğini biliyor," dedi yargıç. "Ve bu pek yaygın olmasa da Londra'ya kadar bilgi sahibi olsaydım, hanımefendinin akli dengesinin yerinde olmadığını görmek için doktor olmaya gerek yoktu."

Kemble, bir insanın kocasını yatak odasında yerde ölü yatarken görmesinin en sert sinirleri bile altüst edeceğini düşündü, ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine sandalyesinde öne doğru eğildi. "Neyin dikkatimi çektiğini biliyor musunuz, Mr.

Laudrey?" diye sordu. "On yıl içinde o evde en az üç erken ölüm olduğu gerçeği. Ve ilk düşesi sayacak kadar geriye gitmiyorum. Bu arada onu ne öldürdü?"

"Ölen küçük çocuk yüzünden kalbi kırılmış diyorlar," diye itiraf etti Laudrey, sonra sesi kısıldı. "Ama otopsiyi yapan adam bunun sadece bulaşıcı bir hastalık olduğunu söyledi. apandisit yırtıldı ve zavallı bayanı zehirledi."

"Ah," dedi Kemble. "Şey, bu oldukça açık ve net, değil mi?"

Laudrey isteksizce öyle olduğunu kabul etti.

"Ve ikinci düşes," diye mırıldandı Kemble. "Yine bir trajedi! Ona ne olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Yargıç ona biraz küçümseyerek baktı. "Sanırım zaten biliyorsunuz. Genç bayan avlanırken biraz düştü."

"Biraz dökölmek mi?" Kemble bunun bu kadar iyi niyetle nitelendirildiğini hiç duymamıştı. "Bu dökölmenin nasıl meydana geldiğini biliyor muyuz?"

"Bayan Osborne atının bir çitte ürktüğünü söyledi," dedi. "Zavallı kadın kendini kaybetmişti, çünkü önde gidiyordu. Sanırım kızı becerisinin ötesinde bir şeye sürüklediğini hissetti."

"Evet, ikinci düşesin biraz arsız olduğu söyleniyor," dedi Kemble. "İyi bir binici değil miydi?"

"Anladığım kadarıyla kasabada büyümüş," diye yanıtladı Laudrey. "Kırsalda av köpeklerine binmek bambaşka bir şey."

"Aynen öyle," dedi Kemble. "Ve çocuğun kaybolması büyük bir trajediydi."

Laudrey, "O kısmı benim için hiç açık değildi," dedi. "Ama ben doktor değilim. Aslında, doğal bir ölüm olarak kabul edildiği için konuya hiç dahil olmadım."

Kemble'in ensesindeki tüyler aniden diken diken oldu. "Affedersiniz?"

Laudrey ellerini genişçe açtı. "Anladığım kadarıyla çocuk birkaç gün sonrasına kadar kaybolmamış," dedi. cevap verdi. "Genç bayan yatağında çürüklerini onarırken trajedi meydana geldi. Daha sonra ateşlendi- Kadınlarla ilgili şeylerin olması gerektiği gibi olmamasıyla ilgili bir şeydi ve onu öldüren de buydu."

Bu ilginç ama ince bir farktı. "Büyüleyici bir hikâye, Bay Laudrey," dedi Kemble. "Otopsiyi kim yaptı? Osborne mu?"

"Hayır, hayır," dedi Laudrey. "Oxford'dan gelmemiştii. Muhtemelen burada, Widding'de Dr. Frith'ti ama o artık öldü."

"İyi miydi?"

Laudrey takdirle başını salladı. "Gerçekten çok iyi."

Kemble, Laudrey'e biraz çekingen bir tavırla baktı. "Peki Osborne iyi mi?"

Laudrey tereddüt etti. "Osborne da iyi bir hekim," dedi. "Ama belki de fikirlerine daha çok bağlı bilim."

Kemble adama yeni bir takdirle baktı. "Osborne'un ailenin bulmak istediği şeyi bulmaya daha yatkın olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?"

"Öyle bir şey demedim," diye yanıtladı Laudrey. "Ama belli ki Warneham'ın kaprislerine ve fantezilerine hitap ediyordu. Hayatımda hiç bu kadar çok toz, hap ve merhem görmemiştim."

Şişkin ilaç kutusunu gören Kemble da aynı fikirdeydi. "İkinci düşes nasıl biriydi?"

Laudrey başını salladı. "Benim sosyal çevremden çok uzakta," dedi. "Onun hakkında kötü konuşulduğunu hiç duymadım. Çok gençti ve köyün hanımları tarafından üzerine titrenirdi."

"Özellikle hangileri?" diye sordu Kemble.

Laudrey bunu düşündü. "Şey, rektörün karısı vardı." "Bayan Hamm mı?"

Laudrey yavaşça başını salladı. "Sanırım bu önceki rektörün zamanındaydı," dedi. "İsmi aklıma gelmiyor. Bir de Bayan Osborne vardı. Ve Leydi Ingham - kocası North End Çiftliği'ni yeni satın almıştı ve o biraz - şey, kusura bakmayın -"

"Evet, sosyal bir tırmanıcı," diye ekledi Kemble hayıflanarak. "Fark etmiştim."

Laudrey sandalyesinde rahatlamış görünüyordu.

"Söyleyin bana Bay Laudrey," dedi, "mantıklı bir adama benziyorsunuz. Dük'ün üçüncü karısı nasıl biriydi?"

Laudrey üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Sessiz bir kızdı ve çok gergindi. Bir düşesin görevlerine uygun değildi.

hiç düşünmemiştim."

"Ah, canım," dedi Kemble. "Şimdiden kulağa trajik geliyor." Audrey düşünceli bir ifadeyle, "Daha doğrusu öyleydi," dedi. "O bir Lord Orleston'ın en büyük kızıydı, oturduğu yer buranın hemen güneyindeydi. Genç kızları evlenmişti ama Leydi Helen güzel değildi ve kilise işlerini ve bahçıvanlığı evliliğe tercih ettiği söylenirdi."

"O zaman neden evlendi?"

Laudrey omuz silkerek, "Warneham onun için teklifte bulundu - çünkü uygun biriydi, diye düşünmüşümdür hep," dedi.

Yine büyük omuzlar. "Dük gibi Lord Orleston'ın da bir oğlu yoktu, bu yüzden sahip olduğu her şey yeğenine geçecekti. O gittiğinde kızın kendine ait bir evi olduğundan emin olmak istiyordu herhalde - ki şimdi öyle. Ama o da öyle, değil mi zavallı kız?"

Kemble, "Laudanum tonağıne aşırı düşkümdü, öyle görünüyordu," dedi.

Laudrey'in gözleri kısıldı. "Bugünlerde doktorlar afyonu biraz hızlı kullanıyor," diye cevap verdi. "Ve o toniklerin içindeki tüm diğer şeyler."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kemble. "Tam olarak ne alıyordu?"

Laudrey omuz silktili. "Hatırlayamıyorum," diye itiraf etti. "Bana sorarsanız, bir Çingene arabasının arkasından da dağıtılması gereken afyonlar, otlar ve yatıştırıcılardan oluşan olağan bir karmaşa. Ve neredeyse her eczacı size afyon satacaktır. Cin gibi satarlar."

"Aman Tanrım," dedi Kemble. "Düşesin bağımlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Laudrey başını salladı. "Kim bilebilir ki?" diye cevap verdi. "Sadece Middlesex bölgesinde ayda yüz bebek çok fazla siyah damla içtiği için ölüyor, tabii bunu kimse kabul etmiyor. Ama olan bu. Sorunlarınızı -ya da bir başkasınınkini- bir miktar afyonla yatıştırın."

Kemble ona merakla baktı. "Tam olarak ne demek istiyorsunuz Bay Laudrey? Dr. Osborne ilacını fazla mı yazıyordu? tonikler?"

"Onun türünden herhangi birinden daha fazla değil," diye itiraf etti adalet. "İlaç sandığının hesabını aldık tabii ki. A Bir şişe afyon tentürünün kayıp olduğu anlaşıldı, ama sonra annesi menekşelerini sularken pencere pervazından bir şey düşürüp kırdığını hatırladı. Ne olduğunu görmek için hiç zahmet etmedi. Açıkçası, bunu her Bir doktorun kimyasallarını ve kayıtlarını incelemek için aradığım zaman. Eşyaları kliniklerinin etrafında bırakıyorlar, kalitesiz notlar tutuyorlar."

Kemble konuyu tekrar ölen düşese getirmeye çalıştı. "Bu genç bayan melankoliden muzdarip olabilir mi?"

Laudrey biraz hüznle başını salladı. "Daha sonra herkes onun çocuksuzluğundan dolayı üzgün olduğunu söyledi ve uzun yıllar evli kaldılar. Dük büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Eminim o da bunu biliyordu. Açıkçası, onu son gördüğümde hanımefendi bana tamamen hasta görünüyordu."

"Nasıl hasta?" diye sordu Kemble.

Yargıç rahatsız görünüyordu. "Pek bilmiyorum," diye itiraf etti. "Dürüst olmak gerekirse, yemek yiyip yemediğini merak ettim. Ama bana hiç intihar edecek biri gibi gelmedi. Çok dindardı. Ama

Bir soruşturma başlatmamın ne faydası olacaktı?"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Kemble. "Dük'ün kısır karısını herhangi bir şekilde rahatsız etmek istemeyiz. ölmekle onu çok rahat bir şekilde mecbur etmişti."

Laudrey'in gözlerinde öfke parladı. "şimdi bir dakika bekleyebilirsiniz, efendim!" diye karşılık verdi. "Ben işimi yapabildiğim kadarıyla yapıyorum. Ölümün araştırılması gerektiğini düşündüm, Dük'e de söyledim."

"Gerçekten de öyle
mi?"

"Kesinlikle!" Laudrey bakışlarını kısmıştı. "Ama Dük dedikodu istemediğini söyledi ve beni tehdit etti. eğer devam edersem. Kız artık işine yaramadığı için onu gömmek istediğı izlenimine kapıldım. Mecazi anlamda. Ben de tüyler ürpertici

buldum." Kemble ona hak vermeye
başlamıştı.

Laudrey, "Bilmeniz gerekiyorsa, onun ölümüne çok fazla üzölmememin bir nedeni de bu," diye devam etti. "Belki de düşes onu öldürdü. Ama merak ediyorum, belki de hak ettiğini buldu?"

Kemble ince ince gülümsedi ve ayağı kalktı. "Belki de öyledir, Bay Laudrey," dedi dalgın dalgın. "Belki de öyle yapmıştır."

Laudrey de sandalyesinden kalktı. "İşte bu kadar efendim. Bildiklerimin hepsi bu kadar."

Kemble sertçe eğildi. "Teşekkür ederim, Bay Laudrey," dedi. "Yeni Dük nazik yardımlarınız için size minnettar."

O akşam geç saatlerde, Bay Statton'ın hava tahminleri bir ışık parlaması ve gökyüzünden gelen alçak, uzak bir gürültüyle gerçekleşti. Uyuyamayan Gareth, yatağında yağmurun sesini dinleyerek uzandı; bu kez rüzgârın sürüklediği yapraklar yerine düzenli bir sağanak vardı. Tanrım, hasat zamanı yaklaşırken daha fazla yağmura pek de ihtiyaçları yoktu, diye düşündü.

Hesapta olmayan bir şekilde huzursuz olan Gareth yataktan kalktı, sabahlığını giydi ve okuma koltuğunun yanındaki lambayı yaktı. Watson'ın tarım dergilerinden birini aldı ve sayfalarını çevirdi. Rastgele. Bazıları şimdi ona mantıklı geliyordu. Bir şeyler yetiştirme işinin söz konusu olduğu yerde deniz ayaklarını kazanmaya başladığını düşünüyordu.

Selsdon'a dönmek istememiş olsa da -ve hala iblislerinin çoğuyla yüzleşmemiş olsa da- Gareth buranın önemini anlamaya başlamıştı. Burada kısa bir süre kalacağını düşünmüştü ama şimdi o kadar emin değildi. Mülkün büyük bir denetime ihtiyacı vardı, Gareth anlama ve doğru kararlar verme yeteneğinden gurur duymaya başlamıştı. Selsdon'un kendisiyle gurur duyuyordu. Bu iş belki dünyanın dört bir yanına gemiler ve mallar göndermek kadar somut değildi ama Büyük bir mülkü yönetmenin, büyük bir nakliye şirketini yönetmekten çok da farklı olmadığını keşfetmişti.

Bay Watson, Gareth'in uygulamalı yaklaşımına ve muhasebeyi kolayca kavramasına şaşırılmış görünüyordu. Warneham, ekinlerin toprakta kalmasını ve gelir akışının devam etmesini sağlayacak kadar para yatırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Knollwood gibi uzun vadeli iyileştirmeler, Watson'ın ısrarla istediği harman makinesi dışında onlarca yıldır yapılmamıştı. Gareth, Knollwood'un ne durumda olduğunu görmek için giderek artan bir istek duyuyordu. Buraya gerçek bir ticari sermaye parçası gibi davranıldığında neler yapılabileceğini.

Ancak tüm bu hevese rağmen Watson'ın tarım dergisi Gareth'ın ilgisini çekemedi. Gerçekten de aklı başka yerdeydi. Hâlâ Knollwood'a giden yolun üzerinde, göletin yanındaki küçük köşkteydi. Bugün Antonia ile konuşurken Hâlâ içinde tuttuğu öfke onu biraz korkuttu. Bu Warneham'a karşı kaynayan bir kızgınlık. Gençliğinin bir kısmı elinden alınmıştı ve büyükannesinin hayatı büyük ihtimalle bencil ve kindar bir adam tarafından kısaltıldı. Daha sonra arkadaşlarına ve ailesine yaptığı şeyin gerçekliği hakkında korkakça yalan söyleyen bir adam.

Şimdi bile gözlerini kapasa, yağmurun sesi onu gemideki hayatına geri götürebilirdi. Hâlâ pisliğin, sıcağın ve sarkıntılık eden, yıkanmamış denizcilerin kokusunu alabiliyordu. Aç kalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. İnsan tüketimine uygun olmayacak kadar kokuşmuş ve kurtlanmış yiyecekleri minnetle yemişti. Bir insanın acısız bir ölüm için dua etmesine neden olabilecek kadar iğrenç fırtınaları hatırlıyordu. Birlikte olduğu çocuk gibi ağladığını hatırlıyordu. Büyükannesini ve Londra'daki eski hayatını özliyordu. Güvendiği ve anladığı insanların arasında bir hayat. Büyükbabası yaşasaydı, Gareth muhtemelen şimdiye kadar zengin bir tüccar ya da kuyumcu olurdu. Hatta belki de bir tefeci. Bunların hepsi, hatta sonuncusu bile, Gareth'a göre onurlu mesleklerdi.

Sanki Gareth'ın düşünceleri tarafından yönlendirilmiş gibi, bir başka alçak gümbürtü evin üzerinden geçti, bu seferki çok yakındı. Kendini durduramayarak pencereye gitti ve perde duvarın üzerinden dışarı baktı. Sadece emin olmak için. Bir sonraki şimşek çakması için uzun süre beklemesi gerekmedi. Bu sefer gözleri hızlıydı. Bu kez neye ve kime bakacağını biliyordu. Sur boştu, Tanrı'ya şükür.

Ama bu Antonia'nın korkmadığı anlamına gelmiyordu, değil mi? Onun alışkanlıklarını bilmiyordu. Belki de

O burada elini soğuk cama dayamış dururken, kadın evde dolaşüyor, uyanıklıkla uyku arasındaki o rüya gibi durumda kapana kısılmış, çocukları için yas tutuyordu. Ve bu gece Bayan Waters olmayacaktı.

Muhtemelen üst kattaki yatağında yatıyordu, boğazına fanila sarılmıştı ve öksürüğü Osborne'un meşhur afyonundan biraz.

Gareth pencereden çıktı ve odanın içinde volta atmaya başladı.

elini kalçasına koydu. Ona gitme dürtüsüne boyun eğmemek için kendini tutmak zorundaydı. Bunu yapmak ona düşmezdi. Öyle mi? Çok yakınlaşıyorlardı. Aralarında bir dostluk -hayır, bundan çok daha fazlası- oluşmuştu, iki kayıp ve hasarlı ruh. Antonia için ona yaslanmak, ona güvenmek çok kolay olabilirdi, oysa yapması gereken şey tam tersi yönde ilerlemektir. Selsdon'dan, tüm fısıltılardan ve anılardan uzaklaşmak. Bazen Knollwood'un bile yeterince uzak olup olmadığını merak ediyordu.

Aniden gök gürültüsü tekrar duyuldu, bu sefer pencereleri sarsacak kadar yüksekti. Daha önce olduğu gibi, Gareth neye niyetlendiğini anlayamadan kapıdan çıkmış ve koridorun yarısını geçmişti. Ama onu dük dairelerine götürecek olan dönemece ulaştığında, geri dönmek için kendini zorlama şansı kalmamıştı. En başından beri yaptığı gibi pervasızca ilerledi. Antonia yalnızdı ve eğer uyanıksa, büyük olasılıkla dehşete kapılmıştı. Gareth karanlıkla örtülü oturma odasından içeri girdi. Zekice yatak odasının kapısına doğru ilerledi, sonra tereddüt etti. Bornozunu giymesi için kapıyı çalmalı mıydı? Yoksa uyuduğunu umarak içeri mi girmeliydi? sağlıklı bir şekilde? Sanki birbirlerini daha önce soyunmuş halde görmemişlerdi.

Kapıyı iterek açtığında odanın derinliklerinde tek bir mumun yandığını gördü. Antonia pencerenin yanında duruyordu,

Perdeleri ardına kadar açılmış, kolları göğsünün üzerinde sımsıkı kavuşturulmuştu. Omuzları bükülmüştü, sanki bir şekilde kendi içine çekilmek ister gibiydi ve ayakları çıplaktı. Onun

Uzun saçları ağır dalgalar halinde beline kadar sarkıyor, onu kasvet içinde bir hayalet gibi gösteriyordu - hayal gücünün acı verici derecede güzel bir hayali.

Adam onun adını fısıldadı ve kadın hemen döndü. Yüzü keder maskesine bürünmüştü ama onu görünce bakışları yumuşadı ve gözleri berrak bir havuza dönüştü.

"Gabriel," diye fısıldadı, doğruca onun kollarına atıldı.

"Gabriel. Benim meleğim."

Onu sertçe göğsüne doğru çekti ve derin bir nefes aldı, sakinleştirici nefes. Ve birdenbire kimin kimi rahatlattığını merak etti. Antonia göğsünde kendini çok küçük ve çok doğru hissediyordu. Çok güven verici ve çok... masumdu. Sanki onun için duyduğu endişe, ona duyduğu ihtiyaç tarafından aşılmıştı -tensel olandan daha derin ve sıradan şehvetten daha sinsi bir ihtiyaç. Ama belki de sadece onun kendisine ihtiyaç duymasına ihtiyacı vardı. Belki de artık bunu yapmadığında, ne zaman yeniden iyi ve güçlü olduğunda, onu ihtiyacı olan her şey için kullanabilecek ve diğer pek çokları gibi hayatına devam edebilecekti.

yapmıştı.

O an geçtikten sonra onu uzaklaştırmalıydı;

yumuşak bir şeyler mırıldanmalıydı

Kulağına güven verici bir şeyler söyledi. Ama onun yerine yüzünü saçlarına gömdü. "Antonia," diye fısıldadı.

"Antonia, endişelendim. Fırtına..."

Gabriel'in kollarında biraz titredi. "Gabriel, kendimi çok aptal hissediyorum," diye cevap verdi. "Neden böyle olmak zorundayım? Sadece yağmur yağıyor ve ne de olsa burası İngiltere. Bırakacak gibi değil, değil mi? Sadece tekrar normal olmak istiyorum."

"Bence belki de sen normalsin Antonia," diye fısıldadı. "Ayrıca, bunun alternatifi ne olabilir ki? Daha az hissetmek için mi? Daha az hissetmek mi? daha az sevmek mi? Yarım yaşanmış bir hayatı mı tercih edersiniz?"

Başını salladı, saçları onun saçlarına sürtünüyordu. Sabahlık. "Hayır," dedi, sesi biraz titriyordu. "Hayır, yapmazdım. Hiç böyle düşünmemiştim."

"Bence Antonia, birini sevdiğinde derin ve ölçülemeyecek kadar çok seversin," dedi sessizce. "Ama en derin sevgiler bile bizi sevdiğimizi kaybetmekten kurtaramaz. Ve sonra devam etmeliyiz. Sizin yaptığınız da bu. Devam ediyorsun. Bildiğin en iyi şekilde başa çıkıyorsun. Kendine karşı acımasız olma canım, çünkü dünya zaten yeterince acımasız."

Sonra titrek bir gülümsemeyele ona baktı. "Bunun için teşekkür ederim," dedi. "Bence siz çok sağduyulu bir adamsınız. Ben olsam ne yapardım, gerçekten bilmiyorum. geçen haftalarda sensiz yaptım."

Gareth bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve göğsünün onu koruma ihtiyacıyla sıkıştığını hissetti. Karşılıksız aşkın o siyah, dipsiz kuyusuna bir santim daha kaymıştı. Aşık olmak. Aşık olmak için uygun bir tanımdı. başına gelen korkunç şey. Antonia bir arkadaşına ihtiyacı vardı, sevgiliye değil. Belki de onu tam da başlangıç aşamasında ezecek bir başka beklentiye değil, kendini tekrar bulmak için.

Ama parmaklarını kızın saçlarında gezdirmeye devam etti. "Hiç uyumadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, gök gürültüsünü duyduğumda uyuyamadım -aslında korktum-. Bu gece zavallı Nellie'nin gelip beni çeşmeden çıkaracağına ya da çatıdan aşağı sürükleyeceğine güvenemem, değil mi?"

Bir eliyle onu, örtülerin çoktan arkaya atıldığı ve yastıkların darmadağın olduğu yatağa götürdü. "İşte," dedi sabahlığını bir kenara bırakarak, "fırtına geçene kadar seninle yatacağım."

Kadın tereddütle ona baktı. "Lütfen benim için sonradan pişman olacağın bir şey yapma," dedi. "Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum, Gareth. Bir görev hissediyorsun-"

"Şşşt," dedi, onu daha yakına çekerek. "Konuşma -her zaman söylediğin bu değil miydi? Konuşma. Düşünme."

"Ama öylece uzanmayacağız, değil mi?" dedi usulca, sanki onun aklını okuyormuş gibi. "Sana daha fazlası için yalvaracağım. Ve sen de bana teslim olacaksın."

Gareth onun haklı olduğunu biliyordu ve odadan, gardenya ve baştan çıkarıcı kokan odadan öylece çıkıp gidecek gücü yoktu. Kadının. "Seninle sevişmemi mi istiyorsun Antonia?" diye homurdandı. "Seninle sevişmemi unutmama yardım edeyim mi?"

Dili ağzının köşesine hafifçe dokunmak için dışarı çıktı. "Evet," dedi hızla. "Sanırım bu konuda bir yeteneğin var."

"Tanrım, Antonia," diye fısıldadı. "İşleri karıştırmak konusunda benim de bir yeteneğim var."

Ama onu öptü, uzun ve derin, yüzünü kucakladı Dili ağzının tatlı derinliklerine inerken ellerinin arasında nazikçe geziniyordu. Buna karşılık Antonia inledi ve tamamen açıldı, dilini onunla ipeksi bir şekilde birleştirdi ve parmak uçlarında yükseliyor.

Gareth parmaklarını onun saçlarına daldırdı ve şakaklarını okşadı. Kendi kendine sadece onu rahatlatmak istediğini söyledi ama kalbinin derinliklerinde bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Antonia'nın acı çektiğini hissedebiliyordu.

Nefes alış verişı hızlanmış, kasıkları ısı ve kanla dolmuştu. Antonia sanki cesaretlenmiş gibi dilini onun ağzına daldırdı ve adam şoke olmuş bir halde, hevesli bir aygır gibi titredi. Bu yanıştı. Bu, ikisinin de atmaması gereken bir adımdı. Ama Antonia kıvrak, sıcak bedenini tamamen onunkine bastırdı ve Gareth teslim oldu. Dağınıklık yarın halledilebilir. Ya da başka bir gün. Bu gün -bu gece- onu sevmek içindi.

Onu kendine doğru çekti ve öpmeye devam etti. Antonia'nın elleri sırtından yukarı doğru kayarken, dili onunkiyle alay etti ve içinden bir şehvet dalgası daha geçirdi. Adam onu umutsuzca istiyordu. O da onu istiyordu, tabii ki ona verebileceğı zevk ve rahatlık için. Başka bir şey değildi.

Kasıtlı olarak ellerini onun beline koydu ve ereksiyonunun zorlayıcı ağırlığına karşı onu kaldırdı. Onu istiyordu ne hissettiğini, ona ne yaptığını bilmek istiyordu. Belki de onu uyarmayı umuyordu. Ama işe yaramadı.

Antonia dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Beni yatağı götür, Gabriel," diye yalvardı.

Onu yatağı kadar takip etti, sonra sırtını göğsüne yaslaması için sıkıca kendine doğru çekti. Her iki kolunu da sıkıca sardıktan sonra dudaklarını başının arkasına koydu. "İşte," dedi. "Gördün mü? Fırtına artık seni yakalayamaz."

Kadın ona doğru kıpırdandı, poposu adamın sikine hoş şeyler yapıyordu. Gareth bunu düşünmemeye çalıştı ve sadece nefes alışını dinlemek için. Buraya geliş amacını hatırlamaya çalıştı. Ama artık çok geçti. Kadın dokunuşuyla adamın beynini uyuşturmuştu. Elinin, kızın sıcak elini kavrayacak kadar yukarı kaymasını engelleyecek kadar güçlü değildi.

göğsünün ağırlığını hissetti. Antonia'nın bir zevk sesi çıkardığını, boğazının arkasında küçük bir titreşim olduğunu hissetti.

Elleri geceliğinin boynundaki kravata gitti ve onu gevşetti. "Gabriel," diye mırıldandı, sesi şimdi baştan çıkarıcı bir şekilde uyuşuk, "Seni istiyorum."

Onun göğsünü neredeyse sahiplenircesine avuçladı. "Antonia," diye mırıldandı. "Kendime sürekli buna bir son vermem gerektiğini söylüyorum, senin iyiliğin için."

"Ve senin için," diye yanıtladı. "Ama... ama bu gece bitmek zorunda mı?"

Evet demesi gerektiğini biliyordu ama sikinin ağırlığı kızın yemyeşil arka tarafına hevesle bastırıyordu. Hareket etti tekrar ona karşı aceleyle. "Çok iyisin, Gabriel. Bana unutturmakta çok iyisin."

Dışarıda yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu. Loş odanın içinde, Gareth onların Dünya üzerindeki tek iki insan. Onları çevreleyen bir samimiyet ve sıcaklık duygusu vardı ki, bunu inkar. Aslında, muhtemelen bu gece buraya tam da bunu planlayarak gelmişti.

Ancak kendi alçakça motivasyonlarını çok yakından düşünmek istemeyen Gareth, bir elini kızın bacağında gezdirdi, sonra başparmağıyla yavaşça geceliğini yukarı itti. kalçasının yumuşak etini sıyırdı. Kalçasına geldiğinde, onu daha yukarı itti ve kıcının güzel kabarıklıklarını ortaya çıkardı. Neredeyse tembelce uzanıp elini karnına götürdü ve onun beklentiyle titrediğini hissetti. O Boynunun yan tarafını öptü ve parmakları aşağıya, bacaklarının arasındaki yumuşak buklelere doğru inerken hafifçe burnunu sokmaya devam etti. Hafifçe inleyene ve kendini onun dokunuşuna açmak için bir bacağını kaydırana kadar nazikçe onunla alay etti.

Parmakları daha derine indiğinde "Ahh," diye fısıldadı. Hafifçe boynunu çenesinin arkasından omzunun zarif kıvrımına kadar öptü ve geceliği itti. uzaklaştı. Dokunuşuyla ipeksi ve ıslak bir hal aldığını hissetti ve onu ters çevirip içine dalmak için can attı ama bu işe yaramayacaktı. İhtiyacı olan şey bu değildi. Şimdi onun arzusunun kaynağını bulmuştu ve parmağının ucuyla hafifçe okşadı.

"Gabriel?" Sesi zayıftı.

"Şşşt," dedi tekrar, dudaklarını kulak memesinin arkasına bastırarak. "Konuşmak yok, hatırladın mı? Sadece tatlı zevk sesleri."

Onun sertçe yutkunduğunu hissetti. Vücudunun tam bir teslimiyet pozisyonunda ona doğru yuvarlandığını hissetti. Bacağını kaldırdı ve kendine doğru çekti. "Hayal et," diye fısıldadı, "bunun senden ve bacaklarının arasındaki bu güzel tatlı yerden başka bir şeyle ilgili olmadığını."

"Evet?" diye fısıldadı.

"Ve konuşmak yok," dedi tekrar. "Sadece vücudunu düşünmeni istiyorum. Tatmin olmanı."

"Ama seni içimde istiyorum," diye itiraz etti. "Lütfen... hissetmeme izin ver..."

Karşı koyamayan Gareth geceliğinin eteklerini yukarı itti ve ereksiyonunun serbest kalmasına izin verdi. Kadının çıplak kalçalarının Gareth'in sıcak tenine değdiğini hissetmek tam bir işkenceydi. Bacağını kaldırdı ve bacaklarının arasındaki pürüzsüz ıslaklığa doğru kaymasına izin verdi. "Bacağını böyle tut," diye fısıldadı, "sadece bir an için."

Aletinin başını ipeksi sıcaklığın içine bastırdı. Hazırdı; hazır olmanın da ötesinde. Yavaşça kendini içeri itti,

Sadece bir inç, yeni duyuma alışmasına izin vermek için.

"Gabriel?" diye tekrar fısıldadı.

Kendini tutamayarak daha derine itti. "Yüce Tanrım," diye boğuldu. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Evet."

"Bana doğru bastır," dedi. Antonia bunu yapınca, adam daha sert bir şekilde itti, Antonia'nın içine doğru kayarak vücudunu Antonia'nınkiyle birleştirdi. Antonia inledi. Gareth ona tekrar dokunmak için etrafına uzandı ve Antonia ihtiyaçtan titredi. "İşte böyle," diye cesaretlendirdi. "Sadece kendimi içinde tutmama izin ver," diye mırıldandı. "Bacaklarını aç ve seni okşamama izin ver."

Onun kucağında tüm vücudu titriyordu. Kıpırdamamak için mücadele etti ama nefesi kesilene ve neredeyse kontrolsüzce titremeye başlayana kadar horozunun ağırlığının ve dokunuşunun yoğunluğunun tutkusunu daha da artırmasına izin verdi. Serbest bırakılması, geldiğinde, güçlü ve kemik derinliğindeydi. Dikkatli bir şekilde kendini tuttuğundan memnun olan adam, elini bıraktı ve zevk içinden akıp gidene ve kollarında hareketsiz yatana kadar titrediğini hissetti.

Antonia kendini durgun ve doygun hissederek dünyaya geri döndü. "Oh, Gareth," diye fısıldadı. "Bu oldukça dikkat çekiciydi."

Ağzı kızın çenesinde gezindi. "Olağanüstü birisin," diye fısıldadı, hafifçe boynunu öperek.

Çekingen bir şekilde kalçalarını onunkilere doğru salladı. "Gabrieldin mi?"

"Önemli değil," diye fısıldadı, kendini onun bedeninden çekerek. Yavaşça onu sırt üstü çevirdi ve

dizlerinin üzerine çöktü ve geceliğini sıyrarak gergin kaslı göğsü ve iyi şekillendirilmiş kolları. Kızın gözleri ince beline ve daha da aşağılara inerken gömleği yere fırlattı.

"Gel, şunu çıkaralım." Adamın elleri, zaten beline kadar sıyrılmış olan geceliğinin eteklerini kavradı. Birkaç santim kaldırdı ve çıkarmasına izin verdi.

Antonia az önce ne olduğundan tam olarak emin değildi ama bundan zevk aldığından emindi. Ancak şimdi yağmurun hâlâ pencerelerin arkasından yağdığını ve gök gürültüsünün uzaklarda hâlâ gümbürdediğini fark etmeye başlamıştı.

Zayıf mum ışığında, Gabriel'in aç gözleri onun vücudunu taradı. Sabırsızlıkla ona doğru uzandı ve ağırlığını üzerine çekti. "Şimdi sen," diye fısıldadı.

"Sabır, canım." Gareth dizlerinin üzerine çökerek kadının başını kollarının arasına aldı ve onu derinden öptü. Adamın sıcaklığı ve eşsiz kokusu onu sarmıştı. İri vücudu onu koruyor gibiydi. Antonia da karşılık olarak onun ağzının içine daldı, Dilini onunkine doladı ve içinden bir ürperti geçtiğinde büyük bir memnuniyet hissetti.

Adam tekrar geri çekildiğinde, "Hmm, böyle," dedi. "Bunu... yap - sadece dilinle değil, ama... bilirsin işte."

Kadının ısrarı karşısında biraz gülümsedi. "Acele etmemize gerek yok, Antonia," diye fısıldadı. "Gece uzun ve fırtına hâlâ devam ediyor." Başını eğdi ve onun göğsünü emdi, Pembe-kahverengi areolayı tamamen ağzına çekti, sonra dilini gergin, ağrıyan meme ucunun üzerinde gezdirdi.

Antonia onun altında huzursuzca kıpırdandı ve parmaklarını Gabriel'in lüks sarı buklelerine dolamak için aşağı uzandı, ama Gabriel başını kaldırdı, gözleri parlıyordu ve elini kendi ellerine götürdü

Ağzını. Neredeyse saygıyla, açık avucunu ve ardından şaşırtıcı bir şekilde bileğindeki yara izini öptü. Antonia kendini garip hissederek elini geri çekmeye çalıştı ama adam onu tuttu. "Bence çok güzelsin," diye mırıldandı, elini öpücüklere boğarken bakışlarını Antonia'dan ayırmıyordu. "Her santimi, her yarası, her çili."

"Benim çillerim yok," diye mırıldandı, neredeyse gözlerindeki yoğunlukla büyülenmişti. Adamın dili avucunun içinde hafifçe gezindiğinde nefesi kesildi. Sonra, hala Onu izlerken işaret parmağını ağzına götürdü ve nazikçe emdi. Midesinin içinde bir şeyler tersine döndü ve o sıcak açlık şeridinin içinden geçerek çekirdeğine doğru ilerlediğini hissetti.

Sabırsızlıkla, onu da aşağı çekmek için bir bacağını kaldırdı, ancak elini hareket ettirdi ve sıkıca geri bastırdı. yatak örtülerinin yumuşaklığı. Ağzını diğer göğsüne kaydırды, onu okşadı, onunla alay etti ve sanki ince, gergin bir ipek ipliğiymiş gibi ihtiyacını ortaya çıkardı. Kadının nefes alış veriş bir kademe daha hızlandı ve Gareth aşağıya doğru kaydı. Göğüslerinin arasına, karnına ve daha aşağılara öpücükler yerleştiriyor.

Bacaklarının arasına girdiğinde avuçlarını yukarı kaydırarak kalçalarını birbirinden ayırdı. Bir diziyle onları daha da genişletti. "Antonia, seni böyle sevmek istiyorum," diye mırıldandı, ona bakıyordu. "Bana izin verecek misin?"

Neyi kabul ettiğini zar zor anlayarak başını salladı. Ağır, kukuletalı gözleriyle onu izleyen Gabriel, sıcak, zarif ellerini kız tamamen açılana kadar iç bacaklarında gezdirdi. Tamamen açığa çıkana kadar. Antonia onun bakışlarına dayanamayarak başını yastığa bıraktı. Knollwood'da o öğleden sonra Gabriel'in hafif alayları dışında Antonia hiç

Böyle bir çöküşün var olabileceğini; bir insanın diğerine böyle bir neşe ve özlem duygusu aşılayabileceğini biliyordum.

Gabriel diliyle hafifçe ona dokundu, tüm vücudunu titretti ve yanaklarına bir sıcaklık dalgası gönderdi. Ve sonra onu ciddiyetle okşadı ve saf bir zevk çılgılığıyla neredeyse yataktan düşecekti. Haykırdı, sesi zayıf ve titrekti. "Gabriel?"

Başını kaldırıp baktı ama onu bırakmadı. Bunun yerine kalçalarını yatağın yumuşaklığına gömdü ve onu orada tuttu. Yine gözleri, sıcak ve aç, onu esir alarak aşağıya doğru süzüldü.

Eli kararsızca çırpındı. "Lütfen, Gabriel... sadece-" "Ne, aşkım?" diye mırıldandı. "Durayım mı? Bu dileğin?"

Antonia boğazının aşağı yukarı çalıştığını hissetti. "Hayır," diye homurdandı. "Durma, Gabriel. Asla durma."

Memnun bir gülümsemeyle başını eğdi ve Dilini derinlere sokarak onu inletti. Sonra bir parmağıyla ona dokundu ve parmağını içeri kaydırды. Yumuşak ama çaresiz bir sesle inlediğini duydu. Gabriel'in zeki parmakları ve alaycı dili onu memnun etti. Ona eziyet etti. Daha fazlası için sızlattı.

Bir parmağı daha içeri kaydı ve dili kasıtlı, narin küçük hareketlerle kadınsı çıkıntıyı sıyırmaya başladı, onu uçurumun kenarında titrer halde bıraktı. Antonia daha önce hiç bu kadar yoğun bir zevk yaşamamıştı. Gabriel uzun, enfes anlar boyunca onu diliyle ve elleriyle sevdi. Antonia'nın elleri, sanki toprağa bağlı kalmak için savaşıyormuş gibi battaniyeye gömüldü ve sonra

bir fahiŖe gibi yatağa uzanmış ve serbest bırakılması için ona yalvarıyordu. Karanlığa ilahi söylüyordu, "Gabriel. Gabriel. Gabriel."

Daha derine, daha dikkatle, o tatlı, mükemmel noktada oyalanarak okşadı. Tekrar ve tekrar, Antonia kendinden geçene, vücudu çiğ zevk spazmlarıyla sarsılana, içinde boğulurken boğazı sessizce çalışana kadar becerisi onu daha yükseğe çıkardı.

Uyandığında Gabriel'in bacaklarının arasında diz çökmüş olduğunu gördü. Bakışları daha önce hiç görmediği bir şekilde şiddetliydi. Sahiplenici. Talepkar. Ve Antonia onun olmak istiyordu, en azından bu harika, enfes bir an. Artık fırtınayı duymuyordu. Sadece burada, şimdi ve aralarındaki mükemmel yakınlık vardı. Uzandı ve Gabriel'in adını mırıldandı.

Eli ereksiyon halindeydi. Etini geri çekti ve güçlü bir kolunu başının yanındaki yastığın üzerine koyarak üzerine eğildi ve tekrar bacaklarını açmaya zorladı. "Senin içinde olmak istiyorum, Antonia," dedi kabaca.

Antonia uzandı ve adamın ereksiyonunu ellerinin arasına aldı. Adamın gözleri sıkıca kapandı ve tıslama ile inleme arasında bir ses çıkardı. Isınmış teni sanki sıcak kadifeyle kaplıymış gibi hissediyordu. Gabriel'in gücünü hissetti, erkeksi erkek vücudunun gücü, içinden akıyordu. Yavaşça onu kendisine doğru yönlendirdi, kalçalarını kaldırdı ve onu alması için yalvardı. Tereddüt ediyormuş gibi hissettiğinde, Antonia onu hafifçe okşadı ve eline bir inci tanesi kadar sıvı sızdı. Gözlerini kapadı ve ürperdi, kolundaki ve boğazındaki kaslar gerildi ve kaskatı kesildi.

Adamın sınırda olduğunu hissetti. Aptalca, asil bir jestin eşiğindeydi. "Gabriel," diye fısıldadı, elini çekerek

boyunu tekrar aşağı indirdi. "Bana gel. İime gel. Seni tatmin etme zevkinden beni mahrum bırakma."

Gareth onun sözlerini duydu ve içinde biriktirdiği azıcık tereddüt de yok olup gitti. Antonia yine Gareth'ın aletini okşadı, lezzetli bir işkenceydi bu. Gözlerini kapadı ve kendini rezil etmemek için dua etti.

Vücutları buluştuğunda "Durma," diye fısıldadı. "Düşünme."

Mümkün değil. Kaçınılmaz olanı durdurmak mümkün değildi. Kendini onun sıcak, kadınsı etine bastırdı ve sanki birbirlerine karıştılar. Sanki onun içine doğru çekiliyor, onunla bir oluyor, onun tarafından yönlendiriliyordu. Onun ötesinde, aşkın bir güç. İlk vuruşunda derinlere daldı ve haykırdı, sesi çiğ ve cinseldi.

Antonia ona tamamen açıldı ve elleri önce kalçalarında, sonra da belinde kayarak onu okşadı. Ona mırıldanıyordu. Bu sadece zevk değildi. Bu sadece seks değildi. Kendini kaybetmişti, içinde boğuluyordu. Antonia'da boğulmak. Kendini o kadar derin ve savunmasız bir yerde hissediyordu ki ona ulaşabildiğine bile hayret etti.

Gözlerini açtığında onu görebiliyordu, neredeyse ruhunun derinliklerine kadar. Bir zamanlar gözleri Öteki dünyadan gelen duygular şimdi şaşırtıcı derecede açıktı ve içerdiiği duygu derinliği hem şaşırtıcı hem de tatmin ediciydi. Gareth onun içine girdi, kadınsı yumuşaklığının ve kendisini memnun etmek için duyduğu ateşli, acil arzusun tadını çıkardı. Gareth'a her zaman, her zaman bunun tam tersi gibi gelmişti.

İçindeki bir şey spiral çizdi ve daha yükseğe çıktı. Kendini tutmaya çalıştı; dünyevi sevinç anını uzatmaya çalıştı, ama bu olmayacaktı. Serbest bırakılması bir anda gerçekleşti.

güçlü ve beklenmedik bir telaş. Kadının bedeninden çekilmeye çalıştı ama bir an için çok geç kalmıştı. Tohumlarının sonuncusu, vücudu kızın kalçasının yumuşak fildişi etine dökülürken kasıldı ve sallandı.

Nefesi hâlâ kabarık olan Gareth başını eğdi ve saldırının durmasını bekledi. Her şey çok güzeldi. Küçük bir hata dışında muhteşem ve değerliydi. Gareth alnını onunkine dayadı. "Ah, Antonia," diye fısıldadı, ağırlığını dirseklerine vererek. "Dikkatli olmaya çalıştım, aşkım."

"Gabriel, her şey yolunda," diye mırıldandı, onun yüksek ve zarif alnındaki saçları okşayarak. "Her şey yoluna girecek."

"Umalım da öyle olsun," dedi biraz suratsızca.

Geceliğini kapmak için yatağın öbür ucuna uzandı, sonra kanıtı hızlıca yok etti. Onu yere attıktan sonra bir tarafa yuvarlandı ve dirseğinin üzerine yaslandı. Gözleri kızın yüzünde geziniyor, ne düşündüğünü merak ediyordu. Muhtemelen kendisinin de düşündüğü şeyi; onun bedeniyle ve zor kazanılmış değerli özgürlüğüyle bir kez daha büyük bir risk aldığını.

Tanrı korusun, onun tohumu kök salarsa, Antonia onunla sıkışıp kalacaktı. Seçmediği bir evlilik daha olacaktı. Hayatını ve seçeneklerini daraltan başka bir tuğla duvar. Yüce Tanrım.

Her nasılsa ona gülümsemeyi ve ipek gibi saçlarından bir tutam alıp umursamazca oynamayı başardı. Ama az önce yaptıkları şeyle ilgili hiçbir şey umursamaz değildi. Onun için hayatını değiştiren bir andı bu. Enfes bir tutku ve aşırı bir endişe anı. Antonia'yı istiyordu. Başından beri bunu istediğini düşünmeye başlamıştı. Aşık olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ama böyle üzücü koşullar altında ona sahip olmaktansa hiç sahip olmamayı tercih ederdi.

"Gabriel?" Küçük, sıcak elleri Gabriel'in yüzünü kucaklamak için yukarı kalktı. "Lütfen endişelenme."

Sırıttı. "Ben değilim."

"Ve bana yalan söyleme," diye ekledi. "Bazen hâlâ aklım başımda değil, bu doğru. Ama sadece bir kez aptallık ettim."

Bakışlarının yumuşadığını hissetti ve başını eğerek onu yanağından usulca öptü. "Haklısın," diye mırıldandı, dudaklarını kulağının üzerinde gezdirerek. "Endişeleniyorum."

Ona doğru yuvarlandı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Çok irisin," dedi göğsüne karşı. "Bana kendimi güvende hissettiriyorsun, Gabriel. Eğer bir kaza olsaydı -eğer korkun gerçekleşseydi- bu kadar korkunç olur muydu?"

Onu güvende hissettirdi. Bu muydu? Kabaca güldü. "Senin için mi kötü, aşkım? Yoksa benim için mi?"

"Benim için kötü olmazdı," diye fısıldadı, sesi biraz boş çıkmıştı.

Sonra onu şiddetle kavradı. "Beni dinle Antonia," dedi. "Beni istemiyorsun. Kendi türünle takıl, büyükbabam bana hep böyle öğüt verirdi. Ve haklıydı da."

"Ve sen... sen benim türümden değil misin?"

"Öyle olmadığımı biliyorsun Antonia," diye cevap verdi. "Sen benim asla olmadığım bir şey olmak için yetiştirildin. Benim asla sahip olamayacağım bir doğuştan hakka sahipsin."

Bakışları yavaşça onun yüzünde gezindi. "Bu doğru değil, Gabriel."

Bunu ona açıklayacak kelimeleri aradı. "Antonia," dedi sessizce. "Üç yıl boyunca burada, Selsdon'da bu insanların arasında yaşadım. Ama asla onlardan biri olmadım. Ve eğer bir an için öyle olmadığımı unutursam, birileri -Warneham, karısı, hatta hizmetçiler- bana bunu kesin ve net bir şekilde hatırlatırdı. Yani gerçekten düşünüyor musunuz- gerçekten hayal ediyor musunuz..." Sözlerinin düşmesine izin verdi ve yavaşça başını salladı.

Elini onun göğsüne koydu. "Gerçekten ne düşünüyorum?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle Antonia'nın yanağını okşadı. "Ailenin ve arkadaşlarının seninle aynı fikirde olacağını gerçekten düşünüyor musun Antonia?" diye fısıldadı. "Bir an için bile olsa beni uygun bulmayacaklarını mı sanıyorsun? Senin altında?"

"Ama... ama siz artık bir düksünüz," diye cevap verdi. "Toplum bir dükü neredeyse her konuda affeder."

"Dışarıdan bakıldığında, belki, evet," diye karşılık verdi, sesini yumuşatarak. "Ama bunun ne değeri var? Sırf kaderin bir cilvesi yüzünden toplumun beni gönülsüzce kabul etmesini mi istiyorum? Aksi takdirde çoğu beni kabul etmezdi. birbirlerine takıldılar."

Antonia ona hüznle ve fazlasıyla bilerek baktı. "İçten içe çok incinmişsin, Gabriel," diye fısıldadı. "Bu kalbimi kırıyor."

Sırt üstü yuvarlandı ve bir kolunu gözlerinin üzerine götürdü. "Ama acı, Antonia, yararlı bir duygu olabilir," dedi. "Acı seni harekete geçirebilir. Kendin için bir şeyler yapmaya teşvik edebilir."

"Sana da böyle mi oldu?" diye sordu.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim," diye yanıtladı. "Kendi hayatımı kontrol etmek istedim. Kaderimin. Bir daha asla başkasının merhametine kalmak istemedim."

Kadın ona doğru kıvrıldı ve adam onu sıkıca yanına çekti, sonra diğer kolunu gözlerinden kaldırdı. "Gök gürültüsü sona erdi sanırım," dedi. "Belki de yağmur yakında diner,

"

"Gabriel, istersen gidebilirsin," dedi sessizce. "Ben iyi olacağım. Dediğin gibi, en kötüsü geride kaldı."

"Evet, belki," diye mırıldandı.

Ama yatağından kalkıp onu terk edecek iradeyi kendinde bulamadı. Elleri saçlarının arasında oynuyordu. Göğsü ve küçük, sıcak vücudu onunkine sarılmıştı. Mutluluk vericiydi. Neredeyse karar vermeden uzandı ve darmadağınık yatak örtülerini çenelerine kadar çekti.

Antonia daha da yaklaştı. "Aşık olduğunu nasıl anladın Gabriel?" diye sordu. "Nasıl hissettin?"

Kadının soruları onu sarstı. "Ben... Pardon?" diye sordu, başını eğerek ona baktı.

Antonia omuz silkti. "Kalbinizin teklemesine neden oldu mu? Uyuyamadığınızı ya da yemek yiyemediğinizi hissettiniz mi?"

Xanthia. Xanthia'yı kastediyordu. "Öyle... öyle değildi," dedi. "Sadece birlikte olmamız gerektiğini hissettim. Bu bir şekilde kaderimizde varmış gibi."

Antonia, "Bu kulağa aşk gibi gelmiyor," diye mırıldandı.

"Onu sevdim," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Baştan aşağı, mide bulandırıcı türden bir aşk değildi belki. En iyisinin ne olacağının yavaş yavaş farkına varmaktı."

"İkiniz için de en iyisi mi?" Antonia sordu. "Kendini onun altında hissetmedin mi? Ne de olsa kardeşi bir soyluydu."

Gareth cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Onun sorusunu düşündü. "Rothewell diğerlerine benzemez. Asilzadeler," dedi sonunda. "Üçü de hiçbir şeyleri olmadan ve korkunç koşullarda büyüdüler. Onlar da yetimdi, görüyorsunuz, onları istemeyen bir aile tarafından Barbados'a gönderilmişlerdi. Sanırım bunu paylaştık. Bir bakıma hepimiz birlikte büyüdü, eski hayatlarımızın enkazına tutunarak ve güçlü çıkmaya çalışıyoruz."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, sesi göğsünde hafifçe titreşiyordu. "Peki senin için dönüm noktası olan bir an var mıydı? Onunla evlenmek istediğinizi fark ettiğiniz bir an?"

Uzun bir süre cevap vermedi. "Bir fırtınadaydı," diye itiraf etti sonunda. "Bunun gibi değil, ama bir tür kasırga. Bakımevinin yakınındaki nakliye ofisimizde tek başımıza kapana kısılmıştık ve düşündük ki... ölecekti. Kendimi daha önce birçok kez böyle bir ölüme hazırlamıştım -denizde yaşam bunu gerektirir- ama Zee dehşete düşmüştü. Fırtına ağaçları devirdi ve camları kırdı. Küçük kayıklar yosun gibi okyanustan yukarı fırladı. Çatımızın bir köşesi kalkıp duruyordu. Ve sonunda, saklandık bazı mobilyaların arkasında ve ben-" "Ne?"

diye cesaretlendirdi. "Devam et."

Başını alaycı bir şekilde salladı. "Yapamam," dedi. "Çok rahat konuştum."

"Anlıyorum," dedi Antonia nazikçe. "Hanımefendinin onuru falan.

Boş ver. Seni tanıyorum Gabriel, ne olduğunu kolayca tahmin edebilirim."

"Yapmayı bildiğim tek şeyi yaptım diyelim," diye itiraf etti. "Ve açıkçası, bunun bir anlamı olduğunu düşündüm. Ama gün ışıyıp fırtına dindiğinde, Zee yine o güçlü ve yetkin haline döndü. Bana ihtiyacı yoktu. Hiçbir zaman da olmadı."

Antonia onun elini kalbine götürdü ve göğsüne yasladı. "Gabriel, bu gece yaptıklarımızın anlamı Bir şey," diye fısıldadı. "Ben... tam olarak ne olduğunu bilmiyorum- ama yağmur dindiğinde ve sabah olduğunda, yine de ihtiyacım olacak-" Aniden sözlerini yarıda kesti ve bir sakınleştirici bir nefes aldı. "Sana her zaman minnettar olacağım," diye bitirdi.

Onu kendine yakın tuttu ve dudaklarını başının tepesine bastırdı. "Minnettarlığını istemiyorum Antonia," dedi tekrar. "Sadece mutluluğunu istiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı, sesi artık uykuluydu. "Biliyorum, Gabriel."

Ve kollarını birbirlerine sıkıca bağlayarak, yağmur oluklardan şakırdarken ve sabah yaklaşırken, her biri olabilecekleri hayal ederek huzursuz bir uykuya daldılar.

Bölüm On Dört

Portsmouth sahili karanlığa gömülmüştü, tuz ve deniz yosunu kokusu gece havasına sinmişti. Güzel araba dar, taş döşeli bir yola girdi ve sallanarak hemen durdu. Gabriel yükselen gelgitin limanın taş işçiliğini döverken çıkardığı uğursuz şıp şıp şıp seslerini duydu ve tüyleri diken diken oldu.

Bir meyhanenin önünde durmuşlardı. Demir feneri dirseğinde sallanıyor, sokağa karanlık bir ışık saçıyordu. Dört itibarsız görünümlü adam gölgelerin arasında duruyordu. İçlerinden en irisi çizmeli ayağıyla duvarı itti ve arabaya doğru ağır adımlarla yürüdü. "Siz Warneham mısınız?" diye sordu pencereden.

"Evet," diye tısladı düğ. Cüzdanını çıkardı ve adama bir banknot uzattı.

Adam parayı paltosunun içine soktu. "Nerede o zaman?"

Düğ eldivenli elini kaldırdı ve arabanın diğer tarafını işaret etti. "İşte," diye homurdandı. "Onu gözümün önünden uzaklaştır. Ve bir daha İngiltere'yi görmediğinden emin ol, duydu mu?"

Adam güldü, kısık, hırıltılı bir sesle ve çekerek açtı. Kapıya. Gabriel ancak o zaman neler olduğunu fark etti. "Hayır!" diye bağırdı. "Bekleyin efendim! Büyükkannemi istiyorum! Bırakın gideyim. Geri dönmeme izin verin!"

"Ooh, büyükkanneni istiyor, değil mi?" Adam Gabriel'i ceketinin yakasından tutacakmış gibi hareket etti.

"Hayır, bekle!" Gabriel, adam kapıyı açmaya çalışırken kapının pervazına yapıştı. onu dışarı çıkardı. "Durun! Majesteleri! Onlara izin veremezsiniz.

Beni al!"

"Öyle mi dersin?" Warneham botunu kaldırdı ve topuğunu kapının kenarına sertçe vurarak Gabriel'in parmak eklemlerini ezdi. Gabriel acıyla inledi ve bıraktı. Adam şimdi bir koluyla Gabriel'in beline sarılmıştı. Sanki bir patates çuvalını dengede tutuyormuş gibi onu kalçasından geriye doğru itti.

Onlar çıkarken Warneham başını kapıdan içeri uzattı. "Sudan korkuyorsun, ha?" diye seslendi. "Tanrı aşkına, ben sana korkacak bir şey vereceğim, seni küçük İbrani piç."

Hastalığının üçüncü gününde, Nellie Waters yaşlı bir savaş atı gibi yerinde duramıyor ve türlü bahanelerle hanımının odasına gitmeye başlıyordu. Leydimin saç tokalarını yerleştirmeyi unutmuştu. Pazartesi günkü çamaşırlar için bir şeyler ayarlamak istiyordu. En iyi ihtimalle hepsi zayıf bahanelerdi, bu yüzden Antonia onlara kulak asmadı ve Nellie yakalanır yakalanmaz peşine takıldı ve onu hemen üst kattaki yatağına gönderdi.

Ancak Nellie'nin son seferinde, tamir edilecek çoraplarla dolu bir çuvalı ve yama iğnelerini alıp kaçmayı başarmıştı. Ama odasına döndüğünde George Kemble'ı dar koridorda beklerken buldu.

Yatak odasının kapısının önünde, zarif omuzlarından birini kapının pervazına dayamıştı.

"Ah, Bayan Waters, günaydın! Görüyorum ki muhteşem bir şekilde iyileşıyorsunuz."

Hizmetçi kız sinirli bir tavırla, "Hanımefendimin söylediğini duymak istemem," dedi. "Hem ne istiyorsunuz Bay Kemble? Burası hizmetçilerin odası, haberiniz olsun."

"Öyle mi?" dedi Kemble kurnazca. "Ne kadar heyecan verici! Belki de o çok sevdiğiniz kahverengi ayakkabılarınızın içinde, iyi dönmüş ayak bileklerinize alaycı bir bakış atabilirim, Bayan Waters?"

Bay Kemble çorap çuvalının geldiğini görmedi. Bayan Waters onu tam kulağından yakaladı ve dişlerinin gıcırdadığını duyunca çok sevindi.

"Aman Tanrım, kadın!" Bay Kemble ihtiyatla geri çekildi. "Bu bir şakaydı! Bir şakaydı!"

Bayan Waters ona ters ters baktı. "Bugünlerde mizah anlayışımı ne yazık ki eksik buluyorum," diye karşılık verdi. "Şimdi size iyi günler ve sizin tatlı diliniz, efendim. Duymadıysanız diye söylüyorum, yatalak durumdayım."

"Kendini dinç ve zinde hissettiğin bir anda o çuvalı bana doğru sallamanı istesem ne olayım?" Kemble duymasını sağlamak için kulak memesini çekiştiriyordu. "Bakın Bayan Waters, gerçekten çok iyi anlaştığımızı düşünüyordum. Şimdi yardımınıza ihtiyacım var-"

"Sizin tipinizi biliyorum Bay Kemble," dedi uyarırcasına. "Buraya ortalığı karıştırmaya ve sorun çıkarmaya geldiniz, o yüzden-"

"Kesinlikle!" Kemble araya girdi. "Ben de şimdiye kadar çok sıkılmış ve biraz entrikaya hazır olduğunuzu düşünmüştüm."

"Entrika mı?" Bayan Waters gözlerini kısarak bir santim geri çekildi.

Kemble cebinden gümüş matarasının sadece boynunu çıkardı. Şişeyi sallayarak, "Entrika ve hastalar için yaptığım özel tıbbi bakımdan biraz?" dedi. "Ama lütfen, sevgili kadının, burada, geçitte olmasın?"

Bayan Waters koridorda bir aşağı bir yukarı suçu suçu bakarken kapısını iterek açtı ve onu içeri buyur etti.

Odada sadece bir çay fincanı ve bir sandalye olduğundan, Kemble, Bayan Waters'ın yatağının kenarına tüneyerek ve doğrudan şişeden yudumlayarak kibarlığı zorlamak zorunda kaldı. Oda bir saçak altına sıkışmış olmasına rağmen, küçük sayvanlı bir yatak, basma perdeler ve yıpranmış ama güzel bir Axminster halısı ile güzel bir şekilde döşenmişti. Hanımefendi küçük maun bir masanın karşısında, eski ve rahat görünen bir berjer koltukta oturuyordu. Bir paroksizm Öksürük onu çarptı ve uzun, onarıcı bir yudum almak için çay fincanını aldı.

"Peki, aklınızda ne tür bir entrika vardı, efendim?" diye sordu Bayan Waters, boğazı temizlendiğinde ve pahalı konyağın etkisiyle keyfi yerine geldiğinde.

Kemble sakın sakın gülümsedi. "Öncelikle hassas bir konuda fikrinizi almam gerekiyor," dedi. "Bu biriyle ilgili Hakkında hiçbir şey bilmediğim birkaç konudan biri -belki de tek konu-."

"Oh?" Bayan Waters ona garip garip baktı. "Peki bu ne olabilir?"

Kemble zorlukla yutkundu. "Şey, dişi şeyler," dedi sonunda. "Kadınsı şeyler mi?" Bakışları kuşkuya doğru derinleşiyordu. "Ne tür kadınsı şeyler? Biz kadın değiliz. Burada şapka kurdelelerinden bahsediyoruz, değil mi?"

"Korkarım hayır," dedi Bay Kemble. "Yani kadın... şey, işlevler."

Bayan Waters onaylamaz bir tavırla kaşlarını çatdı. "Bay Kemble, gerçekten de-"

Kemble şişeyi bir gümbürtüyle yere bıraktı! "Madam, bunun benim için ne kadar tatsız bir görev olduğunun farkında mısınız?" dedi sertçe. "Hanımınıza yardım etmeye çalışıyorum. Eğer bunları bilmem gerekmeseydi, gerçekten sorar mıydım?"

Bayan Waters bunu düşündü. "Hayır, sanmıyorum."

"Peki," dedi sabırsızlıkla. "Şimdi bana bir kadın çocuk sahibi olduğunda ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Belirtiler nelerdir? Tam olarak neyi fark eder?"

Bayan Waters'ın yüzü hafifçe kızardı. "Tabii ki kilo alacaktır."

"Her zaman mı?" diye araya girdi. "En başından beri mi? Ya hasta olsaydı?"

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Bayan Waters. "Bazılarının midesi bulanıyor. Ama genellikle ilk seferde değil."

"Ama bu hiç oldu mu?"

"Oh, Tanrı beni korusun, evet!" dedi kadın. "Kız kardeşim Anne ilk çocuğunda üç ay boyunca her gün lazımlığa sarıldı ve ondan sonra sağlığın timsali oldu. Bazı zavallı ruhlar bütün zaman boyunca hasta olurlar, gerçi bu nadirdir."

"Peki bu durumlarda kadın ilk başta gerçekten kilo kaybedebilir mi?"

"Bu mümkün," dedi Bayan Waters.

"Başka ne gibi belirtileri olabilir?" diye sordu Kemble. "Onun... onun aylık kursları sona erecek, değil mi?"

Yüzü pembeleşen hizmetçi başını salladı. "Evet, aslında bu ilk işaret."

"Ancak böyle bir durma başka bir şeyden kaynaklanıyor olabilir mi?"

"Yaş, tabii ki," diye onayladı Bayan Waters. "Hastalık. Bir korku ya da şok, özellikle de uzun süren bir şok."

"Melankoli mi?"

Bayan Waters'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Şey, sanırım bu mümkün olabilir," dedi. "Özellikle de ağırlığıyla önemli ölçüde düştüyse."

"Bir başka iyi nokta daha!" dedi Kemple. "Bazı kadınlar Kilo takıntıları var, değil mi? İyi bir vücuda sahip olmak için çabaladıklarını kastetmiyorum - bundan daha saplantılı bir şey."

"Açlıktan ölmek isteyen kadınlardan söz edildiğini duymuştum, bu doğru," diye onayladı Bayan Walters. "Ama nedenini hiç bilmediğim gibi, şahsen tanıdığım bir kadın da olmadı."

Kemple dalgın dalgın parmağını yere vurdu. "Her halükarda," dedi
Son olarak, "Ciddi kilo kaybı bir kadının kurslarının durmasına neden olabilir mi?" diye sordum.

"Oh, gerçekten de olabilir," dedi hizmetçi kız. "Doğanın, çocuk doğuramayacak kadar zayıf ya da hasta olduklarında gebe kalmamalarını sağlama yoludur bu. Her zaman söylediğim gibi, doğa en iyisini bilir."

Kemple matarasının kapağını açtı ve küçük, dalgın bir yudum aldı. "Peki hangisi önce geldi?" diye mırıldandı. "Tavuk mu? Yoksa yumurta mı?"

"Pardon?"

Kemple şişeyi tekrar Bayan Waters'ın çay fincanının üzerine koydu. "Eğer bir kadının midesi bulanırsa ve

dersleri durursa,

Sebebin hamilelik olup olmadığını nasıl bilebilir?"

Hizmetçi kız artık utanmanın ötesinde görünüyordu. "Eğer evli ve sağlıklı olsaydı, bu güvenli bir varsayım olurdu," dedi Bayan Walters. "Aksi takdirde, biraz zaman alabilir. Belki üç ay, ama o zaman da doktor onu rahimde hissedebilir. Bir bebek bundan çok daha sonrasına kadar hızlanmayacaktır."

Kemble şişeyi tekrar cebine soktu. "Teşekkür ederim," dedi. "Çok teşekkür ederim. Bana paha biçilmez bir yardımda bulundunuz."

Bayan Waters'ın gözleri büyüdü ve mendiline bir öksürük daha verdi. "Gerçekten de öyle mi?" dedi sonunda. "Bu yeterince basitti."

Kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki aklına başka bir şey geldi ve geri döndü. "Bayan Waters, sorabilir miyim, Selsdon'daki önceki hanımın hizmetçisinin kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "Şey, Musbury'nin ara sıra bundan bahsettiğini duymuştum," dedi ve sonra başını salladı. "Özür dilerim. En iyi zamanımda değilim. Aklıma getiremiyorum."

"Bayan Musbury," dedi Kemble dalgın dalgın. "Bayanı iyi tanıdığınızı mı sanıyorsunuz?"

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi Bayan Waters. "Sanırım son düşes gibi o da buralıydı."

"Mükemmel!" Kemble ellerini birbirine vurdu. "Teşekkür ederim, Bayan Waters. Her zamanki gibi mükemmel bir zekaya sahipsiniz."

Gareth Antonia'yı öğleden kısa bir süre önce salonda buldu. Sabahın erken saatlerinde yatağından çıktığından beri onu görmemişti.

Şafaktan saatler önce. Yıldız ağacından yapılmış yazı makinesinin başında oturmuş bir mektup karalıyordu; başı, saçlarına parlak altın teller düşüren güneşe doğru eğikti. Çenesi bir şekilde işine sıkı sıkıya sarılmıştı. Onun içeri girdiğini bile duymamıştı.

Bir an için tereddüt etti. Güzeldi, evet, ama artık onu çeken şey güzelliği değildi. Dün gece onun kollarında nasıl hissettiğini düşündü. Onu terk etmekten ne kadar nefret ettiğini. Paylaştıkları neredeyse ruhani yakınlık. Ve şimdi, içinde bulunduğu durumun gerçekliğinin kararlılığını artıracağını düşündüğü anda onun yerine işaretliyordu.

Onun küçük, becerikli elinin sayfayı karalamasını izlerken işinin bittiğini fark etti. Ona sıırıslıkam aşıkı. Başka türlü davranmanın bir anlamı yoktu. Şimdi yapılacak tek şey, bu konuda ne yapması gerektiğine karar vermektir. Doğru olanı mı yapacaktı? Yoksa bencilce olanı mı?

Peki doğru olan neydi? Bugün emin değildi. Dün gece Zee hakkında sorduğu sorular onu kendi içine bakmaya ve kesin bir gerçekle yüzleşmeye zorlamıştı. Gareth'in şu anda hissettiği şey daha önce hissettiklerinden çok farklıydı ve çok daha karmaşıktı. Ne sabırsızlık ne de hayal kırıklığı vardı.

Zee ile hissetmişti. Sadece derin ve kalıcı bir his vardı. Bu kadına ihtiyacı olduğu kesindi. Görünüşte narin ve kırılgan olan bu kadın, Gareth'in düşünmeye başladığı gibi, aslında ikisi de değildi.

Şapkasını kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve biraz daha yaklaştı. "Düşünceleriniz için bir peni?" dedi sessizce.

Antonia küçük bir nefes aldı. "Aman Tanrım!" dedi. eli kalbine gitti. "Gabriel. Düşüncelere dalmıştım, değil mi?"

Sessiz bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı. "Londra'daki hayal kırıklığına uğramış hayranlarından birine mi yazıyorsun?" diye sordu.

Antonia başını kaldırdı ve gülümsedi. "Çok tuhaf, ama bütün o alçaklar ortadan kaybolmuş gibi görünüyor," dedi. "Bunun yeni dükle bir ilgisi olabilir mi? merak ediyor musun?"

"Onları neden erteleyeceğimi düşünemiyorum," diye itiraf etti, kızın ellerinden birini kendi ellerinin arasına alarak.

Ama belki de tam olarak bunu yapmıştı, geç de olsa fark etti. Belki de bu tür adamlar Antonia'nın çıkarlarını düşünebilecek biri tarafından çok yakından incelenmekten korkuyorlardı.

Birbirine dolanmış parmaklarına baktı. "Babama yazıyorum, Gabriel," dedi sessizce. "Ona söylüyorum... Ona geleceğimi söyledim. İsteddiğini yapacağım ve yeni çocuğun doğumunu kutlamak için Kasabaya geleceğim. Belki onunla birlikte birkaç sosyal ziyarette bulunur ve insanların nasıl olduğunu görürüm. beni kabul et. Arkamdan fısıldaşmalar olacak, biliyorum, ama belki de kaybolurlar. Bunun ötesinde, Papa'ya hiçbir söz vermiyorum."

Gareth kalbinin sıkıştığını ve zeminin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Birden ne diyeceğini şaşırdı. "Fikrini değiştirdin demek," demeyi başardı sonunda. "Ne zaman gidiyorsun?"

Antonia başını kaldırdı, onun bakışlarını yakalayınca gözleri yumuşadı. "Sanırım Nellie uygunsa hemen gitmeliyim," diye cevap verdi. "Ben senin için dikkat dağıtıcı oldum, Gabriel. Lütfen yapmadığımı söyleme. Ayrıca, yeni kıyafetlere ihtiyacım olacak. Yasım artık sona erdi."

"Evet, anlıyorum," dedi sessizce.

"Sana teşekkür ederim Gabriel," dedi, sesi yumuŝaktı. "Bana güç ve cesaret verdiniz. Kendimi, sanki kendi hayatım üzerinde gerçekten söz sahibiymişim gibi hissetmemi sağladın.

Kader. Babamı kontrol edebilirim. Ve belki de yeniden bir hayatım olabilir. Belki de kendimi eve kapatmamalıyım. ya da Bath'da, Tanrı aşkına, son demlerini yaşayan dul bir kadın gibi."

Ŗapkası hâlâ elindeydi ve onu ezmek için mücadele ediyordu. "Hayır, sen bir çift çok kıvrak, çok düzgün bacakları olan bir dulsun," dedi, kendini gülümsemeye zorlayarak. "Sanırım Londra'da kırarak vals yaparken bu bacaklar sana çok iyi gelecek. kalpler."

Onu şaşkınlıkla inceledi, sonra sanki zorlamış gibi ifadesi yumuşadı. "Beni aramaya mı geldin?" diye sordu neşeyle, konuyu değiştirerek. "Ben evin başka bir yerinde ihtiyaç var mı?"

Evet, söylemek istedi. Yatağımda sana ihtiyacım var. Kalbimde. Evimde, her nerede olursa olsun.

Onun bu kadar ani bir şekilde gitmesi beklemediği bir gelişmeydi. Soyut olarak kulağa akılcıca gelse de, gidişinin gerçekliği tamamen başka bir şeydi. Açıklanamaz bir şekilde, kalması için ona yalvarmak istedi. Tüm bilgece ve kibirli sözlerini geri almak ve kendini onun merhametine bırakmak istiyordu.

Ama bu kimin ihtiyacına hizmet ediyordu? Onun, sadece onun. Topluma geri dönmek Antonia'nın tam olarak hak ettiği şeydi. Antonia'nın istediği hayata ulaşmak için her türlü hakka sahipti, elindeki hayata razı olmak için değil. Ve eğer bir mucize olur da o ve Kemble, Warneham'ın ölümüyle ilgili ŝüpheleri ortadan kaldırabilirlerse, yeni hayatına giden yol daha da pürüzsüz olurdu.

Ama hâlâ ona bakıyor ve sorusuna vereceği cevabı bekliyordu. "Hayır, sadece içeri girdim," diye yalan söyledi. "Her şey yolunda. Ben sadece... bir şey arıyordum."

"Şapkanı taşıırken mi?" Ayağa fırladı ve hafifçe yanağından öptü. "Hadi ama Gabriel. Birbirimize karşı dürüst olacağımızı sanıyordum."

"Evet, öyle demiştik, değil mi?" Sessiz bir gülümseme verdi. "Aslında ben de sana benimle yürüyüşe çıkıp çıkmayacağını soracaktım."

"Çok isterim," diye cevap verdi. "Ayakkabılarımı değiştirmek için bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Antonia." Onu kolundan hafifçe yakaladı. "Gitmene gerek yok."

Başını bir yana eğdi ve onu inceledi. "Belki de istiyorumdur. Nereye gidiyorsun?"

Bakışlarını yere indirdi. Birden kendini yeniden on iki yaşında hissetti. "Geyik parkındaki pavyona," dedi. "Ama ben... gerçekten yalnız gitmek istemedim."

"Gitmekten memnun olurum. Köşkü seviyorum." Elini son kez güven verici bir şekilde sıktı ve kapıya doğru ilerledi. "Sizinle büyük salonda buluşuruz."

Birkaç dakika sonra Gareth onun merdivenlerden hızla inişini izledi. Biraz bol, eski bir elbise giymişti. yeşilin göz alıcı bir tonunda, dallı muslinden yapılmış bir elbise ve omuzlarına atılmış yeşil-sarı bir şal. "Renkli bir şeyler giymeye karar verdim ve Rahat," dedi gözleri parlayarak. "Nellie'nin yardımı olmadan çabucak giyebileceğim tek şey buydu. Oh, sepette ne var?"

Gareth gülümsedi ve kolunu kaldırdı. "Bana soğuk bir öğle yemeği olduğu söylendi," dedi. "Bayan Musbury öğlen yemeğimi çok sık atladığımı düşünüyor."

Antonia güldü. "Bir piknik!" dedi. "Ne kadar güzel."

Kış bahçesinden arka bahçeye çıktılar, kadının eli hafifçe adamın koluna değiyordu. Bugün havaya bir sonbahar esintisi sinmişti ve yakından bakıldığında bazen kırmızı ya da altın rengi bir parıltı görülebiliyordu.

Selsdon'un resmi bahçelerini çevreleyen meyve bahçesinin yemyeşil yaprakları. Meyve bahçesi ormanlık bir alana açılıyordu ve onun altında da geyik parkı uzanıyordu.

Geyik parkına inen yolu bulmak kolaydı ve Knollwood'a giden yol gibi iyi korunmuştu. "Çocukken bu yoldan sık sık yürürdüm," dedi. "Çardak, Cyril'in oynamak için en sevdiği yerdı. Orası bizim kalemizmiş gibi davranırdık. ve onu savunmak için sahte savaşlar düzenleriz. Ya da bazen burayı bir tür amfiteatro olarak değerlendirir ve Shakespeare'in oyunlarından birini oynardı - Romeo ve Juliet değil, dikkat edin. Daha kana susamış olanlardan biri."

Ona baktı ve gülümsedi. "Bu küçük yolu kendim buldum," dedi. "Warneham bundan hiç bahsetmedi. I Sanırım bu da iyi oldu, çünkü bana ara sıra saklanabileceğim bir yer sağladı."

Bir süre sessizce yürüdüler, kızın eli koluna hafifçe vurdu. Yol alçaldıkça daraldı ve yeşillik daha da yabani bir hal aldı. Orman onları sarıp sarmaladığı ve gökyüzünü kapattığı için güzeldi ama biraz da ürkütücüydü. Gareth yukarı baktı ve küçük Beatrice'i düşündü. Antonia da zaman zaman yeşil gölgeliklere bakıyordu ama Çok az konuştu.

"Beatrice'i mi düşünüyorsun?" diye sordu sonunda.
"Bahsettim çünkü... sanırım öyleyim."

Yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. "Her zaman," dedi sessizce. "Aklımdan ya da kalbimden hiç çıkmıyor, Gareth. Ama belki de -ah, bilmiyorum- kaybımı hala çok derinden hissediyorum. Kendimi hala hatalı hissediyorum. Keder her zaman var, ama ben belki bir gün anlayabileceğimi ummaya başladım. Bir gün, söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şeyin -ne kadar dua edersem edeyim, ne kadar kefarete ödersem ödeyeyim- bebeklerimi geri getiremeyeceğini kabul etmeliyim. Siz buna ne derdiniz? Teslimiyet mi?"

"Bilgelik," diye yanıtladı. "Ben buna bilgelik derdim, Antonia. Ve Tanrı'nın yollarına teslim olmak."

"Evet, belki de budur," diye mırıldandı, kolunu hafifçe sıkarak. "Belki de her zaman onun olan şeyi Tanrı'ya teslim ediyordumdur."

"Evet, ama Antonia, kendini hatalı hissetmenle ilgili kısım," diye devam etti. "Hayatınızın bundan sonraki bölümünde ilerlerken bu kısmı dikkatle değerlendireceğinizi umuyorum. Bunu yapamazsın. kaptırılsın, narsist bir götün eylemlerinden kendinizi sorumlu tutun."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı takdirle. "Eric'in daha iyi tanımlandığını hiç duymamıştım."

Gareth ona gülümsemeyi başardı. Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, ama sonunda Antonia konuştu. "Söyle bana daha çok yas hakkında" dedi. "Yahudi yasını kastediyorum."

Gareth bunu nasıl açıklayacağından emin değildi. İzlenimleri bir çocuğunkiler gibiydi. "Cenazeden sonra aile, ölen kişinin hayatı üzerine düşünmek ve onun için dua etmek üzere eve gider," dedi. "Bu yedi gün boyunca yapılıp ve yoğun bir keder dönemi olduğu varsayılır."

"Yedi gün mü?"

"Evet ve o dönemde kişi evinden çıkılmaz," diye devam etti. "Ziyaretçiler yas tutanları dua etmeye çağırabilir ve merhum hakkında konuşmak için, ama hepsi bu kadar. Yas tutanlar sadece çok basit yiyecekler yiyebilirler. Rahat bir banyo yapmak ya da ayakkabı giymek gibi hiçbir lksten yararlanamazlar. Aynalarımızı kapatırız ve sandalyelerdeki minderleri kaldırırız. Biz çalışmayabilir, hatta çalışmayı düşünmeyebilir ve biz de özel bir anma mumu yakarız. Bu, kendimizi iyileştirmeye başlayanın ve kaybettiğimiz kişinin anısını kutsamanın zamanıdır."

Antonia'nın şaşkınlıkla kendisine baktığını görmek için aşağı baktı. Anlatısının bir yerinde "onlar "dan "biz "e geçtiğini fark etti. Belki de hayatının karakteristik özelliğiydi bu. İnsanın nereye ait olduğunu asla bilememesinin kronik kafa karışıklığı.

"Bana neredeyse bir lüks gibi geliyor." Antonia'nın sesi alçak ve duygu doluydu. "Birini cesaretlendirmek için Keder... Bunu hayal bile edemiyorum."

Gareth, "ocukken şiva'da oturmanın çok sıkıcı olduğunu düşünürdüm," diye itiraf etti. "Ama şimdi büyüdüğüm için, bunun gerçekten de çok akıllıca olup olmadığını merak ediyorum. Evet, bu bir tür lüks. Bir şiva evinde, yaslıları kederlerinden uzaklaştırmak ya da kayıplarını düşünmekten alıkoymak için onları kandırmaya çalışmanın yanlış olduğu düşünülür."

"İnançla ibadet etmemiş biri için şaşırtıcı derecede bilgilisin Cebrail."

Pavyona ve ötesindeki küçük gle giden tepeden aşağı inmeye başlamışlardı. Gareth kendini anlaşılmaz bir şekilde gerginleşirken buldu. "Tanıdığım herkes, Antonia, bir Yahudi," dedi sessizce. "Küçük bir çocukken başka bir Yahudi

görmemiştim.

bir yol. Yine de Yahudi olmam engellendi. Annemin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama-"

"Oh, Gabriel, bundan kesinlikle eminim." Antonia durdu aniden ve ona bakmak için döndü. "O sadece hiç bilmiyordu çok genç öleceğini bilemezdi. Babanın bir daha eve dönmeyeceğini hiç bilmiyordu. Bir annenin, çocuğunu hayatın her trajedisine karşı önceden görüp hazırlamayacağını ne kadar iyi anlıyorum. Onun hakkında kötü düşünmemelisin. Düşünmemelisin."

Gareth başıyla onayladı ve yürümeye devam ettiler ama daha yavaş bir tempoda. Tepenin eteklerine ulaşmak istemedi. Ve o özellikle de bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemiyordu. Bir yanı hâlâ mantıksız bir şekilde annesine kızgındı. Sanki annesinin seçimi onu iki dünya arasında asılı bırakmış ve ikisine de ait değilmiş gibi hissediyordu.

Yoldaki çürümüş bir cevizi tekmeledi ve bir ağaca çarparak kırıldığında hafif bir memnuniyet hissetti. "Biliyorum, Antonia, annem yaptığı her şeyi sevgisinden dolayı yaptı," dedi. "Benim için ve babam için aşk. Ama bir Küçük bir çocuk için etrafındaki dünyaya uyum sağlamaktan daha önemli ve daha güven verici çok az şey vardır. Ve açıkçası, büyükannem ve büyükbabamın inancının temel oluşturucu bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Bunun bana çok büyük faydası olacağına inanıyorum."

"Onların inandıklarına sen de inanıyor musun?" Sesinde hiçbir yargılama belirtisi yoktu; sadece merak vardı.

"Bazı günler, Antonia, neye inandığımı bilmiyorum." O Antonia'nın yolundan bir çalı çırpıyı kaldırmak için durakladı. "Benim için bu inançla ilgili bile değil. Bu, iyi ve dürüst insanlardan oluşan bir topluluğu beslemekle ilgili."

Çalıkların altından eğildi, sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle ona doğru baktı. "Belki de tahmin ettiğinden daha iyi anlıyorumdur, Gabriel."

Gareth başını kaldırıp ilerideki ağaçların arasından pavyonu gördü. Onun ötesinde göl uzanıyordu. Hızlarını biraz artırdı. Buraya kadar gelmişti; bu işi bitirmek en iyisiydi.

Köşk yuvarlak ve tamamen açıktı. Beyaz taştan sekiz İyon sütunu köşkün kubbesini destekliyor ve üç beyaz mermer basamak köşkün tabanını çevreliyordu. Bir zamanlar şezlong ve sandalyelerle döşenmiş olan pavyonda şimdi Kaba yontulmuş tahta bir bank ve ölü yapraklardan başka bir şey yoktu.

Antonia, Gabriel'in tereddütünü daha onlar konuşmadan önce hissetmişti. yolun sonuna ulaştı. Ama pavyon geldiğinde görüldüğünde, savaşa giden bir asker gibi ilerledi. Açık havanın tadını çıkarmaya ve yeşillığe hayran olmaya gelmiş bir adam izlenimi vermiyordu.

"Çok güzel, değil mi?" dedi sonunda manzarayı seyretmek için durduğunda. "Güzel, ama biraz gösterişli, ben her zaman düşündüm."

Gabriel cevap vermedi. Bir süre geçtikten sonra tekrar adımlarını hızlandırdı ve birlikte merdivenlerden yukarı çıktılar. Gabriel Bayan Musbury'nin sepetini yere bıraktı ve çemberin karşı tarafına doğru sürüklendi. Antonia elini Gabriel'in kolundan bıraktı ve bir an için sadece onu izledi. Yürüyüşünde bir tereddüt vardı ve Duruşunda alışılmadık bir sertlik vardı. Belli ki şapkasını Selsdon'da bırakmıştı, çünkü altın sarısı gür saçları şimdi gölden gelen esintiyle hafifçe savruluyordu.

Pavyonun en ucuna gitti ve bir elini en yakındaki sütuna dayadı. Diğer elini de

Kalçası, ceketinin önünü geriye iterek belinin ince kıvrımını ortaya çıkardı. Gabriel suyun ötesine, bir zamanlar kayıkthane olan ama şimdi yavaş yavaş göle doğru kayan ve sarkan çatısını da beraberinde götüren çürümüş bir kereste yığınınına baktı.

Gabriel'in kuzeni Cyril'in ölümünü düşündüğünü biliyordu. Warneham'ın oğlu ve varisi burada bir aile pikniği sırasında ölmüştü -en azından Nellie'nin alt katta öğrendiği hikâye buydu. Antonia'nın kocası, Gabriel'in bunu kıskançlık ve kin yüzünden kasten yaptığını söylemek dışında bu konuda hiç konuşmamıştı. Ancak onu şimdi tanıdığı kadarıyla bunun mümkün olmadığını biliyordu. Adamın soğuk ve resmi tavırlarına rağmen, belki de hataya yer bırakmayacak kadar iyi kalpli biri olduğunu biliyordu.

Selsdon'a geldiğinden beri Gabriel ona karşı son derece iyi davranmıştı, hem de kendini sıkıntıya sokmak için hiçbir nedeni yokken ve onun yerinde olan pek çok kişi acı çekebilecekken. Warneham'ın ölümüyle ilgili masumiyet itirazlarını neredeyse sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Selsdon'a kalbi yeni kırılmış, sevgilisi yeni evlenmiş olarak gelmişti, ve şimdi onun istemediğine ikna olduğu bir pozisyona itilmişti, ama yine de kalbinin en azından bir parçasını ona açmıştı. Belki onu, aptalca, kızca fantezilerini serbest bıraktığında dileyebileceği şekilde sevememişti ama ona değer veriyordu. Ve evet, onu istiyordu da -ama bunun, şefkatinden ve ilgisinden kaynaklanan bir arzu olduğuna inanıyordu.

En azından ona aynı şekilde karşılık verebilirdi. Yavaşça, mermer zemini kirleten ölü yaprakların arasından yürüdü. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Gabriel belli ki Buraya gelmesinin bir nedeni vardı ve bunu kendi yöntemiyle ve kendi zamanında halledeceğine güvenmeliydi.

Anlaşılan onun yaklaştığını duymuştu, çünkü bir eli hâlâ sütunun üzerindeyken döndü ve onu davet edercesine kolunu uzattı onun yanına gitti. Antonia gülümsedi ve ona katıldı. Gabriel kolunu Antonia'nın beline doladı ve sıcak, ağır eli hafifçe Antonia'nın kalçasında durdu.

"Göl çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı. "Cam gibi, neredeyse. İnsan bulutların yansımasını görebiliyor ve kenar boyunca sarkan alçak dallar."

Adam bir şey söylemeyince, kadın devam etti. "Selsdon'a ilk geldiğimde burada tek başıma yürürdüm," dedi. "Sanırım bu benim için bir tür kaçıştı. Eskiden sadece Suyun içinde yürürken - o güzel, saf, cam gibi su -Ve... basitçe onun içinde kaybolmak. Onunla bir olmak, temel bir şekilde. Ve dertlerimi geride bırakmak."

Kalçasına hafifçe yaslanmış olan eli gerildi. "Böyle şeyler söylememelisin." Sesi aniden duygusallıkla gerilmişti. "Bu kendi kendine Öldü, Antonia. Bir daha asla böyle bir şey düşünmemelisin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, öyle değildi Gabriel," diye yemin etti. "Ben bunu asla... ölüm olarak düşünmedim. Sadece -bilmiyorum- kaçış olarak düşündüm, sanırım? Özür dilerim. Bu konuyu neden açtığımı düşünemiyorum."

"Böyle hayaller kuruyorsan sağlıklı düşünmüyorsun, Antonia," diye karşılık verdi.

"Hayır, öyle olmadığımı söyleyebilirim."

Döndü ve bakışlarıyla onu delip geçti. "Sen Bir daha böyle bir şey yaparsan bana hemen söyleyeceğine söz ver."

"Anlatayım mı?"

"Evet," dedi kararlılıkla. Sonra sesi titredi. "Ya da... biri. Nellie. Kardeşin. Bana söz ver, Antonia." Sesi anlaşılmas bir şekilde kızgındı.

"Evet, söz veriyorum," dedi. "Özür dilerim, Gabriel. Seni korkutmak istememiştim."

Tekrar kendi içine çekildi. Kadın bunu adamın gözlerindeki uzaklaşma ve biraz da camlaşmadan anlayabiliyordu. Ne yapacağını bilemeyerek bankın yanına gitti ve onu süpürdü. Ama oturmadı. Bunun yerine, içgüdüyle hareket ederek ona döndü ve elini onun sırtının küçük kısmına koydu.

Hemen dönüp ona baktı, bakışlarına farkındalık geri dönmüştü.

"Gabriel," dedi sessizce. "Bana bundan bahsetmek ister misin? Cyril'in ölümü hakkında?"

Başını iki yana salladı.

Antonia bir an için müdahale etmekte tereddüt etti. Sinir bozucu derecede iyi niyetli biri tarafından dürtölmenin ve dürtölmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Bence yapmalısın," dedi sonunda, sesinin kararlı çıkmasını umarak. "Ne de olsa beni buraya getirmenizin bir nedeni vardı, değil mi? Sadece manzarayı seyretmek için olamaz."

Gabriel uzun, ağır bir an boyunca konuşmadı. "Gerçekten gidiyor musun Antonia?" diye sordu, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Tereddüt etti. "Ben sadece ikimiz için de en iyi olanı yapmak istiyorum," diye cevap verdi. "Sana yük olmak istemiyorum. Benim bir ailem var. Benim... benimle ilgilenen insanlar var, kendi yöntemleriyle. Ne söylememi istiyorsun, Gabriel? Söyle, ben de söyleyeyim."

Gölün üzerindeki gökyüzüne baktı ve güneşe karşı gözlerini kıstı. "Sanırım birbirimize her zaman saygı duyacağız," dedi. "Biz... arkadaş olacağız. Her zaman, Antonia. Bir şeyleri paylaşabilen dostlar. Birbirimize iyi dileklerde bulunmak için. Birbirimizi sevgiyle hatırlamak için."

Elini onun yanağına koydu. "Ah, Gabriel," diye fısıldadı. "Bu yerine getirilmesi çok kolay bir istek."

Gözleri suya dönmüştü. Yine mesafeliydiler; biraz da periliydiler. "Cyril boğuldu," dedi sonunda, sesinin içi boştu. "Boğuldu. İşte." Elini kaldırdı, ve gölün ortasını işaret etti. "Ona vurdum. Bunu yapmak istememiştim ama yaptım. Ve sonra o... öldü."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Antonia. "Peki siz kayıkla mı geziyordunuz? Ya da yüzüyordunuz?"

Gabriel'in bakışları hâlâ onu esir almış gibi görünen göle odaklanmıştı. "Ben yüzemem," diye boğuldu. "Ben... nasıl yüzüleceğini hiç öğrenemedim."

"Yüzme bilmiyor musun?"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Su, o... o beni korkutuyor. Başa çıkmayı öğrendim. Saklamayı."

Antonia bunu anlayamıyordu. Gabriel sudan mı korkuyordu? Bir yıldan fazla denizde yaşamış ve büyük bir denizcilik imparatorluğunu yönetmeye gelmişti. Batı Hint Adaları'nın rıhtımlarında, iskelelerinde ve rıhtımlarında bir ömür geçirmişti. Böyle bir adam sudan nasıl korkabilirdi?

Antonia onu kolundan tutup eski banka götürdü. "Oturmanızı istiyorum," dedi. "Sana bir şey sormak istiyorum"

soru."

Parmaklarını kıvrırcık sarı saçlarının arasında gezdirdi ama sonunda oturdu. "Bunu yapmak istememiştim." Sesi hâlâ düzdü. "Onlara söyledim. Bu bir kazaydı - bir tür kaza. sanırım."

"Hayır, bana öyle bir insan gibi gelmediniz. Birine kasıtlı olarak böyle vurmak," dedi Antonia yatıştırıcı bir şekilde.

Dönüp ona baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Hayır, Jeremy'ye vurmak istemiştim," dedi. "İstedim... Sanırım o anda onu öldürmek istedim."

Antonia kaşlarını çatı. "Jeremy mi?"

"Lord Litting," dedi. "Düşesin yeğeni."

"Ah," dedi Antonia. Litting'le iki ya da üç kez karşılaşmıştı, sonuncusu kocasının ölümünden bir gün önce, akşamı geçirmek için Selsdon'a geldiğinde olmuştu. "Onu hayal meyal tanıyorum," dedi. "Ve evet, insanın zaman zaman ona bir şeyler savurmak isteyebileceğini tahmin edebiliyorum."

"Ah, Antonia, o zamanlar daha çocuktu," dedi Gabriel neredeyse bıkkın bir ifadeyle. "Şeytanla doluydu, evet, ve biraz da kabadayıydı, büyük oğlanların alışkın olduğu gibi. Ama şeytan değildi. Sadece kendini beğenmiş ve aptaldı."

Antonia bunun doğru olup olmadığını merak etti. "Pekâlâ o zaman," diye mırıldandı. "Ve siz üçünüz mü oynuyordunuz?"

"Kürek çekiyorduk," dedi Gabriel, yine uzaktaki suyu işaret ederek. "Çok uzakta."

"Yüzme bilmediğin halde kürek mi çekiyorsun?" dedi Antonia sertçe. "Bu pek akıllıca görünmüyor."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Gitmek istemedim," diye fısıldadı. "Ben istemedim. Ama herkes sırasını savmıştı. Düşesin tüm ailesi buradaydı. Ben bile davet edilmesi gerekiyordu ama son dakikada Cyril Annesine yalvardı, o da kabul etti. Cyril'in yaşında başka çocuk yoktu. En yakını Jeremy'ydi."

"Demek on iki yaşındaydın," diye düşündü Antonia. "Peki Cyril kaç yaşındaydı? On bir mi?"

"Neredeyse on iki," dedi Gabriel içi boş bir sesle. "Ve Jeremy... on dört yaşındaydı, sanırım? Tekneyle geri dönmek istedi ama adamların hepsi yorgundu. Jeremy de Cyril ve benim gitmem gerektiğine karar verdi. Ben reddettim, o da benimle alay etmeye başladı. Sudan korkuyordum, ki korkuyordum."

"Ah, canım," dedi Antonia sessizce. "Çocuklar çok acımasız olabiliyor."

Gabriel'in çenesi seğirene kadar sıkıştı. "Sağlam durmalıydım," diye homurdandı. "Jeremy'ye karşı koymaya alışmıştım, Özellikle de Cyril'in peşindeyse. Ben de neredeyse onun kadar büyüktüm. Ama Bazı adamlar -belki de düşesin kardeşleri- benim sudan korkuyor olabileceğim fikrine gülmeye başladılar."

"Ve yetişkinler daha da acımasız olabiliyor," diye ekledi.

Yüz ifadesi kasvetliydi. "Sonra içlerinden biri belki de beni alıp göle atmaları gerektiğini söyledi," diye devam etti. "Yüzmeyi öğrenmenin en iyi yolunun bu olduğunu söyledi. Sonra bir diğeri sessizce, belki de Yahudilerin cadılar gibi olduklarını ve öylece uçup gittiklerini söyleyerek şaka yaptı. Geriye dönüp baktığımda duymamı istedi, ama-ama korkmaya başladım ki

gerçekten yapabilirdi. Ve bu Jeremy ile kürek çekmekten çok daha korkutucu bir ihtimaldi. Bu yüzden... tekneye bindim."

"Bu adamlar ne düşünüyor olabilir!" Antonia fısıldadı.

Gabriel belli belirsiz omuz silkti. "Jeremy gölün ortasına doğru kürek çekmek istedi." Sesi artık ölümcül derecede yorgun geliyordu, sözleri düz ve duygusuzdu. "O ve ben uçları tutmuştuk, çünkü Cyril daha küçüktü. Annesi onun ortada oturması için ısrar etti. Ama oraya vardığımızda Jeremy ayağa kalktı ve ayaklarını iki yana açarak sandalı ileri geri sallamaya başladı, gülerek. Benim paniklediğimi görmek istiyordu ve ben de panikledim. Yanlardan su akıyordu. Çok korkmuştum. Cyril de daha iyi değildi. Çığlık atmaya başladı."

"Yüce Tanrım," dedi Antonia. "Ne kadar tehlikeli bir davranış."

Gabriel başını yavaşça salladı. "Sadece Jeremy'nin durmasını istedim," diye fısıldadı. "Sadece durmasını istedim. İstedim ki Cyril'e ağlamayı kesmesini söyledim. Ben de ayağa kalktım ve kürek çektim. Küreğimi Jeremy'ye doğru salladım. Tanrım, ona vurmak istemiştım, Hem de çok. Ama Cyril -bilmiyorum- ayağa falan kalkmış olmalı. Kürek onu şakağından yakaladı. Ve sonra tekne devrildi. Battığımı hatırlıyorum ama bir şekilde geri çıktım. Tekneye tutundum ve can havliyle kaçtım. Bilmiyordum, anlıyor musun, Cyril altında."

Antonia yüzünü buruşturdu. "Sanırım suya düştüğünde bilinci yerinde değildi."

"Onu bayılttığımı söylediler," diye itiraf etti Gabriel. "Sanırım öyle oldu. Hayatım için savurdum, vurmak istedim Jeremy. Kıyıya doğru yüzdü. Çığlık atıyor olmalıydım. İki uşak yüzerek çıktı ve düşesin kardeşleri

diğer sandalı getirdi. Ama artık çok geçti. Cyril o sırada suyun içinde yüzüstü yatıyordu."

"Ve Jeremy kıyıya doğru yüzdü," diye yineledi Antonia. "Senin yüzme bilmediğini ve Cyril'in battığını bilerek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Gareth. "Jeremy'nin ne düşündüğünü bilmiyorum. Belki o da bizim kadar korkmuştu. O da Sonrasında kesinlikle sarsılmış görünüyordu. Yaptığı şeyi tam olarak inkar etmedi. Ama düşesin görebildiği tek şey Cyril'in kafasına vurduğumdu. Bunu isteyerek yaptığımı, sadece fırsat kolladığımı kendini ikna etti. Sanırım... Sanırım bu kendi yeğenini suçlamaktan daha kolaydı."

Antonia parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve elini güçlü bir şekilde sıktı. "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Sen sadece bir çocuktun."

"Ona değil," diye fısıldadı. "Ne ona ne de Warneham'a. Onlara göre ben kötülüğün vücut bulmuş haliydim. Ağladı ve Cyril'e ait olanı almak için entrikalar çevirdiğimi söyledi. Kıskanç olduğumu ve başından beri bunu yapmak istediğimi, 'bir Yahudi'nin para için her şeyi yapabileceğini' bilmeleri gerektiğini söyledi. O zamanlar hiçbir şeyden haberim yoktu. Tanrı aşkına, on iki yaşındaydım. Şimdi O zaman bile mirasın bana kalmasından korktuğunu fark ettim. Ama böyle bir şey nasıl aklımdan geçebilirdi ki Antonia? Ben bir hiçtim. Hayır işi için buradaydım. Cavendish birkaç hafta önce ofisime gelene kadar, böyle bir şeyden haberim yoktu. bir şey bile olabilir."

"Ama bunu başından beri biliyorlardı," diye mırıldandı Antonia. "Bilmek zorundaydılar."

"Benim için fark etmezdi," dedi üzüntüyle. "Cyril ölmüştü ve ben onu sevmiştim. Beni arkadaşı olarak kabul etmişti, etrafındaki önyargılara karşı kördü. Cyril için önemli değildi."

Yahudi, Kızılderili ya da Berberi bir korsan olsaydım. O sadece bir oyun arkadaşı istiyordu. İyi kalpli, nazik bir çocuktı ve ben onu öldürdüm. Bir kazaydı ama benim elimden öldü ve hayatımın her günü bununla yaşamak zorunda kaldım. Warneham'ın beni cezalandırmasına ihtiyacım yoktu. Bunu istemedim" -burada ellerini genişçe kaldırdı- "arkadaşımın doğuştan gelen hak."

Antonia ağlamak istedi. Sadece haksızlığa uğrayan Gabriel için değil, Cyril için de. Ve garip bir şekilde, bir çocuğunu kaybetmiş ve belki de kederinden biraz delirmiş olan eski düşes için. Antonia onu anlayabiliyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "On iki yaşındayken böyle bir kaybın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim. Ve sonra her şeyi kaybetmek. Büyükannen. Evini. Ve sonra Warneham seni bile bile Portsmouth'a götürdü, değil mi? Suya."

Gabriel bir an sessiz kaldı. "Ertesi sabah şafak vakti geldi," diye fısıldadı, "ve beni ceket yakasından taşıyarak. Bana, Tanrı adına, korkmam için bir şey vereceğini söyledi. Ve yaptı da."

Antonia bir elini alnına götürdü ve dehşeti hayal etti. Gabriel Portsmouth için ne demişti? "Sadece Rıhtım boyunca yürümek midemi bulandırıyor." O kadar saftı ki insanlardan değil, sudan korkmuştu. Ama Antonia onun insanlardan korkması gerektiğinden son derece emindi. Kurtların arasında bir çocuktı.

Sanki Gabriel onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. Öne doğru eğildi, bacaklarını iki yana açtı ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Hayatın nasıl olduğunu biliyor musun Antonia, böyle bir gemiyle denize açılan çocuklar için? Gemiler mi?" diye sordu başını ellerinin arasına alarak. "Sen

...maruz kaldıkları aşığılanma hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır." Kelime çok küçük çıktı. "Ama içimden bir ses bunun hayal bile edemeyeceğim kadar çirkin bir hayat olduğunu söylüyor."

"Senin gibi nazik bir şekilde yetiştirilmiş birinin hiçbir şey bilmemesi gereken bir hayat." Gabriel ona bakamıyor gibiydi. "İnsanlığınızı içinizden söküp alıyor. "Seni bir şeye indirgiyor. Bir nesneden daha az bir şey. Bu sizi lekeliyor."

"Sen de nazikçe yetiştirildin," diye cevap verdi. "Ve sen lekeli değilsin. Sen güçlü ve dürüst bir adamsın, Gabriel."

"Dünyayı istediğimden daha iyi tanıyorum, Antonia," diye fısıldadı. Sanki başı ağrıyormuş gibi parmaklarını şakaklarına bastırıyordu. "Luke ve Kieran -Lord Rothewell- sanırım biz konuşmadan bile anladılar," diye devam etti. "Saint-Nazaire'deki hayatın benim için nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorlardı ve açıkçası, daha iyi bir hayatları olduğundan emin değilim."

"Sen... dövüldün mü?"

"Oh, Tanrım, evet," dedi sessizce. "Ama normal denizciler gibi değil. Beni hiçbir şekilde bozmak istemediler. Göze hoş görüldüğüm sürece onlar için daha değerliydim. Antonia, ne dediğimi anlıyor musun?"

"Ben... Ben emin değilim." Onu rahatlatmak umuduyla uzandı ve elini hafifçe dizine koydu. Gabriel sanki ona vurmuş gibi irkildi. Elini geri çekti. "Belki de seni satacaklardı?" diye sordu. Hayal edebileceği en korkunç şeydi. "Yoksa Afrikalı bir köle gibi ticaret mi yapacaksınız?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, öyle değil."

Antonia kendine ve Gabriel'in bu kadar derinden etkilendiği bir Şeyi kavrayamamasına kızılıyordu tarafından. "Anlamak istiyorum," diye fısıldadı. "Neler yaşıadığını bilmek istiyorum. Bu senin bir parĉan Gabriel, iyi ya da kötü."

"Evet, o benim bir parĉam." Başıını ellerinden kaldırdı ama uzun bir süre ona değil göle baktı. "Antonia, bir gemi bir seferde haftalarca, çoğu zaman aylarca denize açılır. zaman," diye devam etti. "Genelde gemide hiç kadın yoktur. Bu yüzden subayların ve mürettebatın... daha genç, daha güçsüz denizcileri -kabin oğlanlarını ve benzerlerini- kendi cinsel arzuları için kullanabilecekleri zımnem anlaşılmıştır. haz."

Antonia kendini belli belirsiz hasta hissetti. "Cinsel tatmin için mi?" diye yineledi. "Yapamam... yapamam..."

Sonunda ona bakmak için başını çevirdi. Yüzü bir ıstırap maskesiydi, güzel yüz hatları ĉarpıktı. "Sana söylediklerimi anlıyor musun Antonia? Yoksa tamamen iğrenmene yetecek kadarını mı duydun?"

Başını iki yana salladı. Kendini biraz sersemlemiş hissetti, sanki etrafındaki dünya uçup gidiyordu.

Yüz hatları sertleşti. "Buna oğlancılık deniyor, Antonia." Gabriel'in sesi sanki uzaktan geliyordu. "İşte bu Bu tür denizciler genç oğlanları alıkoymayı severler. Onlara tecavüz ederler. Oğlancılık yaparlar ve bazen daha da kötüsü."

Antonia'nın elleri titremeye başladı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Nasıl? Bunu nasıl... yapabilirler?"

Gabriel onun sorusunu yanlış anladı. "Nasıl?" diye sordu. "Sizi bu sapkın Şeye dönüştürene kadar kırbaĉlayarak ve aşığılayarak yıpratıyorlar. Zayıf bir Şeye,

Kendi tatminleri için kullanabilecekleri korkmuş bir şey. Ve bir süre sonra, sessizce bunu yapmalarına izin verirsiniz. Onlara zevk vermeyi ve bunda çok iyi olmayı öğrenirsiniz. Çünkü başka seçeneğiniz yok. Bu şekilde hayatta kalırsınız."

"Aman Tanrım!" Ani bir mide bulantısı patlaması hissetti; boğazında kaynayan sirke gibi kavrulan bir safra dalgası. Antonia elini ağzına kapatarak banktan fırladı ve pavyonun kenarına doğru koşmaya başladı. Bir çocuğa tecavüz. Hissetmiş olması gereken acı anlaşılmazdı. Sütunlardan birine tutunarak neredeyse iki büklüm oldu ve kustu. Sonunda mide bulantısı yatıştığında, utanç da başlamıştı. Bir an için gözlerini kapattı.

Kadın doğrulmak için hamle yaptığında, Gabriel sıcak ve güçlü elini dirseğinin altından geçirdi. "Tanrım, çok üzgünüm," diye fısıldadı, sesi acıyla doluydu. "Oh, Antonia. Asla yapmamalıydım-"

"Hayır, sorun yok." Yüzünü başka tarafa çevirdi ve elinin tersini ağzının üzerinde gezdirdi. "Sanırım özür dilemesi gereken benim. Lütfen beni affet. Hiç aklıma gelmemişti-"

Sonunda ona bakmak için geri döndü. Yüzü tamamen duygusuzdu. Aniden merdivenlerden inerek gölü besleyen dereye doğru gitti. Orada diz çöktü ve elinde soğuk suyla ıslatılmış ince çim mendiliyle geri döndü.

Minnetle aldı. "Çok özür dilerim," dedi tekrar, yüzünü sildi. "Hiç düşünmemiştim -hiç hayal etmemiştim- Tanrım, Gabriel, sen sadece bir çocuktun."

Arkasını döndü ve tekrar küfretti. "Ben olmalıydım kırbaçlandım," dedi ve ondan uzaklaşarak bir sonraki sütuna doğru yürüdü. "Sana nasıl olduğunu söylememe gerek yoktu-"

"Ama vardı," diye araya girdi. Onu takip etti ve kolundan yakaladı. "Sana sordum Gabriel, değil mi?"

Onunla yüzleşmek için döndü, yüzü ani bir öfkeyle çarpılmıştı. "Ama neyi duyup neyi duymaman gerektiğini bilmek benim görevim," dedi sesi duygusallıktan titreyerek. "Sen nazikçe yetiştirilmiş bir aristokratsın, Antonia. Ve ben değilim. Daha önce ve sizi maruz bırakmaya hakkım olmayan şeyler yaptım."

Elini onun koluna koydu. "Gabriel, bana çocukmuşum gibi davranma."

"Ama bu açıdan Antonia, sen bir çocuksun," diye homurdandı. "Dünyaya çocukça bir bakışın var ve bu da Öyle olmalı. Sen bir hanımefendisin ve hanımefendiler kötülükten ve pislikten korunmalıdır. Ama sana söylemeyi kendime görev edindim... çünkü, nedenini bile bilmiyorum. Sanırım bunu yapmak istedim. benden iyi ve düzgün bir şekilde öğrenmeni sağlayacağım."

Antonia öfkesiyle boğuşuyordu. Bu onunla ilgili değildi ve o da bunu biliyordu. "Gabriel, ben çocuk değilim," dedi tekrar. "Lütfen bana patronluk taslama ya da beni Neyi bilmem ya da bilmemem gerektiğine ben karar veririm."

"Bir erkek bunu yapar," diye homurdanarak yüzünü başka yöne çevirdi. "Bu onun işi."

"O zaman bu lanet olası bir kötülük," diye tersledi ve adam ona bakmaya zorlanana kadar sütunun etrafından dolaştı. "Belki de babam beni dünyanın tüm pisliğinden korumamış olsaydı, ona sürtündüğümde ne olduğunu anlayabilirdim."

"Saçma sapan konuşuyorsun," diye mırıldandı Gabriel.

"Kötülüğün ne olduğunu bilseydim, belki de ilk kocamın ne kadar yalancı ve hilekar olduğunu görürdüm."
devam etti. "Belki de evli erkeklerin metres tutmadığını düşünecek kadar saf değildim. Belki de ben babaların bazen kızlarını çıkar uğruna takas ettiklerini ve masum küçük kızların aslında genç yaşta öldüklerini ve bunun iyi bir nedeni olmadığını bilirdi."

"Antonia, yapma," dedi. "Bunu kendine yapma. Bunlar hiç de aynı şeyler değil."

"Bunlar kesinlikle aynı!" diye ısrar etti. "Bunlar kadınların neden cahil ve savunmasız bırakıldıklarının bir parçası. Hayatın çirkinliğine hazırlıklı değildim Gabriel. Beni inciten buydu. Bu yüzden dağıldım."

"Demek şimdi o kadar neşeyle yattığın adamın bir fahişe olduğunu biliyorsun," diye homurdandı. "Gerçekten kendini daha iyi hissediyor musun Antonia? Sen hissediyor musun?"

Öfkeden kaskatı kesildiğini hissetti. "Hayır," diye tersledi, tüm vücudu titriyordu. "Ama en azından bu sefer neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. En azından adil ve eşit bir dövüş olacak."

Gözlerinde tarifsiz bir kederle ona baktı ve nefesinin altından tekrar küfretti. Sonra tek topuğu üzerinde döndü ve köşkten dışarı çıktı.

Antonia sepeti kaptı ve onu takip etti. "Gabriel, bekle."

Ama o beklemedi. Yürümeye devam etti, hem de niyetini açıkça belli eden bir hızla. Onu istemiyordu. Onun peşinden koşarak kendini rezil etmeyecekti.

Antonia beyaz mermer basamaklara oturdu ve sepeti yere bıraktı. Elleri, hayır, tüm vücudu, içi ve dışı,

titriyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar çiğ, zorlukla dizginlenen bir öfke hissetmemişti. Ona yapılanlara duyduğu öfke. Böyle bir kötülüğün var olmasına izin verdiği için tüm insanlığa karşı bir öfke. Ama bu duygu seliyle birlikte bir şeyin farkına vardı. O yaşıyordu; acıya ve öfkeye karşı yaşıyordu. Adaletsizliğe. Antonia sanki duygusal bir çölde yaşıyormuş gibi hissediyordu -keder ve umutsuzluk dışında hiçbir duygusu olmayan bir çorak arazi- ve şimdi acı yeniden uzuvlarına yayılıyordu, çünkü tüm bu süre boyunca uyuşmuş bir halde donup kalmıştı. bu yıllarda.

Gabriel. Zavallı Gabriel. Boğazında bir düğüm ve gözlerinde yaşlarla onun tepeye ve ormana doğru adım atışını izledi. Ama Gabriel asla arkasına bakmadı.

On Beşinci Bölüm

Gabriel karanlıkta güvertede yürürken, bir eliyle yolunu bulmaya çalışıyor, diğer eliyle de kalaylı bir tepsi taşıyordu. Midesi ilk kez çalkalanmıyordu. Sertçe yutkundu, hasta olmamak için mücadele etti. Kaptanın kamarası biraz ilerideydi. Kapıyı buldu ve içeri girdi.

Kaptan Larchmont harita masasında oturmuş, düşünceli bir şekilde bıyığının bir ucunu okşuyor, çizmeli bacaklarını iki yana açıyordu. Kapının sesini duyunca başını kaldırıp baktı. "Bu benim çayım olsa iyi olur, seni küçük velet," diye homurdandı.

"Evet, efendim," diye fısıldadı Gabriel. "Bisküvili."

"Yere bırak o zaman," diye emretti kaptan. "Hayır, oraya değil. Buraya, Tanrı aşkına."

Gabriel harita masasına korkuyla yaklaştı, tepsiyi aceleyle yere bıraktı ve geri çekildi.

Larchmont ona baktı ve sırıttı. "Sen çok güzel bir şeysin," diye mırıldandı. "Buraya gel."

Gabriel bir adım öne çıktı.

"Sana buraya gel dedim, lanet olası!" Larchmont'un kocaman yumruğu harita masasına çarparak çay kaşığının zıplamasına neden oldu.

Gabriel kendisine emredileni yaptı. Larchmont onu bacaklarının arasında sürükledi, bir koluyla beline sarıldı. "Bir kız kadar solgun ve güzelsin," dedi Gabriel'in sarı buklelerinden birini kirli, nasırlı bir parmağına dolayarak. "Söylesene delikanlı, tayfa çok mu sert davrandı?"

Gabriel gözlerini sıkarak kapattı ve bir damla gözyaşının dışarı sızdığını hissetti. Larchmont güldü. "Belki de seni sadece

kendim," diye mırıldandı, parmaklarının arkasını okşayarak Gabriel'in yanağı boyunca. "Buna ne dersin? Gerçek bir yatak? Biraz daha yemek? Artık her fırsatta kıcına yapışan kaba, kokuşmuş denizciler yok mu? Çok kötü değil, ha?"

"Evet, efendim."

Larchmont kahkahalarla hırıldadı. "Biraz daha coşkulu olalım, delikanlı!"

"Evet, efendim," dedi, bu kez daha yüksek sesle.

Larchmont ayağa kalktı ve pantolonunun bağını çözmeye başladı. Gareth geri çekilince, kaptan onu saçlarından yakaladı.

ve yüzünü harita masasına doğru itti. "Pantolonunu indir delikanlı," diye homurdandı, ağzını Gabriel'in kulağına dayamıştı, vücudu onu aşağı çekiyordu.

Saat üçü yirmi geçe, mutfak hizmetçilerinin sonuncusu da Bayan Musbury'nin çalışma masasından kalktı, kirli fincan ve tabakları da yanlarına aldılar. Çay bitmişti ve akşam yemeği için hazırlıklara başlama zamanı gelmişti. Bayan Musbury masa örtüsünü kaldırmıştı -Kemble'in dikkatini çekmişti, adaba her zaman riayet edilmesini isterdi- ve öğleden sonrası için hesap defterlerini hazırlamaya başladı.

Hizmetçi ufak tefek, renksiz bir kadındı, ama sessiz tavrı, Kemble'in öğrendiğine göre, bir omurgayı gizliyordu. Sheffield çeliği. Tel gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Kemble?"

Kemble gülümsedi. "Evet, hanımefendi," dedi. "Bu kadar nazik olabilir misiniz diye merak ediyordum-"

"-senin için başka bir soruyu cevaplamak için mi?" Kadın kaşlarını çatı. "Gerçekten de onlarla dolusun, değil mi?"

Kemble utanmış görünmeye çalıştı, ama bu biraz zordu. "Doğuştan meraklı bir yapıya sahip olduğum doğru," diye itiraf etti.

"Sanırım bundan daha fazlası var," diye mırıldandı kahya. "Ama devam edin Bay Kemble ve sırlarınızı saklayın. Yeni efendinin ne hakkında olduğunu bildiğinden eminim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kemble bir sandalye çekti. "Oturabilir miyiz?" "Aman Tanrım," dedi gözlüklerini bir kenara bırakarak. "Her şeye rağmen anlamına gelir."

Kemble bir bacağını diğerinin üzerine attı ve yine gülümsedi. "Merak ediyordum da Bayan Musbury. Bayan Waters'tan önce burada bulunan bayan hizmetçiye ne oldu?"

Hizmetçi şaşırmış görünüyordu. "Bayan Pilson?" dedi. "Düşese hizmet etmek için buraya geldi. ve onun trajik ölümünden sonra, Bayan Pilson Sanırım düşesin kız kardeşlerinden biriydi. Eski bir aile hizmetlisiydi."

"O buradayken Bayan Pilson ile aranız iyi miydi?"

"Ah, gerçekten!" dedi kahya. "Çok sevimli bir yaratıktı ve görevlerinde çok gayretliydi."

Kemble bir sonraki soruyu nasıl soracağını dikkatle düşündü. "Sorabilir miyim hanımefendi, Bayan Pilson size hiç kişisel bir sır verdi mi? Düşes hakkında yani."

Bayan Musbury belli belirsiz kırılgan görünüyordu. "Ne ima etmeye çalıştığınızı anlayamıyorum."

"Hiçbir şey, sizi temin ederim." Kemble elini umursamaz bir şekilde savurdu. "Ama açıkçası işinin çok endişe verici olduğunu düşünüyorum. Sürekli olarak metresi için endişelenirken - dedikodu dinlediğim için beni bağışlayın - metresi kesinlikle mutsuzdu."

Bayan Musbury uzun bir süre sessiz kaldı. "Buraya gerçekten uşak ya da sekreter olarak gelmediniz, değil mi Bay Kemble?"

Kemble gülümsemesini derinleştirdi. "Diyelim ki Majesteleri'nin toparlanmasını istediği bazı şeyler var," dedi. "Ve işleri iyi bir uşaktan daha iyi kim toparlayabilir? Ya da iyi bir sekreterden?"

Hizmetçi onun argümanını düşünmüş gibiydi. "Selsdon'da nispeten kısa bir süredir bulunduğumu anlamalısınız," dedi sessizce. "Ev halkını ve evin bakımıyla ilgili tüm kadın hizmetçileri ben yönetiyorum. Hanımefendinin hizmetçisi benim yetki alanıma girmiyor. I Bayan Pilson'ın görevi sırasında eve katıldı ve bir süre sonra arkadaş olduk. Evet, metresi için çok endişeleniyordu. Düşes pek de iyi bir kadın değildi. mutlu bir kadın."

"Hasta mıydı?"

"Büyük bir baskı altındaydı," diyor Bayan Musbury. "Aynı zamanda utangaç bir kadındı ve iyi tanımadığı insanlar."

"Peki ya tanıdığı insanlar?" diye sordu Kemble. "Arkadaşları var mıydı?"

"Birkaç kişi," dedi kahya. "Dük'ün karısı olarak buralarda pek fazla insan olmadığını anlamalısınız."

sosyal olarak eşitti. Ama yerel soylularla arkadaşlık etmekten hoşlanıyordu."

Kemble gülümsedi. "Bahse girerim Leydi Ingham düzenli olarak buradaydı."

Bayan Musbury'nin gülümsemesi sessizdi. Hizmetçi, "Evet, öyleydi," diye onayladı. "Doktorun annesi Mary Osborne sık sık onunla birlikte olurdu. Düşesin üzerine titriyorlardı. Ve yaklaşık Buraya geldiğimde Hamm'lar St. Alban'a gelmişti. O ve Bayan Hamm'ın yaşları yakındı ama Bayan Hamm her zaman kocasıyla birlikte ziyaret etti. Merhum dük onların arkadaşlığından büyük keyif alıyor gibiydi."

Evet, eminim öyledir, diye düşündü Kemble.

"Dindar bir adam mıydı?" diye sordu, yüzünü asmamaya çalışarak.

"Pek sayılmaz," dedi Bayan Musbury. Ama daha fazla yönlendirilmek istemedi.

"Merhum düşesin çok miktarda tonik kullandığı doğru mu? Özellikle de içinde afyon olan bir tonik?"

Hizmetçi yine belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım uyumak için buna bağımlı hale geldi," diye cevap verdi. "Sanırım West Widding'deki doktor ilk başta reçete etmişti ve Dr. Osborne üniversiteden antrenman yapmak için geldi ve devam etti."

"Bayan Pilsen tükettiği miktar konusunda endişeli miydi?"

"Biraz, evet."

"Merak ediyorum Bayan Musbury, Bayan Pilson size hiç düşesin sorunları olduğunu söyledi mi... yani kadınlara özgü sorunlar?"

Bayan Musbury uzun bir süre sessiz kaldı. "Ne tuhaf sorular soruyorsunuz, Bay Kemble," diye mırıldandı. "Düşesin ağırlığı yavaş yavaş azalırken -hiçbir zaman iştahı yoktu- Bayan Pilson bana bazı... şey, bazı kadınsal sorunların ortaya çıktığını söyledi."

"Hamile olabilir mi?" diye sordu Kemble dikkatle. "Bu doğal bir varsayım olurdu, çünkü semptomlar," dedi kahya. "Ama Bayan Pilson durumun böyle olmadığından makul ölçüde emindi."

"Düşes bu sorunları Dr. Osborne ile tartışmış olabilir mi?"

Belli belirsiz, kuşkulu gülümseme geri döndü. "Oh, bundan kuşkuluyum," dedi Bayan Musbury. "Belki de bunları hanım arkadaşlarıyla tartışmıştır."

Kemble parmağıyla çalışma masasına vurdu. "Anlıyorum," diye mırıldandı. Aniden ayağa kalktı. "Çok teşekkür ederim, Mrs. Musbury, yardımınız için."

Hizmetçi ona kapıya kadar eşlik etti. "Bay Kemble, sorularınızı bitirmek üzere olup olmadığınızı sorabilir miyim?"

Eli çoktan kapı tokmağının üzerinde olan Kemble, düşünmek için durakladı. "Neredeyse, sanırım," diye mırıldandı. "Evet, neredeyse bitti."

Gareth çalışma odasındaydı ve Antonia'ya söylediği neredeyse her söz için pişmanlık duyuyor, bir yandan da akılsızca

Beyefendi odaya girdiğinde, Bay Kemble'ın kendisi için bıraktığı büyük mektup yığınına gördü. Gareth onu gördüğüne neredeyse sevinecekti. Bu kasvetli odada kendi arkadaşlarından başka kimse olmadan oturmaktan bıkmıştı ve bütün bir kriket takımına yetecek kadar suçluluk duyuyordu.

"İyi günler," dedi Gareth, ona hızlı bir bakış fırlatarak. "Görünüşe göre bugün meşgulmüşsünüz."

"Evet, teşekkürler," dedi Kemble belli belirsiz. Biraz kasvetli olan kuzey bahçelerine bakan pencere kenarına gitti ve orada öylece durup ellerini arkasında kavuşturarak öğleden sonraki gölgelere baktı. Her zamanki alaycı kişiliği onu terk etmiş gibiydi ve adam belli ki derin düşüncelere dalmıştı.

Kendini aşırı derecede yorgun hisseden Gareth kalemini bir kenara bıraktı ve mektupları bir kenara itti. Kemble'a neden geldiğini sormadı; umurunda da değildi. Sadece dikkatini dağıttığı için mutluydu. Yine de kasvetli, güneşsiz odaya bakmaya ve Antonia'yı düşünmeye devam etti. Selsdon'dan nefret ediyordu. Coggins'in söylediğine göre, kuzeydeki odalar.

Antonia. Yüce Tanrım. Gareth tiksintiyle kendini masadan uzaklaştırdı. Ona böyle bir dehşeti itiraf edecek kadar ne düşünüyordu? Bu gece uyuyabileceğinden bile şüpheliydi. onları özgürce yeniden yaşadı. İnsan Antonia'nın gecesinin nasıl olacağını ancak hayal edebilirdi. İnsanın bu tür şeyleri paylaşması gereken son kişiydi. Dünyayı çok az görmüştü ve gördükleri de çoğu zaman acı vermişti. Ona neden anlattığından hâlâ emin değildi.

Ama bir insanın böyle bir şey yapmasının tek bir nedeni vardı, değil mi? Onun nasıl tepki vereceğini görmek istemişti. Ve şimdi görmüştü. Kız iğrenmişti. Fiziksel olarak iğrenmiş. Gareth sandalyesini masadan itti.

şiddetli bir itiş kakışla. Bu pisliği asla itiraf etmemişti. ve sonra belki de hayatındaki en kırılğan kişiyi seçmişti. İnsan doğasının karanlık yüzü hakkında çok az şey bilen bir kadın, onun ne demek istediğini bile anlamamıştı.

Eğer bir cevap arıyorsa, şimdi bulmuştu. Antonia onun bir zamanlar olduğu şeyi asla unutamayacaktı. Geleceği olamazdı. Her seviştiklerinde ona bakıyor ve yeteneklerini nasıl geliştirdiğini hatırlıyordu.

Barınak ve güvenlik için bedenini takas etmişti. için hayatta kalmak için bir şans. Bir yıldan fazla bir süredir bir fahişeydi. Kendi yolunu seçmemiş olması, yaptıklarını ya da ona yapılanları değıştirmiyordu. Sonsuza dek değışmişti. Ve Antonia bile, her ne kadar kurnaz olmasa da, bunu bilmek zorundaydı.

Kemble aniden pencereden döndü. "Bir adamı harekete geçiren şey nedir, Lloyd?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Pardon?"

"İnsanın temel doğası," dedi Kemble, kadife örtülü pencerelerin kıyısında yavaşça volta atarak. "Bunu düşünüyorum. Bence temelde bütün insanlar aynı iki şeye ulaşmaya çalışıyor, öyle değil mi? Ya para ya seks ya da ikisi birden.

Para, elbette, güce eşittir. Ve güç size seks getirir."

Gareth ne konuştuklarını tam olarak anlayamamıştı. "İntikam her zaman vardır," dedi, merhum dük bugün çok aklındaydı. "İnsanlar intikam almak için çok şey yaparlar."

Kemble durakladı, kaşları çatılmıştı. "Garip ama intikamın daha çok bir kadının motivasyonu olduğunu düşünmüşümdür hep," dedi düşünceli bir şekilde. "Erkekler bunu yapar, evet. Ama genellikle

Bir kadın ise intikamını kininden alır, bence."

Gareth sadece başını salladı. "Bugün felsefe yapıyorsun ihtiyar," dedi. "Ben bu kadar derin düşünme yeteneğine sahip değilim ve-"

Tam o sırada kapı tekrar açıldı. Coggins kapıda duruyordu, kendisi de biraz şaşkın görünüyordu. "Özür dilerim, Majesteleri," dedi. "Ama bir misafirimiz geldi. Lord Litting, merhum Dük'ün yeğeni."

"Litting?" Gareth ayağa kalktı. "Ne istiyor olabilir ki?"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu uşak.

Gareth bir kalçasını masasına dayadı. "Evet, ama sadece çocukluktan beri," diye yanıtladı. "Yapabileceği hiçbir şey yok. benden isteyebilir."

Coggins hafifçe öksürdü. "Onu içeri alabilir miyim, Majesteleri?"

Gareth kapıyı işaret etti. "Elbette," dedi. "Onu içeri getirin ve sözünü söylemesine izin verin."

Litling! Hem de bugün, lanet olsun. Kapı kapanırken Kemble yanına eğildi. "Litling'in ziyaretine istemeden sebep olmuş olabilirim," dedi sessizce. "Kalabilir miyim?"

Gareth gözlerini devirmek istedi. "Başka bir şey söyleme," diye cevap verdi. "Neyin peşinde olduğunun ayrıntılarını bilmesem daha iyi olur. Ve evet, kalıyorsun."

Birkaç dakika sonra Coggins döndü. Litting bir kasırga gibi içeri girdi, hala sürücü ceketini giyyordu ve oldukça Belli ki tedirgindi. Hızla dökülen saçları ve

Pahalı yeleşinin altındaki geniş göbeğiyle Gareth'ın bir zamanlar tanıdığı çocuğa pek benzemiyordu.

Kapı kapanır kapanmaz Litting, Gareth'ın masasına bir mektup fırlattı ve neredeyse kucağına düşecekti. "İ Bunun ne anlama geldiğini bilmek isterim Ventnor," diye sordu sürücü eldivenlerini çıkararak. "Tazılarını üzerime salacak kadar yüzsüzsün."

Gareth mektubu aldı ve göz gezdirdi. Şok olmuştu, mektup İçişleri Bakanı tarafından imzalanmıştı. Garip bir şekilde boğazını temizledi. "Seni temin ederim ki Jeremy, Bay Robert Peel'le en ufak bir tanışıklığım bile yok. Aslında, o yüce alandan o kadar uzağım ki, ne olduğunu bile bilmiyorum. Peel'i tanıyan herkes."

"Aslında, Majesteleri, siz biliyorsunuz." Kemble zarif bir tavırla masasına doğru eğildi ve mektubu onun elinden kaptı. Gözlerini mektubun üzerinde gezdirdi, sonra Litting'e baktı. yapmacık bir gülümseme. "Kendimi tanıtmama izin verin lordum. Ben Kemble, Dük'ün özel sekreteriyim. Sanırım bu mektubun gönderilmesine dolaylı olarak ben sebep oldum."

"Gönderilmiş mi?" diye bağırdı Litting. "Gönderilmedi. İçişleri Bakanlığı'ndan bir Azrail tarafından elden evime getirildi. Ve beş kez geri geldi."

Kemble neşeli bir gülümsemeye karşılık verdi. "Seni büyüleyici buluyor olmalı!"

"Beni hiç bulamadı," diye tersledi Litting. "Şimdiye kadar onu görmeyi reddettim ve reddetmeye de devam edeceğim."

Aniden kapı tekrar açıldı. Gareth, Antonia'nın içeri girdiğini görünce şok oldu. Yeşil elbisesini değiştirmişti. kömür grisi ağırbaşlı ama zarif bir elbise ve sarı saçlarını harika bir şekilde ortaya çıkaran siyah dantel bir şal giydi.

avantaj. "Lord Litting!" dedi kadın, ellerini uzatmış ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle ona doğru gelirken. "Sizi görmek ne güzel."

Başka çaresi kalmayan Litting onun ellerini tuttu ve yanağını öpmesine izin verdi. "Majesteleri," diye homurdandı beceriksizce. "Her zamanki gibi bir zevk. Hâlâ burada olduğunuzu fark etmemiştim. ikamet."

"Evet, en kısa zamanda çeyiz evine taşınacağım. Yenilenmiş," dedi biraz nefes nefese. "Tabii Londra'da kalmaya karar vermezsem. Majesteleri seçeneklerimi düşünmem için bana nazikçe zaman verdi."

Gareth, Antonia'nın neşeli ses tonunun kendisinden başka kimseye sahte görünüp görünmediğini merak etti. Onu, Coggins'in nefret ettiğini söylediği evin bu bölümünde gördüğüne biraz şaşırmıştı. Ama işte buradaydı, ellerini ağırbaşlı bir şekilde önünde kavuşturmuş, konuksever bir ev sahibesini oynuyordu.

"İçeri daldığım için kusura bakmayın," dedi. "Coggins dedi ki Lord Litting ziyarete gelmişti, ben de bir uğrayayım dedim."

Gareth bir sandalyeye doğru el salladı. "Hoş geldin Antonia, bize katılabilirsin," dedi. "Ama bunun tam olarak sosyal bir çağrı olmadığını anlıyorum."

"Hayır, vallahi değil," dedi Litting ve şikayetini Gareth'ın masasına en yakın sandalyenin kenarına tünemiş olan Antonia'ya tekrarladı.

"Ah, canım," dedi Antonia, kaşları çatılmıştı.

Kemble endişeli bir sesle, "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum, lordum," dedi. "Eğer İçişleri Bakanlığı amcanızın zamansız ölümü hakkında sorularınız varsa

cevap vermekten çekinmeyin. Umarım hiçbirimizin saklayacak bir şeyi yoktur."

Litting Kemble'la alay etti, sonra Antonia ile Gareth arasında gidip geldi. "Hiçbirimizin saklayacak bir şeyi yok, değil mi?" dedi alaycı bir tavırla. "Pekala, senden bir Buna bir son ver Ventnor, duyuyor musun? Bu köpekler kime ait olursa olsun, onları geri çağır yoksa bilmediğin bir şey öğrenebilirsin."

"Kuzenimin öldüğünü biliyorum," dedi Gareth sessizce. "Ve nedenini bilmek istiyorum."

Litting ona kuşkuyla baktı. "Sen de istersin ki Biliyor musun?" diye yankılandı. "Oh, Ventnor, bu gerçekten de çok zengin. Amcamın ölümünden hiç kimse sizin kadar kazançlı çıkmadı" -burada parmağını Antonia'ya doğru uzattı- "bunu söylediğim için ne kadar üzgün olsam da."

Antonia sert bir tavırla, "Özür dilerim," dedi. "Ne kazandığımı anlayamıyorum."

Hâlâ ayakta duran Gareth masasının arkasından geldi ve Lord Litting'in çok yakınına eğildi. "Aslında, Jeremy, sen Bunu söylediğim için en ufak bir üzüntü duymuyorum," diye cevap verdi ölümcül derecede sessiz bir sesle. "Seni uyarıyorum, eğer bunu bir daha söylersen ya da o hanımefendinin adını sözle, eylemle ya da en ufak bir imayla lekellersen, benimle bir çift tabancanın üzerinde buluşursun."

Litting geri çekildi, hâlâ alay ediyordu. "Hiç emin değilim kendimi rahatsız etmemeliyim," dedi. "Seni bir beyefendi olarak gördüğümünden emin değilim Ventnor."

Kemble aralarına girdi. "Şimdi, şimdi, Beyler," dedi. "Ve Lord Litting, duymadıysanız diye söylüyorum, Ventnor artık Warneham oldu. Eminim o da bunu takdir edecektir."

onun unvanını kullanma nezaketini göstermenizi rica ediyorum. İzninizle Majesteleri, Litting'in kendisine Jeremy denmesinden hoşlandığını sanmıyorum."

Litting önce geri çekildi, biraz sarsılmış görünüyordu. Kemble elini uzattı. "Neden ceketinizi bana vermiyorsunuz lordum, sonra da oturmuyorsunuz?" dedi sakince. "Sanırım hepimiz aynı taraftayız."

Litting paltosunu çıkardı ve eldivenlerini cebine sokarken bir yandan da onları dikkatle izliyordu. "Hayır Kimse bu cinayeti benim üzerime yıkamayacak," dedi karanlık bir sesle. "Zaten o küstah sulh yargıcının beni Kasabaya kadar takip etmesine katlanmak zorunda kaldım. Buna izin vermeyeceğim, duydun mu? Warneham'ı ölü görmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Hem de hiç. O adam benim kan bağım bile değildi." Bu son cümleyi küçümseme kokan bir kokuyla söylemişti.

Pişmanlık göstergesi olarak Gareth sandalyeye oturdu. Masasının arkasındaki daha mesafeli ve otoriter pozisyonuna dönmek yerine Antonia'nın karşısına geçti. Kemble pencerelerin arasındaki küçük büfeye gitti ve bir şeri şişesinin tıpasını çıkardı. "Kimse senden şüphelenmiyor, Litting," dedi, dökerek. "Bildiğim kadarıyla hayır. Bence hepimiz birer içki içmeliyiz."

Dört bardaktan oluşan bir tepsiyle döndüğünde, herkes minnetle bir tane aldı. Gareth Antonia'yı izlemeye devam etti. Oldukça sakın görünüyordu ama uzun kesmeye devam etti, Kimsenin dikkat etmediğini düşündüğünde ona bakışlarını değerlendiriyordu. Birden aklına geldi. Antonia onun için endişelendim.

"Şimdi," dedi Kemble parlak bir sesle. "Neden hepimize bildiklerini anlatmıyorsun, Litting?"

"Mesele de bu zaten, lanet olsun," diye homurdandı. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"O gün buraya gelmenizin bir nedeni olmalı," diye üsteledi Kemble. "Anladığım kadarıyla, eniştenizi ziyaret etmek gibi bir alışkanlığınız yoktu."

Litting'in dar omuzları çökmüş gibiydi. "Ona ne dersiniz deyin," dedi. Sonra Antonia'ya hızlı bir bakış fırlattı. "Affedersiniz, Majesteleri. Anlayışsız görünmek istemem ama Warneham'ın benim bu işe karışmama neden olmasından memnun değilim."

Kemble bir parmağıyla şarap kadehine hafifçe vuruyordu. "Warneham'ın öldüğü gün öğleden sonra Selsdon'a gelmişsiniz. Neden? Sizi o mu çağırdı?"

Litting sandalyesinde rahatsız bir şekilde iki büklüm oldu. "Evet, bu seni ilgilendirmez," dedi sonunda. "Ve Sör Harold Hardell'i de çağırttı. Kimse onu sorguladı mı? Onu sorgulayan oldu mu? gece gündüz kapısını çalan biri var mıydı? Ben de bunu bilmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu Kemble dikkatle. "Warneham'ın kötü olmasını istemek için bir nedeni var mıydı?"

Litting elini yorgun bir küçümsemeyle savurdu. "Aman Tanrım, hayır," dedi. "Dük istediği için buraya geldi, tıpkı benim gibi. Tavsiyeye ihtiyacı olduğunu söyledi ve Sör Harold onu zorlukla reddedebildi. Siz kimsiniz, tam olarak?"

"Tavsiye mi?" dedi Kemble sertçe. "Hukuki tavsiye mi?"

Litting'in bakışları tekrar Antonia ve Gareth arasında gidip geldi. Gareth'in çocukluğundan hatırladığı gergin bir hareketle dudaklarını yaladı. "Evet, yasal tavsiye."

Gareth birden ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Ne tür bir hukuki tavsiye?" diye sordu. "Lanet olsun,

Litting, eğer ölümüyle bir ilgisi varsa, bunu söylemekle yükümlüsünüz."

Lord Litting öfkeyle kabarmış gibiydi. "Yani gerçekten bilmek istiyorsunuz, öyle mi?" dedi, çirkin bir tavırla. sesine geri döndü. "Ve bunun sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun? Sana söylemeliyim, Tanrı adına. Tam burada ve şimdi."

Antonia aniden sandalyesinden yarı yarıya kalktı. "Peki, anlat o zaman Litting," dedi sesi titreyerek. "Devam et lütfen. Yemin ederim, bundan bıktım."

"Daha da hastalanabilirsiniz, madam," dedi Litting. "İyi o zaman. Dük bize bir hükümsüzlük davası açmayı planladığını söyledi."

"Ne?" dedi Gareth. "Hükümsüzlük de neyin nesi?"

Kemble ona karanlık bir bakış fırlattı. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Dük, düşesle olan evliliğini feshetmek istiyormuş gibi görünüyor."

Antonia'nın nefesi kesildi. "Fesih mi? Evliliğimizin mi? Neden? Nasıl?"

Litting hafif bir memnuniyetle onlara bakıyordu. "İşte gördünüz," dedi. "Memnun oldunuz mu? Ondan kurtulmayı çok istediğini, bunu yapmak için gerekçeleri olduğunu söyledi ve Sör Harold'un en iyi nasıl yapabileceği konusunda tavsiyesini istedi."

sorunsuz bir şekilde kendini kurtardı. Ve sonra Warneham daha fazla devam edemedi. Şimdi, bunu Bay Peel'in akbabasına anlatmamı gerçekten isteyeniniz var mı? Kendi adıma, Warneham'a ne olursa olsun, ailemizin çamaşırlarının Fleet Sokağı'nda kurumaya bırakılmamasını tercih ederim."

"Çok ilgi çekici bir hikâye!" Kemble düşünceli bir tavırla çenesini tutarak mırıldandı. "Peki ya siz Lord Litting?"

"Peki ya ben?" Adam mağrur bakışlarını Kemble'a çevirdi.

"Neden buradaydınız? Avukat değilsiniz, değil mi?" "Ben- şey-hayır, elbette değilim!" dedi. "Bu çok saçma soru."

"O zaman neden buradaydın?" diye tekrar sordu Kemble. "Warneham senden ne istedi? İkiniz burada değildiniz. özellikle yakın mıydın?"

Litting sonunda, "Bu sizi ilgilendirmez," dedi. "Benden istendi. Geldim. Ve bir daha da hiçbir şey yapmadım. -Affedersiniz, hanımefendi."

Ama Antonia solgun ve endişeli bir tavır takınmıştı. Ellerini sandalyenin kollarına sıkıca dayamıştı, sanki ayağa fırlayacakmış gibi. "Ama bu korkunç bir şey!" dedi usulca. "Nasıl böyle bir şey yapmış olabilir? Mahvolurdum. Anlamıyorum."

Kemble uzandı ve ellerinden birini kendi eliyle kapattı. "Majesteleri, Dük'ün evliliği çok az koşulda feshedilebilirdi."

Döndü ve donuk bir ifadeyle ona baktı. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, evliliğimizi tamamlamadığımızı iddia etmek zorunda kalacaktı.

Evliliği -ki bunu asla yapmayacağını söyleyebilirim, çünkü gururu buna izin vermezdi. Belki de benim umutsuz bir deli olduğumu ve kendisinin bunu bilmediğini iddia etmek istiyordu. Ama o benim... benim zihinsel bir çöküş yaşadığımı biliyordu. Babam düğünden önce bunu açıkça belirtti. Ve ben deli değilim. Değilim."

Gareth ayağa kalktı ve hemen onun sandalyesine gitti. Bu kötü oldu. Çok kötüydü. Bazılarına göre bu, Antonia'ya Warneham'ın ölmesini dilemek için bir neden verebilirdi. Gareth şimdi ayakta duruyordu.

Antonia'nın arkasında, bir eli koruyucu bir şekilde omzunda duruyordu. Neredeyse içgüdüsel olarak, parmakları onunkileri kavramak için çırpındı. Litting haklıydı, lanet olsun derisine. Olabilirdi Bunun ortaya çıkmasına izin vermek çok tedbirsizce olurdu. Bu sadece Antonia'nın geleceğini karartmakla kalmayacak, onu yok edecekti. Gareth tüm bunlar bitmeden önce, onun karışmak Antonia'ya yarardan çok zarar getirebilirdi.

"Warneham, Lord Litting, bunu neden yapmak istediğini söyledi mi? Bu mu?" diye sordu Kemble. "Evlenmek istediği... başka biri mi vardı?"

"Hayır, hayır," dedi Litting sinirli bir şekilde. "Öyle bir şey değildi."

Kemble şarabından uzun, yavaş bir yudum aldı, sonra aynı yavaşlıkla yuttu. "Warneham bir varis için yanıp tutuşuyordu," dedi düşünceli düşünceli. "Başka bir gelin mi bulmak istiyordu? Belki sezona katılırsınız?"

"Bunun ona ne yararı olabilirdi ki?" Antonia ağladı, sandalyesinden fırladı. "O yapamazdı - o değildi - sorun olan ben değildim!"

Gareth onu elinden yakaladı. "Lütfen Antonia, otur. aşağı," dedi. "Bu işin aslını öğreneceğiz. Kimse öğrenmeyecek, yemin ederim."

"Ventnor, onun iyiliği için öyle olmamasını umsan iyi olur." Litting şarabını bir dikişte bitirdi. "Bu eski dedikodular henüz bitmedi. Bunun üzerine daha fazlasına ihtiyacı yok."

Kemble bardağını sert bir takırtıyla yere bıraktı.
"Bağışlayın beni Lord Litting, ama Warneham daha fazlasını söylemeliydi.

Bundan daha iyi," diye bastırdı. "Gerekirse Londra'ya gider ve Sör Harold'la konuşurum, ama gerçekten konuşmamayı tercih ederim."

Litting tedirgin bir şekilde ağırlığını kaydırđı. "Warneham sadece
Düşes ile evliliğinin yasal olarak geçerli olmayabileceğini ve-

"Madem evlilik geçerli değildi, neden feshedildi?" Kemble hemen araya girdi. "İnsan böyle bir şey yapmak zorunda mı?"

Litting ellerini sorgulayarak açtı. "Size söyleyebileceğim tek şey, Warneham'ın düşese verebileceğı zararı en aza indirmek istediğini söylediğı," dedi. "Sanırım babasını kızdırmaktan endişe ediyordu. Lord Swinburne'ün Parlamento'da çok fazla dostu olduğunu ve sessizce iptal davası açıp Swinburne'ü satın almayı tercih edeceğini söyledi."

"Onu satın almak mı?" dedi Kemble sertçe.

"Bir bakıma." Litting eliyle belirsiz bir hareket yaptı. "Babası aracılığıyla Düşes'e elli bin sterlin verecek ve Swinburne'ün bu işi yapmaması karşılığında Bruton Sokağı'ndaki evini ona verecekti.
davaya itiraz ediyor."

"Yine de beni sonsuza dek mahvedecekti." Antonia'nın elleri titriyordu. Gözleri geniş ve endişeli bir şekilde sırayla yüzlerine bakıyordu. "Deli olduğumu söyleyecekti. Öyle değil mi? Değil mi?"

Gareth elini onun koluna koydu. "Her şey yolunda Antonia," diye mırıldandı. "Artık kimse sana zarar veremez."

Kemble zarif omuzlarını kaldırdı. "Ne demek istediğini asla öğrenemeyebiliriz, Majesteleri," dedi sessizce. "Siz ortaya çıksaydınız delilik iddiasıyla kurtulabileceğinden şüpheliyim."

"Bana izin vermezdi," diye fısıldadı. "İzin vermezdi Babamın yaptığı gibi beni içeri tıkabilirdi. Tanık çağırırdı. Bir şeyler söylemek için. İğrenç şeyler."

Kemble dalgın dalgın ona baktı. "Yapmak istediğinin bu olduğundan hiç emin değilim," diye cevap verdi. "Belki de zina yapmadığını iddia etmeye hazırlanıyordu."

"Sonra ne olacak?" dedi Gareth alaycı bir tavırla. "Tekrar evlenmek mi?" "Evet, ama ne amaçla?" diye sordu Antonia alaycı bir tavırla. "O da mı başka birinin yapabileceğini düşün-oh, boşver! Bu utanç verici. Tek kelimeyle utanç verici."

Litting aniden ayağa kalktı. "Ayrıca bu beni ilgilendirmez," dedi. "Hepinize bildiklerimi anlattım. Şimdi siz ikiniz Whitehall'daki arkadaşlarınıza köpekleri geri çekmelerini tavsiye etseniz iyi olur, çünkü bir daha kapımı çalarlarsa onlara söyleyeceğim size söylediklerimi. Ve bunu yaptığımda düşes için çok kötü görünecek."

Kemble bariz bir isteksizlikle Litting'in paltosunu aldı.

"Londra'ya dönmek için oldukça geç bir saat," dedi Gareth, bir sonraki söyleyeceği şeyden nefret ederek. "Seni bir yere koyabilir miyiz? Gece için hazır mısın?"

Lord Litting alay etti. "Sahip olduğum şansa bakılırsa, bu çatı altında bir akşam daha geçirmemeyi tercih ederim," dedi. "Ama teşekkür ederim. Croydon yakınlarında yanında kalacağım bir kız kardeşim var."

Kemble kapıyı açtı. "Size çıkışı göstermeme izin verin," dedi yumuşak bir sesle.

Bir anda yok oldular.

Gareth yarı yarıya Antonia'nın kollarına atılacağını umuyordu ama Antonia atılmadı. Odanın içinde huzursuzca volta atıyor, elleri şalının narin danteline dolanıyordu. Gareth onun yanına gitti ve uçlarını ustalıklı çıkardı. Gareth'in parmakları ince kumaşı açarken kadın aşağıya baktı ve sanki eller onun değil, başkasınındı.

Gareth ona endişeli bir bakış fırlattı. Umuyordu ki Neyse ki Lord Litting'in ziyareti Antonia'nın moralini bozmamıştı, çünkü son zamanlarda duygularına çok daha hâkim görünüyordu.

"Antonia, bunun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedi sessizce. "Yemin ederim vermeyeceğim. İş o noktaya gelirse Litting'i sustururum ama bence konuşmak için bir nedeni yok. Senin ne olduğunu görecekim. korunmaktadır."

Ama Antonia'nın akli başka bir yöne kaymıştı. "Oh, Gabriel," dedi ve sandalyesine geri çöktü. "Warneham'ın fesih gibi bir şeyi düşündüğünü bile bilmiyordum! Lütfen bana inandığını söyle."

"Elbette sana inanıyorum Antonia," diye cevap verdi.

Biraz suratsızca ona baktı. "Pek çok insan bunu istemez," dedi. "Bazıları bunun bana cinayet için bir neden verdiğini söyleyebilir."

Gareth başını salladı. "Sana inanıyorum Antonia," dedi sessizce. "Ve ben de sana inanıyorum. Hiç kimse senden şüphe etmemi sağlayacak bir şey söyleyemez, özellikle de Litting. Zaten yarım yamalak konuşuyordu. Henüz hikâyenin tamamına sahip değiliz ama öğrenecekim. Sana yemin ederim."

Antonia elinin topuğunu alına götürdü, yüzünde tarifsiz bir yorgunluk ve yenilgi ifadesi vardı. "Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi. "Kendimi öyle hissediyorum ki

Buraya geldiğim için. Bir an için bile olsa, bir işe yarayabileceğimi düşündüğüm için..." Sözlerinin kesilmesine izin verdi ve başını salladı.

Gabriel diz çöktü ve onun bakışlarını tuttu. "Ne yapabilirsin Antonia?"

Sanki ona bakamıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Bay Kemble'ın sizinle birlikte olduğunu bilmiyordum," dedi. "Litting'i yalnız görmeni istemedim. Bir tür kötülük yapmak için gelmesinden korktum. Bir kez olsun size yardımcı olabileceğimi düşündüm. Benim aptallığımdı."

Antonia'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve sıkamak için olduğunu umduğu bir şekilde uzattı. "Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim Antonia."

Kadın hâlâ ona bakmıyordu. "Buraya huzurunu bozmak için geldiği için üzgünüm Gabriel."

Gabriel sessiz bir gülümseme verdi. "Sanırım ikimiz de barışımın zaten oldukça iyi dilimlenmiş olduğunu biliyoruz," dedi.

sessizce söyledi. "Ve bunu tamamen ben yaptım. Litting'le olan bu işe gelince, eminim onu da benim yaptığımı biliyorsunuzdur. Kemble'dan gerçeği ortaya çıkarmamda bana yardım etmesini, Warneham'ın ölümünü çevreleyen tüm belirsizliği ortadan kaldırmaya çalışmasını istedim. Ve şimdi öyle görünüyor ki. o."

Sonunda ona baktı, ayağa kalkarken bakışları onunkilerle kilitlendi. "Ah, Gabriel," diye fısıldadı.

Ama Antonia yapmak istediği açıklamadan vazgeçti. Kapının mandalı tıkırdadı ve Kemble odaya geri döndü. "Pekâlâ!" dedi yapmacık bir tavırla. "Ne hoş bir sohbeti değil mi!"

Gareth tiksintiyle homurdandı. "Bence hepimiz bunu yıkamak için bir bardak daha şeri içmeliyiz," dedi, sürahiyi almak için odayı geçiyor.

Antonia hemen Bay Kemble'a döndü. "Bunların hiçbiri mantıklı değil, değil mi?" dedi. "Önce dedikoducular Warneham'ı evliliğimizde mutsuz olduğum için zehirlediğimi fısıldadılar. Şimdi de Litting evliliğimizi bitirmesin diye onu öldürdüğümü mü öne sürüyor? Hepsinin bu korkunç hikâyelerden birinde ya da diğerinde karar kılmasını istemek çok mu fazla?"

Kemble'ın da ilk kez kafası karışmış görünüyordu. "Anlayamadığım şey şu," dedi ve Gareth kadehleri yeniden doldururken zarif bir şekilde sandalyeye yerleşti. "Litting neden Warneham'ın planları hakkında gerçeği söylemesi Sulh hakimi onu sorguladı mı? Neden sizi bir cinayet suçlamasından korumak için zahmet etsin ki, Majesteleri?"

"Gerçekten de onu çok az tanıyorum," diye kabul etti.

Gareth Kemble'ı dikkatle izledi. Zihnindeki çarkların birbirine karıştığı neredeyse görülebiliyordu. Kemble düşünceli bir ifadeyle, "Bence cevap, onun seni korumadığıdır," dedi. "Birini -ya da başka bir şeyi- koruyordu."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Gareth, sandalyesine geri çökerek. "Litting'in burada ne işi vardı ki? Ve Warneham neden Lord Swinburne'ün gazabından korkuyordu?"

"Babam çok kindar olabiliyor," dedi Antonia.

"Bundan hiç şüphem yok, canım," dedi Gareth. "Ama Warneham'ın kaybedecek neyi vardı ki? Sosyetenin içinde dolaşmıyordu. Londra'da olup bitenlerle uzaktan yakından ilgisi ya da alakası yoktu. Hatta son beş yıldır şehirdeki evini kiraya vermişti.

yıl. Hayatının geri kalanını Swinburne'ü bir daha görmeden geçirebileceğini tahmin ediyorum."

Antonia ikna olmamış görünüyordu. "Babam Meclis'te büyük bir nüfuza sahip."

Gareth başını salladı. "Lordlar onun hayatını zorlaştırmak için ne yapabilir ki?"

Kemble şarabını yudumladı. "Lordlar Kamarası, bir akranın boşanmasına izin verebilecek tek kurumdur," dedi Düşünceli bir şekilde.

"Ama evliliğimizi feshedecekti," dedi Antonia. "Ve diğer bütün eşleri ölmüştü."

Gareth endişeyle öne doğru eğildi. "Belki de iptal davasının başarısız olacağından ve boşanma yoluna başvurmak zorunda kalacağından korkmuştur?"

Kemble bunu düşünmüş gibiydi. "Hayır, hiç şansı yok," dedi neredeyse kendi kendine. "Muhtemelen yıllar sürerdi. Ayrılmak için önce kilise mahkemelerine başvurması, sonra da Meclis'e boşanma davası açması gerekecekti. Peki hangi gerekçeyi kullanabilir? Zina için iki şahide ihtiyacı olacaktı ya da-"

"Zina mı?" diye bağırdı Antonia, neredeyse sandalyesinden kalkacaktı.

Kemble onu tekrar aşağıya doğru salladı. "Teorik olarak konuşuyorum, Majesteleri," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Hayır, boşanma ihtimali yok."

"Belki de başka bir tatsızlıkta Meclis'in desteğine ihtiyaç duyabileceğinden korkmuştur?" Gareth bunu önerdi.

Kemble aniden sandalyesinde dönerek Antonia'ya baktı. "Majesteleri, daha önce evliliğinizin hiç tamamlanmadığı izlenimini vermiştiniz," dedi. "Size nedenini sormalıyım."

"Pardon?" Antonia'nın yüzü pembeleşti. "Lanet olsun, Kemble," dedi Gareth.

Kemble ona baktı ve ellerini anlamlı bir şekilde açtı. "Majesteleri, ben sizin için çalışıyorum," dedi. "Bunu istiyor musunuz suç bulutu omuzlarından kalktı mı kalkmadı mı?"

Gareth ona sadece ters ters baktı.

Antonia sessizce, "Sorunuza cevap vermekte bir sakınca görmüyorum, Bay Kemble," dedi. "Zaten evin içinde bunun fısıldandığından eminim."

Kemble, Gareth'a muzaffer bir sırıtış fırlattı, sonra Antonia'ya döndü. "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi cömertçe. "Bekârlık sizin fikriniz miydi, yoksa kocanız iktidarsız mıydı?"

"İktidarsızdı."

"Ah, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Kemble. "Seni suçladı mı?"

Antonia başını salladı. "Kendimi suçladım," dedi. "Kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış görünüyordu."

Kemble gözlerini klinik bir tavırla Antonia'nın üzerinde gezdirdi. "Onu herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olamazsınız," dedi, sanki bir parçanın değerini tartışıyormuş gibi.

Mobilya. "Eğer onu memnun edemediyseniz, o zaman adam başka bir gelinin onu ölümden geri getirmesini beklemiş olamaz."

"Aman Tanrım!" dedi Gareth. "Antonia, odadan çıkabilirsin, çünkü Bay Kemble tüm nezaket sınırlarını ihlal etmeye niyetli görünüyor."

Antonia, "Hayır, sanırım kalacağım, teşekkür ederim," dedi. Şimdi Kemble'ı neredeyse dikkatle izliyordu.

Kemble ise düşüncelere dalmıştı. "Öyleyse şimdi kendimize bu durumu nasıl düzeltmek istediğini sormalıyız," diye mırıldandı kendi kendine. "Warneham tam olarak ne istiyordu? Ve hangi olayların birleşmesi ona bunu vermiş olabilir?"

"Oh, beni mülksüzleştirmek için kendi kanından bir varis istiyordu." dedi Gareth. "Ve açıkçası, bir tane bulmuş olsaydı çok memnun olurum."

Kemble, "Evet, görebildiğim kadarıyla başka bir motivasyon kaynağı yoktu," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Belki de eski dostumuz Metcaff'a sahip çıkmak istemiştir?" Gareth ekşi bir sesle önerdi.

Kemble ona hayretle baktı. "Majesteleri, siz mükemmel bir dahisiniz!"

"Öyle miyim? Nasıl? Bunu yapmış olabilir mi?"

"Hayır, bu fikir çok saçma ama..." Kemble'ın sözleri Antonia'ya bakmak için döndüğünde kesildi. "Birinin Warneham'ı sizin adınıza öldürmüş olma ihtimali var mı hanımefendi, ne kadar küçük olursa olsun?"

Antonia'nın mavi gözleri büyüdü. "Tanrım, hayır."

Gareth ona sorgulayan bir bakış fırlattı. "Senin şu hizmetçi kız biraz savaş baltası gibi," dedi sessizce. "Ve neredeyse beni öldürdü."

Antonia ona kuşkuyla baktı. "Oh, Gabriel, bu tamamen saçmalık. Nellie bir pireyi bile incitmez."

Kemble, "Bence Nellie seni incitebileceğini düşündüğü herkesi incitir," diye iddia etti. "Ama onun evliliği sona erdirmeye planlarını nasıl öğrenmiş olabileceğini anlamıyorum. Olsaydı bile bunun iyi bir şey olduğunu düşünebilirdi."

Gareth isteksizce, "Haklı olduğunuzu söyleyebilirim," diye itiraf etti.

Kemble şarabını bitirdi ve bardağını itti. "Sanırım bugünlük burada daha fazla bir şey yapamayız," dedi düşünceli bir sesle. "Yarın yağmur yağacak -eğer sinüslerime bakılırsa, sanırım çok şiddetli yağacak- ama ertesi gün, Majesteleri, yollar kuruysa belki de Londra'ya gitmeliyiz? Bu avukatın kendi adına söyleyeceklerini duymayı çok isterim."

"Evet, belki de yapmalıyız," dedi Gareth yorgun bir sesle. "Şimdilik bunu düşünmeme izin verin." Hep birlikte ayağa kalktılar. Antonia bir elini şakağına götürdü.

"Bu akşamki yemekte bana müsaade eder misiniz? Majesteleri?" dedi biraz sertçe. "Kendimi biraz Baş ağrısı başlıyor. Bay Kemble'ın dediği gibi, muhtemelen yağmur yaklaşıyor. Belki bir tepsi getirtirim. yukarı."

Gareth eğildi. "Elbette," dedi. "Hepimiz için zor bir gün oldu."

Antonia bu sözlerin ardından odayı terk etti ve az da olsa var olan sıcaklığı ve rahatlığı da beraberinde götürdü. Gareth kendini çökmüş ve engellenmiş hissediyordu. Öğleden sonra pavyonda yaptığı taşkınlık yeterince fiyasko olmamış gibi Warneham'ın ölümüne karışmak şimdi

Antonia'nın felaketi. Ve Antonia'nın kendisini
affedebileceğinden hiç emin değildi.

On Altıncı Bölüm

Gabriel tamamen hareketsiz bir şekilde yatıyor ve Saint-Nazaire ve onu bağlayan halatların gıcirtısı. Gemi, aşağıdaki sıçan sesleri dışında ölüm gibi hareketsizdi. Diğer hamaklar mandallarından boş olarak sarkıyordu, cansız, buruşuk kozalar, sakinleri çoktan içki ve spor arayışıyla kıyıya uçmuşlardı.

Tam o sırada güvertede ayak sesleri duyuldu, bazıları Ağır ve kesin, diğerleri hafif ve tereddütlü. Belki de sürüklenen birinin sesi. Gürültülü, hırıltılı kahkahalar. Kapıyı yukarıda tutan kiriş serbest kaldı ve Gabriel korkuyla donakaldı. Titrek bir ışık belirdi ve ardından tökezleyen bacak karmaşası. Daha fazla kahkaha. Gabriel daha iyi görebilmek için ahşap bir kirişin etrafından baktı. Creavy ve Ruiz. O korkudan titremeye başladı. Ve sonra gördü. Hayır, bu gece onun için gelmeyeceklerdi. Kolları arkadan bağlanmış, mavi elbisesi kolundan beline kadar yırtılmış bir kadını aralarına almışlardı.

Ruiz elini kızın dudaklarından çekti ve kız çığlık attı. Creavy ona ters bir yumruk atarak ağzını kanattı ve saçlarının bir omzunun üzerinden aşağı dökülmesine neden oldu. "Ooh, içinde biraz kavga olan bir fahişeyi severim," diye mırıldandı Creavy. Kadının saçının bir tutamını kirli, budaklı parmaklarının arasına aldı. Gabriel kadının gözlerinin korkuyla açıldığını görebiliyordu.

"Dios mío! Devam et!" Ruiz'in sesi sabırsız geliyordu.

Creavy elbisesinin geri kalanını yırtarak göğüslerini ortaya çıkardı; küçük beyaz küreler fenerin ışığında kabarıyordu. Creavy pantolonunun düğmelerini açıp eteklerini yukarı fırlatırken Ruiz onu sıkıca tuttu. Kız çığlık atarken Gabriel battaniyeyi başına çekti. Sonra çığlıklar iniltiye, iniltiye de yavaş ve kederli bir hıçkırığa dönüştü.

Bir şeyler yapmalı. Herhangi bir şey. Belki de kendini sunmalıydı? Ama yapmadı -çok korkmuştu- ve inilti her gece boyunca devam etti. Gabriel onu tuttu. Battaniyenin altında ölümcül bir şekilde kıpırdamadan yatıyor, kadının acı seslerinden midesi bulanıyordu. Kendisi de acınası bir zayıflık.

Gareth o gece küçük yemek salonunda tek başına yemek yedi, Kendini kaybolmuş ve kabul etmek istediğinden daha ıssız hissediyordu. Bu, gelecek şeylerin şekliydi, bundan çok korkuyordu. O tabağını itti ve gözlerinin boş odada gezinmesine izin verdi. Antonia'ya aptalca güvenmeye başlamıştı, neredeyse bunu yaptığının farkında bile değildi.

Antonia, Selsdon hakkındaki sorularını ve fikirlerini tartışabileceği biriydi. Ve onunla vakit geçirdikçe, bir zamanlar olduğu o gülen, hayat dolu kızın parçalarını ve zarif kızın ipuçlarını görmeye başlamıştı, olması gereken akıllı başında bir kadındı. Onun için çok geç değildi.

Bir uşak tabağını temizlemek için içeri girdiğinde, Gareth bir sonraki yemeği elinin tersiyle itti. Hiç iştahı yoktu, en azından yemek için.

Yemekten sonra kadehini ve porto şarabını aldı ve alışkanlık haline geldiği gibi çalışma odasına değil, Antonia'yı ilk kez gördüğü krem ve altın rengi salona gitti. Daha bu sabah Antonia ona tam da onun önerdiği şeyi yapmayı, Selsdon'dan ayrılmayı planladığını söylemişti. Bu odada her zaman onun kokusunu alabildiğini hayal ederdi; hafif gardenya kokusu ve başka bir şey - temiz ve biraz tatlı bir şey.

Limanı bacaklarının arasına sıkıştıran Gareth, Fransız pencerelerinin karşısındaki geniş deri koltuğa yığıldı

ve asık suratla bahçelere doğru baktı.

Ötede gölgeli bir sıra malikâne binası vardı. Günler artık hızla kısalıyordu ve bu geç saatte sadece karanlık hatlarını görebiliyordu. Yolun yakın ucunda Tahıl ambarı. Ahırlar. At arabası evi. Arduvazdan, taştan ve ahşaptan yapılmış düzenli, bakımlı binalar, hepsi arka arkaya sıralanmıştı; hepsi de duygularının olmasını istediği kadar temiz ve düzenliydi.

Hizmetçisi seyahat edebilecek kadar iyileşir iyileşmez yola çıkacağını söylemişti. Bu yarın ya da muhtemelen ertesi gün olabilirdi. Gidişinin kalıcı olduğunu söylememiştir. Ama Gareth'in içinde bunun böyle olacağına dair garip bir önsezi vardı. Antonia Londra'ya vardığında, eğer babasının gücü ve etkisi onu gerçekten de toplumun mütevazı bir seviyesine geri getirebilirse, geri dönebileceği ne olacaktı? Eğer ona karşı herhangi bir bağlılık duyduysa -eğer aptalca, romantik fikirler beslediyse- bu öğleden sonraki açıklamaları bunu paramparça edecekti.

Bu düşünce üzerine Gareth şarabının tortusunu boşalttı. Belki de zihninin derinliklerinde bu vardı. tam olarak yapmak istediği şeydi. Belki de bir yanı Antonia'yı uzaklaştırmak istiyordu; bir yanı da Antonia'nın isteyeceği türden bir yakınlıktan korkuyordu. İkinci bir kadeh porto şarabı doldurdu ve sandalyesinde biraz daha aşağı kaydı. Ufuktaki ışığın gözüne ne zaman çarptığından tam olarak emin değildi, aslında çarpmak yanlış bir kelimeydi. Daha çok bir şeylerin yolunda gitmediğinin yavaş yavaş farkına vardı.

Başını kaldırıp baktığında, sıcak, pembe bir ışığın bahçelerin ötesindeki araba evinin çatısını aydınlattığını gördü. Gareth gözlerini kırptırdı ve sandalyesinde doğruldu. Gün ışığı değil, değil mi? Hayır. Çok yalıtılmıştı. Çok canlı.

"Ateş!" diye bağırdı, sandalyesinden kalkarak. Porto şarabı bardağı yere yuvarlandı. "Ateş!" diye tekrar seslendi.

ve şiddetle çekiyordu. Koşarak aşağı indi. Büyük salona giden geçit. Coggins'in ofisindeki karyolada genellikle bir uşak uyurdu. Gareth kapıya vurdu. "Ateş!" diye tekrar bağırdı. "Tanrı aşkına kalk!"

Kapı hızla açıldı. Genç uşaklardan biri gömleğinin kollarıyla duruyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Evet, Majesteleri!"

"At arabası evinin üstünde kaç kişi uyuyor?" Gareth kabaca sordu.

"Altı, sanırım." Uşak artık uyanıktı. "Ne oldu?"

"Yangın var," dedi.

"Yüce İsa!"

Gareth, "Görünüşe bakılırsa at arabası evi," dedi. "Hasta olmayan bütün hizmetkârları uyandır. Beş dakika içinde kovalarla birlikte ahırın kuyusuna gelmelerini istiyorum!"

"Evet, Majesteleri." Şimdi paltosunu giyyordu. Elleri titriyordu.

Aklına bir fikir geldiğinde Gareth koridorun yarısına gelmişti bile. Arkasını döndü ve kavisli merdivenin yarısına kadar çıkmış olan uşağa bağırdı. "Ve Köye birini gönderin," diye ekledi. "Osborne'u burada istiyorum. Hemen."

Gareth dışarı çıktıktan sonra hızla çardağa koştu ve etrafına bakındı. Bu açıdan bakınca, parıltının araba evinin çatı çizgisinin ötesine yükseltilmiş. Arkasında kapılar çarpılıyor ve kaos patlak veriyordu. Koşarak yola koyuldu ama peşinden ayak sesleri geliyordu.

"Bu kötü bir tane." Kemble'ın sesi arkasında çınladı.
"Kütüphaneden gördüm. Yukarıda hizmetçiler var mı?"

"Ahır görevlisi," diye bağırdı Gareth. "Haydi! Watson'ın ofisini yarıp geçeceğiz."

Tanrı'ya şükür, Watson gece için kapıyı henüz kilitlememişti. Gareth hızla içeri girdiğinde arka pencerelerin mide bulandırıcı bir parıltıyla aydınlandığını gördü. Masaların ve sıraların etrafından dolanarak servis avlusuna açılan arka kapıdan içeri girdi. Bir dizi araba kapısı Alevler kaldırım taşlarına sığıyor ve kapıları yalayarak yukarı çıkıyordu.

Kemble onun yanına geldi. "Duvarlardan yukarı çıkıyor-içeride ve dışarıda." Diğer taraftaki pencerelere koştu. "Ateş! Çıkın dışarı! Yangın!"

Alevler ahşap kapıları ve döşemeleri yalayıp geçiyordu. Saniyeler içinde iki pencere çerçevesi alev almıştı. "Yukarı çıkmalıyız," dedi Gareth, avlu boyunca dönerek merdiveni ararken. "Merdivenleri bulun. Çocuklardan bazıları hasta ve muhtemelen afyonla dolu."

Merdivenler. Merdivenler. Lanet merdivenler neredeydi?

"Ateş! Yangın!" Kemble bir sonraki kapıdan içeri bakmak için duraklayarak bağırdı. "Bu tarafa!" diye bağırdı Gareth'a. Çabucak, kapıların sürgülerini açtılar, ama ateş yukarı doğru yalayarak ilerliyordu. Avludaki sıcaklık şiddetlenmeye başlamıştı.

"Bekle! Suya ihtiyacımız var!" Gareth kuyunun yanındaki yalağa koştu ve kendini ıslattı. Bir kova daha aldı ve Kemble'ı ıslatmak için avluyu geçti. "Çıkar üstünü boyunbağı," diye emretti. "Onları ağzımıza sarmalıyız."

Birlikte bunu yaptılar ve ardından ikinci kapı setini sürükleyerek açtılar. Sağ taraftaki duvar çoktan alev almıştı. Arkalarından hizmetkârlar avluya koşuşturuyordu. Hanımefendi.

Musbury kuyunun başında sıraya girmeleri için emir yağdırıyordu. Tam o sırada, üstlerinde, bir patlama pencerelerden birini patlattı. Camlar kaldırım taşlarının üzerine yağdı. Gareth içeri fırladı, Kemble da peşinden.

"Seyahat arabanız!" Kemble dumanların arasından bağırdı. "Dilinden tutup çıkarabiliriz!"

"Hayır, yukarı çık! Yukarı!" Gareth'ın sözleri boyun örtüsü yüzünden boğuklaşmıştı. Merdivenlere doğru el salladı. "İşte!"

Birlikte gürleyerek merdivenleri çıktılar. Kemble ilk sahanlıkta durakladı. "Hayır," diye bağırdı Gareth, yukarı doğru işaret ederek. "Orası depo."

En üstte sadece bir kapı vardı. Gareth kapıyı açtı. Oda raptiye ve malzemelerle doluydu. "İşte orada!" Kemble soluk dumanın arasından eliyle işaret etti.

Gareth pencere kaplamasının üstünden alevlerin yaladığını görebiliyordu. Omzunu iç kapıya dayadı ve kaba yontulmuş bir masa ve iki dolabın bulunduğu bir tür salon bulmak için içeri daldı. Bir sonraki kapı, değil mi? "Ateş! Ayağa kalk! Yangın!" diye bağırdı ve kapıyı iterek içeri girdiğinde üç yatak ve Terrence geceliğiyle pencerede duruyordu, yüz ifadesi taş kesilmişti.

"Terry, çık dışarı!" Gareth'ın bağırısları kumaş tarafından boğuldu. "Yüce Tanrım, dostum, çık dışarı!"

Terrence döndü ve doğrudan Kemble'a çarptı. Diğer iki adam çabucak uyandı. "Burada başka kim uyuyor?" Gareth sordu.

İkinci bir seyis ayakkabılarını giyyordu. "Ahır çocukları," diye cevap verdi. "Şuradan."

"İkinci bir merdiven var mı?" Kemble tack odasından bağırdı. "Çünkü ona ihtiyacımız olacak."

"Bu tarafta merdiven yok." Arabacı Talford pantolonunu çekiytiyordu. "Sadece pencereler."

Kemble kapıyı sıkıca kapattı. "Meryem, İsa ve Yusuf!" diye dua etti Terrence. "Öleceğiz."

"Saçmalama!" diye tersledi Kemble, geri dönerek. "Acele edin! Pencereden çıkacağız." Onları, yavrularını güden bir kaz gibi, yoğunlaşan dumandan uzağı doğru kışkırttı. Kavurucu sıcak artık bunaltıcıydı.

Gareth seyisleri kışkırtıyordu. "Neler oluyor?" diye bağırdı Kemble'a. "Merdivenler mi tutuldu?"

"Korkarım öyle," dedi Kemble. "Bir pencere bul."

"En alçak pencere hangisi?" Gareth, Kemble'ın arkasında duran arabacıya bağırdı.

"Şuradan," dedi Talford. "Çamaşırhane tarafı biraz daha alçak."

Aslında emlak dükkanlarının avlusunun etrafında dönüyorlardı. İnsanlar öksürmeye başlamıştı. Gareth çamaşırhanein neredede olduğunu bilmiyordu ama eski mobilyalarla dolu bir odaya doğru ilerledi. Soldaki pencereye gitti ve onu açtı. "Bir merdivene ihtiyacımız var!" diye bağırdı. "Çamaşırhane tarafına bir merdiven! Acele edin!"

Coggins başını kaldırdı. "Hemen, Majesteleri!"

Gareth çekişini azaltmak için pencereyi kapattı. "Durum ne kadar kötü?" diye sordu Kemble'a.

"Taştan ama kuru ahşap iskeleti var," dedi acımasızca. "Merdivenler gidiyor ve arabanız yanıyor."

"Musbury'nin o tarafta bir kova hattı var," dedi Gareth. "Şu arka camı kaldıralım ve ne kadar aşağıda olduğuna bakalım."

Bu pencere kullanılmadığı için sıkışmıştı. Kanadı iterek açmak ikisinin de zamanını aldı. Arkalarında, seyisler ve seyis çocukları içeri doluşuyordu.

Talford dumanın arasından, "Merdivenler düşüyor," diye bağırdı. "Ya şu pencereden çıkarız ya da hiçbir şey yapamayız."

En küçük çocuk ağlamaya başladı. Damatlardan biri hırıldıyordu. Kemble başını pencereden çıkarmış manzara. Gareth bir elini çocuğun omzuna koydu. "Bak, eğer mecbur kalırsak atlayabiliriz," dedi. "En kötü ihtimalle bacağın kırılır."

Ne yazık ki bu durum delikanlıyı rahatlatmadı ve hıçkırıkları yutkunmaya dönüştü.

Kemble başını içeri çekti. "O taraf zifiri karanlık," dedi. "Ama en fazla on yedi metre olduğunu söyleyebilirim."

Tam o sırada aşağıdan bir şangırtı yükseldi. Gareth eğildiğinde çimenlerin üzerinde titrek bir ışık halesinin hareket ettiğini ve uşaklardan birinin bir merdiveni sürüklediğini gördü.

"Şuraya koy!" diye emretti Coggins, lambayı havada tutarak. "Majesteleri, onu bulduk! Hemen aşağı gelmelisiniz."

Gareth başını tekrar içeri çekti. "Sen," dedi en küçük çocuğu tutarak. "Önce sen aşağı in."

Çocuk pencereden dışarı bir bakış attı. "Yapamam, Majesteleri," diye hıçkırdı. "Korkuyorum."

Gareth damatlardan birini yakaladı. "Önce sen git," dedi göz kırparak. "Düşerlerse diğerlerini sen yakalamalısın."

Merdiven yerine otururken damadın bir bacağı pencereden dışarıdaydı.

"Pekâlâ!" diye bağırdı Coggins. "Aşağı gelin!"

Damat hiç vakit kaybetmedi. "Sıradaki!" diye bağırdı Coggins. "Majesteleri, aşağı inmelisiniz!"

Kemble başka bir seyisi öne itti. "Gençlik güzellikten önce gelir!" diye bağırdı. "Sanırım en son benim gitmem gerekecek."

Aşağıdaki adamlar ona emirler yağdırırken bu seyis çocuk yavaşça dışarı çıktı. "Elini eşiğe koy! Ayağını kaydır! Sola, şimdi. Sabit dur."

Tam o sırada, en uzaktaki ağaçtan ateş fışkırdı. kapı eşiğinde. "İşte malzeme deposu gidiyor!" Kemble bağırdı. "Ve muhtemelen bazı çözücüler de."

Gareth arabacı Talford'u yakaladı. "Orada ne var? Bir fikrin var mı?"

Arabacı yüzünü buruşturdu. "Terebentin, kesinlikle, Majesteleri. Keten tohumu yağı. Ve biraz da eski boya, sanırım."

"Lanet olsun!" Gareth bir sonraki seyisi yakaladı. "Aşağı in. Acele et."

Bu adam göründüğünden daha çevikti ve bir anda yere yığıldı. Gareth en küçük çocuğu tekrar yakaladı. "Şimdi gitmelisin," dedi sertçe. "Eğer düşersen, biri seni yakalar. sen."

"Ama hava karanlık," dedi çocuk. "Beni nasıl görecekler?"

"Şey, bir dakika daha bekle ve lanet olası çatı Ateş," dedi Kemble nefesinin altından. "Bu onu oldukça güzel aydınlatacaktır."

"Kemble, sus." Gareth çocuğu öne doğru itti. "Şimdi gitmelisin, böylece geri kalanımız da bizi takip edebilir."

Çocuk yere düşene kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. "Kemble, git," diye emretti Gareth.

"Yükseklik korkum var." Kemble bir kolunu salladı. "Bay Talford? Merdiveniniz bekliyor."

Tam o sırada, uzaktaki odada bir şey patladı. Gareth arkasına dönüp baktığında küçük bir ateş topunun eski salon masasının altına yuvarlandığını gördü. Camlar kırıldı ve avlu tarafından bir çığlık yükseldi.

"Bir pencere daha patladı," dedi Kemble acımasızca. "Şimdi çapraz bir hava akımı var. Artık fazla vaktimiz yok."

Talford neredeyse düşmek üzereydi. Gareth sıradaki seyisi yakaladı, kırmızı burunlu ve romatizmalı gözleri olan iri bir delikanlıydı ve diğerlerinden oldukça geride duruyordu. "Haydi," dedi. "Aşağı in."

Delikanlı neredeyse sinerek geri çekildi. "Sıradaki siz olmalısınız, Majesteleri. En son ben gideceğim."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi Gareth. "Git. Şimdi. Bu bir emirdir."

Çocuk kendisine söyleneni yaptı ama hesaplarını kapatmaya hazır görünüyordu. Gareth onun çevikçe inişini izledi. O zaman korktuğu merdiven bu değildi. "Sırada sen varsın," dedi omzunun üzerinden Kemble'a. "Ve senin lanet olası tiyatrosu."

Gareth pencereden çekilirken Kemble, "Önce sen gitmelisin," dedi.

Birkaç metre ötede Talford'un yatağı, altındaki halıyla birlikte alevler içinde kaldı.

"Gideceksin, Tanrı aşkına," dedi Gareth. "Yoksa seni fırlatıp atarım ve muhtemelen o mükemmel burnunu kırarsın, hatta belki bir bacağını da kırarsın."

Kemble'ın gözleri onun üzerinde gezindi. "Evet, olabilir, değil mi?" diye mırıldandı. "Peki, Lloyd, git kendini kızart, umurumda değil." Bir bacağını salladı ve geri kalanı da onu sorunsuzca takip etti. Kemble basamaklardan o kadar zarif bir şekilde indi ki Haftanın her gecesi bunu yaptığı düşünülebilirdi. Gareth'in bildiği kadarıyla belki de öyleydi.

"Majesteleri, lütfen!" Coggins'in sesi sertti. "Gerçekten hemen aşağı inmelisiniz!"

Gareth'in bir ayağı çoktan dışarıdaydı. Tam ikinci ayağı da bir basamak bulmuşken, elleri hâlâ pencerenin pervazındayken, Selsdon'un duvarlarında yankılanan ve at arabası binasında hissedilir bir ürperti yaratan bir gök gürültüsü duyuldu.

Lütfen, lütfen Tanrım, diye dua etti Gareth aşağı tırmanırken. Lütfen akmasına izin ver.

"Majesteleri!" Coggins kendi ellerini tutuyordu. Gareth dönerken önünde dua ediyordu. "Oh, Tanrı'ya şükürler olsun!"

Uşak merdiveni aşağı çekti. Gareth kalabalığı gözden geçirdi. "Herkes bu kadar mı?" dedi. "Kimse gitti mi? hesaplanmamış mı?" diye sordu, ağzındaki ıslak bezi açarak.

Talford bir adım öne çıktı, tam o sırada Gareth'ın alnına bir yağmur damlası çarptı. "Bütün adamlarım hazır, Majesteleri," dedi. "Tanrı ikinizi de korusun."

"İyi o zaman," dedi Gareth. "Hasta olanlarınız bu yağmurdan kurtulsun. Mutfağa gidin ve biraz çay koyun. Geri kalanınız avluya çıkın ve tugaya katılın."

Herkes aceleyle binaların etrafını sardı ama yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Küçük ateş parçaları buhar ve dumana dönüşüyordu. Avluda Bayan Musbury hâlâ bir başçavuş gibi emirler yağıdırıyor, geceliğinin etekleri çamurlu bir şekilde kaldırım taşlarının üzerinde sürükleniyordu. Birisi akıllıca davranarak bütün atları otlatmaya çıkarmıştı. Watson avlunun bir kenarında durmuş, acımasızca hasarı inceliyordu.

"Gabriel!" Gareth'ı şoke eden Antonia kalabalığın arasından fırladı, ufak tefek ve oldukça korkmuş görünüyordu. Ağır yün bir pelerin giymişti ama pelerinin altından şalvarının pazeni ve bir çift zarif pembe yatak terliği görünüyordu. "Oh, teşekkürler Tanrım!" diye bağırarak ona doğru uçtu. "Gabriel!"

Gareth onu omuzlarından yakaladı, içinde beklenmedik bir sevinç kabarmıştı. "Antonia, burada ne yapıyorsun?"

"Ah, Gabriel, seni bulamadım!" Bir gök gürültüsü daha duyuldu ve kadın sıçradı ama kollarına sıkıca tutundu. "Onlar araba evine gittiğini söyledi! En kötüsünü düşünmüştüm."

Yağmur giderek şiddetleniyordu. Gareth ona gülümsemeyi başardı. "Ama gördüğün gibi Antonia, ben gerçekten güvendedim," dedi. "Lütfen canım, içeri dön. Fırtına çok hızlı geliyor."

Kollarına yapıştı, mavi gözleri kocaman, kirpikleri yağmur damlalarıyla doluydu. "Fırtına umurumda değil!" diye bağırdı. "Sadece seni önemsiyorum. Oh, Gabriel, bunu söylememi istemediğini biliyorum ama seni çok önemsiyorum."

Panikle, düşüncesizce konuştuğunu biliyordu ama kalbinde bir umut kıpırtısı hissetti. Onun iyiliği için dua etti, bir dinleyicileri yoktu. "Sevgili kızım," dedi sessizce. "Yapma bunu."

"Hayır." Sesi keskindi. "Elimde değil. Sakın Lütfen bana kızın. Çok korkmuştum. Seni bulamadığımda, hayatımın bittiğini düşündüm. Tekrar. Sana ihtiyacım var, Gabriel. Aynı şekilde hissetmesen bile, lütfen sadece-"

Sözünü kesti, onu umutsuzca arzuladığı gibi kollarına sürüklememek için omuzlarındaki kavrayışını sıkılaştırdı. "Antonia, bunu burada konuşamayız."

"Ne zaman, Gabriel?" diye fısıldadı. "Seni görmeliyim. Bu gece."

Endişeyle kalabalığa baktı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ama lütfen eve geri dön, canım. Şu anda yapmanı istediğim şey bu - kendini güvende tut. Benim için mi, Antonia?"

Tam o sırada Nellie Waters kalabalığın arasından ite kaka ilerledi. "Leydi Antonia, bu delilik!" diye fısıldadı. "Tanrı için Tanrı aşkına, ölmeden önce lütfen evin içine geri dönün!"

Gareth Antonia'yı nazikçe çevirdi. "Bayan Waters'ı reddederseniz, burada sizinle kalıp kendini daha da hasta edeceğinden şüpheleniyorum," dedi sessizce.

Antonia bariz bir isteksizlikle başını salladı ve uzaklaştı. Gareth bir an tereddüt etti, peşinden gitmek istiyordu ama biri boğazını temizleyerek onu bu aptallığından kurtardı Arkasından sertçe. Uşaklardan biri, "Bay Watson'ın size ihtiyacı var, Majesteleri," dedi.

"Evet, elbette." Gareth aceleyle avluyu geçti. Kova tugayı dağılıyordu. Yangın yakında sönecekti. "Kötü, değil mi?" dedi Watson'a katılarak.

Emlak müdürü başını salladı. "Ama siz ve Bay Kemble sayesinde herkes sağ salim kurtuldu," dedi. "Ve yağmur hızla yaklaşıyor. Sanırım en kötüsü geride kaldı, yani neredeyse."

"Neredeyse mi?" Gareth ona şaşkınlıkla baktı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Emlakçı Gareth'a sıkıntılı bir bakış fırlattı. "Görmeniz gereken bir şey var. Sanırım," dedi ve avludan geçerek yangının başladığı bölmeye doğru ilerledi.

Kapılar hâlâ ardına kadar açık duruyordu, iç tarafları kömürleşmişti. "Burada ne vardı?" Gareth, hasarı incelerken Watson'a sordu. "Bir çeşit vagon mu?"

Watson karanlık, için için yanan derinlikleri işaret etti. "Yeni harman makinesi," dedi acımasızca.

Gareth nefesinin altından küfretti. "Makine kırıcılar mı?"

Watson omuz silkti. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kapılardan birini sürükleyerek kapatırken. "Ta ki bunu görene kadar."

Kapının içi kararmıştı ama n tarafındaki beyaz boyanın büyük bir kısmı bozulmamıştı; tıpkı üzerine kazınmış kanlı harfler gibi. Gareth sanki biri onu yere sermiş gibi hissetti. Sanki Shoreditch'li çocuklar onu bir kez daha yere sermiş ve bırakıp gitmişlerdi.
Nefes nefese.

Cehennemde

yan, Yahudi.

Gareth paha biçilemez bir an boyunca sadece ona bakabiliydi,
Yağmur yüzünden aşığı akıyordu. Watson acı çekmiş görünüyordu. "zr dilerim, Majesteleri," dedi sonunda. "Ben... şey, bunu görmeniz gerektiğini hissettim."

Arkasında, manzarayı seyreden hizmetkârların gözlerini hissedebiliyordu. "Açık kalsın," dedi Gareth sertçe. "Sadece...
açık bırakın ki herkes görmek zorunda kalmasın."

Watson kararlı bir şekilde, "Bu pislik, Majesteleri," dedi. "Saf, Katıksız pislik ve zgnm. İnsanlar artık bu şekilde inanmıyor. Gerçekten inanmıyorlar. İngiltere değişmeye başlıyor."

Gareth, "Birisi yapmamış," diye mırıldandı.

Watson o anda elini omzuna koyarak onu şaşırttı. "Yarın onu yıkacağım, Majesteleri," dedi sessizce, "ve yakma işini bitireceğim."

Birisi elinde siyah bir şemsiyeyle Gareth'ın dirseğinde belirdi. Dr. Osborne kapıya bakarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bunun için birinin asılması gerek."

Gareth döndü ve kirli elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Geldiğın için teşekkürler Osborne," dedi. "Hadi gel. İçeri girelim ve-"

Bir gök gürültüsü daha onu durdurdu ve sanki gökler yarıldı. Tufan ciddi bir şekilde başlamıştı. Gareth doktorun kolunu yakaladı. "Watson'ın ofisinin içinde," diye bağırdı gürültünün üzerine. Bayan Musbury'yi yakaladı ve onu da yanında sürükledi.

"Herkes mutfağa!" diye bağırdı. "Gidin! Gidin, çabuk!"

Hizmetçiler ofisin etrafından dolaşarak alt mutfak kapısına doğru gittiler. Osborne ve Watson, Gareth ve Bayan Musbury'nin peşinden ofise girdiler. Kemble arkadan geldi. Coggins ortadan kaybolmuştu. Gökyüzünü yırtan bir şimşek çakarken içeri daldılar.

"Hayatım boyunca bir fırtına için hiç bu kadar sevinmemiştim!" dedi hizmetçi kadın kendini silkeleyerek. "Oh, Majesteleri. Bay Kemble. Gerçekten de çok cesurdunuz!"

"Personelden kim yaralandı?" Gareth, bakışları Bayan Musbury'den Watson'a kayarak sordu. "Yanmış kimse var mı?"

Bayan Musbury, "İkinci uşak Edwards'ın parmağı kırıldı sanırım," dedi. "Su kovalarını taşıırken bir kaza oldu."

Gareth doktora, "İyi, Edwards senin ilk hastan," diye emretti. "Ve sonra hâlâ hasta olan herkese bakmalısın. bademcikleri şişmiş. İçimden bir ses her birinin bu gece bu duman ve yağmurda burada olduğunu söylüyor."

Osborne çantasının içindekileri kontrol ederken, "Evet, korkarım öyle," diye onayladı.

Gareth, "O zaman Bayan Musbury ile ilgilenin," diye devam etti. "Zayıf bir göğsü var ve düşes zaten beni azarladı."

onu yağmurda ayakta tutmak hakkında."

Hizmetçi, Gareth ona göz kırpana kadar küstahça baktı. Osborne'un ona eşlik etmesine izin verdi.

Watson masasına oturdu. Gareth kendini pis ve yorgun hissederek yakındaki bir sandalyeye çöktü. Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Gareth, Kemble'ın genellikle tertemiz olan yüksek yakasında bir is izi olduğunu gördü. saçları yanmıştı. Zavallı şeytan. Bunun için imza atmamıştı.

"Makine kırıcılar, ha?" dedi Kemble kuşkuyla. "Ama bu durumda, antisemit makine kırıcılar mı? Acaba bunlardan kaç tanesi İngiltere'nin güneyinde elinde kırmızı boya ve çıra kutusuyla dolaşıyor?"

"Bir teorin mi var?" diye sordu Gareth sessizce.

"Bir teori, evet." Watson'ın çekmecesine rahatça yaslanmış olan Kemble suratsız görünüyordu. "Ama bundan fazlası değil."

Watson masasındaki sandalyeye yorgun argın oturmuş, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. "Neredeyse sanki Bunu her kim yaptıysa son bir kötü niyetli hamleye karşı koyamazdı," dedi. "Ve makine kırıcıları olabilir, cüret edebilirim. Ve Ama ben öyle düşünmüyorum. Bu lanet şeyi henüz kullanmadık bile. Ve kimseyi işsiz bırakmadık, bırakmayı da planlamadık. Tüm personel bunu biliyor."

"Ne istediğimi biliyorum," dedi Kemble, kollarını Watson'ın masasına dayamak için dosya dolabından uzaklaşarak. "Arabanın penceresinden ittiğin o son seyisle on dakika yalnız kalmak istiyorum."

Gareth şaşkınlıkla ona baktı. "Ne, burnu akan çocuk mu? Ne için?"

Kemble düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Çocuk... suçlu görünüyordu," diye cevap verdi. "Hastaydı, evet. Ama bundan daha fazlası vardı. Ona pencereden çıkmasını emretmemiş olsaydınız, gitmek istediğinden hiç emin değilim. Ve sonra, hastalara mutfağa gitmelerini emrettiğinizde, o gitmedi. Musbury'nin kova hattına katıldı."

"Lanet olsun," dedi Gareth. "Gerçekten de öyle mi?"

Watson sandalyesini masadan uzağa itti. "Howell'dan bahsediyorsunuz sanırım?" diye belirtti. "On beş yaşlarında iri bir delikanlı mı? Son iki gündür yatıyor ve ateşi var. Kendini suçlu hissedecek ne yapmıK olabileceğini düKünemiyorum."

Kemble yavaşça başını salladı. "Çocuğun yaptığı bir şey olmayabilir," diye cevap verdi. "Daha çok duydukları ya da gördükleriyle ilgili bir durum olabilir."

Bu kez Gareth iki kirli elini de saçlarının arasında gezdirdi. "Tanrım, bir gizem daha!" dedi. "Kemble, yarın çocukla konuş. Ne bildiğini öğren."

"Elbette, Majesteleri," dedi Kemble, ciddiyeti yerini şımarıklığa bırakarak. "Ne de olsa saçlarım yandı ve en sevdiğim ceketim mahvoldu. Biri gerçekten bunun bedelini ödemeli."

Gareth kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona değerlendirci bir gözle baktı. "Peki, teorinizi bizimle paylaşmak ister misiniz?" diye sordu. "Bu ödemeyi kim yapacak?"

Kemble başını iki yana eğdi. "Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Ama bahse giren biri olsaydım, bunun eski dostumuz Bay Metcaff olacağını tahmin ederdim."

On Yedinci Bölüm

Gabriel sırtını sokağın nemli taş duvarına dayamış, kalbi küt küt atıyordu. Hiçbir şey duymadı; yoğun bir limanın şamatası ve gürültüsünden başka bir şey. Fıçıların gürültüsü ahşap üzerinde yuvarlanıyor. Vinçlerin gıcirtısı. Tanıdık Çoğu yabancı dilde olmak üzere, tersanenin gürültü patırtısı. Ama onu kaybetmişlerdi. O artık özgürdü. Gabriel derin, ürpertici bir nefes aldı ve özgürlüğe doğru köşeyi döndü.

Bağırışlar bir anda çınladı. "Oy, işte o piç kurusu! Peşinden git Ruiz!"

Gabriel bir anda yola koyuldu. Bridgetown'ın kıvrılan, dönen sokaklarında hızla ilerlerken ayakları arkasındaki kaldırımlara çarpıyordu. Ciğerleri patlamak üzereydi. İleride gölgeli bir sokak gördü, ama oraya doğru ilerlerken bir tavernanın kapısı açıldı. Zayıf, siyah saçlı bir adam dışarı çıktı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kaptı.

"Ho, burada neyimiz varmış?" diye kıkırdadı. "Küçük bir yankesici, belki?"

"Lütfen, efendim." Gabriel titremeye başlamıştı. "Beni almalarına izin vermeyin. Lütfen."

Üç denizci nefes nefese kapıya yaklaştı. "Teşekkür ederim efendim," dedi Creavy. "Delikanlı bizi atlattı. rıhtım."

Adam elini bırakmadı. "Geminizin adı ne olabilir?"

Creavy tereddüt etti. "Saint-Nazaire. Neden?"

"Bütün kaptanlar saygın değildir," dedi siyah saçlı adam. "Bu çocukla ne ilginiz var?"

Creavy neredeyse savunmaya geçercesine, "Adam sözleşmeli, efendim," dedi. "Onu yakalamaya hakkımız var."

Karanlık adam alay etti. "Sözleşmeli mi? Tıraş olacak kadar yaşlı görünmüyor!" Gabriel'e tekrar baktı. "Aslında bu delikanlı Shropshire'dan uzun zamandır kayıp olan kuzenime çok benziyor. Sanırım onu yanımda eve götüreceğim."

Creavy'nin gözleri hınzırca kısıldı. Bir adım daha yaklaştı.

Karanlık adam bir anda bıçağını çekti -uzun, ölümcül-kalçasına bağlanmış olan şey. "Sakın Bunu düşünmek bile." Sesi yumuşak ve sakindi. "O meyhanenin içinde bir düzine adam var. Yarıları arkadaşlarım, diğer yarıları da çalışanlarım."

"Ama-ama çocuk bizim hakkımız," diye homurdandı Creavy.

"Peki," dedi esmer adam. "Sen git Larchmont'tan delikanlının sözleşme belgelerini al -evet, Saint Nazaire hakkında her şeyi biliyorum- sonra da onları Neville Shipping'e getir. Onlara bir göz atacağım ve sonra, eğer tatmin olursam, neden olmasın, delikanlıyı sana vereceğim. Daha ne olabilir ki? adil mi?"

Adamlar uzaklaşırken Gabriel titreyen bir hıçkırıkla nefesini tuttu. "Geri gelecekler mi, efendim?"

Karanlık adam onun omzunu sıvazladı. "Hiç şansın yok. Hadi evlat. Seni güvenli bir yere götürelim."

Ateş tıslayıp son buharını çıkarırken, Gareth herkesin hazır olduğundan emin olmak için mutfaktan eve döndü. Bayan Musbury gri serge önlüklerinden birini giymiş, yorgunluktan bitap düşmüş olanlara kahve dolduruyordu. kalabalık oturma odasında toplanmıştı. Nellie Waters elinde paspasla koşuşturuyor, su birikintilerini temizliyordu.

ve ıslak palto ve bot yığınlarını toparlıyordu. Gareth, Dr. Osborne'u natürmort odasında kırık parmağını atellerken buldu.

Gareth'a bir bakış fırlattı. "Sanırım Ciddi bir yara almadan kurtuldu." dedi. "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Gareth başını iki yana salladı. "Hayır, henüz değil," dedi acımasızca. "Ama yapacağım ve Tanrı ona yardım etsin."

Dar çalışma masasında oturan uşak biraz solgun görünüyordu. Gareth hizmetkârın omzuna bir el koydu. "İyi misin Edwards?"

"Evet, Majesteleri," dedi. "Bu temiz bir kırılma. Acıtmıyor, yani fazla değil."

Gareth yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Bu geceki çabalarınız için teşekkür ederim," dedi. "Yatağına dön Osborne, eğer en kötüsü buysa. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bununla birlikte aceleyle üst kata çıktı, beline kadar soyundu ve lavabonun başında dumanın ve kirin en kötüsünü temizledi. Kendini yangını unutmaya zorladı ama bu gece Antonia'nın gözlerindeki o sert, neredeyse umutsuz ifadeyi unutamadı. Onun için gerçekten dehşete düşmüştü; o kadar dehşete düşmüştü ki, kendi fırtına korkusunu bir kenara bırakıp onu aramaya gelmişti. Havluyla yüzünü kurulayan Gareth aynada kendi bakışlarını yakaladı. Arkasına bakan adam bir şekilde farklı görünüyordu. Yüzü, Bir günlük sakalla gölgelenmiş, daha zayıf, gözleri daha sert görünüyordu. Selsdon'da geçirdiği bu birkaç hafta onu değiştirmişti ama beklediği şekilde değil.

Gareth babasının bu yaşlarda nasıl görüldüğünü merak etti. Hemen hemen aynı olduğunu tahmin ediyordu. Binbaşı Charles Ventnor savaşa gittiğinde otuz altı yaşındaydı.

Yarımada, zaten savaştan çıkmış ve savaş yorgunu. Gareth babasının uzun boylu, geniş omuzlu ve altın saçlı olduğunu hatırladı. Gülüşü zengin ve derindi. Karısına baktığında gözlerinin mutlulukla parladığını. Ve hepsi bu kadardı. Gareth'ın hatırladıkları bir çocuğun hatıralarıydı ve hayatının geri kalanı boyunca onu ayakta tutacak tek şeydi.

Babasını bu kadar özlediğini fark ettiğinde şaşırmıştı. Ama belki de şimdi, her zaman anlaşılabilirdi. Yaşasaydı, Gareth ona ağırbaşlı ve ciddi düşünen bir adamın o yaşta sıırsıklam aşık olmasının nasıl bir şey olduğunu sorabilirdi. Geçer miydi? Kötüleşti mi? Ya da Anne babasının bağlılığı gibi bu da büyüüp güzel ve her şeyi kapsayan bir şey haline gelecek miydi? Hatta Zaman ve mesafe aşklarını azaltmamıştı. Din ve sınıf bilinci bu aşkı zerre kadar değiştirmemişti.

Ve birden Gareth babasının tavsiyesinin ne olacağını anladı. Şansını denemek. Antonia ile her şeyi -üzüntü, umut, mutluluk- riske atmak. Ama Antonia'nın durumu tamamen aynı, değil mi? Kendi kararlarını vermesine hiç izin verilmemişti. Ona hiç seçenek sunulmamıştı. Ve kocasının ölümü başının üzerinde bir gölge gibi asılı durduğu sürece, çok az seçeneği olacaktı.

Ama Warneham ve babası geçmişte kalmıştı. Antonia belki de onun geleceğiydi, ama ne şekilde olacağından tam olarak emin değildi. Bu geceki sözleri ona umut vermemesi gerekirken umut vermişti. Ve şimdi bir şeyler yapma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. onu görmek için. Ona sarılmak için. Gareth havluyu yere attı ve temiz kıyafetler almak için soyunma odasına gitti.

Oturma odasının kapısına ulaştığında Antonia, geceliğinden başka bir şey giymeden ilk yumuşak vuruşunda kapıyı açtı.

"Gabriel!" diye başırarak onun kollarına atladı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Yaralanmadın değil mi? Herkes güvende mi?"

Dudaklarını onun boynunun sıcak kıvrımına yerleştirdi. "Herkes iyi canım," dedi. "Şanslıydık."

"Hayır, biz şanslı değildik, siz cesurdunuz," diye cevap verdi. "Siz ve Bay Kemble. Herkes bunu konuşuyordu. Eğer siz ikiniz hayatlarınızı riske atmasaydınız... hayatlarınızı riske atmasaydınız... Tanrım!"

"Ne, aşkım?"

"Gabriel, ölebilirdin!" diye fısıldadı, sesi boğuluyordu. "Ve şimdi seni öpsem mi yoksa tokatlasam mı bilemiyorum."

Parmaklarını kızın başının arkasındaki kalın, gevşek saçlara geçirdi. "Ben öpücüğe oy veriyorum," diye mırıldandı. "Anlamsızca tokatlanmak o kadar da heyecan verici değil."

Antonia tamamen ona yaslandı ve yüzünü ona çevirdi. Dudaklarını önce nazikçe onunkilerin üzerinde gezdirdi. Ve sonra sanki aralarında bir kıvılcım alevlendi. Surdaki o gecede olduğu gibi, bu da zapt edilemeyen ani ve şiddetli bir özlemdi. Dünyanın başlarına açtığı her türlü trajediye rağmen hayatta ve birlikte olduklarını görmenin verdiği sevinçli bir rahatlama. Gareth öpücüğünü derinleştirdi ve onun içinde kayboldu.

Antonia, Gabriel'in kollarının onu sardığını hissetti, sıcak ve güçlüydü. Kendini ona bıraktı; onun dokunuşunun cazibesine, bedeninin açlığına. O tatlı, tanıdık ağrının geçtiğini hissetti. İçine doğru bükülüyor, özüne doğru çekiliyordu. Ağzı yüzünde gezindi, şakağını, kaşını öptü. Ama istediğı bu değildi. Bunu hisseden Gabriel

Dudaklarını onunkilere değdirdi, dizlerini titreten bir öpücükle içeri daldı.

Dokunuşu ısrarcıydı. Emredici. Onun için yanıp tutuşuyordu. Vücudunu tamamen onunkine bastırdı, kendini aşk ve çaresizlikle sundu. Adamın elleri onun üzerinde gezindi, tenini ateşliyordu. Bir eli kalçasının kıvrımının altına kaydı ve Gabriel onu sertleşen uyarılma çıkıntısına doğru sıkıca çekti.

Antonia onu yatak odasına doğru itmesi gerektiğini biliyordu ama oturma odasının ortasında sevişmenin lezzetli bir hınzırlığı vardı. "Al beni," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Şimdi Gabriel, lütfen."

"Antonia," diye fısıldadı. "Oh, Tanrım."

Gabriel'in onu geriye doğru ittiğini hissetti. Onun kenarı Gül ağacından sekreter bacaklarının arkasına vurdu. Ağzını onunkinden hiç ayırmadan onu yukarı kaldırdı. Kalemleri savruldu masaüstüne, halının üzerinde bir yere düştü. Onları görmezden geldiler. Elleri göğüslerini buldu, onları tarttı ve göğüs uçları ağrıyana kadar ovdu. Neredeyse masadan kalkacaktı, daha fazlası için can atıyordu.

Antonia'nın parmakları elbisesinin boğazındaki kravata gitti. Gabriel yumuşak fanilayı omzundan itti ve ısırdı çıplak etine hafifçe dokundu. Açıklanamaz bir şekilde, içinden bir titreme geçti. Dudaklarını aradı ve adam onu yeni bir çaresizlikle kavradı, derin, aç vuruşlarla ağzının girintilerini keşfetti. Adam elbisesinin eteklerini yukarı doğru iterken Antonia gerçekliğin kaybolduğunu hissetti.

Bacaklarını ayırarak kendini onun dokunuşunun hissinde yüzmeye bıraktı ve adam tekrar ağzına girdiğinde, elinin onun beline doğru kaymasına izin verdi. Gömleğinin kuyruğunu çekip çıkardı ve avuçlarını adamın sıcak, sert kaslarında gezdirdi.

geri döndü. "Gabriel," diye mırıldandı. "Çok güzel." Adamın sıcaklığı ve kışkırtıcı kokusu etrafını sararken vücudunun zevkle titrediğini hissetti. Sabun ve narenciye. Odun dumanı ve biraz da misk kokulu erkek. Şimdi nefesi kesik kesik gidip geliyordu, elleri ağır ve talepkârı.

Antonia masanın kenarına biraz daha yaklaştı ve parmaklarını adamın pantolonunun düğmelerine götürdü. Hararetli bir telaşla düğmeleri açtı. Ereksiyonunun satenimsi başı karnının gergin kaslarından fırladı. "Tanrım, Antonia," diye homurdandı. "Sana sahip olmalıyım."

"O zaman bana sahip ol," diye fısıldadı, çekmecelerinin kumaşını çılgınca iterek. "Burada ve şimdi. Düşünme. Konuşma."

"Neden bu kelimeleri hep bu kadar ikna edici buluyorum?" diye mırıldanarak geceliğini karıştırdı. Bir adım daha yaklaştı ve boynunu öptü, dişleri boğazını hiç de nazikçe ısırıyordu. Eli hızla kadının bacaklarının arasına girdi, Zaten ihtiyaçtan ıslanmış olan etine dokunarak.

İnledi ve bir parmağını içeri kaydırıldı. "Daha fazla," diye boğuldu, elini onun sıcak, kadifemsi ereksiyonuna doğru kaydırıldı. "Şimdi. Lütfen?"

Bunun üzerine adam onu masanın en ucuna çekti. Antonia onun nefesinin sertleşmesini dinledi. Kendini onun içine bastırdı ve bir hamlede sertçe içine girdi. "Oh!" dedi kadın. "Evet."

Tekrar itti ve masanın duvara sertçe çarpmasına neden oldu. Antonia bunu umursamadı. Başının geriye doğru yuvarlanmasına izin verdi, keşfedilme korkusundan neredeyse cesaretlenmişti; birbirlerine duydukları neredeyse çaresiz ihtiyaçtan. Tekrar ve tekrar, Gabriel kızın içine daldı ve onu uçurumun kenarında tuttu. Masanın üzerinde, patlamanın eşiğinde. Dizginlenemeyen

Antonia içgüdüsel olarak ona karşı gerildi, acil, fiziksel bir ihtiyaç giderek artıyordu.

"Antonia," diye boğuldu, bir eli göğsüne gitti. "Antonia, karşı koyamıyorum..."

İçindeki itici güçten başka bir şey düşünemiyordu, içindeki adamın sıcaklığına ve ağırlığına karşı kendini zorlarken çektiği eziyeti hafifletmek için duyduğu umutsuz ihtiyaçtan başka bir şey.

Gabriel'in elleri ve ağzı da çaresizdi. Gabriel'in Aciliyet artmıştı. Gabriel'in onu ittiğini ve tekrar ittiğini hissetti. Kadın haykırdı ve Gabriel'in başı geriye gitti, omurgası bir yay gibi gerildi. Ritim onları sürükledi, doruk noktası onu ele geçirene kadar onu o ince, tatlı uçuşuma sürükledi. Vücudu hislerle paramparça oldu. Gabriel neredeyse tamamen geri çekildi, sonra son bir hamleyle derinlere daldı. Başı geriye gitti, boynunun tendonları gerildi, sıcaklığı kadının içine dolduğunda zevk çılgılığı duyulmaz oldu.

Uzun dakikalar boyunca birbirlerine sarıldılar, adamın başı kadının omzuna yaslanmıştı, adamın alnı terden ıslanmıştı. Sonra Gabriel'in vicdanı sızlar gibi oldu. "Yüce Tanrım, Antonia," diye fısıldadı. "Bunu sana yaptığımı inanamıyorum. Buraya. Masanın üzerinde, Tanrı aşkına."

Kulağının kıvrımını hafifçe öptü. Umurunda değildi. Az önce aldıkları riski kavrayamıyordu bile. Mantıklı her düşünce ona duyduğu ihtiyaç tarafından yok edilmişti. Aralarında filizlenmeye devam eden arzu sonsuz ve bembeyaz görünüyordu. "Gabriel," dedi sessizce. "Seni seviyorum. Biliyorum... Bunu söylememi istemediğini biliyorum. Belki düşünmemi bile. Ama işte, söylendi."

Gabriel başını kaldırdı ve bakışları buluştu. Eliyle Antonia'nın yüzünün yan tarafını kavradı, gözleri biraz hüzünlüydü. "Belki de Antonia, sana hissettirdiklerimi seviyorsundur?"

"Kes şunu, Gabriel." Elini Gabriel'in yüzünün yanına koydu. "Ben... ben senin seks yaptığın herhangi biri gibi değilim. Bu fiziksel zevkle ilgili değil."

"Hayır mı?" Tek kaşını kaldırdı.

Yüzünün alev aldığıını hissetti. "Evet, öyle," diye itiraf etti. "Ama bundan çok daha fazlası."

Gülümsemesi sessizdi. Sözünü sakınmadan bedenini onunkinden ayırdı, sonra onu masadan kaldırdı ve geceliğini yeniden düzene soktu. Gömleğinin kuyruklarını birkaç hızlı darbeyeyle tekrar içeri soktu. "Antonia, sana değer veriyorum," dedi sonunda ona bakmadan. "Hem de çok. Bunu bilmeyi hak ediyorsun."

"Öyle mi?" Sesi inanılmaz derecede sabitti.

Arkasını döndü ve pencereye doğru yürüdü. O korkunç sabah, onunla sevişmeyi reddettiği zaman önünde durduğu pencerenin ta kendisi. Ama ona olan ihtiyacı inkar edilemezdi; bunu artık biliyordu.

"Sana değer veriyorum, evet," dedi tekrar, gözlerini yağmura dikerek. "Seni seviyor muyum? Evet, Antonia. Umutsuzca. Sanırım bunu biliyorsun."

Onu seviyor muydu? Evet, öyle olmalı. Gabriel ciddi olmadığı şeyleri söyleyecek türden bir adam değildi. Kalbinde umut kıpırdanan Antonia onu takip etti ve iki elini Gabriel'in kolunun üst kısmına koydu. "Sen bana söylemedikçe bilemem Gabriel," diye cevap verdi. "Tahmin edemiyorum. Umut etmekten bile korkuyorum."

Başını salladı, gözleri uzaklarda bir yere odaklanmıştı. "Antonia, hiçbir şeyi aceleye getirmeyelim," diye uyardı. "Çok şey yaşadın. Ne istediğini seçmek için çok az fırsatın oldu."

"Seni istiyorum, Gabriel," dedi sessizce. "Seni seçiyorum."

Adam tereddüt etti, ama Antonia onun kararlılığının kırıldığını hissedebiliyordu. Bekledi ve hiçbir şey söylemedi. Onun endişelerini anlamıyor gibi değildi. Geçmişine bakılırsa, o bir ciddi bir sorumluluktan. Gabriel de soyunun babası için sakıncalı olacağına inanıyordu ve muhtemelen haklıydı. Ama Antonia artık babasının ne düşündüğünü umursamıyordu. Ve bir şekilde Gabriel'i buna ikna etmeliydi.

Tam o sırada bir kapı açıldı ve gümbürdeyerek tekrar kapandı. Birisi bitişikteki yatak odasını karıştırıyordu. "Nellie olmalı," diye fısıldadı Antonia. "Geri döndü."

Gabriel onu burnundan hafifçe öptü. "Seni kontrol etmek için, Tanrı onu korusun," dedi. "Git, çabuk. Uyu canım ve bil ki evet, seni seviyorum. Dikkatini dağıtmak için."

Ve sonra gitmişti. Antonia kapının önünde duruyordu. küçük gül ağacı masa. Yatak odasından Nellie onun adını seslendi. Antonia belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla döndü ve yatmaya hazırlanmak için içeri girdi.

Gareth ertesi sabah Bay Watson'la birlikte hasarı incelemek için şafakta kalktı. Emlak komisyoncusu Knollwood'da çalışan marangozları ve taş ustalarını çağırmakla akıllılık etti ve onları doğrudan araba evi üzerinde çalışıyordu. Üç bölme, içindikiler ve üstlerindeki tüm odalar umudun ötesindeydi ve yıkıma başlandı. Saat dokuzda hasarlı kapılar sökülmüş ve tıpkı Watson'ın söz verdiği gibi yakılmak üzere bir çöp yığınının atılmıştı.

Neyse ki tam o sırada Bay Kemble çıkageldi ve kapıların kanıt niteliğinde olduğunu hatırlattı.

fail bulunana kadar yakılmasını istedi. Sonra da Talford'u, yangından kurtulan ekipmanlar arasında yer alan arabasıyla, West Widding'den sulh yargıcını getirmesi için gönderdi. Gareth her şeyin emin ellerde olduğunu fark etti. Aklında Antonia ile birlikte eve döndü.

Büyük salonun yanındaki uzun ve dar ofiste, Coggins'i postaları tasnif etmek ve uşaklara o günkü görevlerini vermek üzere her zamanki programını uygularken buldu. Gareth, son hizmetkârlarla ilgilenilirken koridorda oyalandı.

Her sabah Coggins'in dar ofisine uğrayıp bir şeyler sormak rutininin bir parçası haline gelmişti. Antonia ve o gün için planlanan işi gözden geçirmek için. Antonia'yla ilk kez karşılaştığı olayı hatırladı. Sadece birkaç hafta önce.

Dün gece ondan ayrıldıktan sonra Gareth, göl kenarındaki kavgalarını hiç konuşmadıklarını fark etmişti. Belki de asla yapmazdı. Belki de bu bir kavga bile değildi. Günahlarının bağışlanmasını istemişti, diye düşündü. Ama bağışlanma her zaman anlayışla aynı şey değildi. Antonia hiç anlayabilir miydi? Herhangi biri anlayabilir miydi?

Dün geceki sözleri yüreğini hoplatmıştı. Ama ona söylediği gibi, şimdiye kadar hayat ona çok az seçenek sunduğu için, seçeneklerini bir kenara atmasını istemiyordu. O Bunu kastetmişti ve yine de Antonia'nın kendi aklını bildiğine inanmaya başlamıştı. Geçmişin gölgelerinden kurtulmaya başlamıştı. Kaderinde her zaman olması gereken güzel ve zarif kadına dönüşüyordu.

Uzun ve ciddi bir konuşma yapmalarının zamanı gelmişti. Bunu biliyordu. Tek dileği gerçeklerin ortaya çıkmasıydı.

Warneham'ın ölümü. Antonia ona gelecekse, bunun gerçekten onsuz yaşayamayacağı için olmasını istiyordu. Antonia'nın bu koşullar altında yapabileceğinin en iyisini yaptığına dair bir parça bile korku duyarsa huzur içinde yaşayamazdı. Antonia'nın onu anlamasına ve sadece ne olduğunu değil, bir zamanlar ne olduğunu da kabul etmesine ihtiyacı vardı. Umut etmek için çok fazla gibi görünüyordu.

Coggins uşaklarla birlikte günün son programını hazırlıyordu. İşleri bittiğinde Gareth içeri girdi. Coggins dikkat kesilmişti, ama yıpranmış ve biraz gergin görünüyordu. Kırışmış saçları biraz daha seyreliymiş, uzun ve ciddi yüzü daha da gergin görünüyordu.

"Günaydın," dedi Gareth. "Düşes aşağı indi mi?"

"Hayır, Majesteleri," dedi defterini bir kenara bırakarak. "Onu görmedim."

"Pekâlâ." Gareth rahatlamaya çalıştı. "Vaktin olduğunda, Coggins, ilgilenmeni istediğim bazı şeyler var."

"Elbette, Majesteleri," dedi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gareth bir omzunu kapının çerçevesine dayadı. "Talford ve Ahır personelinin eşyalarının değiştirilmesi gerekecek" dedi. "Kıyafetler, botlar, tıraş bıçakları, İnciller, aklınıza ne gelirse. Onlar hiçbir şey kalmadı. Elinden geleni yap. Gerekirse bir günlüğüne Londra'ya gidin."

"Elbette efendim," dedi Coggins. "Sanırım Plymouth ihtiyaçları olanı alacak. Başka ne yapabilirim?"

Gareth kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir sonraki sözlerini düşündü. "Bay Kemble'ın yangınla ilgili bir teorisi var," dedi.

Sonunda dedi ki. "Bay Metcaff'ın mahalleye dönmüş olabileceğini düşünüyor. Bu konuda bir bilginiz var mı?"

Coggins telaşlanmış görünüyordu. "Kesinlikle hayır, Majesteleri," diye cevap verdi. "Bu gerçekten rahatsız edici. Personel arasında soruşturma yapacağım."

Gareth yavaşça başını salladı. "Evet, öyle yap," diye karşılık verdi, Kollarını indirdi. "Metcaff'ı gören ya da duyan olursa, hemen Kemble'a haber vermenizi istiyorum."

Coggins başıyla onayladı. Gareth ona teşekkür etti ve gitmek için döndü, ama son anda uşak tekrar konuştu. "Majesteleri, biraz konuşabilir miyiz? Açıkça konuşabilir miyiz?"

Gareth arkasını döndü. "Elbette, Coggins," diye cevap verdi. "Umarım burada yumurta kabuklarının üzerinde yürümeyi aşmışsızdır."

Coggins ellerini arkasında kavuşturdu. "Şey, yangınla ilgili, Majesteleri," diye söze başladı. Kâhya pek duygusal bir adam değildi ama bugün tuhaf bir şekilde acı çekmiş görünüyordu. "Yangınla ilgili değil, ama... şu yazı buldun mu?"

Gareth yavaşça başını salladı. "Evet, ne olmuş?"

Coggins ağlamaklı bir ifadeyle ona baktı. "Biliyorum, efendim, tüm personel adına konuşuyorum ve diyorum ki, eğer... Yahudi iseniz kimsenin umurunda değilsiniz, efendim."

Gareth gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim, Coggins. Bunu bilmek güzel."

Coggins ciddiyetle, "Ve buradaki hiç kimse bu sözleri yazmazdı, Majesteleri," diye devam etti. "Personel çok Sizin için çalışmaktan mutluluk duyuyorum ve çok sayıda

yapılan iyileştirmeler. Gerçekten de Bay Watson sizin bir dahi olduğunuzu söylüyor. Gerçekten, efendim, Metcaff tek gerçek ayaktakımıydı ve biz de onun gittiğine inanıyorduk. Hepsi bu kadar efendim. Personelin söylediği bu söylememi istedi. Olanlar için hepimiz çok üzgünüz."

Gareth bir elini adamın omzuna koydu. "Dün gece herkes su taşımak için gecelikleriyle ortaya çıktığında ben de öyle düşünmüştüm Coggins," dedi. "Ama bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Tekrar gitmek için döndü ama sonra vazgeçti. "Peki ya Coggins?"

"Evet, Majesteleri?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de Selsdon'daki diğer herkes gibi aynı yerde onaylandım," dedi. "St. Alban's, özellikle. Çok net hatırlıyorum. On bir yaşındaydım."

Coggins şaşırmış görünüyordu.

Gareth bir an tereddüt etti. "Annem bir Yahudi'ydi," dedi. "Ailesi küçükken Bohemya'daki evlerinden zorla çıkarılmış ve daha iyi bir yaşam umuduyla İngiltere'ye kaçmışlar. Onlara çok düşkündüm ve onlarla gurur duyuyordum. Dindarlık. Ama iyi ya da kötü, ben de buradaki herkes gibiyim. Ve eğer işler bir gün yoluna girerse, bir Pazar günü ayine katılarak hepsinin ağzını açık bırakabilirim."

Coggins biraz utanmış görünüyordu. "O halde sizi orada görmekten memnuniyet duyarız, Majesteleri."

Birdenbire araba yolundan bir gürültü duyuldu. Coggins ön tarafa bakan dar penceresine gitti.

adımlar. "Sanırım bu arkadaşınız Baron Rothewell, Majesteleri. Onu bekliyor muydunuz?"

"Tanrım, hayır." Gareth onu pencereye kadar takip etti ve Coggins'in omzunun üzerinden dışarı baktı. Gerçekten de Rothewell parlak, siyah, yüksek tünekli faytonundan aşağı atlıyordu. "Zavallı Şeytan," diye mırıldandı Gareth. "Gerçekten de çok çaresiz

durumda." Coggins başını kaldırdı. "Çaresiz mi, efendim?"

Gareth belli belirsiz gülümsedi. "Kız kardeşi yeni evlendi," dedi. "Şimdi Lord Rothewell ne yapacağını bilemiyor. Akşam yemeğinde tartışacak kimsesi yok. Yoksa neden geri gelsin ki?"

Birkaç dakika sonra Rothewell'e Gareth'in çalışma odası gösterildi. Kemble zaten oradaydı, küçük yazı masasında oturmuş bir tür belge karalıyordu. Rothewell'i gördüğüne pek şaşırma benzemiyordu.

Gareth kahve için zili çaldı, sonra da ocağın yanındaki geniş koltuklardan birine oturdu.

"Görünüşe göre burada biraz heyecan var." Rothewell uzun, çizmeli bacaklarını önüne uzattı ve kendini tamamen rahatmış gibi gösterdi. "Arabalı evinizin arka tarafında bazı pencerelerin olması gereken yerlerde isle kararmış delikler var. Ne olmuş böyle?"

Kemble kalemini bir çırpıda yere bıraktı. "Ben de tam sulh yargıcımız için o küçük fiyaskoyla ilgili bazı notlar alıyordum," dedi alaycı bir tavırla. "Görünüşe bakılırsa, küçük bir intikam almak isteyen haydut bir uşağımız vardı."

Gareth sandalyesinde döndü. "Bundan emin miyiz?"

Kemble burnunu çekerek, "Bu kanıtlanmış kadar iyi," dedi. "Şu senin romatizmalı seyis çocuk mu? İki gün önce takım odasında bir gürültü duymuş. Hasta yatağından sürünerek kapıdan bakacak kadar çıktı. Metcaff dolapları karıştırıyordu, kırmızı boya ve terebentin arıyordu. şüphe."

"Yüce Tanrım!" dedi Gareth. "Ve çocuk hiçbir şey yapmadı mı?"

Kemble sandalyesine zarifçe yaslandı. "Ve çocuk hiçbir şey yapmadı," diye yineledi ellerini açarak. "Şimdi, onun içinde Savunması -her ne kadar ince bir kamış olsa da- hastaydı ve Osborne'un meşhur öksürük ilacından bir yudum almıştı. İçinde ne olduğunu tahmin

etmek ister misin?" Gareth

sadece inleyebildi.

"Belki de o piçi aramaya gitmeliyiz?" Rothewell biraz fazla neşeyle önerdi. "Uşak yani."

"Oh, gerçekten sıkılmış olmalısın." Kemble elini küçümseyici bir şekilde savurdu. "Bakmaya zahmet etmeyin. Metcaff'ın West Widding'de görülmüş bile. Bay Laudrey onu tutuklatacak" -Kemble som altından bir cep saatine benzeyen bir şey çıkardı- "Ah, tam öğle yemeğinde, ben Daresay."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Gareth.

"Hızlı bir yargılama ve hızlı bir idam - eğer Müdahale edin," dedi Kemble biraz alaycı bir tavırla. "Belki de Avustralya'ya nakledilmesi için baskı yapmak istersiniz? Ne de olsa adam sizin kan bağınız olan biri."

Rothewell şaşkın görünüyordu. "Evet, yan darbe Metcaff'ın, değil mi? Bu işe nasıl bulaştı?

cinayet falan?"

"Warneham'ın ölümünden mi bahsediyorsun?" Kemble'ın dramatik siyah kaşları bir kademe yukarı kalktı. "İnanmaya başlıyorum ki, bu ne olduğundan çok ne olmadığından kaynaklanıyor - ama açıkçası neden olduğunu tam olarak anlayamıyorum."

"Affedersiniz?" dedi Rothewell.

Kemble sabırsızca, "Metcaff kimseyi öldürmedi, bundan eminim," dedi. "Hiç değilse bu konuda tamamen masum."

Tam o sırada uşaklardan biri elinde kahveyle içeri girdi. Gareth memnuniyetle dökmeye başladı. "Evet, Rothewell," dedi,
"Sizi geri getiren nedir? Bizim küçük çekişmelerimiz Londra'nın heyecanıyla kıyaslanamaz herhalde?"

"Aslında," dedi Rothewell, "Vicomte de Vendenheim ve İçişleri Bakanlığı'ndaki dostlarının emri üzerine geldim."

"Gerçekten mi?" Kemble bir anda masadan kalktı ve mobilyaların arasında dolaşmaya başladı. "Peki, neden söylemedin? Bu çok lezzetli olmalı!"

Rothewell, Kemble'a biraz yardımsever bir tavırla baktı. "Sadece de Vendenheim yazılı olarak vermekten rahatsız olduğu bazı bilgileri iletmemi istedi," dedi. "Gerçi bana pek mantıklı gelmiyor."

Kemble'ın gözleri parlıyordu. "Max'e ne oldu? Neden kendisi gelmedi?"

Rothewell belli belirsiz rahatsız görünüyordu. Baron, "İkizlerinin su çiçeği olduğunu tahmin ediyorum," diye rapor verdi. "Ayrıca, ben

daha hızlı sür."

"Kulağa heyecan verici bir şey olmuş gibi geliyor," dedi Gareth.

Rothewell, "Kısmen, daha çok ne olmadığıyla ilgili," dedi. "Size, Lord Litting'in ondan kaçtığını ve onu yere sermeyi başaramadığını söyledi. Ne demek istediğini anlayacağınızı söyledi."

Gareth heyecanının azaldığını hissetti. "Ah, şu," dedi. "Evet, Litting zaten bir öfke nöbetinde buraya geldi. Bizi tazılarımızı üzerine salmakla suçladı. Korkarım ondan fazla bir şey öğrenemedik."

"Önemli değil," dedi baron. "De Vendenheim avukat Sir Harold Somebody-or-other'i görmeye gitti."

"Gerçekten mi?" Kemble oturdu, gözleri büyüdü. "Peki konuştu mu?"

"Anladığım kadarıyla bir saksağan gibi ötüyordu." Rothewell kahvesini yudumlamak için durakladı. "Görünüşe göre, de Vendenheim Peel'in adını anmış ve bu da işe yaramış."

"Yani?" dedi Kemble soluk soluğa. "Anlat bakalım. Ne dedi?"

Rothewell'in bakışları içe döndü. "Size elimden geldiğince anlatacağım," dedi. "Oldukça şaşırtıcı bir hikâye ama de Vendenheim hiçbir şey yazmama izin vermedi."

Kemble, "O zaman doğru söyle," diye tersledi. "Hiçbir şeyi atlama."

Baronun gözleri öfkeyle parladı ama öfkesi geçmedi. "Bu Sör Harold denen adam, Warneham Dükü'nün

Onu buraya, hassas bir hukuki durumu görüşmek için çağırdım," dedi Rothewell. "Anladığım kadarıyla bütün hikâye belki ve belki de şeklindeydi, ama işin özü Warneham'ın Gretna Green'de bir evlilik yaptığını ima etmesiydi.

gençliğinde -bu, düklüğü miras almasından önceydi- bu avukattan evliliğin sonuçlarını açıklamasını istedi."

"Ne demek ima etti?" diye sordu Gareth. "Ve neden şimdi böyle bir şeyi itiraf ediyordu?"

Rothewell'in geniş omuzları yükseldi. Baron, "Kafasının güzel olduğunu ve bunu eğlence olsun diye yapmış olabileceğini söyledi," dedi. "Avukat bu konuda yalan söylediğini düğündü, ne olursa olsun. Her neyse, Warneham alenen itiraf ederse cezasının ne olacağını bilmek istedi."

"Ne için ceza?" diye sordu Gareth. "Gretna Green'e kaçmak skandal sayılırdı ama yasadışı sayılmazdı."

"Hayır, kaçma cezası değil." Kemble sandalyesinin kenarına kaymıştı. "İki eşlilik için ceza - kastettiği buydu, değil mi Rothewell? Adam bildiğimiz kadarıyla dört kadınla daha evlendi. Gretna Green'deki gelininin ne kadar yaşadığına bağlı olarak, bu dört iki eşli evlilik anlamına gelebilir. Ve bunu kabul edecek miydi?"

Baron başını salladı. "Görünüşe göre, bunu düşünüyormuş," dedi Rothewell. "Bu avukata göre, Warneham babasının öfkesini dindirmek için ilk olarak şimdiki düşesle olan evliliğini feshetmek istediğini iddia etti."

Kemble ayağa fırlamış ve odada volta atmaya başlamıştı. "Yani Warneham aslında ilk düşesle olan evliliğinin iki eşli olduğunu iddia ediyordu," dedi bir eliyle çenesini ovuşturarak. "Diğer üçünden bahsetmiyorum bile."

"Ve zavallı Cyril'i tam anlamıyla piçleştirmeye istekliydi. Gareth öfkeyle," dedi. "Litting'in onayını istemesinin nedeni buydu. Ve Litting'in bize tüm gerçeği söylememesinin nedeni de buydu - hiç şüphesiz çok öfkeliydi."

"Ama Warneham bu Litting denen adamın ne düşündüğünü neden önemsesin ki?" diye sordu Rothewell. "Hikâye görünüşte skandal ve tuhaf."

Kemble soğuk ocağın önünde durmuş, ellerini kavuşturmuştu. Gözleri anlaşılmas bir duyguyla alev alev yanıyordu. "Lord Swinburne'ü önemsedığı için Lord Litting'i de önemseyecektir," dedi. "Çünkü Warneham kendisini dört kez iki eşlilikle suçlatmayı başarırca, bütün bu karmaşa Lordlar Kamarası'nda kokuşmuş, dumanı tüten bir at gübresi yığını gibi duruyor."

"Ve bu Litting'in ailesi için büyük bir utanç kaynağı olurdu." Gareth omuzlarını rahatsız bir şekilde yuvarladı. Sanki ceketi birdenbire çok dar gelmişti. Tanrım, aklının bir köşesinde başka bir şey daha vardı, onu rahatsız ediyordu.

Kemble aniden volta atmayı bıraktı ve çılgınca boğazına sarıldı. "Ah, Tanrım!" diye bağırdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Rothewell asık suratla.

"Sanırım az önce nezleye yakalandım!" diye hırıldadı. "Biri Dr. Osborne'u çağırmalı!"

On beş dakika sonra Kemble kendini Gareth'ın kırmızı deri divanına bırakmış ve yukarı çıkamayacak kadar hasta olduğunu söylemişti. Bir okaliptüs merhemi gönderildi ve bu şekilde Nellie Waters durumdan haberdar oldu ve ilgilenmek için kendisi geldi.

Daha önce geçirdiğine göre, tekrar kapma olasılığı yoktu. Divanın yanına oturdu, Kemble'ın kravatını çıkardı ve terleyen bir atı ovuyormuş gibi bir gayretle merhemi boynundan aşağı yukarı sürmeye başladı. Hastasının inleme ve sızlanmaları.

Antonia elinde bir battaniyeyle içeri girdiğinde Gareth tüm olanları kuşkuyla izliyordu. Kemble'ın neyle ilgili olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Ah, Bay Kemble!" diye bağırdı, hemen divana gitti. "Ne kadar korkunç bir haber. Bunu aştığımızı sanıyordum."

Nellie battaniyeyi aldı ve hanımını odanın diğer ucuna doğru kışkırttı. "Hepiniz geri çekilin," dedi otoriter bir tavırla. "Burada çok çirkin bir işle uğraşıyoruz."

Gareth bunun gerçekten de kötü bir şey olabileceğine inanıyordu ama bulaşıcı olduğundan hiç emin değildi. Yine de birkaç dakika sonra Coggins doktoru içeri getirdi. Osborne herkesi neşeyle selamladı. Nellie Waters koltuğunu bıraktı ve doktor kalabalığın önünde gösteri yapmanın tuhaf olduğunu düşündüyse de bundan hiç söz etmedi.

Osborne, Kemble'ın ağzını karıştırırken sempatik bir ifadeyle, "Bu hastalıkla işimizin bittiğini sanıyordum," dedi. küçük bir tahta çubukla. "İşte, evet, sadece biraz ışığa dn."

"Unggghh," dedi Kemble.

Osborne Gareth'a döndü. "Ani bir başlangıç mı demiştiniz?"

Lord Rothewell ellerini açtı. "Bir an gayet iyiydi, sonra-"

"Unggkk," diye araya girdi Kemble.

Osborne sopayı geri çekti.

Kemble, "Aslında dün gece yağmurda kendimi biraz hasta hissettim, şimdi düşünüyorum da," dedi.

Osborne kuşkulu görünüyordu. "Beklenebileceği gibi peritonsiller dokuda apse yok," dedi. "Ve mukoza zarlarınız iyi görünüyor. Belki de sadece solumuşsunuzdur Dün gece çok mu sigara içtiniz?"

Kemble bu fikri benimsemiş gibiydi. "Evet, evet, haklı olduğunuzu söyleyebilirim," dedi. "Pekala! İçim çok rahatladı." Ayağa kalktı ve elini Osborne'un ceketinin üzerine koydu. kol. "Beni bağışlayın doktor. Zavallı Warneham gibi ben de sağlığım için aşırı derecede endişeleniyorum, biliyorsunuz. Neredeyse saplantılı bir şekilde, diyebiliriz?"

Osborne boğazını biraz gösterişli bir şekilde temizledi. "Merhum Dük'ün pek de iyi olmadığı doğru," dedi. "Pek çok sağlık sorunuyla boğuşuyordu."

Kemble, "Aslında siz de inanılmaz bir teşhis uzmanısınız, öyle değil mi Dr. Osborne?" dedi. "Hemen buraya gelip beni görebildiğiniz ve bana böyle bir güvence verebildiğiniz için şanslıyım. Ne de olsa, Warneham'ın ağır astımını teşhis edebildiniz" - Mrs.

Waters-"üç kısa gün öksürük mü?" Bayan

Waters başını salladı.

Osborne rahatsız görünmeye başlamıştı. "Astım tedavi edilmezse tehlikeli olabilir."

Kemble gülümsedi. "Gerçekten de, akut bir krizde insan hırıltılı bir şekilde soluk soluğa kalıyor, değil mi?" dedi neredeyse.

özenle. "Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki Dük'ün sorununu bu belirtiler ortaya çıkmadan çok önce teşhis edebildiniz, hem de Majesteleri'nin düğününden sadece birkaç gün önce. Yine de zavallı Bayan Musbury neredeyse üç aydır öksürüyor. ama ona bir kez bile potasyum nitrat reçete etmediniz. Neden, Dr. Osborne?"

Osborne sertçe doğruldu. "İma ettiğiniz şeye çok içerledim, Bay Kemble." Doktor çantasını kapatıp ayağa kalktı. "Hastalarımın her biriyle, durumlarına ya da doğumlarına bakmaksızın ilgilenirim."

"Aksini hiç düşünmemiştim!" Kemble onu tekrar aşağı indirmeye çalıştı. "Potasyum nitratin Bayan Musbury için uygun olmayacağından eminim. Çok tehlikeli bir ilaç olabilir. ve zayıflatıcı bir ilaçtır. Aslında benim gibi meslekten olmayan biri bu ilacı tamamen farklı bir isimle anabilir, değil mi? O mu? Sanırım buna genellikle güherçile deniyor."

"Kemble," dedi Gareth uyararak, "bununla nereye varacağını bildiğinden emin ol."

Ama iki adam birbirlerine odaklanmıştı. "Bu yanlış bir isimlendirme," dedi Osborne hararetle. "Uygun şekilde kullanıldığında meşru bir ilaçtır."

Kemble tatlı bir sesle, "Evet, onu amacınıza uygun olarak kullanıyordunuz, değil mi?" dedi. "Bir anafrodizyak olarak - Warneham'ın asla bir varis doğurmamasını sağlamak umuduyla, onun sevgisinde sizi yerinden edebilecek bir varis?"

Odanın arka tarafından Antonia ve Bayan Waters soluk soluğa kaldılar. Rothewell nefesinin altından takdirle küfretti.

Meraklanan Gareth bir adım daha yaklaştı. "Ama güherçile gerçekten işe yaramıyor, değil mi?"

Kemble omuz silkti. "Osborne belli ki denemeye değer bulmuş."

Osborne şimdi gerçekten şaşırmış görünüyordu. "İkinizin ne ima etmek istediğini bilmiyorum!" dedi sertçe. "Ben asla ve asla Warneham'ın kötü olmasını diledi. Tanrım, biz arkadaşlık! Birlikte yemek yedik! Birlikte satranç oynardık! Onu incitecek hiçbir şey yapmazdım."

"Bence siz arkadaştan da öteydiniz," dedi Kemble sessizce. "Bence sen onun oğluydun."

Bunun üzerine Osborne dondu kaldı. Birdenbire Gareth için her şey yerli yerine oturdu. Dırdırcı düşünceler. Bir anlık aşinalık. Öğleden sonra güneşi şimdi pencereden içeri süzülüyor, Osborne'un koyu renk saçlarını sıcak kahverenginin bir tonuna dönüştürüyordu. Gareth ilk kez adama gerçekten baktı; zarif profiline ve pahalı ceketine. Çenesinin yapısına ve başını tutuş şekline. Sanki zaman onu neredeyse yirmi yıl geriye götürmüştü. Evet, oradaydı - eğer biri onu aradı.

Sonra Osborne aniden, sefil bir hıçkırıyla nefesini tuttu. Sandalyesine geri oturdu ve elleriyle yüzünü kapadı. "Ah, Tanrım!" diye bağırdı. "Ah, Tanrım!"

Antonia parmak uçlarını ağzına götürdü ve yavaşça bir sandalyeye oturdu. Bayan Waters yaklaştı ve hanımının omzuna koruyucu bir el koydu.

Gareth Osborne'un yanına gitti. "Ne düşündüğümü bilmek ister misiniz, Doktor?" diye sordu sessizce. "Bence Warneham'ın sana bağımlı olmasını istedin. Bence sen sağlığı hakkındaki kuruntularını teşvik etti ve meşru bir varis olmadan ölme korkusunu besledi."

"Aynen öyle." Kemble, Gareth ile bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu. "Aslında, Londra'dan köye ya Warneham'a şantaj yapmak ya da ona yaranmak niyetiyle geldiğinizi düşünüyoruz - hala bunu düşünüyorum."

Sonunda Osborne başını kaldırdı. "Hayır!" Sözcükler hıçkırıklara karışmıştı. "Bu aşağılık bir yalan! Ben sadece bir delikanlıydım! İstedim ki sadece babamı görmek için. Kim olduğunu bilmek için. Neye benzediğini. Bu çok mu korkunç? Öyle mi?"

"Hayır," dedi Kemble, bakışlarını odanın içinde, sanki donup kalmış gibi duran dinleyicilerine çevirerek. "İ Buradaki herhangi birimiz de aynısını yapmış olabilir. Ve evet, sen sadece bir delikanlıydın. Ama annen - onu tanıdığımda, vallahi Bu arada, kendisine Bayan de la Croix diyordu - çok deneyimli bir kadındı, değil mi?"

"Zor bir hayat yaşamış bir kadındı." Osborne'u tersledi. "Sizler bunun bir insana ne yaptığını bilemezsiniz. Zaman zaman neredeyse yoksulluk içindeydik. Ve evet, de la Croix onun adıydı. Biz... buraya geldiğimizde değiştirdik."

Gareth kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, ama Warneham ikinizi hemen tanıdı, değil mi?" diye sordu. "Kesinlikle Bayan de la Croix'ı tanıdı -ilk aşkını. İlk gelini. Annen çok güzel bir kadındı, Osborne. Onunla kaçmaya ikna edilebileceğini tahmin edebiliyorum."

Sonunda Antonia konuştu. "Anlamıyorum," diye homurdandı. "Gabriel? Bay Kemble? Siz ikiniz benim kocası zaten evli miydi? Mary Osborne ile mi evliydi?"

Gareth ona sempatiyle baktı. "Dük onunla evlenmişti, evet," diye cevap verdi. "Gençliğinde. Greta'da

Yeşil. Babasının izni olmadan."

"Ve eminim Bayan Osborne'un elinde bunu kanıtlayacak belgeler vardır," diye ekledi Kemble. "Sinsi biriydi. Onun dünyasında, yani demimondaine'lerin dünyasında hayatta kalabilmek için öyle olmak zorundaydınız. İnan bana, biliyorum."

Doktor hâlâ sessizdi.

"Ne oldu, Dr. Osborne?" Kemble nazikçe ısrar etti. "Ölümünün sabahında Warneham'ı görmeye gelmiştiniz, değil mi? Ona bazı şeyler getirdiniz, bunların arasında ilaçları da vardı. Ama bir hata yaptınız, değil mi?"

"Evet," diye homurdandı doktor. "Evet, lanet olsun sana. Bir hata yaptım."

"Bize neler olduğunu anlat," dedi Kemble. "Bunun sizin için bir yük olduğunu biliyorum. Eğer bu bir kazaysa, eminim burada kimse sizi yargılamak istemeyecektir. Ve artık saklayacak bir sırrınız yok. Hepsini biliyoruz, Osborne. Artık bundan eminim."

Odaya uzun, hamile bir sessizlik çöktü. Sonra doktor derin bir nefes aldı. "Yanlış ilacı getirmişim," diye fısıldadı. "Bunu fark ettiğim anda o sabah odasına çağırdı. Ama başka kimse bilmiyordu, görüyorsunuz."

Kemble, "Hayır, gördüğüm ilaç potasyum nitrattı, tamam mı?" dedi. "Sadece yanlış ilaç değildi."

Osborne başını salladı. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yorgun görünüyordu. "İlaçları her zaman Wapping'deki eczanemden alırdım," diye itiraf etti. "Ama... ama sonra ilacı sodyum klorürle kestim."

"Tuzla mı?" dedi Gareth. "Sıradan... sofraya tuzu mu?"

"Evet," diye fısıldadı doktor. "Bu şekilde daha uzun süre dayandı ve Warneham daha büyük bir doz alabildi. Bu onun için önemliydi."

"Neden?" Gareth talep etti.

Osborne gönülsüzce omuz silkti. "Sık sık böyle şeyler yaptım," diye itiraf etti. "Warneham çok fazla Çoğu zararsız olan ilaçlar. Bu onu rahatlatıyordu ve ne kadar çok olursa o kadar iyiydi. Gördüğünüz gibi, yakında bir şey yüzünden öleceğine ikna olmuştu ve hastalıklarını agresif bir şekilde tedavi etmemi istiyordu."

Kemble, "Saldırgandı, tamam," diye mırıldandı.

"Tam güç almasına asla izin vermedim," dedi Osborne. "Ben sadece onun... sahip olmasını diledim-"

"Onu iktidarsız kılmaya yetecek kadar mı?" Kemble önerdi. "Muhtemelen fazla bir şey gerekmedi. Aslında, yaşı ve hayali düşünceleri göz önüne alındığında, muhtemelen iktidarsızdı."

Osborne yere baktı ve yavaşça başını salladı. "Ben sadece... ben sadece başka bir çocuk olmasını istemedim," dedi yalvarırcasına. "Cyril yaşadığı sürece, annem Warneham'ın bana asla ikinci kez bakmayacağını biliyordu. Ama o gider gitmez annem bavullarımızı hazırladı. Warneham benimle tanışabilseydi, beni görebilseydi -ne kadar zeki, ne kadar yakışıklı olduğumu- en azından Daha fazla olmasa da benimle arkadaş ol. Ne de olsa başka kimsesi yoktu."

Her şey netleşmeye başlamıştı. Gareth, Kemble'in zekâsına hayret etti. Ama eğer Osborne Warneham'ın oğluysa, neden burada, Gareth'in gönülsüzce doldurduğu yerde durmuyordu?

Ancak Kemble hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Bence Warneham seninle arkadaş olmaktan çok daha fazlasını yaptı," diye önerdi. "Seni eğitti, hem de en iyi okulda, görkemli bir tarzda. Seni ve anneni kendi sosyal çevresine kattı -muhtemelen anneni yatıştırmak için."

Gareth, "Ve muhtemelen annenin yaşadığı evin parasını da gizli bir üçüncü şahıs aracılığıyla ödemiştir," diye ekledi. Birden yaşlı damat Statton'ın söylediği bir şeyi hatırladı. "Ve senin onun en sevdiği kısırağını kurtarmanla ilgili uydurduğu o saçma hikâye de tam olarak buydu, değil mi? Onun cömertliğini açıklamak için uydurulmuş bir saçmalık. Warneham ne damızlık ne de binicilik için kısrağ beslerdi."

"Annem çok aptalca davrandı!" dedi Osborne, sesi kederden çok öfkeyle çıkıyordu. "Ona yalvardım Bir daha asla söylemeyecekti ve söylemedi de ama Leydi Ingham susmuyor."

Gareth, "Evet ve Warneham senin hayatına karışmasının bir sır olarak kalmasını istiyordu, sanırım," dedi. "Gençlik çılgınlığını kimsenin bilmemesini istiyordu."

"Neden?" Antonia birden ağzından kaçırdı. "Eğer Bayan Osborne onun karısıysa, neden yapsın ki?"

Kemble, "Ah, işte düğüm burada!" dedi. "Onunla evlendi, ama onun karısı değildi, değil mi doktor?"

Osborne başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, annem zaten evliydi. Jean de la Croix adında bir adamla."

"Kimdi o?" dedi Gareth.

Osborne omuz silkti. "Paris'te evlendiği itibarsız bir Fransız," dedi. "Onu aylarca bırakıp Kıta'da dolaşıyor, iskambil oynuyordu."

ve zarlar. Kombinezon kovalama. Bir yıllığına gittiğinde, annem de kendi hayatını yaşamak için Londra'ya döndü. Ve birkaç ay sonra karar verdi-"

"Kocasının ölmüş olması gerektiğine karar verdi," diye ekledi Kemble. "Bu bir kumardı elbette. Ama yakışıklı bir Genç İngiliz asilzadesi ona umutsuzca aşık olmuştu ve onun çocuğunu taşıyordu. Ancak ne olduysa oldu, de la Croix aslında ölmüş olacak kadar yardımsever değildi, değil mi?"

"Hayır." Osborne başını öne eğdi. "Onlar daha İskoçya'dan dönmeden düğünden haberi oldu. Hangi kadının yatağında ısınyorsa onu bırakıp Londra'ya gelmiş, gülmüş ve sessizliği için para talep etmiş. Warneham bunu pek hoş karşılamadı ve evliliğini babasından gizlediği için onu terk etti."

"De la Croix ne zaman öldü?" Gareth sordu.

Osborne ceketinin pahalı kumaşının altından omuzlarını kaldırdı. "Ben... hatırlamıyorum," dedi. "Altı ya da yedi yaşındaydım. Quartier Latin yakınlarındaki bir cehennemde bir paket işaretli kâğıt yüzünden bıçaklanarak öldürüldü."

Kemble hâlâ dalgın görünüyordu. Osborne'la kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu, ama doktor bunu fark edemeyecek kadar perişandı ya da belki de umursamayacak kadar suçluydu. "Warneham'ın ölümünden önceki o sabaha dönersek," diye devam etti, "ona her zamanki ilacını getirdiniz. Ama aceleniz vardı. Sanırım bir şey yüzünden heyecanlanmıştın? Ve korkunç bir hata yaptın, değil mi?"

"Evet." Bu kelime sadece bir iniltiydi. "Babam Selsdon'a gelmemi ve annemin evraklarıyla İncil'ini getirmemi isteyen bir not gönderdi."

"Gretna Green'de evlendiklerini kanıtlamak için sakladığı belgeler mi?"

Osborne başını salladı. "Londra'dan onlara bakabilecek birinin geleceğini söyledi. Tanıdığı bir avukat. Notunu okuduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Beni tanımak istediğini düşündüm."

"Oh, bundan çok daha fazlasını düşündüğünüzü sanıyorum," dedi Gareth. "Ve eğer seni gerçekten tanımak isteseydi, Osborne, bunu herhangi bir zamanda yapabilirdi - kesinlikle birinci düşesin ölümünden sonra."

"O beni severdi." Doktor başını kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve başını salladı. "Senden nefret ediyordu ve beni seviyordu. Unvanı asla istemediğimi biliyordu. Ben sadece insanların onun oğlu olduğumu bilmelerini istedim. Annem, evet, düklüğü istiyordu. Bir süre sonra bu ona takıntı haline geldi."

"Evet," dedi Kemble kuru bir sesle. "Öyle olduğunu söyleyebilirim. Demek belgeleri bir araya getirdiniz. Sonra ne yaptınız?"

"Astım ilaçlarını almam gerektiğini fark ettim," diyor Osborne. "Bu yüzden aceleyle kliniğime gittim ve kahverengi şişeyi cebime koydum. Ama yanlış şişeyi aldığımı fark etmemiştim. İçinde tuz olmayan, kesilmemiş potasyum nitrat şişesi."

"Oh, Tanrım!" Antonia'nın sesi sadece bir fısıltıydı.

"Annenin evrakları şimdi nerede?" Gareth bastırdı. "Onları görmek isteriz."

Osborne başını salladı ve ağlamaklı bir ifadeyle onlara baktı. "Bilmiyorum. Warneham'ı bir daha hiç görmedim." Gareth'a temkinli bir bakış fırlattı. "Onları bulduğunuzdan oldukça emindim."

O gün ofisime geldin. Endişeden hasta olmuşum. Dürüst olmak gerekirse, bittiği için memnunum."

Gareth, Rothewell'e bakarak, "Oh, bu iş daha bitmedi," dedi. "Sir Harold Hartsell belgeleri alabilir mi?"

Rothewell başını salladı. "Onları hiç görmediği izlenimine kapıldım."

"Eh, ortaya çıkacaklar," dedi Kemble. "Warneham onları asla bir kenara atmazdı ve şu anda en acil endişemiz de bu değil."

"Eğer buradalarsa, onları bulacağım." Gareth bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunca zaman düşününce... Peki, şimdi ne yapmalıyız?"

"Hiçbir şey yapmamalıyız," dedi Kemble. "Dr. Osborne o yazı masasına gitmeli ve itirafını kaleme almalı ki, düşesin adı üzerindeki her türlü şüphe gölgesi kalkabilsin-ve iki kopya istiyoruz, lütfen!"

Osborne dehşete düşmüş görünüyordu. "Ciddi olamazsınız. Anlat... her şeyi?"

Kemble omuz silkti. "İstediğini anlatabilirsin," diye karşılık verdi. "Warneham'ın ilacını karıştırma kısmı hariç. Bunu itiraf etmelisin. Ve işbirliğiniz karşılığında Dk, diğer cinayetlere haksız yere bulaşmamanız için elinden geleni yapacaktır."

"Diğer cinayetler mi?" Antonia biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalkmıştı. "Yüce Tanrım, başka hangi cinayetler?"

Gareth onun yanına gitti ve kolunu dirseğinin altından geçirdi. "Korkarım Bay Kemble bize anlatmak üzere, canım," dedi sessizce.

"Tanrım," diye fısıldadı Bayan Waters. "Başka neler bulmuş?"

Kemble ona bilmiş bir gülümseme fırlattı. "Sanırım Bayan Waters'ın da farkında olduğu gibi, bir süredir son iki düşesin öldürüldüğüne ikna olmuş durumdayım," diye açıkladı. "Ve Tek olası failler Bayan Osborne ve Leydi Ingham'dı -bildiğim kadarıyla, bazen insana erken ölmeyi diletten iflah olmaz bir çingiraklı olduğu doğru. Ama bu düpedüz cinayetle aynı şey değil."

Osborne Kemble'a bakmadı. "Buna ne dersin? Doktor mu?" Gareth yüzünü görebilmek için etrafında dönerek sordu. "Annenizin böyle bir şey yapmış olabileceğine dair herhangi bir bilginiz var mı?"

Osborne başını kaldırdı, gözleri şimdi biraz cam gibiydi. Gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Annem... iyi değildi," dedi sonunda.

"Dediğim gibi, düklük ihtimalini takıntı haline getirmişti."

"Evet?" dedi Gareth biraz sert bir sesle. "Peki bu konuda tam olarak ne yaptı?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey," diye fısıldadı. "Bir ya da iki kez Warneham'ı eski evlilik bağlarına geri dönmeye ikna etmeye çalıştı. Evliliği yok etmesi için birine para ödemek istedi.

İlk evliliğinin kaydı - ne de olsa Fransa'da yapılmıştı ve de la Croix ölmüştü. Bunun, Warneham'a varisini verebileceğini söyledi, umutsuzca istediği varisini.

seni yerinden etmek. Ama ben böyle bir çılgınlıktan vazgeçtim. Asla işe yaramazdı." Burada, Gareth'a acı acı baktı

ve Kemble. "Birileri her zaman gerçeği ortaya çıkarır."

Kemble bu bakışı görmezden geldi. "Ama Warneham skandala katlanmak istemediği için bunun pek önemi yoktu," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ta ki iktidarsız olduğunu fark

edene kadar.

Onun bir varis doğurma ihtimali kesinlikle yok - sizden özür dilerim, Majesteleri. Bu tartışmanın sizi nasıl hissettirdiğini ancak tahmin edebilirim."

"Hayır," dedi Antonia. "Bilemezsin. Bu bana kendimi... bir şekilde özgür hissettiriyor."

Osborne gözlerinde acıyla Antonia'ya baktı. Gareth birden, birlikte yemek yedikleri ilk gece doktorun gözlerindeki bakışı hatırladı. İlaçlarını alması için onu birçok kez uyarmıştı. Başka şeyler de vardı -küçük ama anlamlı şeyler. Osborne nasıl yapacağını bildiği tek yolla, belki de Antonia ona bağımlıydı. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki bu konuda kararlıydı.

Gareth Kemble'a döndü. "Anlamıyorum," dedi. "Bayan Osborne bu cinayetleri nasıl işledi?"

Kemble sessizce, "İkinci düğün aptaldı ve oldukça canlıydı," dedi. "Çoğu genç insan gibi onun da kendi ölümlülüğünü hissetti. Bence Bayan Osborne onu yeterince becerikli olmadığı bir atlayışa ikna etti ve bu düşük yapmasına neden olmayınca, Mrs. Osborne bir şekilde ona kürtaj ilacı vermiş. Onu öldürecek kadar güçlü bir şey. Demimonde'un hanımları genellikle bu tür şeylerle geçici bir tanışıklıktan daha fazlasına sahiptir. şeyler."

"Evet, öyle, değil mi?" Gareth elini sakalının kirli sakalında gezdirdi. "Üçüncü düşese de benzer bir oyun oynadığını söyleyebilirim."

Kemble başını salladı. "Evet, sanırım zavallı kız sevgili dostu Bayan Osborne'a çocuk sahibi olabileceğine dair bir umudu olduğunu itiraf etti," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Bu pek olası değildi elbette. Sanırım kız hastaydı, enseinte değildi. Ama bu bir şanstı Bayan

Osborne almaya cesaret edemedi. Ve bir kez daha, bunu yapmak kolaydı.

Düşesin düzenli uyku ilacının yerine saf bir afyon koy."

"Aman Tanrım," dedi Antonia.

Gareth ona sempatiyle baktı. "Zavallı kız öylece uyudu ve bir daha uyanmadı," dedi sessizce. "Ve siz de ne bulabileceğinizden korktuğunuz için çok yakından bakmaya cesaret edemediniz, değil mi Dr. Osborne?"

"Bu doğru değil!" Osborne yemin etti. "Doğru değil. Annem bir şey yaptıysa bile ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Anneniz sizin için sık sık ilaç getirirdi, değil mi Dr. Osborne?" Gareth meydan okudu. "Özellikle de kadınlara? Bunu bana kendiniz söylediniz."

Osborne hıçkırıkla kahkaha arasında bir ses çıkardı.

Kemble ellerini anlamlı bir şekilde açtı. "Bu bir Sadece zayıf bir tentür reçete edilmişken bir şişe saf afyon ilacı teslim etmek gerçekten de basit bir mesele. Merak ediyorum Doktor, hiç kaybolan bir şişeniz oldu mu?"

"Hatırlamıyorum," diye homurdandı. "Bazen bir şeyler kırılır, bilirsin. Hesap tutmak çok zor."

"Evet, eminim öyledir," dedi Kemble usulca.

"Anneniz ne zaman öldü, Dr. Osborne?" Gareth sordu.

"İki yıldan fazla oldu," diye tersledi Osborne.

"Evet, Antonia'nın dükle evlenmesinden iki aydan az bir süre sonra, sanırım?" dedi Kemble. "Bize nasıl öldüğünü anlatmak ister misiniz?"

Osborne şimdi Kemble'a ters ters bakıyordu. "O aşağı düştü merdivenler," diye karşılık verdi. "Boynunu kırdı. Tanrı aşkına, bana bunu yeniden mi yaşatacaksın?"

"Neden?" diye sordu Kemble usulca. "Orada mıydın?"

Doktor bu kez Kemble'ın boğazına sarıldı. "Seni piç!" Osborne kükredi. "Seni lanet olası her işe burnunu sokan piç!"

Gareth onu neredeyse sıçradığı anda yakaladı, bir kolunu boynuna doladı ve onu halının üzerinde geriye doğru sürükledi.

Kemble şaşkınlıkla onları takip etti, bakışları Osborne'unkilerden hiç ayrılmıyordu. Gözleri neredeyse kutsal olmayan bir ışıkla yanıyordu. "Düşese aşık mı oldunuz, Dr. Osborne?" Kemble sordu. "Aşık mı oldunuz? Onun neler yapabileceğini bildiğiniz için mi annenizi merdivenlerden aşağı ittiniz? Bir sonraki kurbanının kim olabileceğinden korktunuz mu? Korktunuz mu?"

"Canın cehenneme!" dedi Osborne, Gareth'ın amansız pençesine karşı geriye doğru güreşerek. "Bırak beni, lanet olası! Bırak da adil bir dövüş olsun."

Odanın arka tarafından Rothewell usulca kıkırdadı. "Osborne, Dük senin değersiz kıcını koruyor, keşke bunu bilecek kadar aklın olsaydı."

Birdenbire Kemble'ın içindeki tüm öfke ve hırçınlık boşalır gibi oldu. "Hayır, meşe palamudu asla ağaçtan uzağa düşmez, değil mi?" diye mırıldandı özellikle kimseye. "Bırakın gitsin,

Majesteleri. Babası kadar iktidarsız ve belki de annesi kadar çıkarıcı."

Gareth, Kemble'ın dediğini yaptı. Osborne paltosunu silkerek yerine koydu ve sıcak bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. "Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz!" dedi. "Benim ne yaptığımı bilemezsiniz.

yaşadım! En başından beri aşırı doz olduğunu söyledim, değil mi? Puro içtiklerini ve Warneham'ın aşırı tepki gösterdiğini söyledim. Antonia'yı korumaya çalıştım! Denedim!"

Kemble elini salladı. "Çok az, çok geç Osborne," dedi bıkkınlıkla. "Eğer onu kendinden daha çok sevseydin, bunu o zaman ve orada tam olarak açıklardın. Şimdi sizden tek istediğimiz, ilaçları yanlışlıkla karıştırdığınıza dair imzalı ifadeniz. Sanırım muhtemelen Geri kalanı hakkında biraz endişeliyim ama bunu kanıtlayamam ve Dük de kabul ederse, Tanrı'nın bunu çözmesine izin vermekten memnunum."

"Her zaman istediğim şeyi istiyorum," dedi Gareth karanlık bir sesle. "Antonia'nın adının temize çıkarılmasını istiyorum. Bunu isteyerek yapabilirsin, Osborne. Ya da bunu senden zorla alabilirim. Seçim senin."

Osborne deri çantasını kaptı. "Eve gidiyorum, lanet olsun sana," dedi. "İfadeyi yazacağım ve boş bir zamanımda göndereceğim."

Kemble boğazının arkasından küçük bir tsk-tsk sesi çıkardı ve kapının önüne çıktı. "İfadenin mürekkebi kuruyana kadar gözümün önünden işemek için bile ayrılmayacaksın Osborne. Eve gidip ağzına bir tabanca sokmana ve böylece düşesin üzerinde bir bulut bırakmana izin vermeyeceğim. iyi bir isim."

Görünüşe göre, doktor düşmanını doğru tahmin edememişti. Bu sefer sıçradı ve Gareth onu yakaladı, ellerini Kemble'ın boğazına doladı. Gareth

onu koparmak için hamle yaptı, ama aniden işler tersine döndü. Bir anda Osborne'un kollarından biri arkasından büküldü ve Kemble'ın dizi kürek kemiklerinin arasında, kanlar içinde Axminster halısının üzerine yüzüstü düştü. burnundan kusuyor.

"Tanrım, parmağım!" diye bağırdı Osborne. "Seni orospu çocuğu! Parmağımı kasten kırdın!"

Gareth, sol işaret parmağının gerçekten de çarpık bir şekilde yana yattığını fark etti.

Rothewell çay masasının üzerinden baktı. "İşte bu çok kötü bir iş," dedi hayranlıkla.

Kemble dizini daha sert bastırdı. "Dokuz tane daha var Osborne," diye homurdandı doktorun kulağına doğru. "Ne olacak? Bir başparmak mı? Yoksa ifade mi?"

Gareth, Antonia'nın biraz baygın göründüğünü fark etti. Bayan Waters'a bir bakış attı. "Bence hanımlar odadan çıkmalı," diye nazikçe önerdi. "Aslında hiç çıkmamalılar. buradaydı."

Bayan Waters sahneye bariz bir memnuniyetle bakıyordu. Bunu hayatta kaçırmayacağı belliydi. Ama Antonia'nın bakışları halının üzerinde kanlar içinde yatan adama sabitlenmişti.

Bayan Waters elini onun koluna koydu. "Leydim?"

Antonia sarsılarak harekete geçti. "Hayır, burada olmalıydık," dedi Osborne'a küçümseyen son bir bakış atarak. "Burada olduğuma memnunum. Ama artık yeterince gördüm ve duydum."

On Sekizinci Bölüm

Neville Nakliyat denilen yer neredeyse ağzına kadar masa, sıra ve çekmecelerle doluydu. Bu Limanın gürültüsü, çoğu geniş beyaz panjurlu olan açık pencerelerden içeri girip çıkıyordu ve insanlar o kadar hızlı girip çıkıyordu ki ön kapı hiç kapanmıyordu. Ama burası düzenliydi ve tanıdık bir kokusu vardı; bir zamanlar büyükbabasının ofisinde olduğu gibi mürekkep ve taze kâğıt kokuyordu; Zayde'nin her zaman söylediği gibi, para kazanmanın kokusuydu bu.

Pencerelerin yanındaki fotokopi standında, genç bir kız uzun bir tabureye oturmuş, başını işine eğmiş, dili ağzının bir köşesinden dışarı fırlamış ve elinde yırtık pırtık bir tüy kalem tutuyordu. Uzun siyah saçları beline kadar sarkıyordu ve gözleri ciddiydi.

Gabriel bir adım daha yaklaştı. Kız kalemini yere bıraktı. "Merhaba," dedi utangaç bir sesle. "Luke'un bulunduğu çocuk sen misin?"

Gabriel başını salladı ve masasına bir göz attı. "Ne yapıyorsun?"

"Sözleşmelerin kopyalanması." Kız gülümsedi. "Korkunç derecede sıkıcı ama Luke senaryomu geliştirdiğini söylüyor. Her neyse, ben Zee. Senin adın ne?"

"Mükemmel bir soru!" Luke Neville adındaki adam ofisinden geri adım atmıştı. "Adın ne delikanlı? Burada sana nasıl hitap edeceğimizi bilmeliyiz."

Kalmasına izin mi vereceklerdi? "Ben Gabriel, efendim." Kendini neredeyse rahatlamış hissediyordu. "Ama bundan hoşlandığımı sanmıyorum. artık isim yok."

Luke Neville kocaman sırtıttı. "Takip etmenin sıcak nefesini ensende hissediyorsun, ha?" dedi. "Evet.

Daha çok sevdiğin başka bir isim var mı?"

"Gareth," dedi. "Sadece Gareth Lloyd, efendim-eğer sorun olmazsa?"

Adam güldü. "İnsanlar adalara genellikle kendilerini kaybederler," dedi. "Pekala, Gareth Lloyd, söyle bana, aritmetiğin nasıl? Bir çeşit kafan var mı sayılar?"

Gabriel başıyla onayladı. "Sayıları severim efendim," dedi. "Onları kafamda yapıyorum."

Luke Neville eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Gabriel'in gözlerinin içine baktı. "Peki, ambarım tanesi bir sterlin on iki şilin kârla elli kasa muzla doluysa, ama yüzde kırkını limana giderken kara çürümeden kaybedersem, kârım ne olur? Ve ben ne kaybettim?"

Gabriel tereddüt etmedi. "Yirmi kasanın bozulmasından bile otuz iki sterlin zarar edersiniz efendim. Otuz sağlam kasadan da kırk sekiz sterlin kâr edersiniz."

"Vay canına!" Luke Neville'in kaşları havaya kalktı. "Sanırım senin için yapacak bir şeyler bulabiliriz, evlat."

O öğleden sonra Gareth büyük salondaydı ve şöyle diyordu Antonia kolunda bir sepet gülle kış bahçesinden içeri girdiğinde George Kemble'a veda ediyordu. Bir kez daha yeşil-sarı yürüyüş elbisesini giymişti ve saçları bir tarafa dökülüyordu. Genel olarak büyüleyici bir kombinasyondur.

"Bay Kemble, gitmiyorsunuz herhalde?" dedi onlara doğru hızla ilerleyerek. "Lütfen kalın - en azından akşam yemeği için?"

Kemble zarif bir selam verdi. "Korkarım acil işlerim beni Londra'ya çağırıyor, Majesteleri," dedi. "Ama elbette naçizane hizmetkârınız olarak kalacağım."

Antonia'nın gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Pek çok şey olabilirsiniz Bay Kemble," dedi ona güllerden birini uzatarak. "Ama bence alçakgönüllülük bunlardan biri değil."

Kemble gülümsedi ve gülü kopardı. "Bu mevsimin son çiçekleri olmalı," diye düşündü ve gülü düzgünce şapka bandının içine soktu. "İşte böyle! Şimdi Bayan Waters'la vedalaşmak istiyorum. Fırsat bulamadım."

Antonia, "Evet, Nellie'yi yukarıda bütün toniklerimi lazımlığa doldururken bıraktım," diye itiraf etti. "Bundan oldukça keyif alıyordu."

"Osborne'un reçete ettiği şeyler mi?" Gareth bir elini onun dirseğinin altına kaydırды ve onu koruyucu bir şekilde kendine yaklaştırdı. "İtiraf ediyorum, senden onları almamanı isteyecektim. Ne içerdiklerini ancak Tanrı bilir."

Antonia, "Şey, onları nadiren gerçekten alırdım," diye itiraf etti. "Ama çoğunun zararsız olduğunu söyleyebilirim."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Kemble. "Belki de niyeti başlangıçta o kadar iyi niyetli değildi, ama Warneham'ın öksürüğü

Düğün ona annesinin düpedüz cinayet işlemesine izin vermekten daha iyi bir fikir verdi. Yine de güherçilenin iktidarsızlığa yol açtığından emin değilim."

"Belki de sadece suçluluk duygusudur?" Gareth

karanlık bir şekilde önerdi. "Her şey çok trajik, değil

mi?" dedi Antonia neredeyse hüznle. "Sanırım Dr. Osborne insanların Ona bağımlıyım. Ama ilaç kullanmadan yaşamaya niyetliyim.

Şu andan itibaren, eğer uyuyamazsam"-durakladı

Gareth'a neredeyse cilveli bir şekilde bakarak, "Yapacak başka bir şey bulmam gerektiğine ikna oldum," dedi.

"Ahem!" Bay Kemble çok zarif kunduz şapkasını kafasına geçirdi. "Gitsem iyi olacak o zaman."

Antonia bir elini onun ceketinin koluna koydu. "Bay Kemble, bir şey daha sorabilir miyim?"

Hızla şapkayı çıkardı. "Elbette, Majesteleri."

Antonia sözlerini dikkatle değerlendiriyor gibiydi. "Sizce Dr. Osborne gerçekten üzgün mü?" diye sordu. "Özellikle de ölen iki düşes için? Yani, bildiklerini kolayca itiraf etti. Meşru olduğu konusunda ısrar edip bizi annesini aramaya zorlayamaz mıydı? kağıtları? Hatta belki de düklük meselesini zorladı?"

Kemble gülümsedi. "Mükemmel bir soru!" diye cevap verdi. "Ne yazık ki İncil'i bulduk, Majesteleri."

Gareth, "Evet, sana söylemeye fırsatım olmadı, hayatım," dedi. "Kitaplığımda göz önünde duruyordu ve içinde Bayan Osborne'un Jean de la Croix ile evliliğinin kaydı da dahil olmak üzere tüm belgelerini bulduk. Osborne sadece bizim zaten bildiğimiz ya da yakında keşfedeceğimiz bir şeyi itiraf ettiğine inanıyordu."

Antonia sessiz bir gülümseme verdi. "Ve ona bunu düşündürmekle çok akıllıca davrandınız, Bay Kemble," dedi. "Siz ikiniz Dr. Osborne'un bir katil olduğuna inanıyor musunuz?"

Kemble derin ve dalgın bir nefes aldı. "Onun da annesi gibi kötü niyetli ve çıkarıcı olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ama kasten öldürecek kadar ileri gitti mi? Hayır, sanmıyorum."

Gareth başını salladı. "Bunu kaldıracak midesi yoktur umarım."

Antonia belli belirsiz kaşlarını çattı. "Şimdi ona ne olacak?" "Bunu söyleyemem," diye yanıtladı Kemble.

"Bir şey yaptığından şüpheliyim. başarılı bir şekilde yargılanabileceği herhangi bir şey için Belki de Warneham'a astımı olmadığı halde astım teşhisi koymuş olabiliriz ama şimdi bunu kanıtlamak için ne yapılabilir ki? Zavallı şeytanı kazıp çıkaramayız. Ve belki de Osborne annesinin saçmalıklarında bir dereceye kadar suç ortaklığı var. Ancak annesinin yaptıklarını bunca yıl sonra kanıtlamak zor olacak, dolayısıyla onunkileri kanıtlamak neredeyse imkansız olacak."

Antonia sessizce, "Sanırım bu da iyi oldu," dedi. "Kocamın hiç şüphelenmemesine biraz şaşırdım. Bence eşlerini sevseydi, severdi. Yapma. Sen?"

Kemble başını salladı. "Böyle bir adamı anlayabileceğimi sanmıyorum, hayatım."

"Ben de yapamam," diye ekledi Gareth. "Ama artık bitti Antonia. Sonunda gerçekten de bitti."

Üçü birlikte parlak öğleden sonraya doğru yürüdüler. Sol tarafta, güneş bulutlardan sıyrılarak köyün üzerinde mükemmel bir ışık havuzu oluşturuyordu ve araba evinin ve ahır bloğunun ötesinde, çekiç ve testere sesleri sıcak havada keskin ve net bir şekilde çınılıyordu. Gareth aşağıya baktığında Rothewell'in yüksek tünikli faytonunun araba yolunda beklediğini gördü, iyi eşleşmiş siyahları başlarını savuruyor ve kelimenin tam anlamıyla dişlerini sıkıyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi takdirle. "Bunu nasıl başardın?"

"Ya bu ya da senin araban," dedi Kemble. "Ve ben Londra'ya zafer ve ihtişam içinde dönerken bunun gibi sıradan bir şey kullanmayacağım. Ayrıca, Rothewell bu konuda genel halk için bir tehlike oluşturuyor."

"Ama eve nasıl dönecek?"

Kemble gülümsedi. "Oh, bir iki gün içinde barouche'umu onun için gönderiyorum."

Kemble yüksek koltuğa tırmanıp dizginleri damattan alırken Gareth ciddileşti. "Size nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilemiyorum," dedi başını kaldırarak. "Antonia ve ben sana çok şey borçluyuz."

Güzel kunduz şapkasının altında, Kemble'ın keskin siyah kaşları bir çentik yukarı kalktı. "Aman Tanrım, Rothewell sana söylemedi mi?" dedi kırbacını sallayarak. "Size bir fatura göndereceğim -oldukça büyük bir fatura, sanırım- tabii eğer bir davetiye almazsam."

"Davet mi?" diye sordu Gareth, kafası karışmış bir

halde. "Ne için?" "Neden, düğüne tabii ki." Bununla

birlikte, Kemble

kırbacını şapkasının ağzına sertçe dokundurdu, sonra şaklattı Rothewell'in atlarının başlarının üstünde. Fayton hızla yola koyuldu.

Birden arkalarındaki kapı açıldı. Baronun kendisi dışarı çıktı, oldukça kötü görünüyordu, bir elini güneğten korumak için gözlerine götürmüştü. "Gitti demek, öyle mi?" dedi Rothewell. "Durun! Yüce Tanrım! Bu benim faytonum mu?"

"Şey... evet," dedi Gareth.

Rothewell ona inanamayarak baktı. "Kahretsin, Gareth! Faytonumu almasına izin mi verdin? O yepyeni! Ve ben köye gidiyorum. Oraya nasıl gideceğim?"

"Yürüyebilirsiniz, sanırım," diye önerdi Gareth, "ve kapı direklerime dokunmayın."

Antonia kolunu Gareth'ın koluna doladı. "Çok üzgünüm, ama Lord Rothewell'le kavga etmek istiyorsanız beklemelisiniz," dedi tatlı bir sesle. "Buraya ilk ben geldim ve Tartışmak istediğim bir şey var."

Rothewell homurdanarak geri çekildi ve kapıya doğru süpürme hareketi yaptı. "Buyurun hanımefendi."

Midesi biraz düğümlenmiş olan Antonia, Gabriel'i kış bahçesine geri götürdü ve kapıyı Lord Rothewell'in alev alev yanan yüzünün üzerine kapattı. Avını yeşilliklerin ortasına, süs palmiyeleriyle çevrili küçük bir çeşmenin yanına çekti. Sanki başı hâlâ Günün inanılmaz olayları yüzünden yüzüyordu ama zihni artık tamamen berraktı. Gabriel söz konusu olduğunda her zaman öyleydi. En başından beri, İçinde derinlerde bir şey ona doğru çekilmişti; onun gücüne ve özündeki iyiliğe.

Gabriel'in ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. Kalın, altın sarısı saçları çok uzamıştı ve biraz öne düşerek gözlerini gölgelemişti - yorgun ve biraz da endişeli görünen gözlerini.

"Oldukça ironik, değil mi?" dedi. "Tıpkı altın gibi yumurta neredeyse avucunun içindeydi, Osborne kazını mı öldürdü?"

Gabriel usulca gülümsedi. "Sonunda hepimizin hak ettiğimizi alacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor, Antonia."

Antonia çenesini kaldırdı. "Ama bütün bunları hak ettiğini düşünmüyorsun," dedi sessizce.

"Neyin hepsi, canım?"

Başını Selsdon'un büyük salonuna doğru eğdi. "Ev. Arazi. Düklük. Doğrusu, bu sabah Osborne'a hepsini alıp gitmesini söyleyeceğinden biraz korkuyordum," dedi yarı şaka.

"Oh, kısacık bir an için, canım, bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Ama sonra fark ettim ki..."

Antonia elini hafifçe Gabriel'in yakasına koydu. "Ne var Gabriel?" diye sordu ona doğru eğilerek. "Ne fark ettin?"

Biraz hüzünle gülümsedi. "Fark ettim ki Antonia, Wapping'deki bir nakliye ofisinde gün boyu çalışan bir adam senin gibi biri için asla yeterince iyi olmayacağını düşündüm."

Başını biraz yana eğdi ve yumuşak mavi gözleriyle onu inceledi. "Kimin düşüncesi?" diye sordu sonunda. "Benimkinden başka kimsenin senin hakkındaki düşüncesi önemli mi? Anlamalısın ki Gabriel, hayatımı başkalarının standartlarına göre yaşamayı bıraktım."

Gabriel onların kenetlenmiş ellerine baktı. "Bu seçiminden pişman olabilirsin Antonia," dedi sessizce. "Sadece senin mutluluğunu istiyorum, biliyorsun."

"Ve karar verdim, Gabriel, ben de mutluluğumu istiyorum," diye fısıldadı. "Bunu çok istiyorum. Ben çok uzun bir süreyi mutsuz bir şekilde geçirdim. Bunu daha fazla yapmayacağım, en azından elimden geldiğince. Sana söylemiştim."

Bu sefer istediğim şey için savaşıcağım."

Geniş, koyu kahverengi kirpiklerini bir an için indirdi.
"Kastettiğin bu muydu?"

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" diye sordu. "Ne kadar az olursa olsun, yakalayabildiğim mutluluğu yakalamak istiyorum."

"Küçük bir mutluluktan daha fazlasını hak ediyorsun Antonia," dedi. "Artık Osborne'un itirafı elimizde olduğuna göre, hayatın en azından bu açıdan farklı olacak. Peri masallarındaki hayallerini ya da kaybettiğin çocuklarını sana geri veremem ama en azından adın tamamen temize çıktı."

"Artık peri masalları istemiyorum, Gabriel," diye cevap verdi. "Ben sadece gerçek olanı ve doğru olanı istiyorum."

Başını eğdi ve Antonia'nın iki elini de avuçlarının içine aldı.
"Antonia, geçmişimde beni utandıran şeyler yaptığımı biliyorum ve ben sadece-"

Antonia onun sözünü kesti. "Oh, Gabriel, her şeyi yanlış anladın,"
diye fısıldadı, gözleri acıdan yumuşamıştı. "Sana bir şeyler yapıldı. Bu hiç de aynı şey değil! Ben aynı değilim. Sadece katlanmak zorunda kaldığınız fiziksel dehşetten değil, burada kuzeniniz ve diğer insanlar tarafından gördüğünüz muameleden de bahsediyorum. Terk edilişiniz. Terk edilmeniz.
hissettirilen utanç. Bu... bu kalbimi kırıyor."

Gözlerinde eski bir acıyla ona baktı. "Hepimiz seçimler yaparız, Antonia," dedi. "Ve pişman olduğum bazı şeyler yaptım. Senin için itici olan şeyler ve-"

"Gabriel, on üç yaşındaki çocuklar böyle seçimler yapmazlar. Bu," dedi sert bir sesle. "Latince çekimleri yapmak ya da taş sektirmek arasında seçim yapıyorlar. Koşmak mı

Uzun otların üzerinde yalınayak yürümek ya da yağmur altında şapkasız dans etmek ya da erkek çocuklara yapmamaları söylenen diğer binlerce küçük aptalca şeyi yapmak. Ama onlar dayak yemeyi ve buna izin vermeyi seçmezler-oh, Tanrım!" Gözlerini sıkıca kapattı.

"Söyleyemiyorsun bile," diye fısıldadı. "Bu seni

iğrendiriyor." Antonia gücünü topladı ve gözlerini zorla açtı.

Ona doğrudan baktı. "Bunu söyleyemem bile," dedi. içi boş bir şekilde tekrarlardı. "Bu beni iğrendiriyor. Ama senin seçtiğin şey bu değil. Aradaki farkı anlayamayacak kadar duygusal açıdan kırılgan değilim, Gabriel."

"Kırılgan değilsin," dedi hararetle. "Güçlüsün, Antonia. Duygusal bir çöküş yaşadın. iyi bir sebep. Eğer henüz iyileşmediyseniz, bir gün tamamen iyileşeceksiniz."

Antonia onun haklı olduğuna inanmaya başlamıştı. "Bir zamanlar, Gabriel, benim büyük bir av olduğum düşünülürdü," dedi. "Çok gençken ve çok safken ve dünyanın acımasızlığından hiçbir şey. Şimdi gücüm ve kararlılık geri dönüyor. Yine de bazı günler iyi bir eş olamayacağımdan endişe ediyorum. Doktorlar 'iyi olmadığımı' söylediler ama bu kulağa sanki hastaymışım gibi geliyor. Ben hasta değilim. Parçalara ayrıldım. Ve o en karanlık günlerde, Gabriel, bazen bir daha asla bütün olamayacağımdan korkuyorum."

Gabriel'in gülümsemesi şefkatle ısındı. "Belki de Antonia, doğru adam için senin birkaç kırık parçan, bütün ve mükemmel bir başkasından daha iyi olabilir?" diye önerdi.

Antonia'nın yüz ifadesi, eğer böyle bir şey mümkünse, daha da dokunaklı bir hal aldı. "Ah, Gabriel," diye fısıldadı. "Ah, canım, bu çok güzel. Ve ne yazık ki bir zamanlar senin de hayatında böyle mükemmel biri olduğunu biliyorum.

Benden çok önce biri.

Keşke işler yolunda gitmediği için üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Ama ben... ben üzgün değilim. Ben açgözlüyüm. Seni ona geri vermeyeceğim. Hayır, elimden gelse bile. Seni bencil olamayacak kadar çok seviyorum."

Onu kendine çekti ve yanağını onun yanağına koydu. "Öyle değildi Antonia," dedi. "Kesinlikle böyle değildi. Onun için hissettiklerim -Zee için- daha çok güvenlikle ilgiliydi. İkimiz de bazen sefil koşullarda zorluklar içinde büyümüştük. Beni acımasızca yargılamayacağını hissettim. Ve sahip olduğum tek aileyi kaybetmekten korkuyordum. Ama senin için hissettiklerim, Antonia, tüm açıklamalara meydan okuyor. Nefesimi kesen bir aşk bu. Beni huşu içinde bırakıyor."

Antonia öne doğru eğildi ve ellerini onun boynuna doladı. "O zaman bana evlenme teklif et, Gabriel," diye fısıldadı. "İste ve ben de olabileceğim en iyi eş olayım. Bana sor ve birlikte birbirimizi daha güçlü kılalım. Bunu yapacağımızı biliyorum. Sadece lütfen... iste."

Gareth onun dipsiz mavi gözlerinin içine baktı. "Bir zamanlar bağımsız bir hayat istediğini söylemiştin, hayatım," diye hatırlattı ona. "Benimle evlenmek için tüm bunlardan vazgeçecek misin?"

"Ah, Gabriel, görmüyor musun?" diye fısıldadı. "Bana bağımsızlığımı verdiniz. Kırmama yardım ettin Beni geçmişe bağlayan o korkunç zincirler. Hayatın mükemmel olmadığını biliyorum - sen bile, aşkım, mükemmel değilsin. Ama çok yakınsın. Çok, çok yakın. Evet, vazgeçeceğim her neyse, kendi isteğimle vazgeçiyorum."

"Londra'ya dönmek, hatta kafanı toplamak ya da sosyeteyi bir kez daha denemek istemiyor musun?" diye sordu. sesi boğuluyordu. "Ne istediğini biliyor musun? Benimle kalacaksın ve babanın onaylamamasına katlanacaksın, öyle mi?"

Sözsüzce başını salladı.

Gareth derin bir nefes aldı. "Peki o zaman, Antonia," diye fısıldadı. "Benimle evlenir misin? Kendini sonsuza dek bana bağlayacak mısın? Düşesim olur musun? Çünkü hiçbir şey -"Beni daha mutlu edecek hiçbir şey yok."

Parmak uçlarında durdu ve onu hafifçe öptü. "Sonsuza kadar, Gabriel," diye cevap verdi. "Ve büyük ahirete kadar."

Baron Rothewell güneşten korunmak için şapkasını gözlerinin üzerine indirdi ve köye doğru yola koyuldu. Güneşi sevmezdi. Gerçekten de Barbados'tan ayrıldığından beri güneşi nadiren görmüştü. Onun gibi adamlar, günün gün ışığı gibi lanet bir saatinde neredeyse hiç uyanmazlardı.

Tepeden aşağı iniş uzun bir yürüyüş değildi, ama Rothewell Yol boyunca sefalet içinde debelenip durdu. Londra'ya döner dönmez George Kemble'ın mükemmel, inci gibi beyaz dişlerini boğazından aşağı dökecekti. Önce ayılması ve biraz uyuması gerekebilirdi. Ama bunu yapabilirdi. Ancak Gu anda daha yüce ve asil bir görev söz konusuydu. Rothewell nadiren yüce ya da asil bir Gey yapardı ama yine de iğn ruhuna girmeye çalıştı.

Martin Osborne, kesinlikle birilerine yüklü bir meblağa mal olmuş, yarı ahşap güzel bir evde yaşıyordu ve Bir sürü de hizmetçi vardı. Biri baronu içeri aldı, diğeri doktorun özürlerini taşıdı -bir değil, iki kez- ve bir üçüncüsü de çay getirdi. Ve sonunda Osborne, Rothewell'in gitmeyeceğine karar vermiş olmalı ki o da içeri girdi. Parmağını atellemiş gibi görünüyordu ve burnu şişmiş ve Rothewell'in kişisel deneyimlerinden bildiği gibi kırmızının kötü bir tonuna dönüşmüştü.

önce maviye, sonra mora ve son olarak da sarının korkunç derecede sararmış bir tonuna dönüşecekti.

"Personele ne söyledin?" Rothewell önsöz vermeden sordu. "Bir kapıya çarptığını mı?"

Osborne öfkeyle titredi, sonra sakinleşti. "Bilmeniz gerekiyorsa, ayağım takıldı," dedi. "Dük'ün çalışma odasındaki bir sandalyeye."

"Ah, bilmem gerek," dedi Rothewell, "çünkü hepimiz hikâyelerimizi doğru anlatsak iyi olur."

"O halde oturun Lord Rothewell," dedi doktor sıkıca. "Ve elbette sizin için ne yapabileceğimi söyleyin."

Rothewell bir parmağını burnunun kenarına sürttü. "Bak, mesele şu Osborne," diye başladı. "Bugün olanlar hakkında düğünüyordum ve bu olayın gerçekleştiğinden hiç emin değilim.

West Widding'deki sulh hakimi imzaladığınız bu itirafname eline geçtiğinde biraz paslanmayacak mı? dışarı."

"Bu bir kazaydı," diye tısladı doktor.

"Her şeye rağmen Osborne, sen bir hekimsin," dedi baron. "Ne kadar adaletsiz görünse de, kaza yapma hakkınız yok. Ve kabul edelim ki, bu küçük köyde o kadar çok kaza oldu ki, bu kazayla ilgili sorular sorulacaktır. Zor, korkunç sorular. Onlara gerçekten cevap vermek istiyor musunuz?"

"Sana ne bundan?" Osborne talep etti. "Bu benim derim, senin değil. Ayrıca, lanet ifadeni yazdığımı göre artık bundan kaçış yok."

"Umurumda çünkü yeni dük zaten cehennemi yaşadı, hem de iki kez," dedi baron. "Ve eğer yeni dükün ona tekrar yaşatır. Orada daha fazla dedikoduya ya da imaya ihtiyaçları yok; sen ve baban sayesinde zaten yeterince boğuldular. Bundan kaçınmaya gelince, evet, kaçınabilirsin. Şehri terk etmelisin. Hayır, sen gitmelisin. İngiltere'yi ve tercihen Avrupa'yı terk et. Gitmelisin. "Burası ile orası arasında çok fazla su olan bir yer."

"Delirmiş olmalısınız," dedi doktor.

"Bence büyük olasılıkla," dedi Rothewell. "Ama bu ne burada ne de orada, kelime oyunu yapmak istemedim. Aşağı Addington'da mahvoldun, Osborne. Senin kaderinde hiçbir zaman

Bu köyde çalışarak zengin oldunuz ve şimdi bunu yapmayacağınızdan emin olabilirsiniz. Ama mesela Barbados'ta beyaz yönetici sınıf çok zengindir ve doktorlar hem nadir bulunur hem de hoş karşılanır. Oraya gitmeniz gerektiğine inanıyorum."

Doktorun gözleri büyüdü. "Allah'ın belası Batı Hint Adaları'na gitmemin imkânı yok!" Osborne'un ses tonunda biraz kızgınlık vardı. "Orası çok sıcak. Böcekler var. Büyük olanlar. Ve korkunç, bulaşıcı hastalıklar. Hayır, dükü görmek istiyorum."

"Bu yüzden doktorlara ihtiyaçları var," dedi Lord Rothewell mantıklı bir omuz silkmeye. "Ve Dük bu işe karışamaz. daha sonra adaleti engelleme olarak yorumlanabilecek bir şey."

"Peki ya sen Rothewell?" diye sordu doktor yumuşak bir alaycılıkla. "Yasaların üstündesin, öyle mi? Kesinlikle öyle davranıyorsun o."

Rothewell belli belirsiz gülümsedi. "Ventnor ailesinin çıkarlarını daha gayretli bir şekilde koruyabileceğime inanıyorum diyelim."

Sizin beceriksiz sulh yargıcınızın yapabileceğinden çok daha fazla," diye mırıldandı, paltosunun cebinden bir tomar kâğıt çıkararak. "Ve uzun zaman önce öğrendiğim üzere, İngiliz hukuku genellikle suçluyu kurbandan daha fazla korumaya meyillidir." Kâğıtları doktora uzattı.

"Nedir bu?"

"Neville'in firkateyni Belle Weather'a binmenize izin veren imzam," diye cevap verdi. "Bir gece sonra Batı Hindistan Rıhtımı'ndan akşam gelgitiyle birlikte yola çıkacak. Ya onunla yola çıkarsınız Dr. Osborne ya da bana hesap verirsiniz ve benim kaybedecek çok şeyim var, dostum dükten çok daha az."

"Ama bu çok saçma!" diye homurdandı doktor.

"Bu arada," diye devam etti Rothewell, "itirafınızın ikinci kopyasını sakladığınızı unutmayın, eğer Barbados'tayken herhangi bir görevi kötüye kullanma eğilimine girmemelisiniz. Orada nüfuzum yok değil ve yasaların elverdiği en geniş ölçüde yargılanmanızı sağlamakta tereddüt etmeyeceğim, hatta daha da fazlasını yapacağım."

"Beni cinayetle suçlu buluyorsunuz." Osborne öfkeli

görünüyordu. "Seni günahkâr olarak görüyorum, Osborne-

ihmalden, en azından

En azından," diye yanıtladı Rothewell. "Ama dük ve düşes zaten yeterince skandala maruz kaldım. Bu adam benim için bir kardeş gibidir, dolayısıyla bu benim ona düğün hediyem diyebilirsiniz. Onun sorunlarından kurtuluyorum."

"Düğün hediye mi?" Osborne alay etti. "Demek onu ikna etti, öyle mi?"

"Şimdiye kadar, evet, öyle umuyorum." Rothewell ona baktı Sandalyesinden kalkarken acınacak bir haldeydi. "Ya da o,

belki de

onu ikna etti. Her halükarda Osborne, seni asla elde edemeyecekti."

Osborne'un yüzü öfkeden bembeyaz kesildi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen bilmiyor musun? Peki, bırak onu alsın. O bir Sevr parçası kadar kırılgan, bu yüzden ona çok mutluluklar diliyorum. Ben asla yine de onu istedim. Onun için asla üzülmemeliydim. Asla."

"Kirli iğlerini yine anneme yaptırmak istiyorsun, öyle mi?" Rothewell iğrenç bir şekilde güldü. "Neredeyse kırk yaşına gelene kadar bir kadının eteğinin arkasına saklanmak için çok küçük bir çift taşak gerekir."

Osborne sandalyesinden kalkmaya bağıladı, ama Rothewell çizmesini kaldırdı ve doktorun göğsüne dikti. "Tek kelime daha etmeyin Doktor, çünkü beni iddia ettiğiniz kadar aptal olmadığınızla ikna etmek üzeresiniz. Şimdi sizden Belle Weather ile yelken açacağınıza ve bundan sonra İngiltere'de bir daha asla nefes almayacağınıza dair güvence istiyorum efendim."

"Yoksa ne olur?" dedi doktor alaycı bir tavırla. "Sulh yargısını üzerime mi salacaksınız?"

Rothewell çok yakına eğildi. Osborne'un onun göz bebeklerini görmesini ve tenindeki öfkenin kokusunu almasını istiyordu. "Şimdi beni işaretleyin, efendim, hem de iyi işaretleyin," diye fısıldadı. "Size yapacağım şey için, sulh yargıcı ihtiyacım olan son araç olacak."

Osborne'un titrediğini görmek için çizmesini çıkardı. Buradaki işi bitmişti. Rothewell kapıyı açtı ve köyün içinden geçerek tepeye doğru uzun bir yürüyüşe başladı.

Sonsöz

Dedikodu gazeteleri Warneham Dükü ve Düşesi'nin bir hafta süren bir tatil sırasında güzel bir sonbahar gününde evlendiklerini yazdı.

Nash Markisi'nin malikanesindeki ev partisine katıldı. Düşesin eski konumunu geri kazanma şansından ve damadının Yahudi bir tefeci olan Malachi Gottfried'in torunu olmasından çok söz edildi.

Söylemedikleri şey, gelinin gözlerine uyması için serulean mavisi giydiği ya da damadın onunla dans ettiğiydi. Gece yarısına kadar yıldızların altında ya da dedikodu paçavralarının ne dediğini umursamıyorlardı. Kızarmış mersin balığı, taze karidesler ve çok pahalı şampanyalardan oluşan bir büfenin üzerinde yaşlı Malachi'ye kadeh kaldırıldı - bir kez değil, en az yarım düzine ve çoğunlukla da onun olağanüstü bilgeliğinden en çok yararlananlar arasında yer alan Neville ailesi tarafından.

Güneş battıktan sonra Lord Nash bir şenlik ateşi yakılmasını ve görkemli tatlılarla dolu bir masa kurulmasını emretti. Gelini Xanthia önemsiz şeyleri ve pastaları görmezden gelmeye çalıştı. Bunun yerine, misafirlerin arasında süzülerek, büyüyen karnını şalıyla gizlemeye ve erkek kardeşinin gelinin üvey annesiyle flört etmesini engellemeye çalıştı.

Yirmi yaşlarında, taze yüzlü bir kızdı ve tehlikeli görünümlü erkeklere ilgi duyduğu çok açıktı. Lord Swinburne Mayıs-Aralık evliliğinde boynuzları takmak kaderinde varmış gibi görünüyordu.

"Kieran'ın dikkatini dağıtmaya çalıştım Gareth, ama onu kontrol etmek mümkün değil," diye fısıldadı Xanthia damada.

Akşam sona eriyordu. "Ondan bana kolunu vermesini ve içeri kadar eşlik etmesini isteyeceğim." Sonra Antonia'ya döndü ve

hafifçe yanağından öptü. "Hayatım, Nash ve bana düğününe ev sahipliği yapma onurunu verdiğin için çok mutluyum. I Umarım bugünden itibaren beni kız kardeşin olarak

görürsün, tıpkı Kieran ve benim Gareth'ı kardeşimiz olarak gördüğümüz gibi."

Antonia gülümsedi ve öpücüğe karşılık verdi. Leydi Nash'ten hoşlanacağını hiç düşünmemişti ama bu bir meydan okumaydı.

"Gabriel, benim dışımda herkes sana Gareth mı diyor?" diye sordu kocasına karanlıkta eve doğru yürürlerken. "Kulağıma çok tuhaf geliyor."

Uzun bir süre sessiz kaldı ama kolunu kadının beline biraz daha sıkı sardı. "Barbados'a geldiğimde adımları değiştirdim," dedi. "Batı Hint Adaları'nda kendini yeniden keşfetmek kolaydır. Başka biri olmak, eskisinden daha güçlü biri olmak."

Antonia kolunu adamın paltosunun sıcaklığının altına soktu ve ona sarıldı. "Anlıyorum."

Sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi, bir binanın altında durdular. ağaçların gölgesinde ve diğerlerinin kasvet içinde ilerlemesine izin verdi. Antonia başını onun omzuna koydu. "O zaman sana Gareth diyebilir miyim?" diye sordu. "Bu daha mı iyi olur?"

Bir süre bunu düşündü. "Hayır, belki de ben Tekrar Gabriel olmaya hazırım," diye yanıtladı sonunda. "Sanırım Antonia, kaybolmuş olan parçamı buldum. Ya da belki de kapatılmış daha iyi bir terimdir? Seninle birlikte her iki hayatımın da iyi yanlarını bir araya getirebileceğime inanmaya başladım. Belki de -sadece belki de- yeniden bir bütün olabileceğime inanmaya başladım."

Antonia ne diyeceğini bilemiyordu. Gabriel ona paha biçilmez bir armağan vermişti; gücünün ve bilgeliğinin armağanı. Karşılığında ona bir şey vermiş olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Gabriel ona baktı ve onu tamamen kendine çekti. "Öp beni, Antonia," diye fısıldadı. "Öp beni ve

Bugün yüzüncü kez söylüyorum, dünyanın en mutlu adamıyım."

Memnuniyetle öyle yaptı, ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onun güzel yüzünü ellerinin arasına aldı. "Gabriel," diye fısıldadı. "Gabriel, meleğim."

Ulusal çok satan yazar Liz Carlyle ve onun cızırtılı romantik romanları için övgüler

"Ateşli ve seksi, tam da sevdiğim gibi! Romantizm hayranları Liz Carlyle'ın adını hatırlamak isteyecek."

-Linda Howard, New York Times çoksatan yazarı ÜÇ

KÜÇÜK SIR

"Carlyle her zamanki parlak üslubuyla Günahlar, Yalanlar ve Sırlar üçlemesini karanlık bir romanla muhteşem bir sonuca ulaştırıyor, nefis duyusal, zengin duygusal hikaye.... Zarif bir şekilde karmaşık karakterler ve nefis bir yazım... tek kelimeyle mükemmel."

-Booklist (starred review) İKİ

KÜÇÜK YALAN

"Etkili, duygusal yazımı ve karmaşık kadın kahramanıyla Carlyle'ın hikâyesi, Regency dönemi romanlarıyla dolu kalabalık bir alanda öne çıkıyor."

-Publishers Weekly

BİR KÜÇÜK GÜNAH

"Carlyle'ın imzası niteliğindeki tüm unsurlar -zekice diyaloglar, son derece incelikli karakterler, incelikle yazılmış esprili bir üslup ve cızırtılı bir cinsel gerilim-özenle yerleştirilmiş."

-Booklist (starred review)

ÖDENECEK ŞEYTAN

"Merak uyandırıcı... ilgi çekici... yasadışı bir zevk."

-Stephanie Laurens, New York Times çoksatan yazarı

"Şehvetli ve gerilim dolu...[canlı ve sürükleyici romantizm."

-Publishers Weekly

ŞEYTANLA ANLAŞMA

"Günahkârca şehvetli, mükemmel yazılmış... mükemmelden başka bir şey değil."

-Booklist

BİLDİĞİN ŞEYTAN

"Ayaklarınızı yerden kesen romantizm, sizi 'Daha fazlası, lütfen!' dedirtecek türden bir kitap."

-Connie Brockway, Gelin Mevsimi'nin ödüllü yazarı "Zengin

ve şehvetli, görkemli ve unutulmaz bir hikaye romantik gelenek."

-Christina Dodd, New York Times çoksatan yazarı NO

TRUE GENTLEMAN

"Yılın en iyi tarihi aşk romanlarından biri."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Carlyle, Amanda Quick ve Mary Balogh hayranlarını cezbedecek bu cızırtılı, şehvetli tarihi romanda tutku ve tehlikeyi ustalıkla dengeliyor."

-Booklist

ERDEMLİ BİR KADIN

"Çok güzel yazılmış bir kitap.... İlk sayfasından son sayfasına kadar büyüledim."

-The Old Book Barn Gazette

AYRICA CEP KİTAPLARINDAN LİZ CARLYLE TARAFINDAN

Bir Bayana Asla

Yalan Söyleme Üç

Küçük Sır İki Küçük

Yalan

Küçük Bir Günah

Ödenecek Şeytan

Şeytanla Anlaşma

Tanıdığınız Şeytan

Gerçek Bir Centilmen

Değil İki Kişilik Çay

Erdemli Bir Kadın

Bir Kadın Sahte

Kalbimi

Küçümsedi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.